

НЮРА РОБЪРТС

НЕЙНИТЕ РОМАНИ СА ОТПЕЧАТАНИ В НАД
280 МАН. КОПИЯ ПО СВЕТА!

СМЪРТ КРАЙ ЗМИЙСКАТА РЕКА

НОРА РОБЪРТС СМЪРТ КРАЙ ЗМИЙСКАТА РЕКА

Превод: Елена Чизмарова

chitanka.info

Рийс Гилмор е жена, оцеляла в брутално престъпление и търси спокойствие в малко градче в Уайоминг. Един ден, докато се наслаждава на великолепна гледка в планината, вижда на отсрещния бряг на дива планинска река как мъж и жена се скарват, сбиват и накрая мъжът поваля жената, като ръцете му се заключват около врата ѝ. Когато полицията оглежда мястото, не се откриват следи — нито от борба, нито от прясно изровена пръст. Няма дори следи от автомобилни гуми. И никой не вярва на Рийс...

На мама

„Навсякъде е никъде“

Сенека

1.

Прегрелият шевролет на Рийс Гилмор пърпореше по стръмните хълмове на Ейнджълс Фист. В джоба си младата жена имаше двеста четиридесет и три долара, които вероятно щяха да ѝ стигнат, за да ремонтира колата и да зареди и нея, и себе си. Ако имаше късмет и повредата не бе сериозна, щяха дори да ѝ останат достатъчно пари, за да си плати преспиването тази нощ.

Но след това и по най-оптимистичните си изчисления щеше да фалира.

Рийс изтълкува облаците пара, бълващи изпод капака на мотора като знак, че трябва да приключи с пътуването за известно време и да си намери работа.

Опита се да се окуражи, че няма никакъв проблем. Малкото градче в щата Уайоминг, сгушено около студеното езеро, не бе лошо от което и да било друго. Може би дори по-добро, тъй като тя се нуждаеше точно от открито място като това — безкрайно небе над заснежените върхове на планината Титон, величествени като божества.

Рийс пътуваше към тях от часове и се наслаждаваше на красивите като картина равнини и възвишения. В ранната утрин, когато потегли, не бе имала представа накъде ще я отведе вятърът, но вече бе подминала Коди и Дюбоа и макар да се запита дали да не завие към Джаксън, все пак тръгна на юг.

Очевидно нещо я бе привлякло към това място.

През последните осем месеца бе развила силна вяра в тълкуването на знаци и следването на импулси. „Опасен завой. Хлъзгав път при влажно време.“ Чудесно бе, че някой си правеше труда да сложи тези знаци по пътищата. Другите знаци, които я ръководеха, бяха слънчевите лъчи, падащи под определен ъгъл върху пътя, или пък интересен ветропоказател, насочен на юг.

Ако ветропоказателят ѝ харесаше, тя потегляше смело напред, докато откриеше подходящото място за настроението ѝ в момента. Установяваше се там за няколко седмици или, както се случи в Южна

Дакота, за няколко месеца. Намираще си работа, изучаваше района, а после, когато знаците и импулсите ѝ посочеха нещо ново, се устремяваше към него.

Системата ѝ осигуряваше свобода и все по-често успокояваше тревогите и страховете, които я измъчваха. Последните месеци, през които бе живяла съвсем сама, ѝ помогнаха много повече от цяла година терапия.

Е, трябваше да признае, че вероятно и терапията ѝ бе помогнала да се справя със самата себе си всеки ден. И всяка нощ.

А сега я очакваше ново начало.

В най-лошия случай поне няколко дни щеше да се порадва на красивото езеро и планините и да събере достатъчно пари, за да потегли отново на път. Подобно място — знакът съобщаваше за население от 623 души — вероятно се препитаваше от туризъм, заради омайващите гледки и близостта до националния парк.

Сигурно имаше поне един хотел, няколко пансиона и може би ранчо, където градските туристи се опитваха да се вживеят в образите на истински каубои. Вероятно щеше да е забавно да поработи в подобно ранчо. Навярно на драго сърце биха наели някой да чисти, да готви и да върши какво ли не друго. Особено сега, след като пролетното топене бе прогонило страховитата зима.

Тъй като колата ѝ пушеше все по-зловещо, най-важната ѝ задача в момента бе да намери автомеханик.

Рийс продължи бавно по пътя, който се виеше около голямото езеро. Тук-там все още се виждаха снежни преспи. Дърветата бяха голи, но по езерото вече се движеха лодки. Тя забеляза няколко младежи, издокарани в ярки якета и шапки, в бялото кану, стигнало точно там, където планината се отразяваше във водата.

От другата страна на езерото се намираше деловата част на градчето. Магазин за подаръци и сувенири, малка художествена галерия, банка, поща. И офисът на шерифа.

Рийс насочи пухтящата кола към бакалията, която приличаше на хамбар. Пред магазина двама мъже във фланелени ризи седяха на здрави дървени столове и се наслаждаваха на великолепната гледка към езерото.

Те кимнаха учтиво, когато Рийс паркира и излезе от колата. Единият дори повдигна любезно синьото си кепе, на което пишеше

„Бакалия и железария Мак“.

— Май имате сериозен проблем, млада госпожице — отбеляза той.

— Вярно е. Познавате ли някой, който би могъл да ми помогне?

Мъжът се надигна енергично от стола си. Беше едър, с червендалесто лице и доста бръчки в ъгълчетата на дружелюбните кафяви очи. Гласът му бе леко дрезгав.

— Защо първо не вдигнем капака, за да хвърлим едно око? — предложи той.

— Благодаря.

Рийс натисна копчето и мъжът вдигна капака, но отстъпи бързо назад, сякаш стреснат от облаците пара.

По някаква странна причина парата накара Рийс да се засрами, вместо да се притесни.

— Започна да пуши на около десетина километра източно оттук — обясни тя. — Но не обърнах достатъчно внимание, бях направо замаяна от красивата околност.

— Това често се случва — потвърди мъжът със съчувствие в гласа. — Към парка ли сте тръгнали?

— Май да — отвърна тя колебливо.

Не беше напълно сигурна. Всъщност напоследък не бе сигурна в нищо.

— Но очевидно колата ми не беше на същото мнение — добави.

Вторият мъж се присъедини към огледа и двамата се вторачиха в двигателя по типично мъжки начин. Сериозни погледи и намръщени чела. Рийс също прикова очи в двигателя, макар да осъзнаваше, че се вписва в типичното клише. Безпомощната жена, за която машинариите под капака са чужди като повърхността на Плутон.

— Маркучът на радиатора се е сцепил — съобщи ѝ мъжът с кепето. — Трябва да се подмени.

Това не звучеше прекалено отчайващо. Нито прекалено скъпо.

— Има ли място в града, където могат да извършат подмяната? — попита тя.

— Сервизът на Линт ще ви свърши чудесна работа. Ей сегичка ще му звънна.

— Спасителю! — усмихна се младата жена и му протегна ръка, жест, който напоследък ѝ се удаваше по-лесно с напълно непознати. —

Аз съм Рийс. Рийс Гилмор.

— Мак Дръбър. А този тип тука е Карл Сампсън.

— От Източното крайбрежие сте, нали? — попита Карл, който изглеждаше на около петдесет и няколко и явно имаше няколко капки индианска кръв.

— Да. От Бостън. Благодаря ви за помощта.

— Няма за какво. Колко му е да се въртне един телефон — каза Мак. — Изчакайте вътре в магазина, ако ви е студено, или се поразходите наоколо. Линт ще пристигне след няколко минути.

— Бих се поразходила, ако нямате нищо против. Дали можете да ми посочите някое добро място, където да отседна? Ама да не е прекалено лъскаво.

— Хотел „Лейквю“ е съвсем наблизо. Вила „Титон“ е от другата страна на езерото и предлага домашен уют. Има и няколко пансиона, както и бунгала по брега и извън града, които се дават под наем за седмица или месец.

Рийс вече не мислеше за месеци. Дори един ден бе достатъчно сериозно изпитание. А изразът „домашен уют“ й прозвуча прекалено заплашително.

— Ще се поразходя към хотела, за да го огледам по-добре — реши тя.

— Дотам има доста път. Мога да ви закарам, ако искате.

— Шофирах цял ден. Няма да е лошо да се пораздвижи. Благодаря, господин Дръбър.

— Няма защо — отвърна той.

После я загледа как се отдалечава и отбеляза:

— Хубаво момиче.

— Няма никакво място по нея — поклати глава Карл. — Днешните жени все пазят разни диети и се лишават от съблазнителните си извивки.

Рийс обаче не пазеше диета, а дори се опитваше да си възстанови килограмите, които бе свалила през последните две години. Цъфтящият вид на млада здрава жена, постигнат във фитнес клуба, се бе стопил до почти пълно измършавяване, макар според нея вече да имаше известен напредък и да не бе толкова кльощава. Но всеки път, когато се събличаше, тялото й се струваше абсолютно непознато.

Не би се съгласила и с определението на Мак, че е хубава. Вече не. На времето и тя самата се смяташе за хубава жена — стилна и дори сексапилна, когато поискаше. Но сега лицето ѝ изглеждаше строго, с прекалено изпъкнали скули и хлътнали бузи. Безсънните нощи я спохождаха все по-рядко, но когато я нападнаха, я оставяха с тъмни кръгове под очите и преbledняла, нездрава кожа.

Искаше ѝ се отново да може да се познае.

Рийс пое енергично напред. Износените ѝ кецове се движеха почти безшумно по тротоара. Беше се научила да не бърза и да приема нещата такива, каквито са. И дори да се наслаждава на всеки приятен миг.

Прохладният ветрец галеше нежно лицето ѝ и рошеше дългата ѝ кестенява коса, вързана на опашка. Чудесно усещане. Въздухът бе чист и свеж, слънцето огряваше планината и изтръгваше весели блясъци от повърхността на езерото.

Бунгалата, споменати от Мак, се виждаха отвъд голите клони на върбите и дрянореве. Изглеждаха привлекателни — груби трупи, множество прозорци, широки тераси. Рийс си помисли, че гледката от терасите сигурно е зашеметяваща.

Вероятно би било приятно да седиш на терасата и да наблюдаваш езерото и планината, да се наслаждаваш на простора и тишината.

Може би някой ден, помисли си тя. Но не днес.

Забеляза зелените стъбълца на нарциси, посадени в отрязана наполовина бъчва от уиски, разположена до входа на ресторант. Крехките кълнчета я накараха да си представи ясно пролетта. Нали тогава се обновяваше всичко? Може би тази година и тя щеше да се зареди с нова жизненост.

Рийс спря да се порадва на нежните стъбълца. Приятно бе да видиш завръщането на пролетта след безкрайно дългата зима. Скоро щяха да се появят и други знаци. Туристическата брошура обещавахе обширни ливади с диви цветя и буйна зеленина около езерата.

Рийс реши, че е готова да разцъфти.

После огледа голямата витрина на ресторанта. Непретенциозно място. Барплот, няколко маси и сепарета в червено и бяло. Торти и пасти в хладилната витрина. Вратата към кухнята се намираше зад

бара. Две келнерки се движеха енергично наоколо с табли и кани с кафе в ръка.

Обедно оживление, каза си Рийс. Беше забравила за обяда. Но веднага след като разгледаше хотела...

Внезапно забеляза написаната на ръка обява, залепена на витрината: „Търсим готвач. Проверете вътре“.

Знаци, повтори си тя наум, макар че отстъпи крачка назад, преди да успее да се възпре. Застина на място и внимателно заразглежда заведението през витрината. Кухнята бе отворена към ресторанта и това бе добре. С храната можеше да се справи и насън. Или поне на времето можеше.

Май бе настъпил моментът да провери дали все още я бива да преодолее още едно препятствие. Ако не успееше да се справи, щеше да го усети веднага, но какво пък, положението ѝ нямаше да е по-лошо от сегашното.

Може би в хотела също наемаха служители за предстоящия летен сезон. А и господин Дръбър вероятно се нуждаеше от още една продавачка в магазина си.

Но надписът на витрината я привличаше. Колата ѝ се бе насочила към този град, а собствените ѝ стъпки я бяха довели до ресторантчето, където нарцисите нетърпеливо очакваха да разцъфнат с настъпването на пролетта.

Рийс пристъпи към вратата колебливо, пое си дълбоко дъх и я отвори.

Пържен лук, печено месо, силно кафе, джубокс и жужене от оживени разговори.

Чист червен под, идеално изгъркан бял плот. Няколкото празни маси бяха подредени за обяд. По стените висяха снимки — черно-бели изгледи от езерото и планината през всички сезони.

Рийс се опитваше да си събере мислите, както и поне малко кураж, когато една от келнерките мина покрай нея.

— Добър ден — поздрави я жената жизнерадостно. — Ако идвате за обяд, можете да седнете на бара или на някоя от масите.

— Всъщност търся управителя. Или собственика. Заради обявата на витрината. За мястото за готвач.

Келнерката спря и се вторачи в нея.

— Готвачка ли си?

На времето Рийс щеше да се усмихне пренебрежително на думата, но сега само кимна и отговори:

— Да.

— Чудесно! Джоуни уволни стария готвач преди два дни — разбъбри се келнерката и вдигна ръка към устата си, сякаш обръщаше енергично чаша с алкохол.

— Аха.

— Назначи го през февруари. Той тогава дойде в града и започна да си търси работа. Разправяше ни, че Господ му се открил и трябвало да разпространи учението му из цялата страна.

Жената наклони глава и се усмихна весело.

— Да, повтаряше думите на Христос, ама като апостол, надрусан с крек, така че на човек му се искаше да му затъкне мръсен парцал в устата. После пък откри пиячката и реши, че не му се работи. И това бе краят. Защо не седнеш на бара? Аз ще видя дали Джоуни може да се измъкне от кухнята за минута. Искаш ли малко кафе?

— Чай, ако нямаш нищо против.

— Веднага.

Не съм задължена да приема работата, напомни си Рийс, като се настани на високия хромиран стол, тапициран с кожа, и избърса влажните си длани в джинсите. Дори и да ѝ предложи мястото, нищо не ѝ пречеше да откаже. Можеше да се насочи към чистенето на хотелски стаи или пък да потърси ранчото за градски туристи.

Джубоксът смени плочата и Шаная Туейн заяви весело на света, че се чувства като истинска жена.

Келнерката отиде до скарата, потупа ниска, яка жена по рамото и се наведе към нея. След секунда жената се извърна, срещна погледа на Рийс и кимна. Келнерката се върна до бара с чаша гореща вода и пакетче „Липтън“ в чинийката.

— Джоуни ще дойде след минута — съобщи тя. — Ще обядваш ли? Днес специалитетът е руло „Стефани“. Гарнитурата включва пюре, зелен фасул и бухтичка.

— Не, благодаря, чаят е достатъчен.

Рийс си знаеше, че не би успяла да задържи и залък в стомаха си, тъй като нервите я тресяха здраво. Паниката също надигаше глава и се готвеше да стовари зловещата си тежест върху гърдите ѝ.

Помисли си, че трябва да си тръгне. И щом ѝ ремонтират колата, да изчезне оттук. Майната им на знаците.

Джоуни имаше гъста руса коса, носеше бяла лекъосана престилка и червени баскетболни маратонки. Излезе от кухнята и избърса ръце в чиста кърпа за чинии.

После прикова в Рийс стоманеносивите си очи.

— Готвиш ли? — попита тя с дрезгавия глас на пушач, който прозвуча учудващо привлекателно.

— Да.

— За да си изкараш прехраната, или за да сложиш нещо в устата си пътем?

— С това си изкарвах прехраната в Бостън — отговори Рийс и скъса обвивката на пакетчето чай.

Нежната женствена уста на Джоуни контрастираше странно със строгите ѝ очи. Рийс забеляза стар избелял белег да се спуска от лявото ѝ ухо почти до брадичката.

— Бостън — повтори Джоуни и разсеяно прибра кърпата за чинии в джоба на престилката си. — Доста далеч.

— Да.

— Не знам дали искам готвачка от Източното крайбрежие, която не може да си държи устата затворена и пет минути.

Ченето на Рийс увисна изненадано, после устните ѝ се изкривиха в лека усмивка.

— Дрънкам неспирно, когато съм нервна — поясни.

— Какво правиш тук?

— Пътувам. Колата ми се развали. Нуждая се от работа.

— Имаш ли препоръки?

Сърцето ѝ се сви.

— Мога да поискам да ми изпратят.

Джоуни подсмръкна и кимна към кухнята.

— Отивай отзад. Сложи си престилка. Следващата поръчка е сандвич с филе, леко запечено, пържен лук, гъби, пържени картофи и зелева салата. Ако Дик не ритне камбаната, след като му сготвиш, получаващ работата.

— Добре — съгласи се Рийс, смъкна се от стола и влезе в кухнята.

Изобщо не забеляза, за разлика от Джоуни, че бе накъсала чаената торбичка на миниатюрни парченца.

Кухнята бе просторна и добре подредена. Огромна скара, ресторантска печка, хладилник и фризер. Кофи, мивки, работни плотове, двоен фритюрник. Докато си завързваше престилката, Джоуни подреди пред нея продуктите, от които се нуждаеше.

— Благодаря — рече Рийс, изми си ръцете и се залови за работа.

Не мисли, заповяда си тя. Просто се остави на течението. Сложи филето на скарата и започна да реже гъбите и лука. Изсипа нарязаните картофи в кошничката на фритюрника и нави часовника.

Ръцете ѝ не трепереха и макар че сърцето ѝ бе свито, не си позволи да хвърля погледи през рамо, за да се увери, че стените не са се затворили около нея.

Работеше енергично и слушаше музиката от джубокса, цвъртенето от скарата и фритюрника.

Джоуни ѝ метна втората поръчка.

— Порция грахова крем супа — в онази тенджерата ей там. Добави кротони.

Рийс кимна, метна гъбите и лука на скарата, после сипа супата.

— Нова поръчка! — извика Джоуни. — Рубен, сандвич с пуешко и две салати.

Рийс изпълняваше поръчките бързо. Атмосферата и менюто бяха различни, но ритъмът си бе същият. Не спираш да работиш и не спираш да се движиш.

Тя подреди първото ястие в чинията и го поднесе на Джоуни за инспекция.

— Слагай го на бара — нареди ѝ шефката. — Заеми се със следващата поръчка. Ако не ни се наложи да викаме лекар през следващите трийсет минути, си назначена. Ще говорим за парите и часовете по-късно.

— Трябва да...

— Почвай следващата поръчка — повтори Джоуни. — Аз отивам да изпуша една цигара.

Рийс работи усърдно още час и половина, после обедната тълпа се разреде и ѝ позволи да се отдръпне от скарата и да изпие шише вода. Видя Джоуни на бара да пие кафе.

— Никой не ритна камбаната — отбеляза тя.

— Пфу! Винаги ли е толкова оживено? — попита Рийс.

— В събота по обяд е така. Но се справяме. Получаваш осем долара на час като начало. Ако след две седмици си все още толкова добра, ще ти вдигна заплатата с долар на час. Заведението работи седем дни седмично. Персоналът сме аз, ти и помощникът. Ще имаш два свободни дни през седмицата. Правя графика няколко дни предварително. Отваряме в шест и половина, а това означава, че първа смяна трябва да е на линия в шест. Клиентите могат да поръчват закуска цял ден, обедното меню важи от единадесет до затваряне, а вечерята — от пет до десет. Ако си готова да бачкаш четиридесет часа седмично, мога да го уредя. Не плащам извънреден труд, така че ако се наложи да висиш пред скарата няколко часа повече, ще те компенсирам следващата седмица. Имаш ли възражения?

— Не.

— Ако пиеш на служебното място, веднага те уволнявам.

— Разбирам.

— Получаваш кафе, чай и вода колкото искаш. Ако нападнеш соковете и газираните напитки, си плащаш. Същото е и с храната. Тук не вярваме в безплатните обеди. Но пък ти бездруго нямаш вид на човек, който ще започне да се тъпче, когато си обърна гърба. Кльошава си като клечка.

— Май си права.

— Готвачът от последната смяна почиства скарата и печката и заключва.

— Това не мога да го правя — прекъсна я Рийс. — Не мога да затварям ресторанта. Мога да отварям и да работя докогато поискаш. Ако се наложи, мога да работя двойна смяна и да поема повече от четиридесет часа, когато се нуждаеш от мен. Но не мога да затварям заведението. Съжалявам.

Джоуни повдигна вежди и допи кафето си.

— Да не би да се страхуваш от тъмното, момиченце?

— Да, страхувам се. Ако затварянето е част от служебните ми задължения, ще трябва да си търся друга работа.

— Добре, ще се справим някак си. Трябва да попълним и безбройните документи, които правителството изисква от нас. Но те могат да почакаат. Колата ти е поправена и стои пред магазина на Мак — усмихна се Джоуни. — Всичко тук се разчува светкавично бързо.

Ако си търсиш квартира, над ресторанта има стая, която мога да ти дам под наем. Не е нещо особено, но е чиста и има великолепно гледка.

— Благодаря, но засега ще остана в хотела. Нека да порботим заедно две-три седмици и да видим как ще потръгне.

— Да не би да те сърбят краката да потеглиш нанякъде?

— Възможно е.

— Изборът си е лично твой — сви рамене Джоуни и се отправи към летящата врата с чашата си кафе в ръка. — Иди си вземи колата, настани се някъде и се върни в четири.

Рийс излезе от ресторанта леко замаяна. Беше работила в кухня и се бе чувствала добре. Сега бе малко зашеметена, но това бе напълно нормално, нали? Така се чувства човек, когато си намери нова работа и отново върши онова, за което е учил. Да, вече отново готвеше — не бе посмявала да припари до печката през последните две години.

Рийс закричи бавно към колата си.

Когато влезе в бакалията, Мак тъкмо затваряше касата на щанда срещу вратата. Магазинът бе точно какъвто Рийс бе очаквала — по малко от всичко. Хладилници за плодове, зеленчуци и месо, рафтове със сухи храни, железарска секция, рибарски принадлежности и оръжия.

Ако човек искаше да си купи мляко и кутия куршуми, можеше да го стори тук.

Мак приключи с клиента си и тя се приближи.

— Колата ти е готова — съобщи ѝ той.

— И аз така чух. Благодаря. Как да платя?

— Линт остави сметката ти тук. Можеш да минеш през гаража, ако ще плащаш с кредитна карта. Ако предпочиташ пари в брой, можеш да ги дадеш на мен. Аз ще се видя с Линт по-късно.

— В брой е чудесно.

Рийс погледна сметката и отбеляза доволно, че бе по-ниска, отколкото бе очаквала. От задната част на магазина се чуваха разговори и тракане на касов апарат.

— Имам нова работа — похвали се младата жена.

Мак наклони глава и ѝ се усмихна.

— Така ли? Бързо се справи.

— Постъпих в ресторанта. Дори не му знам името — осъзна внезапно.

— „Ангелска храна“. Но всички местни го наричат „При Джоуни“.

— Аха. Значи „При Джоуни“. Надявам се да се отбиеш някой път. Добра готвачка съм.

— Не се и съмнявам. Ето ти рестото.

— Благодаря. Благодаря за всичко. Сега май ще трябва да си намеря стая и да се върна на работа.

— Ако все още предпочиташ хотел, кажи на Бренда от регистрацията, че искаш месечен наем. Обясни ѝ, че работиш при Джоуни.

— Добре. Ще ѝ кажа.

Настроението ѝ бе толкова приповдигнато, че ѝ се искаше да даде обява в местния вестник, в която гордо да заяви колко добре се справя.

— Благодаря, господин Дръбър.

Хотелът бе пет етажен, с жълта гипсова мазилка и изглед към езерото. Долу се помещаваха магазинче за сувенири, щанд за кафе и закуски и интимна трапезария.

Съобщиха ѝ, че разполагат с бърза интернет връзка срещу скромна сума, рум сървис от седем сутринта до единадесет вечерта и пералня на самообслужване в мазето.

Рийс се спазари за седмичен наем и стая на третия етаж. Всичко по-ниско бе прекалено достъпно според нея, а по-високите етажи я караха да се чувства като хваната в капан.

Портфейлът ѝ се изпразни, но тя доволно понесе сака и лаптопа си нагоре по стълбите. Не понасяше асансьорите.

Гледката наистина бе зашеметяваща. Незабавно отвори прозореца и се загледа в блестящата вода на езерото, безшумно движещите се лодки и величествената планина, в чието подножие се гушеше уютна долина.

Помисли си, че днес това бе нейното място. Утре щеше да разбере дали наистина ѝ се оставаше тук. Огледа внимателно стаята си и забеляза врата към съседната стая. Провери ключалката, после бутна малката тоалетка отпред.

Да, така беше по-добре.

Не възнамеряваше да разопакова багажа си напълно, но извади най-неужните си принадлежности. Рулото скоч, несесера, зарядното за

мобилния телефон. Тъй като банята бе съвсем малко по-голяма от гардероба, остави вратата ѝ отворена, когато влезе да се къпе. Докато стоеше под душа, рецитираше таблицата за умножение наум, за да не мисли за нищо друго. После светкавично се преоблече в чисти дрехи.

Имам нова работа, напомни си тя. Положи усилия да си направи косата и да сложи грим. Днес не съм толкова бледа, реши Рийс. И около очите ми няма тъмни кръгове.

Установи, че има още време до смяната, включи лаптопа, отвори дневника си и натрака набързо последните си преживявания.

„Ейнджълс Фист, Уайоминг

15 април

Днес готвих. Намерих си работа като готвачка в малък ресторант в красиво градче в долината, разположено около огромно синьо езеро. Отварям шампанско наум и украсявам стаята си с балони и плакати.

Имам чувството, че се изкачвам по стръмната планина в опит да покоря върховете, които заобикалят градчето. Е, още не съм на върха, но стигнах до билото. То е широко и солидно и мога да си почина малко на него, преди отново да започна да се катеря.

Работя за една жена на име Джоуни. Ниска, набита и учудващо хубава. И твърда, което е чудесно за мен. Не искам да ме гледят. Страхувам се, че ако хората са прекалено благосклонни към мен, ще се задуша, ще остана без въздух както се случва в сънищата ми. Но тук мога да дишам и ще остана в градчето, докато настъпи време да потегля напред.

Останаха ми по-малко от десет долара, но пък чия е вината? Не че има значение. Имам си стая за цяла седмица с изглед към езерото и планината, хубава работа и нов маркуч за радиатора.

Пропуснах обяда, а това е стъпка назад. Но пък бях прекалено заета, за да ям. Е, нищо, ще си наваксам.

Петнадесети април се оказа чудесен ден. Отивам на работа.“

Рийс затвори лаптопа и прибра в джобовете си мобифона, ключовете от колата, шофьорската си книжка и последните си няколко долара. После грабна якето си и се отправи към вратата.

Преди да я отвори, надникна през шпионката и огледа празния коридор. Провери ключалката два пъти, наруга се и я провери трети път, а после се върна в стаята за парче лепенка от рулото скоч. Залепи я на вратата, малко под нивото на очите, после тръгна към стълбището.

Втурна се бързо надолу, като броеше стъпалата по пътя си. След кратък размисъл остави колата си на паркинга. Ходенето щеше да ѝ спести пари за бензин, макар че когато свършеше смяната ѝ, вече щеше да е тъмно.

Но пък трябваше да измине само няколко пресечки. Не си струваше да шофира на толкова кратко разстояние. За всеки случай пхна ръка в джоба си и опипа ключодържателя и паникбутон, закачен за него.

Май нямаше да е лошо да се върне и да се метне в колата. Не бѣди глупава, заповяда си тя. Вече си почти в ресторанта. Не мисли за по-късно. Сега имаш друга работа. За да пропѣди нервното напрежение, което я обзе, Рийс си представи кухнята. Силна светлина, музика от джубокса, гласове от масите. Познати звуци, миризми, движения.

Дланите ѝ бяха овлажнели, когато стигна до ресторанта, но все пак успя да отвори вратата.

Същата келнерка, с която си бе говорила на обяд, я забеляза и ѝ махна да се приближи. Рийс отиде до сепарето, където жената пълнеше солниците.

— Джоуни е в склада — съобщи ѝ тя. — Каза да ти помогна да се ориентираш, когато дойдеш. Засега сме в затишие, после старците, които вечерят рано, ще започнат да пълнят ресторанта. Аз съм Линда-Гейл.

— Рийс.

— Първо предупреждение. Джоуни не търпи мързела. Ако те пипне да се мотаеш наоколо без работа, ще те ухапе здравата.

Келнерката се ухили весело. Яркосините ѝ очи заблестяха, по бузите ѝ се появиха трапчинки. Русата ѝ коса бе сплетена на сложна френска плитка.

Носеше джинси и червена блуза с бели биета. От ушите ѝ висяха сребърни обици с тюркоази. Рийс реши, че келнерката прилича на красива дючка от уестърн.

— Обичам да работя.

— Повярвай ми, тук ще работиш усърдно щеш, не щеш. Днес е събота и ще е доста натоварено. Две от другите келнерки също ще дойдат — Бебе и Хуанита. Мат почиства масите, а Пийт мие чиниите. Ти и Джоуни ще отговаряте за кухнята. Бъди сигурна, че ястребовите ѝ очи ще бъдат приковани в теб. Ако имаш нужда от почивка, кажи ѝ и нямаш проблеми. В задната стаичка има място за палтото и чантата ти. Не носиш ли чанта?

— Не. Не я взех с мен.

— Господи, аз пък не мога да пристъпя навън без моята. Хайде, ела да те разведа наоколо. Джоуни остави някакви формуляри, които трябва да попълниш. Очевидно си вършила тази работа и преди, като се има предвид с каква скорост се справи днес.

— Да, вършила съм.

— Тоалетните са тук. Чистим ги на смени. Радвай се на няколко седмици спокойствие, преди да ти възложат тази задача.

— Е, всеки по реда си.

Линда-Гейл се ухили.

— Семейството ти тук ли живее?

— Не. Аз съм от Източното крайбрежие.

Не ѝ се искаше да говори за себе си, дори не искаше да си го мисли.

— Кой отговаря за газираните напитки?

— Келнерките. Но ако сме претрупани с работа, можеш и ти да изпълниш поръчката. Сервираме също вино и бира. Но повечето хора, които си падат по пийването, отиват в „Кланси“. Ами май това е всичко. Ако искаш да научиш още нещо, просто ме викни. Трябва да довърша масите, иначе Джоуни ще побеснее. Добре дошла.

— Благодаря.

Рийс влезе в кухнята и си сложи престилката.

Прекрасно, широко било, напомни си тя. Чудесно място, където да си починеш, преди да потеглиш отново на път.

2.

Линда-Гейл се оказа права — наистина бяха заети. Местни, туристи и няколко души от близкия лагер препълниха заведението. Двете с Джоуни работеха делово, без да говорят. От скарата и фритюрниците лъхаше жега.

В един момент Джоуни бутна купичка със супа пред Рийс.

— Яж.

— Благодаря, но...

— Имаш нещо против супата ми ли?

— Не.

— Сядай до бара и яж. Работата намаля, а и ти е време за почивка. Ще впиша супата в сметката ти.

— Добре. Благодаря.

Всъщност сега, когато се замисли за ядене вместо само за приготвянето на храната, осъзна, че умира от глад. Това е чудесен знак, помисли си Рийс, като се настави до бара.

Оттук гледката към ресторанта и вратата бе различна.

Линда-Гейл постави пред нея чиния с топло хлебче и масло.

— Джоуни каза, че имаш нужда от въглехидрати. Искаш ли чай?

— Благодаря. Сама ще си го приготвя.

— Няма нужда. В настроение съм. А ти си невероятно сръчна — добави Линда-Гейл, като ѝ подаде чашата и се наведе към нея с усмивка. — По-бърза си от Джоуни. И подреждаш храната красиво. Някои от клиентите вече го забелязаха.

— Така ли?

Рийс не очакваше комплименти, нито внимание, а само заплата.

— Не възнамерявах да променям нищо — оправда се тя.

— Никой не се оплаква — успокои я Линда-Гейл и се усмихна нежно. — Май си доста нервна, а?

— Права си — съгласи се Рийс, като опита супата и установи, че е великолепна. — Нищо чудно, че тук е толкова оживено. Супата не е по-лоша, отколкото в петзвезден ресторант.

Линда-Гейл хвърли бърз поглед към кухнята, за да се увери, че Джоуни е заета с работа.

— Тук се обзаложихме за историята ти. Бебе смята, че си имаш неприятности със закона. Но тя пък гледа прекалено много телевизия. Хуанита подхвърли, че бягаш от груб и жесток съпруг. Матю, който е едва на седемнайсет, мисли само за секс. А аз си мисля, че сърцето ти е било разбито. Някой от нас уцели ли истината?

— Не, съжалявам.

Мисълта, че останалите говореха за нея, я притесни, но Рийс си напомни, че в ресторантите винаги се вихреха драми и клюки.

— Просто си почивам и пътувам — добави тя.

— И все пак — поклати глава Линда-Гейл. — На лицето ти е изписано, че имаш разбито сърце. А като говорим за разбити сърца, ето го и високия, мургав красавец.

Да, наистина беше висок, помисли си Рийс, като проследи погледа на Линда-Гейл. Може би към метър и деветдесет. Мургав, с рошава черна коса и маслинен тен. Но не бе сигурна, че определението „красавец“ бе подходящо.

Според нея думата означаваше елегантен и изискан, а този мъж не бе нито едно от двете. Имаше мъжествен и суров вид и бе леко брадясал. Беше облечен в избелели джинси, овехтяло кожено яке и износени ботуши.

Нямаше вид на каубой, но си личеше, че е човек, който обича открити пространства. Изглеждаше силен и може би малко проклет.

— Казва се Броуди — прошепна й Линда-Гейл. — Писател е.

— Така ли?

Рийс се успокои. Нещо в стойката му и наблюдателните очи, които огледаха помещението набързо, я бе навело на мисълта, че е ченге. Писател беше по-добре. По-безопасно.

— Пише статии за списания и дори има три книги, издадени в сериозен тираж. Криминалета. Вписват се в стила му, тъй като и той самият е загадка.

Линда-Гейл отметна назад косата си и леко се извърна, за да наблюдава Броуди с крайчеца на окото си.

— Носят се слухове, че работил за прочут вестник в Чикаго, но го уволнили. Наел си е една от вилите от другата страна на езерото и

си живее сам. Но идва да вечеря тук три пъти седмично. И оставя двайсет процента бакшиш.

Келнерката се завъртя към Рийс и попита:

— Как изглеждам?

— Великолепно.

— В скоро време ще измисля как да го накарам да започне да ме сваля, поне за да задоволя любопитството си, но засега ми стигат и двайсетте процента.

Линда-Гейл тръгна към сепарето и извади тефтера от джоба си. Рийс чу жизнерадостния ѝ поздрав.

— Как си, Броуди? Какво ще поръчаш днес?

Докато ядеше, Рийс наблюдаваше как келнерката флиртува, а Броуди си поръчва, без да се консултира с менюто. Линда-Гейл се отдалечи от масата и хвърли на Рийс пресилено замечтан поглед. Рийс изви устни в усмивка и тъкмо тогава Броуди прикова очи в лицето ѝ.

Откритият му поглед я накара да потръпне. Дори след като бързо отмести очи встрани, продължи да усеща, че я наблюдава. За първи път откак бе започнала смяната си, се почувства изложена на чуждите погледи и уязвима.

Рийс се смъкна от високия стол и като се бореше с желанието си да хвърли поглед през рамо, отнесе чиниите си в кухнята.

Броуди си поръча пържоли от сърна и уплътни времето за чакане с чаша бира и книга. Някой пусна Емилу Харис на джубокса и той се заслуша разсеяно в музиката.

Замисли се за брюнетката и за странния ѝ поглед. Приличаше на сърна, застинала пред фаровете на кола.

Познаваше Джоуни Паркс достатъчно, за да е наясно, че брюнетката нямаше да работи тук, ако не бе компетентна. Подозираше, че Джоуни има меко сърце под грубата обвивка, но пък не търпеше глупаци.

Разбира се, можеше да попита келнерката и мигом да научи всички подробности за новодошлата, но пък въпросите му веднага щяха да се разчуют и всички щяха да започнат да го разпитват любопитно. Познаваше малките градчета и си даваше сметка, че клюките представляват основна част от живота в тях.

По-добре да изчака малко, за да задоволи любопитството си, скоро щеше да чуе коментари, слухове и предположения. Когато бе в подходящо настроение, изслушваше абсолютно всичко.

Жената изглеждаше крехка и нервна. Зачуди се защо.

Но скоро се убеди, че е бил прав относно компетентността ѝ. Работеше делово, по типичния за професионалните готвачи начин, сякаш имаше допълнителен чифт ръце.

Дори и да бе първият ѝ ден в „Ангелска храна“, със сигурност не беше първият ѝ ден като готвачка. И тъй като, поне засега, жената му беше по-интересна от книгата, той продължи да я наблюдава, докато пиеше бирата си.

Реши, че не е свързана с никого в града. Самият той живееше тук повече от година и ако се очакваше пристигането на нечия отдавна изчезнала дъщеря, сестра, племенница или трета братовчедка, със сигурност щеше да е чул за това. Не приличаше и на скитница. По-скоро на бегълка. В погледа ѝ бе забелязал готовност да скочи и да побегне всеки момент.

А когато жената застана до бара, за да остави готовата поръчка, очите ѝ го стрелнаха за миг, после бързо се отместиха. Преди да се върне при скарата, вратата на ресторанта се отвори и тя насочи очи натам. Широка усмивка озари лицето ѝ толкова бързо и неочаквано, че Броуди премигна изненадано. Целият ѝ вид се промени. Чертите ѝ се смекчиха и писателят забеляза колко красива е всъщност.

Когато се извърна, за да разбере какво бе причинило промяната, видя Мак Дръбър, който ѝ се усмихваше весело и ѝ махаше.

Може би пък бе сгрешил относно местната връзка.

Мак се настани в сепарето срещу него.

— Как си?

— Не се оплаквам.

— Дояде ми се нещо, което да не се налага да приготвям сам. Какво е най-хубаво тази вечер? — попита Мак като се ухили и повдигна вежди. — Като изключим новата готвачка, разбира се.

— Аз си поръчах пържоли от сърна. Обикновено не те виждам тук в събота вечер, Мак. Ти си човек с навици, а това значи, че си на линия в сряда вечер пред чиния спагети.

— Не ми се отваряха консерви, а и исках да видя как се справя момичето. Появи се в града днес, колата ѝ се повредила.

Да, човек трябваше да изчака само пет минути и информацията се изсипваше в скута му, помисли си Броуди.

— Така ли?

— Да. И веднага си намери работа тук. Така засия, като че е спечелила от тотото. Идва от Източното крайбрежие. От Бостън. Нае си стая в хотела. Казва се Рийс Гилмор.

Мак замълча, когато Линда-Гейл донесе поръчката на Броуди.

— Здравсти, Дръбър — поздрави го мило тя. — Как си днес? Какво ще обичаш?

Мак се наведе над масата, за да огледа чинията на Броуди.

— Това изглежда адски съблазнително.

— Новата готвачка е страхотна. Броуди, по-късно ще ми кажеш дали ти харесват пържолите. Да ти донеса ли още нещо?

— Още една бира.

— Веднага. А за теб, Дръбър?

— За мен една кола, сладурче. И същото ядене като на моя приятел. Пържолите изглеждат великолепно.

Наистина бяха великолепни, помисли си Броуди. Придружени от щедра порция печени картофи и боб. Храната бе елегантно подредена върху сеплата бяла чиния, за разлика от небрежните купчини, които Джоуни сервираше.

— Видях те в лодката ти оня ден — подхвърли Мак. — Хвана ли нещо?

— Не бях за риба — отговори Броуди, като отрязва парче от пържолата си.

— Странен тип си ти. Излизаш с лодка и не ловиш риба. Мотаете се из гората и не ловуваш.

— Ако уловя или застрелям нещо, ще трябва да го готвя.

— Така си е. Е? — попита Мак, като посочи пържолите.

— Страхотни са — премлясна Броуди и си отрязва ново парче. — Наистина страхотни.

Тъй като Мак Дръбър бе един от малцината, с които Броуди нямаше нищо против да прекара вечерта, той започна да пие кафето си бавно, докато Мак доволно поглъщаше храната си.

— Бобът има различен вкус. По-хубав е от обикновено, но ако го споделиш с Джоуни, ще те нарека лъжец.

— Щом новата готвачка се е настанила в хотела, сигурно не възнамерява да остане тук дълго — отбеляза Броуди.

— Нае си стая за седмица.

Мак обичаше да знае какво става в града му. Беше не само търговец, но и кмет. И вярваше, че клюките са част от задълженията му.

— Истината е, Броуди, че според мен момичето няма много пари — додаде той, като размаха вилицата си. — Плати си в брой за поправката на радиатора, както и за хотелската стая.

Броуди си отбеляза липсата на кредитни карти и се зачуди дали жената всъщност не се крие.

— Може би не иска да оставя документални следи, в случай че някой е по петите ѝ — подхвърли той.

— Ужасно си подозрителен — ухили се Мак, като огриза кокала грижливо. — Но ако бяга от някого, сигурно си има основателни причини. Лицето ѝ е съвсем честно.

— Ти пък си истински романтик. Като говорим за романтика... — Броуди кимна към вратата.

Мъжът, който влезе в ресторанта, бе облечен в джинси и бежова риза под черно дълго палто. Тоалетът му се допълваше от ботуши от змийска кожа, колан с огромна тока и сива каубойска шапка.

Тъмноруса коса с изсветлели от слънцето кичури се къдреше под шапката му. Лицето му бе гладко, с правилни черти, брадичка с дълбока трапчинка и яркосини очи, с които, всеки знаеше, не пропускаше случай да очарова жените.

Мъжът тръгна към бара с пружинираща походка и се настани на един от високите столове.

— Ло идва да види дали новата готвачка си заслужава вниманието му — поклати глава Мак, като довърши картофите си. — Невъзможно е да не харесаш Ло. Привлекателен е, но се надявам, че тя има достатъчно здрав разум.

Сред развлеченията, на които Броуди се наслаждаваше през последната година, бе да наблюдава как Ло сваля жените безотказно.

— Обзалагам се на десет кинта, че ще я свали и ще добави нова резка на таблата на леглото си преди края на седмицата — ухили се писателят.

Мак смръщи вежди неодобрително.

— Не е редно да говориш по този начин за добро момиче като нея.

— Не я познаваш достатъчно, за да си сигурен, че е добро момиче.

— Твърдя, че е. И ще приема баса, за да ти взема парите.

Броуди се засмя. Мак не пиеше, не пушеше и ако преследваше жени го правеше, без никой да забележи, което, реално погледнато, бе невъзможно. Броуди намираше донякъде пуританския му нрав за чаровен.

— Става дума само за секс, Мак — каза той и се ухили весело, когато ушите на кмета почервеняха. — Спомняш си какво е секс, нали?

— Имам някакъв смътен спомен.

В кухнята Джоуни постави парче ябълков пай на плота.

— Вземи си почивка — нареди тя на Рийс. — Изяж пая.

— Не съм особено гладна и...

— Не те питам дали си гладна, нали? Изяж пая. Няма да те карам да плащаш за него. Последният е, а утре няма да е достатъчно пресен. Видя ли мъжа, който тъкмо седна на бара?

— Онзи, който прилича на каубой ли?

— Казва се Уилям Бътлър. Наричат го Ло. Съкратено от Лотарио, този прякор му лепнаха в тийнейджърските години, когато си постави за цел да преспива с всяка жена в радиус от двеста километра.

— Добре.

— Обикновено в събота вечер Ло има среща с някоя мадама или се мотае в „Кланси“ с приятелите си, като се опитва да реши коя овчица от стадото да си избере. А сега е тук, за да те огледа.

Тъй като видя, че няма друг избор, Рийс се захвана с пая.

— Не мисля, че в този момент може да види много — промърмори тя.

— Все пак... Млада си, жена си и, доколкото виждам, необвързана. Трябва да призная нещо на Ло — никога не се занимава с омъжени жени. Виж сега как флиртува с Хуанита, която чукаше като смахнат в продължение на няколко седмици миналата зима. Но после насочи вниманието си към сексапилните градски туристки, които идват тук на ски.

Джоуни грабна гигантската чаша кафе, която винаги ѝ бе подръка.

— Момчето е адски чаровно. Никога не съм виждала жена, която да го намрази, когато си закопчае дюкяна и я напусне.

— И ми казваш всичко това, защото смяташ, че и мен ще метне в леглото си в някоя от близките нощи?

— Просто ти обяснявам как стоят нещата.

— Загрях. Но не се тревожи, не си търся мъж. Нито за постоянно, нито за временно. Особено пък мъж, който използва пениса си като божия дар за жените.

Джоуни се засмя весело.

— Как е паят?

— Много вкусен. Направо страхотен. Забравих да те питам за печивата. Тук ли го печеш, или купуваш от местната пекарна?

— Аз лично пека всичко.

— Така ли?

— Сигурно си мислиш, че на скарата ме бива повече отколкото с фурната. И си права. А на теб кое ти се удава повече?

— Сладкишите не са най-силната ми страна, но мога да ти помагам, когато имаш нужда.

— Хубаво.

Джоуни взе няколко хамбургера от скарата, постави ги в чинии и изсипа пържени картофи и боб до тях. Тъкмо добавяше домати и краставици, когато Ло влезе в кухнята.

— Здравсти, Уилям — поздрави го тя.

— Мамо — усмихна се той като се наведе и я целуна по челото.

Стомахът на Рийс се сви.

Джоуни му е майка, а аз направих тази груба забележка за пениса му, помисли си тя.

— Чух, че си решила да повишиш класата на заведението — каза той на майка си, като се усмихна широко на Рийс. — Приятелите ме наричат Ло — представи ѝ се.

— Рийс. Приятно ми е да се запознаем. Аз ще отнеса храната, Джоуни.

Младата жена грабна чиниите и ги отнесе до бара, където раздразнено забеляза, че за първи път тази вечер не я очакваха нови поръчки.

— Скоро затваряме кухнята — съобщи ѝ Джоуни. — Можеш да си тръгваш. Утре си първа смяна, така че бъди тук в шест.

— Добре. Няма проблеми — кимна Рийс и развърза престилката си.

— Ще те закарам до хотела — предложи Ло, като остави бирата си на плота. — Искам да се уверя, че си се прибрала без проблеми.

— Не се притеснявай — отвърна тя като погледна майка му с надежда да получи помощ, но Джоуни вече се бе отдалечила, за да изключи фритюрниците. — Не е далеч. А и бездруго искам да се поразходя.

— Чудесно. Ще се поразходя с теб. Имаш ли палто?

Рийс реши, че ще е прекалено грубо, ако откажеше повторно. Но пък сега щеше да ѝ се наложи да действа адски предпазливо. Без да каже и дума повече, тя взе якето си.

— Ще бъда тук точно в шест — каза на Джоуни, после се сбогува с останалите и тръгна към вратата.

Усети, че писателят — Броуди — е приковал поглед в гърба ѝ. И за какъв дявол изобщо още седеше тук? Ло ѝ отвори вратата кавалерски и я последва навън.

— Хладна вечер. Сигурна ли си, че няма да настинеш?

— Добре съм. Прохладният въздух ще ме освежи след жегата в кухнята.

— Навярно си права. Нали не оставяш майка ми да те съсипе от работа?

— Обичам да работя.

— Обзалагам се, че тази вечер е била страхотна лудница. Защо не ми позволиш да те почерпя едно питие, за да си отпочинеш малко? Тъкмо ще ми разкажеш историята на живота си.

— Благодаря, но историята ми не заслужава питие, а и утре сутрин съм първа смяна.

— Утре ще е прекрасен ден. Да мина ли да те взема след работа? Ще те разведа наоколо да ти покажа забележителностите. Уверявам те, че в града няма по-добър екскурзовод от мен. Мога дори да ти донеса препоръки, че съм истински джентълмен.

Рийс трябваше да признае, че усмивката на Ло е страхотна, а погледът му — съблазнителен и нежен като галювна ръка.

А и беше синът на шефката.

— Много мило, но тъй като познавам само няколко души тук, при това по-малко от ден, можеш спокойно да фалшифицираш

препоръките. Ще пропусна разходката из града и ще използвам остатъка от утрешния ден, за да се настаня.

— Добре. Някой друг път тогава.

Ло я хвана за ръката и тя подскочи. Младежът сниши глас сякаш успокояваше уплашен кон.

— Спокойно, спокойно. Искях само да позабавиш крачка. Движиш се, като че ли закъсняваш за важна среща, и по това съдя, че си от Източното крайбрежие. Дай си една минута. Погледни нагоре. Страхотна гледка, нали?

Сърцето ѝ биеше прекалено учестено, но тя все пак вдигна очи. Над назъбените планински върхове грееше пълна, почти бяла луна.

Заобикаляха я безброй звезди. Като че ли някой бе заредил пушка с диаманти и ги бе изстрелял в небето. Светлината им оцветяваше снега по върховете в сребристо синьо, а долините тънеха в сянка.

Рийс си помисли колко такива гледки бе пропуснала откак вървеше със забит в земята нос. И макар да ѝ се искаше да е сама в този момент, изпита благодарност към Ло, който я накара да спре и да погледне.

— Невероятно красиво е. Туристическото ръководство описва планините като величествени, но когато ги видях за първи път, реших, че са сурови и малко страшни. Ала сега изглеждат точно величествени.

— Горе има места, които трябва да видиш с очите си, за да повярваш, че съществуват. И се променят непрестанно. По това време на годината, ако се изкачиш горе и застанеш до реката, можеш да чуеш как камъните се търкалят от пролетното топене. Ще те заведе да поиздим из планината. Нищо не може да се сравни с гледката в планината от гърба на кон.

— Не яздя.

— Мога да те науча.

Рийс тръгна напред.

— Екскурзовод и учител по езда — усмихна се тя.

— Ами, основно с това се занимавам. Ранчото за туристи е на около трийсетина километра оттук. Мога да помоля готвачката да ни пригответи кошница за пикник и ще ти намеря кротък кон. Обещавам ти великолепен ден, за който ще можеш да пишеш на близките си.

— Убедена съм, че ще е прекрасно.

Искаше ѝ се да чуе тракането на камъните в реката и да види морените и ливадите. И сега, под вълшебната светлина на луната, се почувства изкушена да приеме предложението на Ло.

— Ще си помисля — обеща тя. — Е, аз съм дотук.

— Ще те изпратя догоре.

— Няма нужда. Аз съм...

— Мама ме е учила винаги да изпращам дамата до вратата ѝ — прекъсна я Ло.

После я хвана за ръката и отвори вратата на хотела. Рийс забеляза, че каубоят ухаеше съблазнително на кожа и бор.

— Добър вечер, Том — извика той на дежурния администратор.

— Ло. Госпожо.

Рийс забеляза закачливите пламъчета в очите на администратора.

Когато Ло се насочи към асансьора, тя се отдръпна назад.

— Аз съм на третия етаж. Предпочитам да се качвам по стълбите.

— Да не си вманиачена на тема спорт? Сигурно затова си толкова слаба — ухили се младежът, но побърза да отвори вратата към стълбището.

— Благодаря ти за грижите — любезно каза Рийс и си заповяда да не се паникьосва, тъй като стълбището ѝ се стори ужасно тясно сега, когато Ло бе до нея. — Наистина съм спряла в дружелюбно градче.

— Уайоминг е дружелюбен щат. Не сме много, но сме готини. Чух, че си от Бостън.

— Да.

— За първи път ли идваш насам?

— Да.

Още един етаж и вратата щеше да се отвори.

— Решила си да разгледаш страната ли?

— Нещо такова.

— Смела постъпка. Особено като се има предвид, че си съвсем сама.

— Така ли мислиш?

— Да. Показва, че имаш авантюристичен дух.

Рийс би се засмяла, но изпита прекалено силно облекчение, когато Ло ѝ отвори вратата и тя изскочи в коридора на третия етаж.

— Ето тук съм — посочи и извади магнитната карта. Автоматично хвърли поглед надолу, за да се увери, че лепенката си е на мястото.

Преди да успее да пъхне картата в процепа, Ло я взе от ръката ѝ и свърши работата. Отвори вратата широко и ѝ я върна.

— Оставила си всички лампи да светят — отбеляза той. — И телевизорът ти работи.

— О, явно съм забравила. Нямах търпение да почна работа. Благодаря ти за компанията, Ло.

— Удоволствието е изцяло мое. Скоро ще отидем да пояздим. Ще видиш колко е хубаво.

Рийс се насили да се усмихне.

— Ще си помисля. Благодаря ти отново. Лека нощ.

Влезе в стаята си и затвори вратата. Пусна резето и плъзна веригата. Настани се на леглото и се загледа през прозореца. Остана на мястото си достатъчно дълго, за да се успокои и да си поеме дъх.

След малко се почувства по-добре и погледна през шпионката, за да се увери, че коридорът е празен, после бутна стола под дръжката на вратата. След като провери ключалките отново и се убеди, че скринът блокира идеално вратата към съседната стая, се приготви залягане. Нави будилника на радиото за пет часа, после за всеки случай нави и туристическия си часовник.

Вписа новите си преживявания в дневника си, после се спазари със себе си колко лампи да остави запалени през нощта. Беше първата ѝ нощ на новото място. Имаше право да остави лампата на бюрото светната, както и онази в банята. Всъщност банята не се броеше. Светлината там бе само за безопасност и удобство. Можеше да ѝ се наложи да стане да се изпишка през нощта.

Рийс извади фенера от раницата си и го остави до леглото. Ами ако токът спре заради някой пожар? Все пак тя не бе единствената в хотела. Някой можеше да заспи с цигара в ръка или пък хлапе да се заиграе с кибрит.

Тогава сградата щеше да избухне в пламъци посред нощ и щеше да ѝ се наложи да се измъква бързо. Фенерът до леглото ѝ просто означаваше, че е добре подготвена.

Лекото дразнене в гърдите я накара да се замисли замечтано за приспивателните в несесера ѝ. Те заедно с антидепресантите

представляваха спасителния ѝ пояс. Но пък бяха изминали месеци откак бе взела приспивателно за последен път, а и сега бе достатъчно изморена, за да заспи без помощта на хапчета. Пък и ако станеше пожар, реакциите ѝ щяха да са забавени и можеше да изгори или да умре от задушаване от пушека.

Мисълта за подобна възможност я накара да седне на крайчеца на леглото и да се наругае заради прекалено развитеното си въображение.

— Престани, Рийс. Време е да си лягаш. Трябва да станеш рано и да се заемеш с работата си като нормален човек.

Огледа ключалките за последен път и се пхна в леглото. Лежеше неподвижно и се вслушваше в биенето на сърцето си. Опитваше се да долови странни шумове от съседните стаи или отвън.

В безопасност съм, напомни си тя. Пълна безопасност. Няма да стане пожар. Няма да избухне бомба. Никой няма да нахлуе в стаята ми, за да ме убие.

Небето няма да се продъни.

Но все пак остави телевизора да работи и се приспа със стария черно-бял филм.

Болката бе толкова шокираща и зверска, че тя дори не можеше да изпищи. Кошмарна тежест се стовари върху гърдите ѝ и смаза дробовете ѝ. Опитва да си поеме дъх, но болката бе прекалено силна, а обхваналият я ужас дори я надминаваше.

Те бяха отвън, някъде в тъмното. Чуваше ги. После чу експлозиите и разбиването на стъкла. И най-страшното — писъците.

Смеховете обаче бяха по-зловещи от писъците.

— Джини? Джини?

Не, не плачи. Не издавай звук. По-добре да умреш тук, в тъмното, отколкото те да те намерят. Но те идваха за нея, а тя не можеше да сдържи хлиповете и тракането на зъбите си.

Внезапната светлина я заслепи.

— Имаме оцеляла!

Тя зарита, за да се освободи от ръцете, които се протегнаха към нея.

Събуди се обляна в пот, грабна фенера и го стисна като оръжие.

Имаше ли някой в стаята? До вратата? Или пред прозореца?

Рийс седна в леглото разтреперана и наостри уши.

Час по-късно, когато будилникът иззвъня, тя все още седеше в леглото напрегната, стиснала фенера. Всички лампи в стаята светеха.

3.

След кошмарната паника през нощта не бе лесно да се изправи срещу хората в кухнята и да се преструва на нормална. Но не само бе останала без пари, а и бе обещала да е там точно в шест часа.

Единствената друга възможност бе да отстъпи и да прати по дяволите всички месеци, в които бе постигнала известен напредък. Знаеше, че само с едно телефонно обаждане щеше да бъде спасена.

Но това щеше да е краят.

Рийс реши да действа бавно и стъпка по стъпка. Обличането бе победа, излизането от стаята — втора. Разходката до ресторанта бе истински триумф. Въздухът беше студен — зимата все още не се предаваше. Дъхът излизаше от устата ѝ на бели облачета, които едва се забелязваха в здрача. Силуетите на планините се очертаваха на фона на развиделяващото се небе. Подножието им бе потънало в мъгла. Тя се надигаше от езерото на леки облаци, тънки като крилцата на вълшебна фея.

Всичко изглеждаше невероятно красиво и спокойно. Сърцето ѝ заби учестено, когато забележа някакво движение в мъглата. Но се успокои, когато съзря силует на животно. Лос, елен или сърна. Не можеше да е сигурна от това разстояние.

Животното наведе глава, за да пие вода от езерото. В същия момент Рийс чу птичи песни. Поиска ѝ се да седне на тротоара и да наблюдава изгрева на слънцето.

Поуспокоена, тя продължи разходката си. Щеше да ѝ се наложи да се справи с кухненската работа, хората и вечните въпроси, които измъчваха любопитните, колчем се появише ново лице. Не можеше да си позволи да закъснее, нито да нервничи. Господ знаеше, че не изпитваше абсолютно никакво желание да привлича вниманието към себе си.

Запази спокойствие, заповяда си тя. Съсредоточи се. За да си помогне, започна да рецитира откъси от стихотворения, като наблягаше на ритъма на думите. Внезапно осъзна, че говори на глас, и

се стресна. Но си напомни, че наоколо нямаше жив човек. След минута стигна до вратата на „Ангелска храна“.

Заведението бе обляно от ярка светлина и това поуталожи напрежението ѝ. Вътре някой се движеше енергично. Да, Джоуни бе вече в кухнята. Никога ли не спеше тази жена?

Рийс си нареди да почука на вратата. Да се усмихне и да махне с ръка. А след като веднъж влезеше вътре, щеше да удави тревогите си в работа.

Но ръката ѝ тежеше като олово и отказваше да се помръдне. Пръстите ѝ бяха сковани и безпомощни.

— Проблеми с вратата ли имаш?

Рийс подскочи стреснато и се извърна назад. Линда-Гейл затръшна вратата на малката си кола.

— Не. Не. Аз просто...

— Унесе ли се? Имаш вид на недоспала.

— Ами май не спях достатъчно снощи.

Хладният въздух като че ставаше все по-студен след всяка стъпка, която Линда-Гейл правеше към нея. Яркосините очи, толкова дружелюбни предишния ден, гледаха враждебно.

— Закъсняла ли съм? — притеснено попита Рийс.

— Учудена съм, че изобщо се появяваш на работа след нощта, която сигурно си прекарала.

Рийс си припомни как бе седяла уплашена в леглото, стиснала фенера и заслушана в непознатите шумове.

— Откъде знаеш?...

— Ло има репутация на издръжлив.

— Ло? Не... Ох!

Изненада, примесена с развеселеност, поотпусна нервите ѝ.

— Ние не... аз не... Господи, Линда-Гейл, познавам го едва от десет минути. Нужен ми е поне един час, преди да проверя нечия издръжливост.

Линда-Гейл отдръпна ръка от вратата и присви очи.

— Не скокна ли в леглото с Ло?

— Не.

Е, поне с това можеше да се справи.

— Да не съм нарушила градските традиции? Ще ме уволнят ли? Или ще ме арестуват? Ако да спя с клиентите влиза в служебните ми

задължения, трябваше да ме уведомят предварително и да ми предложат повече от осем долара на час.

— Хм, тази клауза от договора е доброволна. Извинявай — усмихна се Линда-Гейл засрамено. — Наистина съжалявам. Нямах право да си вадя изводи и да ти се нахвърлям само защото си тръгнахте заедно снощи.

— Ло ме изпрати до хотела, предложи да пийнем, но аз отказах. После ми предложи да ми покаже района, който мога и сама да разгледам, накрая ме покани на езда. Не яздя, но може и да опитам. Ло получава шестлица за външен вид и още една за поведение и маниери. Но не знаех, че имаш нещо общо с него.

— С Ло? Пфу — изсумтя Линда-Гейл. — Нямам нищо общо с него. Вероятно съм единствената жена под петдесет в радиус от двеста километра, която не е споделяла леглото му. Според мен, курвата си е курва, независимо дали е жена или мъж.

Келнерката сви рамене, после отново се взря в лицето на Рийс.

— Но наистина изглеждаш изтощена.

— Не спях добре. Първа нощ на ново място, нова работа. Нерви.

— Забрави за тях — нареди й Линда-Гейл, като отвори вратата и я погледна отново дружелюбно. — Ние тук не сме страшни.

— Вие двете цял ден ли ще стоите отвън. Не ви плащам, за да клюкарствате.

— Едва шест и пет е, Джоуни. Я престани. А като говорим за плащане, ето ти дела от вчерашните бакшиши, Рийс.

— Че аз нямам дял. Не съм сервирала по масите.

Линда-Гейл бутна плика в ръката й.

— Според правилата на ресторанта, готвачката получава десет процента от бакшишите. Вярно, че ни дават парите за обслужването, но ако храната е скапана, и ние няма да спечелим нищо.

— Благодаря.

Е, не съм напълно фалирала, помисли си Рийс, като натъпка плика в джоба си.

— Не харчи всичко наведнъж.

— Свършихте ли вече с дрънкането? — попита Джоуни като се облегна на бара. — Линда-Гейл, започвай да подреждаш масите. Рийс, готова ли си откараш кльошавия си задник в кухнята и да поробиш?

— Да, госпожо. А, за малко да забравя — добави Рийс като грабна престилката си. — Синът ти е адски чаровен, но спях сама снощи.

— Момчето явно не го бива вече.

— Не бих казала. Но докато съм в града, възнамерявам да спя сама.

Джоуни остави настрана купата с тестото за палачинки.

— Не си ли падаш по секса?

— Напротив — отговори Рийс като застана до мивката, за да си измие ръцете. — Но в момента не влиза в списъка ми с належащи задачи.

— Тоя списък сигурно е доста кратък и тъжен. Можеш ли да правиш бухти?

— Да.

— Добре. Много се търсят в неделя. Както и палачинките. А сега започвай с бекон и надениците. Ранните посетители ще се появят всеки момент.

Малко преди обяд Джоуни пхна в ръцете на Рийс чиния с палачинки, пържени яйца и бекон.

— Отивай отзад и сядай да ядеш — нареди й тя.

— Тук има достатъчно за двама души.

— Да, ако и двамата страдат от анорексия.

— Не страдам от анорексия — заяви Рийс и забодя вилицата си в яйцата, сякаш за да го докаже.

— Влез в офиса ми отзад и седни. Имаш двайсет минути.

Рийс бе виждала кабинета на Джоуни, който бе изключително малък.

— Слушай, имам проблем с тесните пространства — каза тя.

— Страхуваш се от тъмното и те мъчи клаустрофобия. Ужас! Добре, иди седни на бара тогава. Все още разполагаш с двайсет минути.

Рийс изпълни нареждането. След минута Линда-Гейл постави чаша чай пред нея и й намигна. Сетне весело поздрави мъжа, който тъкмо се бе настанил до Рийс.

— Здравсти, докторе. Обичайното ли?

— Неделният холестеролен специалитет, Линда-Гейл. Денят ми за отдаване на забранени удоволствия.

— Веднага. Джоуни — провикна се тя, без да си направи труда да запише поръчката. — Докторът е тук. Докторе, запознай се с Рийс, новата ни готвачка. Рийс, да ти представя доктор Уолъс. Може да излекува всичко, което те мъчи, но не го оставяй да те подмами в игра на покер. Голям мошеник е.

— Хайде, хайде, как ще подмамя новодошлите, ако говориш така? — усмихна се мъжът, като се нагласи по-удобно и кимна на Рийс. — Чух, че Джоуни е назначила готвачка, която знае какво да прави в кухнята. Как си?

— Добре, благодаря.

Рийс положи усилие да си напомни, че докторът не е издокаран в бяла престилка и не се протяга към нея със спринцовка в ръка.

— Работата ми харесва — добави тя.

— Най-хубавата неделна закуска в Уайоминг се предлага в ресторанта на Джоуни. В хотела правят огромна шведска маса за туристите, но умните хора идват тук — каза той като се облегна назад и отпи от кафето, което Линда-Гейл бе сложила пред него. — Почвай да ядеш, докато е още топло — посъветва той Рийс, която изучаваше храната, сякаш бе сложна кръстословица.

Сетне ѝ разказа, че е градският доктор от почти трийсет години. Пристигнал в градчето като млад, в отговор на обява, публикувана във вестника в Ларами.

— Търсех приключения — обясни с лек западняшки акцент. — Влюбих се в това място и в едно красиво момиче на име Сюзън. Отгледах и трите си деца тук. Най-големият ми син също стана лекар. В момента кара стажа си в Шайен. Второто ми дете — сладката Ани — се омъжи за фотограф, който прави снимки за „Нешънъл джиографик“. Преместиха се чак във Вашингтон. Внукът ми също е там. Най-малкото ми дете е в Калифорния, учи философия. Нямам представа за какво ще философства, но той така си реши. А любимата ми Сюзън почина преди две години от рак на гърдата.

— Съжалявам.

— Да, лоша работа — кимна той, като погледна венчалната си халка. — Все още я търся до себе си, когато се събудя сутрин. Сигурно винаги ще го правя.

— Заповядай, докторе — каза Линда-Гейл и постави чиния пред него.

Келнерката и лекарят се засмяха весело, когато Рийс се вторачи с ококорени очи в порцията.

— Докторът ще си изяде абсолютно всичко — заяви Линда-Гейл, преди да се отдалечи.

Чинията съдържаше огромна купчина палачинки, омлет, дебело парче шунка и три наденици.

— Не можеш да изядеш всичко това — възкликна Рийс.

— Гледай и се учи, момиченце. Гледай и се учи.

Рийс си помисли, че възрастният мъж изглеждаше в чудесна форма, като човек, който яде здравословна храна и спортува редовно. Лицето му бе червендалесто и слабо, с дружелюбни кафяви очи, скрити зад очила с метални рамки.

Докторът нападна закуската си като прегладнял шофьор на камион.

— Имаш ли семейство на Изток? — попита я той.

— Да, баба ми е в Бостън.

— Там ли се научи да готвиш?

Рийс не можеше да откъсне очи от чинията му, където храната намаляваше невероятно бързо.

— Да, там започнах. Учих в кулинарния институт във Вермонт, после изкарах една година в Париж. В „Кордон бльо“.

— Кулинарен институт и Париж. Лъскава работа — засмя се докторът.

— Моля?

Осъзна внезапно, че само за две минути е разказала прекалено много за себе си.

— Не е толкова лъскаво, колкото напрегнато — каза тя. — А сега трябва да се връщам на работа. Радвам се, че се запознахме.

Рийс изкара обедната смяна. Остатъкът от следобеда и вечерта ѝ бяха свободни, така че реши да излезе на дълга разходка. Можеше да обиколи езерото и да проучи горите и потоците. Да направи снимки и да ги изпрати по имейла на баба си. Да се порадва на чистия въздух, да поспортува и да се измори.

Обу туристическите си обувки и натъпка в раницата си всичко, което ръководството препоръчваше за разходки под двайсет километра. Потегли към езерото, където си намери чудесно местенце да поседне и да прочете брошурите, които бе взела от хотела.

Реши, че всеки път, когато има свободно време, ще обикаля околностите. Чувстваше се по-добре и по-спокойна на открито.

През първия почивен ден щеше да поеме нагоре по една от полеките пътеки и да разгледа реката. Но засега бе разумно да следва препоръките на ръководството и първо да свикне с новите обувки.

Тръгна напред бавно. Това поне бе едно от предимствата на сегашния ѝ живот — рядко ѝ се налагаше да бърза. Можеше да прави каквото си поиска и когато ѝ хрумне. Никога преди не бе разполагала с времето си по този начин. През изминалите осем месеца бе видяла и направила повече, отколкото през всичките двайсет и осем години от живота си. Може и да бе малко смахната, и със сигурност бе невротична, пълна с фобии и я гонеше параноя, но вече бе успяла да се възстанови донякъде и се трудеше прилежно да си върне душевното равновесие.

Никога вече нямаше да е каквато бе преди — енергична, амбициозна гражданка. Но откри, че харесваше личността, в която се превръщаше. Сега обръщаше повече внимание на подробностите, които преди изобщо не забелязваше. Да речем, играта на светлините и сенките, шумът на водата, приятното усещане за влажна земя под краката ѝ.

Можеше да спре ето тук и да наблюдава как красив жерав се издига над езерото, безмълвен като облак. Или пък да се радва на леките вълнички, предизвикани от гребането на момче в червен каяк.

Сети се за фотоапарата прекалено късно, за да направи снимка на жерава, но засне момчето в червената лодка, искрящата синя вода и отражението на планината в нея.

Помисли си, че трябва да напише кратки бележки към всяка снимка. По този начин баба ѝ щеше да се почувства като част от приключението. Рийс знаеше, че баба ѝ се тревожи за нея, но не можеше да направи нищо по въпроса, като изключим редовните писма по имейла и телефонните обаждания, в които ѝ съобщаваше къде е и с какво се занимава.

Е, невинаги споделяше цялата истина.

Около езерото бяха разпръснати къщи и вили. Някакво семейство се наслаждаваше на великолепия ден и неделното барбекю — печено пиле, картофена салата, шишчета със зеленчуци, полети обилно с бира и чай с лед.

Куче се втурна след синя топка, метната в езерото. Хубаво момиче стоеше на брега, смееше се весело й подвикваше окуражително. Животното захапа топката, доплува до сушата, разтърси се лудо и опръска господарката си. Пръските заблестяха като диаманти под слънчевите лъчи.

Лаят на кучето бе изпълнен с дива радост, когато момичето отново хвърли топката.

Рийс извади шишето с вода, отпи щедра глътка и навлезе сред вечнозелените дървета.

Надяваше се да види някой лос или сърна. Или дори елен. Може би същия, когото бе видяла рано сутринта да пие вода от езерото. Е, предпочиташе да мине без мечките, за които се споменаваше в брошурите и туристическото ръководство, макар там да пишеше, че животните избягват контакт с хората.

Все пак някоя мечка можеше да е в лошо настроение днес и да реши да изкара гнева си върху нея.

Добре де, щеше да внимава. Нямаше да се отдалечава прекалено много и да се отклонява от пътеката.

Тук е по-хладно, помисли си тя. Слънцето не можеше да достигне преспите, а водата на поточето ромолеше по парчета лед.

Рийс тръгна покрай потока и се заслуша в нежните му звуци. След известно време откри следи от животно и се развълнува. Какво ли беше? Любопитна да узнае, тя извади ръководството от раницата си.

Леко шумолене я накара да застине на място. Не се знаеше кой бе по-изненадан — Рийс или едрият елен срещу нея. В продължение на секунда двамата се гледаха стреснато.

Рийс затърси фотоапарата си. Успя да заснеме красивото животно, но допусна грешката да се засмее доволно. Еленът се уплаши и побягна.

— Знам как се чувстваш — промърмори тя. — Светът е пълен с опасности.

Прибра фотоапарата в джоба си и внезапно осъзна, че вече не чува лая на кучето, нито шума от колите по главната улица на градчето. Само вятърът разлюляваше клоните на дърветата и водата в потока ромолеше.

— Май няма да е лошо да поживея в гората. Да си намеря малка, изолирана от света къщурка и да отглеждам зеленчуци. Мога да стана

вегетарианка — каза си тя, като прескочи тесния поток. — Е, не точно вегетарианка. Но мога да се науча да ловя риба. Ще си купя пикап и веднъж месечно ще ходя в града за провизии.

Рийс започна да си представя отшелническия си живот. Не прекалено далеч от водата, нито пък високо в планината. Къщата ѝ ще има много прозорци, за да може да се наслаждава на великолепната гледка.

— Мога да започна свой собствен бизнес. Да готвя по цял ден и да продавам ястията. Сигурно ще си намеря клиенти по интернет. Няма да излизам от къщи и вероятно ще добавя и агорафобия към списъка си с фобии.

Не, щеше да живее в гората, но да работи в града. Ами да, дори можеше да си остане при Джоуни.

— Да, ще изкарам няколко седмици и ще видя как ще потръгне. Но трябва да се махна от проклетия хотел. Къде обаче да отида? Няма да е лошо да видя...

Рийс изпищя, препъна се и едва не се просна по гръб.

Едно бе да се натъкнеш на елен и съвсем различно да се блъснеш в мъж, който си лежи спокойно в хамака с книга на гърдите си.

Беше я чул да идва. А и как да не я чуе, когато тя си говореше на глас, докато вървеше. Беше си помислил, че ще се отбие към езерото, но вместо това бе тръгнала право към хамака му, приковала очи в новите си туристически обувки. Затова Броуди остави книгата си и се загледа в нея.

Гражданка, която се наслаждава на дивите пейзажи, помисли си той развеселено. Раница и обувки от „Л. Л. Бийн“, леко износени джинси, бутилка с вода.

А от джоба ѝ стърчи мобилен телефон. На кого, по дяволите, щеше да се обаждат?

Рийс бе опънала косата си назад, а опашката ѝ минаваше през задната дупка на бейзболната шапка. Лицето ѝ бе бледо, очите — огромни и уплашени, с великолепен наситен кафяв цвят.

— Изгуби ли се? — попита я той.

— Не. Да. Не.

Тя се огледа наоколо, сякаш тъкмо бе пристигнала от друга планета.

— Просто се разхождах. Май съм навлязла в нечия собственост.

— Така е. Искаш ли да изчакаш минутка, докато отида да си взема пушката?

— Всъщност не. Явно това е хижата ти.

— Брей, уцели и двата пъти.

— Хубава е — отбеляза тя като се загледа в семплата дървена постройка и широката тераса, на която имаше маса и стол. — Уединено е — добави. — Съжалявам.

— Аз пък не. Обичам уединението.

— Имах предвид... е, знаеш какво имах предвид.

Рийс си пое дълбоко дъх и завъртя нервно капачката на шишето с вода. По-лесно ѝ беше с непознати. Непоносими ѝ бяха съжалението и загрижените погледи на хората, които я познаваха.

— Пак го правиш. Гледаш ме вторачено. Невъзпитано е.

Той повдигна вежда. Рийс винаги се бе възхищавала на хора, които успяваха да изпълнят този номер, сякаш имаха отделен комплект мускули за всяка вежда. Броуди се наведе и вдигна бутилка бира от земята.

— Кой решава тези неща? Имам предвид, кое е грубо и невъзпитано? — попита той весело.

— ОПГ.

Нужна му бе само секунда.

— Обществото за предотвратяване на грубостите? Мислех, че вече не съществува.

— Не, продължават добрата си работа. Но на тайни места.

— Прадядо ми беше член на ОПГ, но не говорим много за него, тъй като беше абсолютен задник.

— Е, във всяко семейство има по някоя черна овца. А сега ще те оставя да си четеш на спокойствие.

Тя отстъпи назад, а Броуди се зачуди дали да я покани на една бира. Но това щеше да е жест без прецедент и май не бе разумно да го прави. Внезапно рязък и силен звук наруши тишината.

Рийс се просна на земята, покрила главата си с ръце като войник в окоп.

Първата реакция на Броуди бе да се засмее. Гражданка! Но после, когато Рийс не помръдна, нито издаде някакъв звук, осъзна, че става дума за нещо повече. Спусна крака от хамака и се изправи.

— Зловещият звук е от ауспуха на пикапа на Карл Сампсън. Истинска развалина е.

— Ауспук...

Броуди я чу как си повтаря думата шепнешком и забеляза треперенето ѝ.

— Точно така — потвърди той и постави ръка на рамото ѝ, за да я успокои, но тя се сви уплашено.

— Недей! Не ме докосвай! Не ме докосвай! Недей! Остави ме за минута.

— Добре — съгласи се той и се протегна да вземе шишето вода, което бе излетяло от ръцете ѝ, когато се просна на земята. — Искаш ли си водата?

— Да. Благодаря.

Тя пое бутилката, но не успя да отвори капачката, тъй като ръцете ѝ силно трепереха. Без да каже и дума, Броуди взе шишето, отвори го и ѝ го подаде.

— Добре съм. Просто се стреснах.

Стресна се друг път, каза си той.

— Помислих, че е изстрел — добави Рийс.

— Тук често ще чуваш изстрели. Ловният сезон още не е почнал, но хората се упражняват. Тук е Дивият запад, слабаче.

— Разбира се. Да, нормално е да го правят. Ще свикна.

— Ако искаш да се разхождаш из горите и планините, трябва да облечеш нещо ярко — червено или оранжево.

— Да, прав си. Разбира се. Следващия път ще внимавам.

Лицето ѝ порумения, според Броуди от срам. Рийс се надигна от земята, но дишането ѝ си остана затруднено. Тя се опита да изтръска полепналите по дрехите ѝ треви и боклуци.

— Е, това е краят на развлекателната ни програма — каза тя. — Наслаждавай се на остатъка от деня си.

— Това и възнамерявам да направя.

Броуди си помисли, че някой по-готин тип вероятно би настоял да я изпрати до града или поне би ѝ предложил да поседне. Но той просто не беше готин тип.

Рийс се отдалечи на известно разстояние, после метна поглед през рамо.

— Между другото, аз съм Рийс.

— Знам.

— А. Добре. Ще се видим по-късно.

Да, това не може да се избегне, помисли си той, загледан в нея. Интересна жена с уплашени и големи като на сърна очи. И красива. А ако сложи още шест-седем кила, ще е направо сексапилна.

Но най-вече го заинтригува страхът ѝ. Винаги се опитваше да разбере какво се върти в мислите на хората. А Рийс Гилмор очевидно бе преживяла интересни случки.

Рийс не отместваше очи от езерото, лодките и лебедите. Разходката ѝ покрай него щеше да е доста дълга, но пък щеше да ѝ даде време да се успокои и да забрави за преживяния срам. Започваше да я мъчи главоболие, но това не бе страшно. Ще вземе хапче, когато се прибере в хотела.

Стомахът ѝ бе свит на топка, но и това не я притесни. Важното бе, че не бе повърнала и не се бе изложила напълно.

Защо, по дяволите, не бе сама в гората, когато проклетият ауспук изтрещя? Разбира се, ако бе сама, вероятно още щеше да лежи на земята и да скимти уплашено.

Броуди поне се отнесе небрежно към инцидента. Ето ти водата, стегни се. Много по-лесно ѝ бе да се справи с подобно отношение, отколкото с нежните ласки и успокоявания.

Слънцето заблестя в очите ѝ и тя бръкна в раницата, за да извади тъмните си очила. После си заповяда да вдигне глава нагоре и да върви с нормална крачка. Дори успя да се усмихне на двойката, с която се размина. После пък махна на шофьора, който я поздрави от колата си. Най-сетне стигна до главната улица на градчето.

Администраторката на хотела я поздрави усмихнато и я попита дали разходката ѝ е доставила удоволствие. Рийс ѝ потвърди, но думите ѝ прозвучаха фалшиво.

Нямаше търпение да се скрие в стаята си.

Качи се по стълбите и извади магнитната карта. Влезе в стаята и се облегна на вратата.

Провери два пъти ключалките, изпи си лекарството и се сви на леглото, напълно облечена. Не свали дори обувките и тъмните очила.

Затвори очи и се предаде на умората от опитите да се преструва на нормална.

4.

Пролетната буря навя двайсет сантиметра влажен тежък сняг и превърна езерото в пенлива сива повърхност. Някои от местните се движеха наоколо със снегомобили, а хлапетата, намъкнали зимните си дрехи, се забавляваха да правят снежни човеци по брега.

Широкоплещестият Линт си правеше почивки от почистването на снега, като се отбиваше да напълни термоса си с кафето на Джоуни и да се оплаче от хапливия вятър.

Рийс бе изпитала силата на вятъра лично, когато отиваше на работа сутринта. Духаше зловещо из каньона и по езерото и навяваше преспи. Виеше в прозорците лудо и проникваше през всички пластове дрехи.

Токът спря и Джоуни навлече палтото и ботушите си, за да излезе навън и да пусне генератора.

Кошмарният му вой се смеси с писъка на вятъра и бумтенето на снегорина на Лин. Рийс се зачуди, че всички наоколо не откачаха от неспирния шум.

Но хората продължаваха да идват в ресторанта. Линт напусна машината си, за да се порадва на огромна купа с бизонски гювеч. Карл Сампсън, със зачервени от студа бузи, се настани до него и се захвана с обилна порция руло „Стефани“ и две парчета пай.

Хората влизаха и излизаха непрестанно. Някои оставаха по-дълго. Всички търсеха хубава храна и компания. Контактът със себеподобните им и топлите ястия им напомняха, че не са сами.

Рийс също се почувства по-спокойна и весела, докато печеше, вареше и режеше.

Но след като смяната ѝ свършеше, нямаше да има гласове и близост. Рийс се замисли за хотелската стая и реши да се отбие в бакалията, за да купи резервни батерии за фенера си. Просто за всеки случай.

— Зимата не се предава — каза ѝ Мак, докато ѝ ги подаваше. — Ще трябва отново да поръчам батерии. Почти ги свърших. Както и

хляба, яйцата и млякото. Защо хората винаги се зареждат с хляб, яйца и мляко по време на буря?

— Сигурно искат да си правят пържени филии.

Той се засмя весело.

— Може и така да е. Как се справяш в ресторанта на Джоуни? Не съм се отбивал там откак бурята започна. По принцип обичам да наобикалям всички заведения, когато времето е толкова лошо. Струва ми се, че това влиза в кметските ми задължения.

— Генераторът работи идеално, така че няма да затваряме. Виждам, че и ти също нямаш намерение да се прибереш у дома.

— Да, не обичам да затварям магазина. Линт разчисти пътищата, а и токът ще бъде пуснат след час-два. Бурята преминава.

Рийс погледна през прозореца.

— Така ли?

— Да. Още преди да пуснат тока, бурята ще е отминала. Ще видиш. Единствената истинска неприятност, която ни причини, бе срутването на покрива на бараката на Кланси. Но пък вината си е негова. Отдавна трябваше да го ремонтира, пък и не бе изринал снега. Кажи на Джоуни, че ще се отбия да ви видя при първа възможност.

След малко повече от час прогнозата на Мак се изпълни. Вятърът зашепна кротко, а джубоксът изтрака и зазвуча песен на Доли Партън.

Макар снегът и вятърът да напуснаха града, Рийс ги виждаше да вилнеят високо в планината. Испита благодарност, че можеше да си стои на топло и уютно в хотелската стая и да наблюдава природата отдалеч.

Приготвяше казани с яхнии и супи по рецептите на Джоуни, печеше тонове месо, риба и зеленчуци. В края на всяка смяна си броеше бакшишите и ги натъпкваше в плик, който държеше в сака си.

По някое време вечер Джоуни пъхваше чиния с храна под носа ѝ. Рийс ядеше в ъгъла на кухнята, докато месото цвъртеше на скарата, а хората седяха в ресторанта и клюкарстваха.

Три дни след бурята Рийс разбъркваше тенджерата с гювеч, когато Ло влезе в кухнята.

— Нещо ухае великолепно — каза той като задуши въздуха.

— Супа с тортиля — обясни Рийс, която най-после бе убедила Джоуни да ѝ позволи да приготви една от собствените си рецепти. — Много е хубава. Искаш ли купичка?

— Говорех за теб, но не бих отказал и супата.

Тя му подаде приготвената порция и се протегна да вземе нова купичка. Ло се плъзна зад нея и също вдигна ръка нагоре. Класически ход, помисли си Рийс. Но бързата ѝ стъпка настрани бе също така класическа.

— Благодаря, взех я. Майка ти е отзад в офиса, ако искаш да я видиш.

— Ще се отбия при нея, преди да си тръгна. Дойдох да се видя с теб.

— Така ли?

Рийс напълни следващата купичка, поръси настърганото сирене и пусна вътре изпържената тортиля. Помисли си замечтано колко по-хубаво щеше да е със свежи подправки, докато слагаше хлебчето с масло в чинията. Завъртя се и остави поръчката на бара.

— Готова съм за следващата — извика и се протегна за новата поръчка.

Може би щеше да успее да убеди Джоуни да се запасят със свежи подправки. Ако поне...

— Хей, къде отиде? — върна я към действителността Ло. — И мога ли и аз да дойда с теб?

— Какво? Извинявай. Каза ли нещо?

Ло я изгледа изненадано и дори малко обидено. Вероятно не му се случваше често някоя жена да забрави за присъствието му. Ей, това е синът на шефката, напомни си тя и се усмихна бързо.

— Потъвам в мисли, докато готвя — обясни му Рийс.

— Очевидно е така. Но все пак днес не сте претрупани с клиенти.

— Имаме си достатъчно работа.

Рийс приготви бекона и пилето за следващите сандвичи, после сложи две порции картофи да се пържат.

— Мамка му! Това е страхотно! — възхити се Ло, след като опита супата.

— Благодаря. Не забравяй да го кажеш на шефката.

— Задължително. Е, Рийс, проверих графика ти. Довечера си свободна.

— Аха — изсумтя тя и кимна на мияча на чинии Пийт, който се върна от почивката си.

— Чудех се дали не искаш да изгледаме някой филм.

— Не знаех, че в града има кино.

— Няма. Но аз имам най-добрата колекция с дискове в Уайоминг. Правя и страхотни пуканки.

— Не съм изненадана.

Синът на шефката, напомни си тя отново. Трябваше да внимава как се държи. Налагаше се да е едновременно дружелюбна и категорична.

— Чудесно предложение, Ло, но имам други планове за довечера. Искаш ли хлебче за супата?

— Може би — отговори Ло като се наведе към нея. — Знаеш ли, скъпа, ще ми разбиеш сърцето, ако продължиш да ме отхвърляш.

— Съмнявам се — небрежно отвърна Рийс, като му подаде чиния с хлебче. — Не се приближавай прекалено много до скарата. Ще си изпръскаш дрехите с мазнина.

Вместо да понесе супата си към ресторанта, както се бе надявала, Ло се облегна на плота.

— Имам адски нежно сърце — предупреди я той.

— В такъв случай трябва да стоиш далеч от мен — каза тя. — Имам навика да разбивам мъжките сърца. Пътят ми от Бостън дотук е постлан с окървавени сърца. Тъжна работа. Сигурно съм болна от нещо.

— Аз мога да те излекувам.

Рийс го погледна. Прекалено хубав, прекалено чаровен. На времето може би щеше да ѝ достави удоволствие да бъде преследвана от толкова готин тип, но вече нямаше енергия за подобни игри.

— Мога ли да ти кажа истината? — попита го тя.

— Ще ме нарани ли?

Думите му я накараха да се засмее.

— Харесвам те. И предпочитам да продължа да те харесвам. Ти си синът на шефката, а за мен това е табу. Не спя с шефовете си, така че няма да спя и с теб. Но съм благодарна за предложението.

— Още не съм те молил да спиш с мен — напомни ѝ той.

— Реших да спестя малко време и на двама ни.

Ло започна да се храни замислено.

— Обзалагам се, че мога да ти променя мнението, ако ми дадеш шанс — каза накрая.

— Точно затова няма да ти дам шанс.

— Е, може пък да те уволнят или майка ми да се откаже от мен.

Фритюрникът изпищя и Рийс извади кошниците с картофи, после довърши сандвичите.

— Не мога да си позволя да ме уволнят, а майка ти страшно те обича. По-добре иди седни на бара и си довърши супата. Пречиш ми.

Ло се ухили.

— Властните жени са ми слабост — каза той, но все пак се отдалечи, когато Рийс се захвана със следващата си поръчка.

— Ло ще си опита късмета отново — предупреди я Пийт, чийто силен бруклински акцент не бе изчезнал и след осем години в Уайоминг. — Просто не умее да се сдържа.

— Май трябваше да му кажа, че съм омъжена или пък лесбийка.

— Закъсня. По-добре му кажи, че си лудо влюбена в мен — ухили й се Пийт.

Рийс се засмя.

— Защо ли не се сетих за тази възможност?

— Никой не се сеца. Затова ще свърши работа.

Джоуни влезе в кухнята, пхна плик в джоба на Пийт и подаде друг на Рийс.

— Заплатата — съобщи тя.

— Благодаря — усмихна се младата жена, после каза решително: — Чудя се дали би ми показала апартамента горе. Ако още е свободен, разбира се.

— Не си видяла някой да се нанася, нали? Ела в офиса ми.

— Трябва да...

— Прави каквото ти наредят — прекъсна я Джоуни и излезе от кухнята.

Оставена без избор, Рийс я последва. В кабинета си Джоуни отвори ниския шкаф, върху който бе гравирани каубой на кон. Върте имаше множество ключове, окачени на кукички. Джоуни взе единия и го подаде на Рийс.

— Заповядай. Иди да огледаш апартамента.

— Още не ми е време за почивка.

Джоуни сложи ръце на кръста си.

— Момиче, щом аз казвам, значи е време. Хайде, качвай се. Стълбището е отзад.

— Добре. Ще се върна след десет минути.

Въпреки топенето на снега навън бе доста студено и Рийс реши да си вземе палтото. Поздрави се за решението си, когато се качи по скърцащите стълби и отвори вратата на жилището. Джоуни очевидно бе достатъчно пестелива, за да не пуска отоплението в празната квартира.

Апартаментът представляваше просторна стая с ниша, където бе сгушено желязно легло, нисък плот отделяше малката кухничка. Подът бе дъбово дюшеме, издраскано на места, а стените — боядисани в бледобежово.

Банята бе малко по-голяма от хотелската и в нея се помещаваха висока бяла мивка и вана със старомодни крака от ковано желязо. Огледалото над полицата бе изпъстрено с петна. Плочките бяха снежнобели с черни фризове.

В стаята имаше овехтяло карирано канапе, избеляло синьо кресло и две маси, украсени с лампи, купени от битака.

Рийс се усмихна още преди да се доближи до тройния прозорец, който гледаше към планината. Бели облаци се гонеха по синьото небе, а водата в езерото блестеше.

Снежните човеци се топяха и превръщаха в деформирани хобити. Върбите и дрянвете потрепваха на вятъра. Над заснежените върхове падаха сенки от облаците. Рийс забеляза блестящата повърхност на алпийско езеро.

Градът с дървените си къщи, жизнерадостната бяла беседка в центъра и калните си улици се простираше като на длан. Застанала до прозореца, тя се почувства част от него, но все пак достатъчно отделена, за да е в безопасност.

— Да, тук бих могла да съм щастлива — промърмори тихо. — Тук ще съм добре.

Щеше да ѝ се наложи да купи някои неща. Кърпи, чаршафи, кухненски принадлежности, препарати за чистене. Замисли се за заплатата в джоба си и за парите от бакшишите, които бе скътала грижливо. Можеше да се снабди с необходимото. А това наистина

щеше да е забавно. За първи път от повече от година щеше да си купува собствени вещи.

Сериозна стъпка, каза си, после я обзе съмнение. Дали не прибързваше? Наемане на апартамент, купуване на чаршафи. Ами ако се наложи да заmine? Или пък я уволнят? Ами ако...

— Господи, ама че съм идиотка — наруга се тя. — Важното е как стоят нещата в момента. А в момента искам да живея тук.

Точно в този миг слънцето разкъса облаците и заблестя ярко. Това бе идеален знак. Щеше да се опита да започне нов живот тук, независимо за колко дълго.

Рийс чу стъпки по стълбите и сърцето ѝ се сви уплашено. Пъхна ръка в джоба си и стисна паникбутон, после грабна една от лампите.

Джоуни отвори вратата и Рийс остави лампата на мястото ѝ, като се престори, че я бе оглеждала.

— Грозна е, но свети — подхвърли Джоуни лаконично.

— Съжалявам, че се забавих толкова — оправда се Рийс. — Ей сега слизам.

— Не бързай. Нямаме много посетители, Бек е на скарата. Справя се добре, стига поръчката да не е особено засукана. Е, искаш ли квартирата или не?

— Да, искам я, стига да успея да платя наема. Не ми каза колко...

Джоуни огледа стаята набързо и ѝ съобщи цена, която бе съвсем малко по-ниска от хотелската.

— Цената включва отоплението и осветлението, освен ако не прекалиш — обясни ѝ Джоуни. — Ако искаш телефон, ти сама се оправяй. Същото ще е и ако решиш да боядисаш. И не искам шум, докато ресторантът работи.

— Аз съм съвсем тиха. Предпочитам да ти плащам на седмица.

— За мен няма проблем, стига наемът да идва навреме. Можеш да се нанесеш още днес, ако искаш.

— Утре. Трябва да си купя някои неща.

— Права си. Тук е доста голо. Май имам разни неща, които са ми излишни. Ще ти донеса някои от тях, може да ти свършат работа. Пийт и Бек ще ти помогнат за багажа.

— Благодаря ти. За всичко.

— Плащаш си. Бездруго те очаква повишение.

— Благодаря.

— Няма нужда да ми благодариш, нали така се спазарихме от самото начало. Вършиш си работата и не създаваш неприятности. Не задаваш въпроси. Според мен или си лишена от любопитство, или не искаш на теб да ти задават въпроси.

— Това въпрос ли е, или мнение?

— Не си глупава — ухили се Джоуни и потупа джоба на престилката си, където обикновено се криеше пакет с цигари. — Но очевидно си имаш неприятности. Всеки нормален човек може да го забележи, когато се вгледа в теб. Предполагам, че си имаш някакви проблеми.

— Така ли? — промърмори Рийс.

— От теб си зависи дали ще ги решиш, или просто ще ги загърбиш. За мен е важно да не оставяш да пречат на работата ти. Никога не съм имала по-добра готвачка от теб. И възнамерявам да се възползвам от факта, стига да не ме зарежеш някой хубав ден. Не обичам да завися от никого. Човек само се разочарова, ако го излъжат. Но ако останеш, ще си получаваш заплатата навреме и ще плащаш разумен наем. Ще имаш свободни дни, а след месец-два, ако все още си тук, те очаква ново повишение.

— Няма да те зарежа. Ако реша да си тръгна, ще те уведомя предварително.

— Чудесно. А сега ще ти задам пряк въпрос, на който искам откровен отговор. Законът ли те преследва?

— Не — леко се засмя Рийс като зарови ръце в косата си. — Не, за бога.

— И аз така си мислех, но някои от местните са на друго мнение. Хората в града обичат да клюкарстват — усмихна се Джоуни, после замълча за момент. — Ако не искаш да говориш за проблемите си, твоя си работа. Но ако някой дойде да те търси, няма да е лошо да знам дали искаш да те намери, или да го пратя за зелен хайвер.

— Никой няма да ме търси. Имам само една баба, а тя знае къде съм. Не бягам от никого.

Освен от себе си, помисли си Рийс.

— Добре тогава. Задръж ключа. Имам дубликат в офиса. Не се тревожи, няма да се качвам тук, след като се настаниш. Но ако закъснееш с наема, ще ти го удържа от заплатата. И не искам никакви извинения. Вече съм чувала всичко.

— Ако осребриш чека ми, веднага ще ти платя за първата седмица.

— Да, може и така да направим. Още нещо — ще се радвам да ми помагаш за сладкишите от време на време. Правя ги сама и се нуждая от малко помощ.

— Добре.

— Ще го отбележа в графика. Е, хайде да се връщаме на работа, преди Бек да отрови някого.

С остатъка от заплата си и спестените бакшиши Рийс се отправи към бакалията. Само най-основните неща, напомни си тя. Необходимото и нищо повече. Не беше на улица „Нюбъри“ и не можеше да си позволи глезотии.

Но, за бога, наистина бе чудесно да пазаруваш не само джинси или чифт чорапи. Почувства се страхотно и по бузите ѝ се разля руменина.

Влезе енергично, а звънчето над вратата издрънка весело. Магазинът бе пълен с хора, някои от които Рийс познаваше от ресторанта. Пържола с огромно количество пържен лук за господина в карираното яке. Жената с малкото момченце, която оглеждаше консервите, вземаше пържено пиле за момченцето, салата „Цезар“ за нея.

Четирима къмпингари зареждаха количката си с продукти.

Рийс махна на Мак Дръбър и се зарадва на дружелюбното му кимване. Беше приятно да си сред познати. И напълно нормално в добавка. Рийс заоглежда чаршафите. Веднага отхвърли белите, защото ѝ напомняха за болница. Избра светлосини, изпъстрени с теменужки, и тъмносиньо одеяло. Бледожълтите хавлиени кърпи пък щяха да внесат малко светлина в банята ѝ.

Рийс отнесе първите си покупки до щанда.

— Наела си квартира, а? — попита я Мак.

— Да. Апартаментчето над ресторанта на Джоуни.

— Чудесно. Искаш ли да ти открия сметка?

Идеята ѝ се стори страшно съблазнителна. Можеше да си купи всичко, което си поискаше, и да плати за него по-късно. Но това щеше да наруши правилата, според които живееше през последните осем месеца.

— Няма нужда. Взех заплата. Бездруго имам нужда само от няколко неща за кухнята.

Рийс пресмяташе грижливо, докато оглеждаше стоките и избираше само най-необходимото. Хубав железен тиган, прилична тенджера. Не можеше да си позволи съдовете, които на времето бе притежавала, нито скъпите ножове, но щеше да се справи.

Всеки път, когато звънчето над вратата издрънкваше, Рийс насочваше очи към входа.

След малко Броуди влезе в бакалията. Същото овехтяло кожено яке, същите очукани ботуши. Но май се бе обръснал през последните два-три дни. Погледът му бе като на човек, който е виждал абсолютно всичко и нищо не може да го изненада. Писателят се отправи към отделението с хранителни стоки.

Рийс се зарадва, че вече бе минала оттам и не й се налагаше да се сблъсква с него. Тя забута количката си към щанда.

— Готова съм, господин Дръбър.

— Добре, ей сега ще направим сметката. Чайникът е подарък от мен за новия ти апартамент.

— О, няма нужда.

— Магазинът е мой и аз определям правилата — сгълча я той мило, после се извърна на другата страна. — Ще бъда на твое разположение след минутка, Броуди.

— Не бързам, не се безпокой — отвърна писателят, като остави кутия мляко и пакет кафе на тезгяха, а после кимна за поздрав на Рийс. — Как си?

— Чудесно, благодаря.

— Рийс се нанася в апартамента над ресторанта на Джоуни — съобщи му Мак.

— Така ли?

— Да. Сега ще опаковам нещата й, а ти ще й помогнеш да ги занесе дотам, Броуди.

— О, няма нужда. Могла да се справя и сама.

— Не можеш да носиш всичко това сама — настоя Мак. — Колата ти е отвън, нали Броуди?

Писателят се усмихна развеселено.

— Разбира се.

— Бездруго отиваш да вечеряш при Джоуни, нали?

— Да, така възнамерявам да постъпя.

— Ето, видя ли, скъпа? Няма проблеми. В брой или с кредитна карта ще платиш?

— В брой.

Рийс похарчи всички пари, които бе взела със себе си, почти до стотинка.

— Впиши моите неща в сметката ми, Мак — каза Броуди като остави покупките си върху единия от кашоните на Рийс и го понесе към колата.

Преди Мак да довърши опаковането на останалите, писателят се върна за следващия кашон. Рийс се почувства хваната в капан.

— Благодаря, господин Дръбър.

— Радвай се на новата си квартира — извика ѝ, когато тя последва Броуди навън.

— Не си длъжен да ми помагаш — каза Рийс бързо, когато излязоха навън. — Сериозно. Мак не ти остави избор.

— Да, така беше.

Броуди остави втория кашон в каросерията на черния си пикап юкон, после се обърна и протегна ръце към този, който Рийс държеше, но тя го стисна здраво.

— Казах ти, не си длъжен да ми помагаш. Мога и сама да се справя.

— Наистина не съм длъжен, но пък ти не можеш да се справиш сама. Така че, хайде да си помогнем един на друг и да свършим работата, докато сме още млади.

Броуди изтръгна кашона от ръцете ѝ и го натовари в пикапа.

— Хайде, качвай се — подкани я.

— Не искам...

— Държиш се като смахната. Покупките ти са у мен — продължи той като заобиколи колата. — Можеш да се повозиш заедно с тях или да се прибереш пеша.

Рийс би предпочела втората възможност, но не ѝ се искаше да заприлича на пълна идиотка. Предаде се, седна в пикапа и затръшна вратата. И без да ѝ пука за мнението на Броуди отвори прозореца, за да не я нападне клаустрофобията.

Писателят не проговори. А благодарение на радиото, от което бумтеше „Ред Хот Чили Пепърс“, Рийс не се чувстваше задължена да

води любезен разговор по време на краткото пътуване.

Броуди паркира на улицата пред ресторанта и свали единия кашон от пикапа. Рийс взе другия.

— Входът е от задната страна — съобщи му тя.

Гласът ѝ прозвуча доста рязко и това я изненада. Дори не можеше да си спомни кога за последен път бе ядосана на друг, освен на себе си.

Ускори крачка, за да не изостава от писателя, и профуча покрай него по стълбите. Раздразни се, когато ѝ се наложи да подпре кашона на стената, за да извади ключа си. Броуди премести своя в едната си ръка, взе ключа от нея и отвори вратата.

Заля я вълна от негодувание. Сега това беше нейното си място. Можеше да кани, когато си иска и да не допуска вътре нежелани гости. А невъзмутимият Броуди най-спокойно отиде до плота и тръшна безценните ѝ нови вещи върху него.

После излезе навън, без да промълви и дума. Рийс задъхано остави кашона си на пода. Втурна се към вратата с надеждата отново да го изпревари и да грабне последния кашон.

Но Броуди вече се връщаше.

— Мога и сама да се справя оттук — каза тя и дръпна кашона от ръцете му. — Благодаря ти.

— За нищо. Какво има вътре? Тухли ли?

— По-скоро железен тиган и препарати за чистене. Уверявам те, че мога да се справя.

Той не ѝ обърна внимание и продължи нагоре по стълбите.

— Защо, по дяволите, заключи вратата, при положение че веднага се връщаме обратно?

— Навик — отвърна като завъртя ключа.

После протегна ръце към кашона, но не можа да попречи на Броуди да влезе в квартирата ѝ.

— Е, благодаря — каза Рийс.

Знаеше, че е ужасно грубо да стои до отворената врата, сякаш нямаше търпение да го изпъди, а на всичкото отгоре в квартирата проникваше леден въздух, но не можа да се сдържи.

— Съжалявам, че бе принуден да хамалуваш.

— Аха.

Броуди се завъртя и огледа стаята, пъхнал ръце в джобовете си. Помисли си, че мястото е миниатюрно и потискащо, докато не погледнеш през прозореца. Гледката бе зашеметяваща. Иначе бе чисто. Джоуни явно си вършеше работата съвестно. И макар апартаментът да бе празен, със сигурност редовно бе пускала прахосмукачка и бърсала прах.

— Има нужда от боядисване — отбеляза той.

— Да, май си прав.

— И определено от отопление. Нежните ти кости ще замръзнат тук.

— Няма смисъл да пускам отоплението, преди да се нанесе. Не искам да те задържам...

Броуди прикова очи в нея.

— Не се притесняваш, че ме задържаш, а просто искаш да се разкарам оттук.

— Така е. Чао.

За първи път той й се ухили весело.

— По-интересна си, когато си заядлива. Какъв е специалитетът довечера?

— Пържено пиле, картофи в масло, грах и моркови.

— Звучи добре.

Той тръгна към вратата, но спря точно пред Рийс.

Беше готов да се закълне, че почти чу как се стяга от напрежение.

Вратата се затвори светкавично зад гърба му, а ключалката изщрака още преди да бе поел по стълбите. Броуди заобиколи сградата и за да задоволи любопитството си, вдигна очи нагоре.

Рийс стоеше до прозореца, загледана в езерото. Слаба е като върбова вейка, помисли си той. А очите й са дълбоки и потайни. Прилича повече на портрет, отколкото на човек от плът и кръв. Броуди се зачуди къде ли бе забравила останалата част от себе си. И защо.

Пролетното топене означаваше дълбока кал. Пътеките заждаха, а оплесканите ботуши разнасяха гъстата кал по улиците и тротоарите. В ресторанта на Джоуни местните посетители, които познаваха характера на собственичката добре, почистваха внимателно обувките

си, преди да влязат. Туристите, които щяха да запълнят хижите и лагерите след около месец, все още се наслаждаваха на градските удобства. Разбира се, имаше хора, дошли да се порадват на езерото и реката, които гребяха в лодките си по студените води на езерото.

Ейнджълс Фист се приготви за кратката почивка между зимната и лятната суматоха.

Малко след изгрева, когато небето заблестя в розово, Рийс потегли по един от тесните пътища от другата страна на езерото. Това си е най-обикновена пътека, помисли си, докато въртеше волана енергично, за да избегне по-дълбоките дупки.

Едър лос прекоси пътя пред нея. Тя се усмихна изненадано и се зарадва, че шофираше едва с десетина километра в час.

Най-важното бе да не се загуби.

Джоуни я очакваше в седем и макар да бе тръгнала доста по-рано от уречения час, Рийс се страхуваше, че ще закъснее. Или пък ще стигне чак до Юта.

Подмина малка горичка от червени върби и забеляза светлина.

— Точно така! — извика тя доволно. — Подминаваш върбите, завиваш наляво и хоп! Там си!

Видя вехтия пикап на Джоуни и се поздрави за успеха. После спря колата.

Не знаеше какво да очаква от дома на Джоуни. Може би малко бунгало или дървена хижа. И двете биха подхождали на нетърпеливата ѝ началничка.

Но не бе очаквала стилна и просторна великолепна къща от дърво и стъкло, с широки веранди, които гледаха към планинските върхове.

Нито елегантните саксии по прозорците, пълни с красиви теменужки.

Очарована, тя последва указанията на Джоуни, паркира и отиде до задната страна на къщата. Забеляза, че навсякъде имаше прозорци, които откриваха зашеметяваща гледка към планината, езерото и града.

Вътре светеше. Зърна Джоуни през кухненския прозорец. Шефката ѝ бе навила ръкавите на анцуга си и енергично забъркваше нещо в голяма купа.

Рийс отиде до вратата и почука.

— Отворено е!

Незаклучената врата накара Рийс да потръпне. Ами ако се появише някой луд с бухалка в ръка? Не трябваше ли жена, особено жена, която живее сама, да предвиди подобна възможност и да вземе мерки?

— Ако по обувките ти има кал, свали ги, преди да влезеш в кухнята — извика Джоуни.

Рийс огледа краката си, сви рамене виновно и се събу.

Ако външният вид на къщата бе великолепен, то кухнята бе отговор на всички молитви.

Просторна, идеално осветена, със солиден работен плот в бронзов и меден цвят. Двойна фурна, гигантски хладилник и фризер. Рийс потръпна от удоволствие като жена, на която престоеше секс с мъжествен Адонис. Печката бе „Вулкан“, а на плота стоеше миксер „Беркел“.

Сълзи от възхищение опариха очите ѝ.

Необичайни треви и клонки украсяваха груба дървена ваза. В малката камина пламтеше огън, а въздухът бе наситен със съблазнителното ухание на пресен хляб и канела.

— Е? — попита Джоуни, като остави купата на плота. — Какво възнамеряваш да правиш? Да стоиш и да зяпаш или да си сложиш престилката и да се хванеш на работа?

— Първо искам да се прекръстя.

Красивата уста на стопанката потръпна весело, после тя се предаде и се ухили широко.

— Готино е, нали?

— Великолепно. Смятах, че ще... — младата жена млъкна наскоро дума и се покашля.

— Ще печем в мизерна вехта фурна и ще работим на миниатюрен плот? — изсумтя Джоуни, като отиде до луксозната кафеварка. — Живея тук, а аз обичам удобства и стил.

— Няма спор. Ще ме осиновиш ли?

Джоуни се засмя.

— Освен това обичам уединението. Къщата ми е последната в тази част на града. Между мен и дома на семейство Марсдън има повече от половин километър. Познаваш Рик и Деби и децата им. Малката им дъщеря с кучето ѝ е почти всеки ден на брега. Не може да не си я виждала.

— Да — кимна Рийс, като се сети за момичето, което хвърляше топката във водата, и за енергичното куче. — Дори няколко пъти.

— Чудесни деца. От другата им страна е домът на Дик. Онзи, върху когото те изпробвах, когато се появи в ресторанта. Дърт пръч — каза тя с обич. — Преструва се на суров планинар, но всъщност е нежен хомосексуалист. Предполагам, че си забелязала.

— Да, забелязах.

— Зад него е хижата на Бойд. Има и още няколко разпръснати тук и там, но повечето се дават под наем. Чудесно и спокойно кварталче е.

— Прекрасно, наистина. Сблъсках се с един лос. Искам да кажа, видях лос. Нямах физически контакт.

— Тук е пълно с лосове. Едва ли не идват да чукат на вратата ми. Нямам нищо против тях, нито против другите диви животни, стига да не нападат цветята ми.

Джоуни се вгледа в Рийс, взе кърпа и избърса ръцете си.

— Ще запалия цигара с кафето — каза тя. — В чайника има вряла вода. Направи си чай. Ще работим усилено през следващите три часа, а тогава не искам безсмислени разговори. Така че дай първо да си побъбрим.

— Добре.

Домакинята запали цигара, облегна се на плота и издиша дима.

— Сигурно се чудиш, че живея в подобна къща — каза тя.

— Великолепна е.

— Вече е на почти двацет години. През цялото време добавях и разкрасявах нещо — обясни Джоуни, като кръстоса крака, обути в сиви вълнени чорапи. — И вече е точно такава, каквато си я представях.

Рийс свали чайника от котлона.

— Имаш безукорен вкус.

— Вероятно се питаш защо ресторантът ми не е по-лъскав. Ще ти обясня — каза тя, преди Рийс да проговори. — Хората идват в „Ангелска храна“, защото търсят удобство. Искат хубава храна на добра цена, и то бързо приготвена. Точно това имах предвид, когато отворих заведението преди двацет години.

— Работата ти върви чудесно.

— Можеш да заложиш кльошавия си задник, че е така. Дойдох тук, защото исках собствен бизнес. А също и да осигуря добър,

солиден живот на сина си. На времето направих грешката да се омъжа за човек, който не го биваше за нищо, освен да изглежда красив. Е, в това бе адски добър, но не бе подходящ нито за мен, нито за сина ми.

Рийс вдигна чашата към устните си и каза предпазливо:

— Справила си се чудесно без него.

— Ако бях останала с него, един от нас вече щеше да е труп — сви рамене Джоуни и дръпна от цигарата. — За всички ни беше по-разумно просто да го изритам. Имах малко пари настрана — усмихна се тя. — Бях достатъчно глупава да се омъжа за него, но поне проявих разум да премълча за банковата си сметка. Работех здраво още от шестнайсетгодишна. Келнерка, готвачка, чистачка. Тръгнах на вечерно училище и завърших мениджмънт и ресторантьорство.

— Умна постъпка.

— След като се отървах от красивото бреме на гърба ми, реших, че ако ще работя усилено, ще го правя само за мен и за сина ми. И така се озовах тук. Започнах работа като готвачка в заведението, което тогава бе известно като „Каруцата“.

— Твоят ресторант ли? Той ли се наричаше „Каруцата“?

— Да. Мазни хамбургери и прегорени пържоли. След четири месеца го купих. Предишният собственик бе идиот, не можеше да събере две и две. Продаде ми го почти без пари, тъй като го очакваше фалит — усмихна се Джоуни доволно. — През първата година аз и Уилям живяхме в квартирата над ресторанта, където сега си ти.

Рийс се опита да си представи как жена с малко дете би могла да живее в тясното пространство.

— Не ти е било лесно — промърмори. — Започваш собствен бизнес, отглеждаш син и си изграждаш нов живот.

— Трудното става лесно, когато имаш здрава гърбина и цел. А аз разполагах и с двете. Купих парцела тук и построих малка къща. Две спални, баня и миниатюрна кухня. Но след оная теснотия ми се струваше истински замък. Получих каквото исках, защото съм упорита кучка. Но добре си спомням какво е да се вдигнеш и да тръгнеш нанякъде, да оставиш познатото, колкото и лошо да е то, и да се опитваш да си изградиш нов живот.

Джоуни отпи от кафето си и добави:

— Припомням си тези неща, когато те погледна.

Да, и вероятно бе права, помисли си Рийс. Може би виждаше всичко онова, което караше една самотна жена да се буди в три сутринта и да се тревожи, да си задава въпроси, да се моли.

— Как разбра, че тук е твоето място? — попита тя.

— Не го осъзнах веднага — отвърна Джоуни, като загаси цигарата и допи кафето си. — Просто бе по-добро от онова, което напуснах. А една сутрин се събудих и осъзнах, че това е новият ми дом. И тогава спрях да поглеждам назад.

Рийс остави чашата си.

— Сигурно се чудиш защо човек с моите способности работи в кухнята ти. Навярно се питаш как съм се озовала тук.

— Да, подобна мисъл ми е минавала през ума.

Рийс си каза, че тази жена ѝ бе дала работа, бе ѝ помогнала да се нанесе в нова квартира, бе ѝ предложила приятелството си.

— Не искам да се правя на загадъчна, просто не мога да говоря за подробностите. Все още са адски болезнени. Но това, което ме накара да се изнеса от Бостън, не бе съпруг или гадже, а събитие. Имах кошмарно преживяване, което ме съсипа физически и емоционално — довърши тя и се вгледа в очите на Джоуни.

Силни очи, стоманени. И не бяха изпълнени със съчувствие. А това определено улесняваше Рийс.

— Постепенно осъзнах, че няма да се излекувам, ако остана у дома, затова потеглих на път. Баба ми се бе посветила изцяло на мен, но вече не можех да понасям саможертвата ѝ. Един хубав ден се качих в колата и тръгнах. Обадох ѝ се и се опитах да я убедя, че съм добре, но просто искам да остана сама за известно време.

— Успя ли?

— Всъщност не, но нямаше как да ме спре. През последните няколко месеца е по-спокойна. Вече гледа на пътешествията ми като на „Приключението на Рийс“. За мен е по-лесно да ѝ представям нещата по този начин, когато ѝ се обаждам по телефона или ѝ пиша по имейла. Пък и понякога е истина — приключение си е.

Рийс стана и взе престилка от закачалката.

— Както и да е, сега съм много по-добре, отколкото бях преди. Тук ми харесва. Засега. А това е достатъчно за мен.

— Тогава ще оставим нещата такива, каквито са си. Засега. Искам да разточиш няколко кори. След като видя дали те бива, ще

решим как да продължим.

5.

Клиентите в ресторанта не бяха много и Линда-Гейл застана зад бара. Сервира парче пай на Ло и допълни чашата му с кафе.

— Напоследък си тук доста често — подхвърли.

— Кафето е добро, паят — още по-хубав — отвърна той, като набоде огромно парче на вилцата си и се ухили. — А и гледката не е лоша.

Линда-Гейл погледна през рамо към скарата, където Рийс се трудеше енергично.

— Чух, че не ти се е отворил парашутът, готин.

— Още е прекалено рано — каза Ло и опита пая. — Научи ли нещо ново за нея?

— Смятам, че историята ѝ си е лично нейна работа.

Той изсумтя развеселено.

— Хайде, Линда-Гейл.

Келнерката наистина искаше да си държи устата затворена, но двамата с Ло си споделяха всичко още от деца. А и с никой друг не ѝ бе толкова забавно да си клюкарства както с него.

— Самотница е, но си върши работата. Идва навреме и остава, докато свърши всичко или Джоуни я изпъди — съобщи му Линда-Гейл, като се облегна на бара. — Доколкото знам, не получава писма. Но си поръча телефон за апартамента горе. И...

Ло се наведе към нея.

— Продължавай.

— Ами... Бренда от хотела ми каза, че докато била при тях, Рийс преместила скрина пред вратата на съседната стая. Ако питаш мен, явно се страхува от нещо. Или от някого. Не е използвала кредитна карта нито веднъж, нито пък телефона в хотела, освен за интернет връзка. Това е.

— Струва ми се, че има нужда да се поразсее.

— Страхотен евфемизъм, Ло — отвратено изви устни Линда-Гейл и се отдръпна назад, вбесена на себе си, задето се бе върнала към

старите си навици. — Ще ти кажа от какво няма нужда. Хич не ѝ трябва похотлив тип, който я преследва с надеждата да я изчука. Нуждае се само от приятели.

— Аз мога да бъда добър приятел. Нали с теб сме приятели.

— Такива ли сме?

Очите му потъмняха и странна емоция пробяга по лицето му. Той плъзна ръка по бара към нея.

— Линда-Гейл...

Но тя отстъпи назад и на устните ѝ разцъфна веселата келнерска усмивка.

— Здравсти, шерифе.

— Линда-Гейл, Ло, как сте — поздрави шериф Ричард Марсдън и се настани на високия стол.

Беше едър мъж с пружинираща походка, който пазеше спокойствието в града с разумни доводи, компромиси и стоманена сила, когато убежденията не вършеха работа.

Обичаше сладко кафе с мляко и вече се протягаше към захарта, когато Линда-Гейл му подаде чашата.

— Пак ли се разправяте? — попита той.

— Не. Просто си бъбрим — обясни Ло. — За новата готвачка на мама.

— Много я бива със скарата. Линда-Гейл, я помоли да ми приготви една пилешка пържола — каза шерифът, като сипа мляко в кафето си.

Марсдън имаше ясни сини очи и подстригана по войнишки руса коса. Бузите му бяха гладко избръснати, след като жена му го бе накарала да се отърве от брадата, пусната през зимата.

— Да не си падаш по кльощавото момиче, Ло?

— Направих няколко предпазливи опита.

Рик поклати глава.

— Време ти е да си седнеш на задника и да се порадваш на любовта на добра жена.

— Правя го всеки път, когато мога. Новата готвачка е загадъчна — усмихна се Ло и се приготви за интересен разговор. — Някои смятат, че може би бяга от нещо.

— Ако бяга, то не е от закона. Аз си върша работата — додаде Рик, когато Ло повдигна вежди. — Няма криминално досие. И прави

страхотни пържоли.

— Предполагам, знаеш, че вече живее горе. Линда-Гейл тъкмо ми разказа как Бренда от хотела споделила с нея, че Рийс държала скрина пред вратата на съседната стая. Очевидно се страхува от нещо.

— Може и да си има причини — отвърна шерифът, като насочи очи към кухнята. — Най-вероятно се страхува от съпруг или приятел, който я е пошляпвал редовно.

— Така и не можах да разбера как е възможно хората да правят такива неща. Мъж, който удря жена, не е истински мъж.

Рик отпи от кафето си.

— По света има всякакви.

След като смяната ѝ приключи, Рийс се настани на горния етаж и се зае с дневника си. Беше нагласила термостата на осемнадесет градуса и носеше пуловер и два чифта чорапи. Пестеше от отоплението, тъй като оставяше лампите светнати и денем, и нощем.

Налегна я умора, но чувството беше приятно. Апартаментът ѝ се струваше чудесен, безопасен и спретнат. Усещането за безопасност се засили, когато заклещи единия от столовете, които Джоуни ѝ бе дала, под топката на вратата.

„Днес отново нямаше много работа. Повечето посетители бяха местни. Вече е прекалено късно за каране на ски, макар че някои от планинските проходи все още не са отворени. Трудно ми е да си представя, че над нас има сняг, а тук долу е само кал и кафява трева.

Хората са странни. Чудя се дали наистина не осъзнават, че разбирам, когато говорят за мен, или го намират за съвсем естествено. Е, предполагам, че в такова малко градче клюките са в реда на нещата. Стоя пред скарата или печката и усещам погледите им по гърба си.

Всички са адски любопитни, но не смеят да ме попитат направо. Вероятно смятат, че откровеността е проява на нелюбезност.

Утре имам почивен ден. Цял почивен ден. Последния път, когато не бях на работа, бях толкова заета с чистене и подреждане, че почти не усетих почивката. Но този път, когато видях разписанието, едва не се паникьосах. Какво ще правя? Как ще изкарам цял ден и цяла нощ без никаква работа?

После реших да се поразходя из каньона. Ще поема по една от лесните пътеки, ще стигна докъдето мога и ще се полюбувам на реката. Искам да видя бялата вода, морените, ливадите и блатата. Ще си приготвя лек обяд и ще се наслаждавам на почивката.

Бостън е толкова далеч от Змийската река.“

Кухнята бе ярко осветена и Рийс припяваше на Шерил Кроу, докато търкаше печката. Вече бе официално затворено.

Това бе последната ѝ вечер в „Манео“. Краят на една ера, затова възнамеряваше да остави мястото безукорно чисто.

Щеше да си почине цяла седмица, а после да започне мечтаната работа като главна готвачка в „Оазис“. Главна готвачка в един от най-модерните и изискани ресторанти в Бостън. Щеше да има петнадесет подчинени, да създава нови и интересни блюда, да се съревновава с най-добрите в бранша.

Часовете щяха да са безкрайни, напрежението — нечовешко.

Нямаше търпение да започне.

Беше помогнала в обучението на Марко и двамата с Тони Манео щяха да се справят чудесно. Знаеше, че Тони и жена му Лиза се радват на успеха ѝ. А от помощничката си Дона знаеше, че в момента подготвят бурен купон в нейна чест, за да отпразнуват новата ѝ служба и да се сбогуват.

Представи си как Тони изпраща последните клиенти и в заведението остават само поканените на празненството.

Ресторантът и хората в него щяха да ѝ липсват, но бе настъпило време да направи следващата стъпка. Беше работила усърдно, за да постигне желаното. Рийс се отдръпна от печката, кимна доволно, после отнесе препаратите за чистене до килера.

Трясъкът откъм ресторанта я накара да завърти очи. Но писъците, които последваха, я вцепениха. Затрецяха изстрели и Рийс замръзна на мястото си. Докато се мъчеше да извади мобифона от джоба си, летящата врата се отвори. Мощно движение, парализиращ ужас. Не видя нищо друго, освен пистолета. Черен и огромен.

После бе отхвърлена назад в килера, пронизана от зверска болка в гърдите.

Рийс изпищя, скочи стреснато и притисна ръка към гърдите си. Усети болката на мястото, където я бе уцелил куршумът. Но когато погледна ръката си, по нея нямаше кръв. Разтри гърди и напипа белега.

— Всичко е наред. Само сънуваш. Обикновен кошмар — изрече високо, за да се успокои.

Разбира се, не успя, затова стана от леглото, грабна фенера и отиде да провери дали вратата и прозорците са заключени.

По улиците и около езерото нямаше жив човек. Къщите и хижите бяха тъмни. Никой не бе пристигнал да довърши онова, което бяха започнали преди две години. Не им пукаше, че Рийс бе жива. А и със сигурност не знаеха къде е.

Да, беше жива. Щастлива случайност, помисли си, като разтърка оставения от куршумите белег. В същия миг видя едър лос, който нагази в езерото, за да пие вода.

— Е, това е нещо, което не виждаш всеки ден — каза на глас. — Поне не в Бостън. Не и ако всеки миг от живота ти е зает от амбицията да се изкачиш нагоре. Не виждаш как на изток се развиеделява и как смешен лос излиза от гората, за да пие вода.

Над земята се стелеше нежна мъгла. Езерото бе гладко като стъкло. В хижата на Броуди светна. Сигурно и той не можеше да спи. Или пък ставаше рано да пише, за да може да се изтегне в хамака си следобед с книга в ръка.

Светлината и мисълта, че и друг, освен нея е буден, ѝ се сториха изненадващо успокояващи.

Беше сънувала кошмар, но не бе откачила. Това бе напредък, нали? А на отсрещния бряг на езерото познат човек бе запалил лампата си. Може би и той гледаше през прозореца и щеше да забележи

нейната светлина. По някакъв странен начин двамата споделяха удоволствието от настъпването на новия ден.

Рийс остана на мястото си и загледа как небето се оцвети в розово и златисто, а водната повърхност запламтя като огън.

Пригответи раницата си според указанията в туристическото ръководство. Стори ѝ се, че тежи поне двайсет килограма. Разстоянието дотам и обратно бе само около дванадесет километра, но според нея бе разумно да действа предпазливо и да използва списъка за над петнадесет километра.

Можеше да реши да продължи нагоре или пък да се отбие някъде. А и бездруго вече бе пригответила раницата и не възнамеряваше да започва отново. Напомни си, че можеше да спре винаги когато си поиска, да остави раницата на земята и да си почине. Беше хубав, ясен ден и тя възнамеряваше да се възползва от него.

Бе направила едва две-три крачки, когато някой извика името ѝ.

— На екскурзия ли отиваме тази сутрин? — попита я Мак, издокаран в една от любимите си фланелени ризи, затъкната в джинсите, и нахлупена на главата плетена шапка.

— Реших да тръгна по пътеката за Малкото ангелче.

Мак смръщи вежди.

— Сама ли отиваш?

— Пътеката е лесна, поне според туристическото ръководство. Денят е великолепен и искам да видя реката. Имам карта — продължи Рийс. — Нося си компас, вода и всичко, от което имам нужда. Отново според ръководството — усмихна се тя. — Всъщност нося повече неща, отколкото трябва.

— Пътеката все още е кална. И се обзалагам, че ръководството съветва да се разхождаш в компанията на поне още един човек.

Това беше вярно, но Рийс не си падаше по груповите мероприятия. Сама винаги се чувстваше по-добре.

— Няма да ходя надалеч. А и това няма да е първата ми екскурзия из планината. Не се притеснявай за мен, Мак.

— Аз също имам малко свободно време днес. Оставих младия Леон в магазина. Бих могъл да ти правя компания за около час.

— Добре съм, а и със сигурност не си планирал да си изхабиш почивния ден по този начин. Наистина няма за какво да се тревожиш. Няма да се отдалечавам.

— Ако не се върнеш до шест, ще изпратя група да те издири.

— В шест часа не само ще съм се върнала, но и вече ще съм си наикиснала изморените крака. Обещавам.

Рийс нагласи раницата си и потегли към езерото. Заобиколи го и пое по пътеката през гората към каньона.

Вървеше бавно и се наслаждаваше на пъстрата сянка. Благодарение на хладния въздух, уханието на бор и влажна земя, неприятното чувство, останало от съня ѝ, изчезна.

Обеща си да излиза сред природата по-често. Щеше да си избира различни пътеки и да проучва околностите във всеки свободен ден. Е, или поне през всеки втори почивен ден. Би могла да отиде с колата до парка и да го разгледа, преди летните туристи да го задръстят. Сериозните физически натоварвания щяха да възбудят апетита ѝ и постепенно формата ѝ щеше да се възвърне.

А като грижа за психическото си здраве щеше да се научи да различава дивите цветя, които според туристическото ръководство покриваха горите, пътеките и планинските ливади през лятото. Желанието да види цъфтежа им щеше да я подтикне да остане в града.

Пътеката се раздели. Рийс оправи раницата си и пое по отклонението към Малкото ангелче. Въздухът в гъстата гора бе влажен, по високите клони на дърветата се виждаха гнезда. Огромни морени седяха в локви разтопен сняг. Кални реки се стичаха там, където след няколко седмици щяха да цъфтят красиви цветя.

Рийс си помисли, че е попаднала на друга планета — безмълвна и кафява.

Пътеката ставаше все по-стръмна. От едната ѝ страна се издигаха високи ели, а от другата се сурваше зловеща пропаст. Рийс си напомни да върви по-предпазливо, с малки крачки.

Не бързаше за никъде.

След първите два километра спря да си почине, да пие вода и да се полюбува на гледката.

На югоизток проблесна езерото. Силното слънце бе прогонило мъглата и небето бе яркосиньо. Сутрешната смяна е претрупана с работа в момента, помисли си тя. Ресторантът е оживен и шумен, в кухнята ухае на кафе и бекон. Но в планината бе тихо, а във въздуха се носеше аромат на бор.

Тя бе съвсем сама. Единственият звук наоколо бе лекото шумолене на вятъра, който разлюляваше клоните на дърветата и високите треви в блатото, където живееха пъстри патици. Някъде отдалеч се чуваше настойчивото чукане на кълвач.

Рийс продължи нагоре. Мускулите ѝ се напрегнаха от стръмното изкачване. Преди да ме ранят, можех да тичам по тази пътека, отвратено си помисли тя.

Е, наистина никога преди не се бе катерила по планините, но пък винаги нагласяше пътеката за тичане във фитнеса на стръмен наклон.

— Това е различен свят — промърмори на глас. — Напълно различен. Но ще се справя.

Пътеката прекосяваше заспали ливади и се извиваше към върха на планината. Рийс спря да си поеме дъх и зърна малко езеро. Красив жерав се издигна над водата, стиснал мятаци се риба в човката си.

Рийс се прокле, задето се забави с изваждането на фотоапарата, и продължи упорито нагоре. След малко чу тътена на реката. Пътеката отново се раздвои и тя погледна с копнеж стрелката към Големия ангел. Пътят щеше да я отведе високо в каньона, но изкачването изискваше не само издръжливост, а и основни алпинистки умения.

Не притежаваше нито едно от двете. Пък и трябваше да признае, че мускулите ѝ бяха прекалено напрегнати, а краката — изтощени. Спря за пореден път, пи вода и се зачуди дали да не се откаже и да се порадва на гледката на ливадите и блатата. Можеше да седне на някой камък, да се попече, а ако имаше късмет, да види диви животни. Но реката я привличаше неудържимо. Беше решила да изкачи Малкото ангелче и нямаше да се отметне.

Раменете я боляха. Май наистина бе прекалила със запасите в раницата. Но все пак бе изминала повече от половината път и щеше да достигне целта си още преди обяд.

Тръгна през ливадата нагоре по калния наклон. След завоя видя блестящата река, която се виеше през каньона. По бреговете ѝ бяха струпани морени и огромни камъни, сякаш реката просто не ги бе искала и ги бе изхвърлила. Но тук водите ѝ бяха спокойни, едва ли не лениви.

Рийс извади фотоапарата, макар да знаеше, че лентата не може да запечата магията на великолепно място. Снимката нямаше да

съхрани звуците, хладния, свеж въздух или могъществото, което се излъчваше от морените.

Внезапно забеляза два яркосини каяка и доволно ги щракна. Наблюдаваше как гребците се движат енергично и чу приглушените им гласове — хората вероятно крещяха.

Някой взимаше урок по гребане, помисли си тя и извади бинокъла си, за да види по-добре. Мъж и момче в началото на пубертета. Лицето на детето бе съсредоточено и развълнувано. Устата му се усмихваше широко. Дали бяха баща и син? Или пък учител и ученик? Двамата продължиха да гребат на запад.

Рийс закачи бинокъла на врата си и продължи напред. Изкачването бе омайващо. Мускулите ѝ пламтяха и не я измъчваха никакви страхове и тревоги. Въодушевлението ѝ бе безкрайно. Трябваше само да наклони глава назад и цялото небе ѝ принадлежеше. А също и планините, които блестяха в синьо на слънчевата светлина.

Въпреки прохладния въздух по гърба ѝ се стичаше пот. След малко щеше да спре да си почине и да съблече якето си. Продължи упорито нагоре.

Внезапно се закова на място, когато видя Броуди, застанал на широка площадка над пропастта.

— Трябваше да се сетя, че си ти — каза той вместо поздрав. — Вдигаш достатъчно шум да предизвика лавина.

Рийс вдигна очи нагоре разтревожено и той поклати глава.

— Е, може и да не си чак толкова шумна — успокои я. — А и шумът по пътеката обикновено прогонва хищниците. Поне четирикраките.

Ако бе забравила за възможността да се натъкне на мечка, то със сигурност не си бе и помисляла, че може да срещне хора.

— Какво правиш тук? — попита тя.

— Гледам си работата — отвърна Броуди и отпи от водата си. — А ти? Имам предвид, какво друго, освен шумното изкачване, придружено от песента „Няма достатъчно висока планина“?

— Не пеех — възрази тя засрамено.

— Добре де, не пееше. Само произнасяше задъхано думите на песента.

— Реших да изкача Малкото ангелче. Имам почивен ден.

— Браво на теб — небрежно промърмори той и взе бележника, който лежеше в скута му.

След като вече бе спряла, нямаше да е лошо да си почине малко, преди да продължи изкачването. Можеше да скрие факта, че има нужда от почивка, като се разговори с писателя.

— Идваш чак тук, за да пишеш ли? — попита любезно.

— Правя проучвания. Възнамерявам да убия някого тук. В книгата — поясни той развеселено, когато видя как зачервените ѝ бузи пребледняват. — Мястото е чудесно за убийство, особено по това време на годината. Никой не скита по пътеките. Е, почти никой. Той я подмамва в планината и я бута в пропастта.

Броуди се наведе леко над ръба. Бе свалил якето си и Рийс замечтано си помисли, че трябва да направи същото.

— Зловеща пропаст — продължи писателят. — Ужасна злополука. Неописуема трагедия.

— Защо го прави? — заинтересува се тя.

Броуди сви широките си рамене.

— Ами защото може.

— По реката се движат лодки. Гребците може да го видят.

— Точно затова романите се наричат литературна измислица. Гребци — промърмори Броуди и записа нещо в бележника си. — Може пък да е по-добре, че са там. Какво толкова ще видят? Някой пада в пропастта. Чуват ехо от писъци. Бам!

— Добре, ще те оставя да се върнеш към работата си.

Тъй като отговорът на писателя бе само разсеяно изсумтяване, Рийс продължи нагоре раздражено. Мястото, което Броуди си бе избрал, бе великолепно. И щеше да е нейното място, ако той не се бе настанил там. Е, нищо, щеше да си намери друго.

Докато се изкачваше нагоре, Рийс вървеше колкото се може по-далеч от ръба на пропастта и се мъчеше да прогони от мислите си образа на жената, която летеше надолу към скалите.

Знаеше, че издръжливостта ѝ е вече към края си, но долови тътена на реката. Спря, пое си дъх и внезапно чу свирепия крясък на ястреб. Вдигна очи към небето и видя как птицата се понесе на запад.

Искаше ѝ се да полети след него. Още един завой, каза си, и тогава ще седна, ще извадя обяда си и ще се порадвам на реката.

Последното усилие я възнагради с вида на пенливата вода. Реката сякаш кипеше сред високите камъни, обливаше ги с пръски, после се спускаше в малък водопад. Тътенът ѝ изпълваше каньона и заглуши доволния смях на Рийс.

Все пак успя!

Облекчено смъкна раницата от гърба си и седна на гладка морена. Извади храната и ѝ се нахвърли с неочакван апетит.

Струваше ѝ се, че се е изкачила на върха на света. Бе спокойна, изпълнена с енергия и абсолютно щастлива. Отхапа огромно парче от леко киселата ябълка и се загледа в ястреба.

Идеален ден, помисли си тя въодушевено.

Вдигна бинокъла, за да проследи полета на птицата, после го насочи надолу към пенеците се води на реката. Заоглежда малките горички и скалите с надеждата да види диви животни. Може би отново някой лос, тръгнал на водопой. Или пък мечка, нагазила в реката, за да лови риба. Искаше ѝ се види бобър или видра, да се порадва на великолепната природа.

Ако не беше започнала да оглежда брега, щеше да ги пропусне.

Стояха между дърветата и камъните. Мъжът бе с гръб към нея, а жената стоеше с лице към реката, сложила ръце на кръста си.

Макар и с бинокъл, височината и разстоянието ѝ пречеха да ги види ясно, но все пак забеляза гъстата тъмна коса, която се спускаше изпод червената шапка на жената и се стелеше по яркочервеното ѝ яке.

Зачуди се какво ли правеха. Сигурно обсъждаха къде да разпънат палатката си или откъде да спуснат лодката си в реката. Но наоколо не се виждаше кану или каяк. Нито пък оборудване за къмпинг.

Рийс сви рамене и продължи да наблюдава двойката. Знаеше, че не е особено учтиво от нейна страна, но пък те не бяха наясно с присъствието ѝ, нито пък, че ги разучава като че ли са малки мечета или сърнички.

— Карат се — промърмори тя. — Май точно това правят.

В стойката на жената имаше нещо агресивно и яростно. Тя вдигна ръка и блъсна мъжа в гърдите. Рийс подсвирна леко.

— О, да, разгневена си. Обзалагам се, че си искала да отседнеш в хубав хотел, с канализация и рум сървис, а този тип те е довякъл тук на палатка.

Мъжът вдигна ръце като рефер и жената го зашлеви.

— Ох! — намръщи се Рийс и си заповяда да остави бинокъла.

Не беше редно да шпионира хората. Но не можеше да устои на малката драма и продължи да ги наблюдава.

Жената бутна мъжа, после отново му удари шамар. Рийс се отврати от насилието и реши да смъкне бинокъла от очите си.

Но ръката ѝ замръзна, а сърцето ѝ подскочи, когато видя мъжа да отвърща с юмручен удар. Жената се просна на земята.

— Не, не, недей — промърмори Рийс. — Недей. Престанете и двамата. Веднага спрете.

Жената скочи и побесняла се хвърли към мъжа. Но преди да успее да го удари, отново бе отхвърлена назад. Тя се подхлъзна на калната земя и падна.

Мъжът се доближи и се надвесил над нея. Протегна ръка, за да ѝ помогне, и тя се надигна. Устата ѝ кървеше, може би и носът, но устните ѝ се движеха енергично. Крещеше нещо.

— Престани да крещиш — посъветва я Рийс. — Само ще влошиш нещата.

Да, нещата наистина се влошиха. Мъжът отново я събори, сграбчи я за косата и започна да блъска главата ѝ в земята. Без да осъзнава, че бе скочила на крака и бе започнала да пищи, Рийс продължи да гледа през бинокъла и видя как ръцете на мъжа се заключиха около врата на жената.

Ботушите ѝ заудряха по земята, тялото ѝ се загърчи. След малко се отпусна безжизнено, а Рийс изхлипа.

Завъртя се, спъна се и падна на колене. После скочи и се затича.

Краката ѝ се пързалия по пътеката, докато бягаше надолу с луда скорост. Сърцето ѝ препускаше бясно. Лицето на жената в червеното яке се превърна в друго лице, вторачено в нея с кукленски сини очи.

Джини! Не, не беше Джини. Не беше в Бостън. Не сънуваше.

Въпреки опитите да се овладее внезапно чу писъците, смеха и изстрелите. Светът се завъртя пред очите ѝ.

Блъсна се силно в Броуди и започна да се бори диво с него.

— Престани! Какво ти става? Да не искаш да се самоубиеш? — рязко извика той и я притисна към скалата, после, когато коленете ѝ се подкосиха, я прегърна здраво. — Престани! Веднага! Истерията не помага. Какво видя? Мечка ли?

— Той я уби! Уби я! Видях! Видях го! — извика тя и зарови лице в рамото на Броуди. — Видях го. Не беше Джини. Не беше кошмар. Той я уби. Там отсреща. От другата страна на реката.

— Дишай — нареди ѝ Броуди, като се отдръпна назад и я хвана за раменете. — Дишай. Хайде сега, почни отначало. Още веднъж.

— Добре, добре. Добре съм — пое си дъх тя. — Моля те, помогни ми. Моля те. Те бяха от другата страна на реката. Видях ги. С бинокъла. Той я уби, а аз го видях.

— Покажи ми.

Рийс затвори очи. Този път не беше сама. Някой щеше да ѝ помогне.

— Нагоре по пътеката. Не знам колко време тичах, но е нагоре.

Не искаше да се връща там. Не искаше никога вече да види мястото, но Броуди я хвана за ръка и я поведе.

— Тъкмо обядвах — продължи тя, вече по-спокойно. — Гледах реката и ястреба.

— Да, и аз го видях.

— Беше невероятно красиво. Извадих бинокъла. Помислих си, че може да зърна някоя мечка или лос. Тази сутрин видях лос на езерото. Помислих си...

Рийс усети, че дрънка безсмислици, и си заповяда да се стегне.

— Оглеждах дърветата и морените, когато видях двойката.

— Как изглеждаха?

— Аз... не можах да ги огледам много добре — отвърна, като притисна ръце към гърдите си.

Беше съблякла якето си и го бе постлала на морената, където обядва.

И сега умираше от студ.

— Тя имаше дълга коса. Тъмна. Червено яке и шапка. И слънчеви очила. Той беше с гръб към мен.

— С какво беше облечен?

— Тъж... тъмно яке и оранжево кепе, каквото носят ловците. Мисля... мисля, че носеше слънчеви очила. Не видях лицето му. Ето я раницата ми. Заряхах всичко и побягнах. Ей там стана всичко — посочи тя, като забърза напред. — Стояха пред онези дървета. Сега ги няма, но ги видях. Видях ги. Трябва да седна.

Рийс се отпусна на морената. Броуди не проговори, но взе бинокъла от врата ѝ и го насочи надолу. Не съзря и следа от човек.

— Какво точно видя? — попита я той.

— Караха се. По стойката ѝ личеше, че е бясна. Беше сложила ръце на кръста си. Имаше агресивен вид.

Рийс преглътна и се насили да се съсредоточи. Потръпна и облече якето си.

— Тя му удари плесница, после го бутна и отново го зашлеви. Той отвърна на удара и я събори, но тя скочи и се втурна към него. Посрещна я с юмрук. Видях кръв по лицето ѝ. О, Господи! О, Господи!

Броуди я погледна мрачно.

— Не изпадай в истерия! Трябва да довършиш разказа си.

— Той се наведе, сграбчи я за косата и заблъска главата ѝ в земята. После сякаш... сякаш я душеше.

Рийс си припомни случилото се ясно и притисна ръка към устата си, за да не повърне.

— Удуши я. Краката ѝ удряха лудо в земята, после затихнаха. Изпищях, но реката бучеше.

— Разстоянието е доста голямо, дори и с бинокъла не се вижда добре. Сигурна ли си?

Рийс вдигна зачервените си очи.

— Виждал ли си как убиват някого?

— Не.

Тя се надигна и се протегна към раницата си.

— Аз съм виждала. Той я е отнесъл. Завлякъл е трупа ѝ някъде. Не знам. Но я уби и сега ще се измъкне. Трябва да потърсим помощ.

— Дай ми раницата си.

— Мога и сама да си я нося.

Броуди взе раницата и я изгледа със съжаление.

— Носи моята, по-лека е. Няма смисъл да стоим тук и да спорим. Със сигурност накрая ще се окажа прав, но ще загубим време.

Рийс сложи раницата му на гърба си. Наистина беше по-лека. Беше прекалила с багажа в своята.

— Мобифонът ми! Ама че съм идиотка!

— Може и да си — усмихна се Броуди, когато тя бръкна в джоба си. — Но мобифонът няма да ти свърши работа. Тук няма сигнал.

Тя все пак реши да опита.

— Може пък да попаднем на място, където има сигнал. Ще ни отнеме адски много време да слезем долу. Сам ще успееш по-бързо. Да, по-разумно ще е да тръгнеш сам.

— Не.

— Но...

— Кого си видяла да убиват преди?

— Не мога да говоря за това. Колко време ще ни е нужно да стигнем долу?

— Не знам точно. И не започвай да питаш дали вече не сме стигнали.

Рийс леко се усмихна. Броуди беше толкова рязък и категоричен, че прогони страховете й. Да, беше прав. Все някога щяха да стигнат долу. И тогава щяха да направят каквото трябва, за да помогнат на полицията.

А като съдеше по бързината, с която Броуди крачеше напред, щяха да стигнат за по-малко от половината време, за което тя бе преодоляла разстоянието. Ако успееше да поддържа скоростта му, разбира се.

— Хайде да говорим за нещо — предложи тя. — За каквото и да е друго. Разкажи ми за книгата си.

— Не. Никога не говоря за работата, която ми предстои.

— Артистичен темперамент.

— Не. Просто е досадно.

— Няма да се отегча.

Броуди я изгледа накриво.

— Но за мен ще е отегчително.

— Аха.

Искаше й се да чува думи. Каквито и да било.

— Добре, защо се настани в Ейнджълс Фист?

— Вероятно по същата причина като теб. Искях промяна.

— Защото са те уволнили в Чикаго.

— Не ме уволниха.

— Чух, че си халосал шефа си и са те уволнили от „Трибюн“.

— Всъщност ударих един колега, защото съсипа статията ми. А редакторът, който бе негов чичо, предпочете да повярва на роднината си. И затова напуснах.

— И реши да пишеш книги? Забавно ли е?

— Предполагам, че да.

— Обзалагам се, че си убил кретена още в първия си роман.

Броуди я изгледа развеселено.

— Права си. Пребих го до смърт с лопата. Страхотен кеф.

— На времето четях криминалета и трилъри. Но от известно време не мога...

Рийс реши да не обръща внимание на преуморените си мускули и продължи напред. Припомни си, че сега, когато слизаше надолу, трябваше да промени походката си и да стъпва първо на пръсти. И Броуди вървеше така.

— Вероятно ще опитам да прочета някоя от твоите книги — каза тя.

Броуди небрежно сви рамене.

— Е, можеш да се натъкнеш и на по-кофти роман.

6.

Известно време вървяха мълчаливо през ливадите. Рийс си припомни патиците и жерава. И горката, обречена риба. Тялото ѝ бе изтръпнало от умора, умът ѝ бе замаян.

— Броуди?

— Все още съм тук.

— Ще дойдеш ли с мен в полицията?

Той спря, за да пие вода, после ѝ подаде шишето. Очите му я гледаха спокойно и безстрастно. Зелени очи. Тъмни като листата по дърветата в края на лятото.

— Ще им се обадим от дома ми. По-близо е, отколкото да заобикаляме езерото и да ходим чак до града.

— Благодаря.

Облекчена и изпълнена с благодарност, Рийс продължи да върви упорито напред. За да се успокои, си повтаряше готварски рецепти наум и си представяше как приготвя храната.

— Звучи доста добре — отбеляза Броуди и я върна към действителността.

— Какво?

— Това, което приготвяш ей тук — почука се той по слепоочието. — Скариди на грил?

Рийс реши, че няма смисъл да се срамува. Вече не ѝ пукаше.

— Да, скариди на грил. Не осъзнавах, че говоря на глас — рече. — Май имам проблем.

— Не виждам друг проблем, освен че огладнях, а наоколо няма никакви скариди.

— Просто имам нужда да мисля за нещо друго. За каквото и да е. Трябва да... Ох, мамка му!

Сърцето ѝ се сви, а дишането ѝ се затрудни. Паниката я нападна безмилостно. Зави ѝ се свят и тя се наведе в опит да си поеме дъх.

— Не мога да дишам. Не мога.

— Можеш. Дишаш. Но ако продължиш да го правиш по този начин, ще припаднеш. Не съм съгласен да те нося на гръб по целия път, така че престани — делово й нареди той и я изправи. — Престани — повтори по-рязко.

— Добре.

Около зениците му имаше златисти кръгчета. Сигурно те придаваха толкова напрегнат вид на очите му.

— Довърши скаридите.

— Какво?

— Довърши готвенето на скаридите.

— Тъъ... Сипваме половината чесново олио в купата със скариди и разбъркваме. Прехвърляме ги в голяма чиния, гарнираме с лимонови резенчета и ги поднасяме с препечен хляб „Чиабата“ и остатъка от чесновото олио.

— Ако успея да купя скариди, можеш да ми се отплатиш за услугата, като ми ги приготвиш по тази рецепта.

— Дадено.

— Какво, по дяволите, е хляб „Чиабата“?

Рийс не знаеше защо въпросът му я накара да се засмее, но главата й се проясни.

— Вид италиански хляб. Много е хубав. Ще ти хареса.

— Вероятно. Да не би да планираш да направиш ресторанта на Джоуни по-лъскав?

— Не. Не е мой.

— Ти имаше ли си собствен ресторант? Като гледам как се справяш в кухнята, очевидно не си начинаеща — добави Броуди, когато Рийс не му отговори.

— Работех в луксозен ресторант. Никога не съм имала свой собствен. Никога не съм искала да имам собствен.

— Защо? Не е ли това американската мечта? Да имаш собствен бизнес?

— Готвенето е изкуство. А собствеността изисква бизнес умения. Просто исках да...

Рийс едва не изтърси „творя“, но реши, че звучи прекалено надутото, затова добави скромно:

— Да готвя.

— Искаше?

— Искам. Може би. Вече не знам какво искам.

Но всъщност знаеше. И докато вървяха през прохладната гора, реши просто да го каже.

— Искам отново да съм нормална, да престана да се страхувам. Искам да бъда същата като преди две години, но това никога няма да стане. Затова се опитвам да разбера каква точно ще бъда през останалата част от живота си.

— Останалата част от живота ти е доста дълго време. Май ще е по-разумно да решиш каква ще бъдеш през следващите няколко седмици.

Рийс вдигна очи към него, после ги отмести встрани.

— Засега ще започна със следващите няколко часа.

Броуди сви рамене и извади мобифона си. Жената пред него беше истинска загадка, опакована в нерви. Сигурно щеше да е интересно да стигне до основата на характера ѝ. Не му изглеждаше толкова крехка, колкото тя самата си мислеше. Много хора не биха успели да изминат дългото разстояние обратно, без да изпаднат в истерия, след като бяха видели убийство.

— Тук вече има сигнал — каза той и набра някакъв номер. — Броуди е. Трябва да говоря с шерифа. Не. Веднага.

Рийс си помисли, че не би искала да спори с него. В тона му се долавяха стоманена твърдост и решителност, но никаква паника или уплаха. Тя се зачуди дали някога щеше да се радва на подобна самоувереност и контрол.

— Рик, аз съм с Рийс Гилмор, на около полови километър от дома ми на Малкото ангелче. Трябва да дойдеш до вилата. Да, има проблем. Рийс стана свидетелка на убийство. Точно това ти казах. Тя ще ти обясни по-подробно. Вече почти стигнахме.

Той затвори телефона и го прибра в джоба си.

— Ще ти дам съвет, макар че мразя да давам или получавам съвети.

— Но?

— Но този път ще го сторя. Трябва да запазиш спокойствие. Можеш да изпаднеш в истерия, да плачеш, да пициш или припадаш, след като Рик чуе показанията ти. Говори ясно и спокойно, разкажи му всичко подробно и край.

— Ако започна да откачам, ще ме спреш ли? — попита тя, като долови намръщването му още преди да вдигне очи към него. — Имам предвид да ме прекъснеш или да събориш някоя лампа. Не се тревожи, ще ти я платя. Просто за да ми дадеш време да се стегна.

— Може и да го направя.

— Благодаря. Усещам миризмата на езерото. Дори го виждам зад дърветата. Винаги се чувствам по-добре, когато видя вода. Сигурно няма да е лошо да живея на остров. Ама там пък водата ще е прекалено много. Налага ми се да подрънкам дивотии за малко. Не си длъжен да слушаш.

— Имам уши — напомни ѝ той, после отби встрани, за да поеме по краткия път към дома си.

Двамата се приближиха към сгушената сред дърветата къща. Рийс предположи, че планината се вижда от всеки прозорец в дома.

— Хубаво място. Имаш чудесен дом — похвали го тя.

Но в мига, когато Броуди отвори задната врата, устата ѝ пресъхна от ужас. Не беше заключил. Всеки можеше да влезе през незаключената врата.

Той се обърна назад учудено, когато Рийс не го последва вътре.

— Да не искаш да стоиш отвън, докато говориш с шерифа? — попита я.

— Не.

Рийс призова на помощ всичките си сили и влезе вътре. В кухнята. Беше малка, но уютна. Личеше си, че е почистена от мъж. Не беше много любезно от нейна страна да си мисли такива неща, но повечето мъже, които не бяха в ресторантьорския бизнес, чистеха повърхностно. Измиваха чиниите, избърсваха плотовете и край.

На сивия каменен плот бяха подредени кафеварка, бяла купа с няколко ябълки и банани, тостер, който изглеждаше по-стар от Рийс, и бележник.

Броуди отиде до кафеварката, напълни я с вода и сипа смляното кафе. Чак след това свали якето си и извади три бели чаши. Рийс продължи да стои до вратата.

— Имаш ли чай? — попита тя смутено.

Той я изгледа развеселено.

— Разбира се. Чакай само да извадя порцелановия сервиз.

— Добре. Приемам това за „не“. Не пия кафе. Изнервя ме. Е, прави ме по-нервна от обикновено — поправи се тя, когато видя усмивката му. — Вода. Ще пия само вода. И предната врата ли оставяш отключена?

— Ключалките са излишни. Ако някой иска да влезе, просто ще изрита вратата или ще счупи някой прозорец.

Рийс пребледня и Броуди наклони глава.

— Какво? Да не искаш да проверя дали някой не се крие в гардероба или под леглото?

Рийс му обърна гръб и свали раницата си.

— Обзалагам се, че никога в живота си не си бил уплашен.

Раздразних я, помисли си писателят. Гневът ѝ определено му харесваше повече от треперенето.

— Какво ще кажеш за Майкъл Майърс?

Тя се извърна към него в недоумение.

— Кой?

— Господи, слабаче, казах Майк Майърс. Това е зловещият тип в маската. От „Халоуин“, сещаш ли се? Гледах филма, когато бях на десетина години. Изкарах си акъла от страх. Майкъл Майърс живя в гардероба ми години след това.

— И как се отърва от него? Той не продължи ли да се връща във всеки филм?

— Заведох едно момиче в стаята си, когато бях на шестнадесет. Дженифър Риджуей. Красиво червенокосо гадже с огромна... енергия. След няколко часа в тъмното в нейната компания, никога вече не си помислих за Майкъл Майърс.

— Секс екзорсизъм?

— Върши работа — ухили се Броуди, като извади шише вода от хладилника. — Готов съм да ти помогна, ако решиш да опиташ.

— Ще ти се обадя — усмихна му се тя.

Броуди ѝ метна шишето. Тя го хвана, но едва не го изтърва, а раменете ѝ се сковаха отново, когато някой почука рязко по предната врата.

— Това трябва да е шерифът. Майкъл Майърс не чука. Искаш ли да останем в кухнята?

Рийс огледа малкото уютно пространство.

— Да, тук е чудесно.

— Изчакай само минутка.

Писателят отиде да отвори. Рийс завъртя капачката на шишето и отпи жадно студената вода. Чу тихо мърморене, после тежки мъжки стъпки. Успокой се, заповяда си. Говори спокойно, ясно и подробно.

Рик влезе и ѝ кимна. Лицето му беше непроницаемо.

— Рийс. Чух, че имаш проблем.

— Да.

— Хайде да седнем и да ми разкажеш.

Тя се настани и започна историята си, като се стремеше да не пропусне някоя важна подробност. Броуди мълчаливо сипа кафе и постави една от чашите пред Рик.

Докато говореше, Рийс непрестанно опипваше шишето с вода. Шерифът си водеше бележки и я наблюдаваше внимателно. Броуди стоеше облегнат на сивия плот, пиеше кафе и не проговаряше.

— Добре. Можеш ли да идентифицираш някой от двамата? — попита Рик.

— Може би нея. Неговото лице не видях. Беше с гръб към мен и носеше шапка. Мисля, че и двамата бяха със слънчеви очила. Тя със сигурност, поне отначало. Имаше тъмнокестенява или черна коса. Не, по-скоро кестенява. Дълга кестенява коса. Вълниста. Беше с червено яке и шапка. Червено кепе.

Рик се извърна към Броуди.

— А ти какво видя?

— Рийс — отговори писателят, като допълни чашата си. — Беше на около половин километър над мен, когато спря. Нямаше начин да видя мястото, където е станало убийството, дори и да бях гледал натам.

Марсдън подръпна горната си устна.

— Не бяхте ли заедно?

— Не. Както Рийс каза, тя мина покрай мястото, където работех. Разменихме си няколко думи, после тя продължи нагоре. Около час по-късно реших и аз да се изкача още малко и се натъкнах на Рийс, която тичаше лудо към мен. Разказа ми какво е станало и се върнахме до мястото, където бе седяла.

— Тогава видя ли нещо?

— Не. Но ако искаш да знаеш къде е мястото, мога да ти го покажа на картата.

— Благодаря ти. Рийс — продължи Рик, когато Броуди отиде да вземе картата, — видя ли лодка, кола или пикап? Някакво превозно средство?

— Не. Потърсих лодка, но не видях. Реших, че са дошли на къмпинг, но не видях никакво къмпингово оборудване. Дори палатка. Видях само тях. Видях как той я удуши.

— Разкажи ми всичко, което можеш за него. Всичко, което ти дойде наум — подтикна я шерифът. — Човек никога не знае какво точно ще успее да си припомни.

— Всъщност не можах да го разгледам добре. Беше бял. Почти сто процента съм сигурна. Предполагам, че може да е бил от испански произход. Или пък индианец. Беше прекалено далеч дори за бинокъла. А и отначало просто си убивах времето. После тя го зашлеви. Два пъти. Втория път той я бутна назад или пък я удари с юмрук. Тя падна. Стана адски бързо. Той носеше черно яке. Тъмно яке и оранжево кепе. Оранжево-червено като на ловците.

— Добре, чудесно начало. Ами косата му?

— Мисля, че не я видях.

Рийс потръпна. И преди бе станало същото. Въпроси, на които не можеше да отговори.

— Явно шапката му е скривала косата. А и якето му. Но не мисля, че беше дълга. Изпищях. Но те не можеха да ме чуят. Фотоапаратът беше в раницата ми, но изобщо не се сетих за него. Просто застинах на мястото си, а после побягнах.

— А можеше да скочиш в реката, да я преплуваш и да отведеш престъпника в полицията — безгрижно се ухили Броуди, когато се върна с картата в ръка. — Ето тук — посочи той на шерифа.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Добре — кимна Рик и се надигна от стола. — Отивам там веднага. Не се тревожи, Рийс, ще се погрижим за това. Ще ти се обадя да ти разкажа всичко. Междувременно, искам да си припомниш още подробности от случката. Ако се сетиш за нещо, дори и да не изглежда важно, веднага ми се обади.

— Добре. Благодаря.

Рик кимна на Броуди, взе си шапката и излезе навън.

— Е — въздъхна Рийс. — Смяташ ли, че той може... способен ли е?

— Не се е случило нищо, което да ми промени мнението. Рик се занимава най-вече с пияници и хулигани, семейни разпри, кражби по магазините и побоища, но се справя с тях без проблеми. Има и доста наранени туристи, алпинисти, гребци, шофьори и какви ли не други, когато започне сезонът. И Рик си върши работата. Бих казал, че е отдаден на службата.

— Но сега става дума за убийство. Убийството е различно нещо.

— Може и да си права, но той е шерифът тук. А след като убийството стана извън очертанията на града, ще му се наложи да повика на помощ щатската полиция. Колкото до теб, ти видя убийството, даде показания и няма какво повече да направиш.

— Така е.

Също като преди, помисли си Рийс. Няма какво повече да направя.

— Тогава ще тръгвам — реши тя. — Благодаря... благодаря ти за всичко — повтори и се надигна от стола.

— Аз също нямам какво да правя. Ще те закарам до квартирата ти.

— Не си прави труда. Ще се прибера пеша.

— Не ставай глупава — възрази Броуди, като взе раницата ѝ и се отправи към вратата.

Рийс се почувства наистина глупава, затова го последва безропотно. Писателят излезе навън и не ѝ даде възможност да огледа и прецени дома му. Рийс остана с беглото впечатление за семпло обзавеждане и известно безредие. Вписваше се в представата ѝ за типичното жилище на ерген.

Във всекидневната нямаше никакви цветя, украшения или пъстри възглавници. Канapé, кресло, две маси и великолепа каменна камина. Приглушени меки тонове, прави линии и пълна липса на женско присъствие.

— Днес ти създадох доста неприятности — започна тя.

— Абсолютно си права. Влизай в колата.

Тя спря и благодарността ѝ бе изтикана от обида, възмущение и умора.

— Ти си грубо, безчувствено копеле!

Броуди се облегна на колата.

— И?

— Днес бе убита една жена. Удушена. Схващаш ли? Беше жива, а сега е мъртва и никой не може да ѝ помогне. Аз не можах да ѝ помогна. Просто стоях там и гледах. Не направих абсолютно нищо. Точно както преди. Наблюдавах го как я убива, а ти беше единственият, на когото можех да разкажа какво е станало. И вместо да си възмутен, разтревожен и изпълнен със съчувствие, ти се държиш рязко, грубо и заядливо. Така че, върви по дяволите! По-скоро, ще измина десет километра нагоре по склона, отколкото да се кача в тъпия ти мъжкарски джип. Дай ми проклетата раница!

Той си остана на мястото, но отегченият му вид изчезна.

— Крайно време беше — каза писателят. — Вече се чудех дали въобще имаш характер. По-добре ли се чувстваш?

Рийс се ядоса на себе си, но наистина се почувства по-добре. Небрежният му тон я бе вбесил до такава степен, че си бе изпуснала нервите и се бе развикала, а това определено облекчи напрежението, стегнало гърдите ѝ.

— Да, но все пак можеш да отидеш по дяволите!

— Надявам се да ми запазят мястото в ада. А междувременно, качвай се в колата. Изкара тежък ден.

Той ѝ отвори вратата и добави:

— Пък и трябва да споделя нещо с теб. Мъжете не са заядливи. Психологически неспособни сме да се заяждаме. Следващия път използвай думата „проклет“. По-точна е.

— Ти си вбесяващ и объркващ човек — изсумтя Рийс, но се качи в колата.

— И това върши работа.

Броуди затръшна вратата и заобиколи колата. Метна раницата ѝ на задната седалка и седна зад волана.

— Имаше ли приятели в Чикаго? — попита Рийс. — Или хората те смятаха за проклет, вбесяващ и объркващ?

— Имаше и от двата вида хора.

— Мислех, че от журналистите се очаква да са дружелюбни и мили, за да накарат хората да им се доверят.

— Може и така да е, ама аз вече не съм журналист.

— Значи на писателите е позволено да са мрачни и ексцентрични самотници?

— Май това ми отива.

— Напълно — кимна Рийс и той се засмя.

Звукът я изненада и я накара да се вторачи в него. Броуди все още се смееше, когато заобиколиха езерото.

— Браво, слабаче! Вече знам, че си имаш гръбнак. Хубаво е и че можеш да хапеш.

Но когато стигнаха до „Ангелска храна“ и Рийс вдигна очи към прозорците си, гръбнакът ѝ омекна и ѝ се прииска да затрака със зъби. Все пак излезе от колата и се протегна към раницата си, но Броуди я изпревари.

Тя застана на тротоара и се зачуди кое ли щеше да надделее — гордостта или паниката ѝ.

— Проблем ли има? — попита писателят.

— Не. Да. Мамка му! Слушай, дойде чак дотук. Ще се качиш ли с мен догоре? Само за минута?

— За да се уверя, че Майкъл Майърс не се крие в апартаментите?

— Нещо такова. Можеш да си вземеш обратно комплимента. Ако изобщо думите ти, че имам гръбнак, бяха комплимент.

Броуди метна раницата на рамо и заобиколи сградата. След като Рийс извади ключа си и отвори вратата, той влезе първи в жилището.

Рийс реши, че не е чак толкова безчувствен. Не ѝ се беше присмял, дори не бе проговорил, само влезе преди нея.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — учуди се той.

— Моля?

— Нямах телевизор. Нито уредба.

— Тъкмо се нанесох. А и не прекарвам много време тук.

Той започна да оглежда квартирата. Рийс не го спря. Нямахше много за гледане.

Спретнато легло, канапе, високи столчета. Броуди усети, че малкото жилище ухае на жена. Но не видя нищо, което да му подсказе, че обитателката е от женски пол. Наоколо нямахше красиви безсмислени украшения, нито спомени от дома ѝ или пътуванията ѝ.

— Хубав лаптоп — почука той по компютъра.

— Каза, че си гладен.

Броуди вдигна очи. Внезапно забеляза как почти празната стая караше Рийс да изглежда ужасно самотна.

— Така ли?

— Преди. Ако си гладен, мога да ти приготвя нещо за ядене. Ще го наречем отплата за днешния ден. И ще сме квит.

Каза го съвсем небрежно, но Броуди познаваше добре човешкия характер и веднага осъзна, че Рийс не иска да остане сама. А и наистина беше гладен. Освен това знаеше от личен опит колко добра готвачка е Рийс.

— Какво ще сготвиш?

— Ами...

Тя зарови пръсти в косата си и погледна към кухнята. Очевидно си припомняше с какво разполага.

— Мога да приготвя пиле с ориз. Адски бързо. Двайсетина минути.

— Чудесно. Имаш ли бира?

— Не. Съжалявам. Но имам вино — завъртя се тя към кухнята.
— Хубаво бяло вино. Изстудено.

— Звучи добре. Студено ли ти е?

— Студено?

— Да. Ако не замръзваш, свали си палтото.

Рийс обаче първо извади виното и тирбушона. После взе от фризера две пилешки пържоли без кожа. Пъхна ги да се размразят в миниатюрната микровълнова печка.

После съблече якето си и го занесе заедно с това на Броуди до леглото. Писателят отвори виното.

— Имам само обикновени чаши — извини се тя, като отвори шкафа. — Всъщност купих виното най-вече за да готвя с него.

— Сервираш ми вино за готвене? Ужас!

— Виното е хубаво — възрази Рийс раздразнено. — Не готвя с вино, което не бих пила. Това е чудесно „Пино Гриджио“. Така че, кажи „наздраве“.

Броуди сипа виното и ѝ подаде чашата. Опита го и кимна.

— Добре, ще добавим към резюмето ти, че познаваш вината. Къде се научи да готвиш?

Рийс се обърна и започна да приготвя вечерята.

— На няколко места.

— И едното е Париж?

Тя извади чесън.

— Защо ме питаш, след като доктор Уолъс вече ти е казал?

— Всъщност ми каза Мак, който го чул от доктора. Още не си свикнала с клюките в малкото градче.

— Май си е така — съгласи се тя, като сложи водата за ориза да заври.

Броуди се настани на високото столче с чаша в ръка и се загледа в нея.

Компетентност, помисли си той. Контрол и поезия. Нервното напрежение не си личеше, когато Рийс се вихреше в кухнята.

Тя самата трябваше да яде повече от великолепната храна, която приготвяше. Имаше нужда да качи поне шест-седем кила. Тегло, което очевидно бе загубила след бягството си от Бостън.

Отново се зачуди кого ли беше видяла да убиват. И защо. И как.

Рийс приготи набързо ордъовър със солени бисквити, топено сирене и маслини, после го поръси с някаква подправка и го постави пред него.

— Ордъовър — усмихна му се и започна да реже пилето.

Броуди излапа повече от половината бисквити още преди Рийс да започне да вари ориза. Въздухът ухаеше съблазнително на чесън.

Той седеше и отпиваше от виното, а тя се въртеше с шеметна скорост около три тигана — един с пилешките пържоли, друг с ориз и трети с чушки, гъби и броколи.

— Откъде знаеш как да готвиш така, че всичко да е готово едновременно?

Рийс го погледна развеселено. Лицето ѝ бе леко зачервено от горещината.

— А ти откъде знаеш как да приключиш една глава и да започнеш следващата?

— Има логика. Изглеждаш великолепно, когато готвиш.

— Готвя по-добре, отколкото изглеждам.

Тя разбърка зеленчуците и разклати тигана с пилето. После изключи печката и започна да оформя порциите. Остави чинията му пред него и повдигна вежди.

— Двайсет минути — отбеляза Броуди. — И мирише много по-добре от консервата, която смятах да си отворя тази вечер.

— Заслужи си го.

Рийс взе собствената си порция — значително по-малка от неговата — и се настани до него. После вдигна чаша, чукна неговата и отпи.

— Е? Как е?

Броуди лапна първата хапка и се облегна назад.

— Имаш адски интересно лице — започна той. — Вълнуващо. Особено огромните тъмни очи. Но — продължи той, когато му се стори, че Рийс се отдръпна леко, — може би наистина готвиш по-добре, отколкото изглеждаш.

Широката ѝ усмивка го накара да си помисли, че бе изрекъл абсолютна лъжа, но той продължи да яде и да се наслаждава на храната, както и на компанията. А това не бе очаквал.

— Знаеш ли за какво си говорят долу в момента? — попита я.

— В ресторанта ли?

— Да. Виждат колата ми отпред, но аз не съм в заведението. Някой ще каже, че ме е видял да се качвам тук с теб. Друг ще добави, че съм в апартамента ти от доста време.

— Аха — въздъхна тя. — Е, няма значение — усмихна се след миг, после се завъртя към него. — За теб има ли значение какво говорят?

— Не ми пука. На теб пука ли ти?

— Понякога да. Прекалено много. Друг път никак. Със сигурност не ми пука, че си изгубил баса с Мак Дръбър за това дали ще се метна в леглото с Ло.

Той я изгледа развеселено.

— Надцених Ло и подцених теб.

— Очевидно. А пък ако хората смятат, че имам нещо общо с теб, Ло вероятно ще ме остави на мира.

— Досажда ли ти?

— Не. Не точно. А и откакто му заявих ясно как стоят нещата, вече е по-сдържан. Но и сегашната ситуация няма да ми навреди. Май отново съм ти задължена.

— Така си е. Ще получа ли още една вечеря за това?

— Ами... предполагам, че да. Стига да искаш.

— Кога ти е следващият почивен ден?

— Тъъ...

Господи, как беше успяла да се хване в капана толкова лесно?

— Във вторник. Тогава съм на работа първа смяна и съм свободна от три нататък.

— Чудесно. Ще дойда към седем. Удобно ли е?

— Седем. Разбира се. Чудесно. Има ли нещо, което не обичаш да ядеш? Или пък да си алергичен към някоя храна?

— Не готви черва или други дреболии. Всичко останало ям.

— Ясно. Никакви вътрешности.

А сега какво, зачуди се Рийс. Не ѝ идваше наум никаква интересна тема за разговор. А по-рано я биваше в това. Обичаше да ходи по срещи, да си говори с някого, да се смее весело. А сега мозъкът ѝ просто не можеше да тръгне по този път и си стоеше замръзнал над убитата жена.

— Той ще се появи, когато му дойде времето — каза Броуди.

Тя прикова очи в неговите.

— Ако съм толкова прозрачна, ще трябва да си инсталирам щори.

— Нормално е да не можеш да пропъдиш подобно нещо от мислите си. Мърмореше си тихичко, докато готвеше.

— Сигурно вече я е намерил. Убиецът не може да я е отнесъл надалеч. А ако я е заровил...

— По-лесно е да ѝ върже камъни и да я метне в реката.

— О, Господи! Благодаря ти за образа, който ще виждам непрестанно, когато затворя очи.

— Разбира се, трупът няма да остане на дъното. Течението е адски силно. Ще се появи някъде надолу по реката. Някой рибар ще я закачи на въдицата си или пък ще бъде забелязана от турист или гребец. И ще се изненада доста неприятно, когато я намери.

— Няма ли да престанеш! — намръщи се тя. — Но дори убиецът да я е хвърлил в реката, все трябва да е оставил някакви следи. Кръв. Удари главата ѝ доста силно. Ами отпечатьците от обувките му? Трябва да са там, нали?

— Вероятно. Не е знаел, че някой го наблюдава, така че защо да си прави труда да заличава следите си? Според мен основната му задача е да се отърве от трупа и да изчезне.

— Да. Значи шерифът ще намери нещо.

Рийс скочи, когато чу стъпки отвън.

— Това сигурно е шерифът — подхвърли Броуди небрежно и се смъкна от високия стол, за да отиде да отвори вратата.

7.

— Здравей, Броуди — кимна Рик, като влезе в апартамента и свали шапката си. — Добър вечер, Рийс — поздрави шерифът и огледа кухнята набързо. — Съжалявам, че прекъсвам вечерята ви.

— Свършихме вече. А и вечерята не е толкова важна — отвърна младата жена, като се смъкна от високото столче, макар че краката ѝ трепереха. — Намери ли я?

— Имаш ли нещо против да седна?

Как бе могла да забрави ритуалите на ченгетата? Поканваш ги да влязат и седнат, предлагаш им кафе. В онези отминали дни Рийс винаги имаше кафе у дома. За приятелите си. И за ченгетата.

— Съжалявам — извини се тя като махна с ръка към канапето. — Заповядай. Мога ли да ти предложа нещо за пиене?

— Няма нужда, благодаря.

Шерифът се настани на канапето, остави шапката в скута си и изчака и Рийс да седне. Броуди си остана облегнат на плота, както бе постъпил и в собствената си къща.

Още преди Рик да проговори, Рийс предусети какво ще чуе. Видя отговора изписан на лицето му. Беше се научила да разчита непроницаемите изражения на ченгетата.

— Не намерих нищо.

Тя поклати глава объркано.

— Ама...

— Хайде да караме по-бавно — прекъсна я Рик. — Защо не ми разкажеш всичко отначало?

— О, Господи — изстена младата жена като разтърка лицето си, притисна ръце към очите си и после ги отпусна в скута си.

Да, разбира се. Трябваше да разкаже всичко за пореден път. Друга част от ритуала.

— Добре — съгласи се тя.

Изречитира всичко, което си спомняше.

— Сигурно е хвърлил трупа в реката. Или го е заровил някъде. Или...

— Ще проучим. Сигурна ли си за мястото? — попита шерифът като хвърли бърз поглед на Броуди.

— Показах ти мястото на картата. Рийс ми каза, че там е видяла убийството. Близо до малките водопадчета — обади се писателят.

— От другата страна на реката — обърна се шерифът към Рийс с безизразно лице. — Може да си се объркала, тъй като разстоянието е доста голямо.

— Не съм. Дърветата, камъните, бялата вода. Не съм се объркала.

— В този район нямаше никакви следи от борба. Не успях да намеря абсолютно нищо.

— Сигурно убиецът е заличил следите си.

— Възможно е — кимна Рик, но Рийс долови съмнението в тона му. — Утре сутрин, на светло ще отида там отново. Броуди? Искаш ли да дойдеш с мен? Трябва да съм сигурен, че претърсвам точното място. Междувременно ще звънна няколко телефона, за да проверя дали някоя туристка или местна жена не е изчезнала.

— В онзи район има няколко хижи — напомни му Броуди и взе чашата си с вино, която бе оставил на плота.

— Обиколих най-близките. Едната е моя, две-три са собственост на Джоуни. Повечето хижи там се дават под наем, но по това време на годината няма много хора. Аз поне не видях никого, нито пък знак, че къщите са обитавани. Но ще проверя всичко внимателно. Не се тревожи Рийс, ще разберем какво точно е станало. Броуди, ще ме придружиш ли утре сутрин?

— Разбира се.

— Мога да помоля Джоуни да ми даде почивен ден, за да дойда с вас — започна Рийс.

— Броуди е бил там с теб. Мисля, че един от вас е достатъчен. Ще ти бъда адски благодарен, ако не разказваш за случилото се на никого. Поне засега. Искам да проуча всичко, преди историята да се разчуе.

Рик се надигна и кимна на Броуди.

— Какво ще кажеш да мина да те взема към седем и половина?

— Ще те чакам.

— Опитайте се да изкарате приятно остатъка от вечерта. Рийс, забрави за случката за известно време. Не можеш да направиш нищо повече.

— Така е. Не мога да направя абсолютно нищо.

Рийс остана седнала на канапето и не изпрати шерифа.

— Не ми вярва — каза тя горчиво, когато Рик си сложи шапката и излезе.

— Не го чух да казва, че не ти вярва.

— Чу го — възрази тя и усети как гневът ѝ се надига. — И двамата го чухме.

Броуди остави чашата си и се приближи към нея.

— Защо да не ти вярва?

— Защото не е намерил нищо. А и никой, освен мен не е видял убийството. Пък аз съм в града само от няколко седмици. Ето защо.

— Аз разполагам със същата информация и ти вярвам.

Очите я засмъдяха. Испита почти непреодолимо желание да зарови глава в гърдите на Броуди и да заплаче. Но остана на мястото си и стисна ръце.

— Благодаря ти.

— Време е да се прибирам у дома. Няма да е зле да последваш съвета на Рик и да забравиш за случилото се. Поне засега. Вземи приспивателно и лягай.

— Откъде знаеш, че имам хапчета?

Броуди се усмихна накриво.

— Глътни си хапчето и заспивай. Утре ще ти кажа как стоят нещата.

— Чудесно. Благодаря — отвърна тя и се надигна, за да го изпрати. — Лека нощ.

Доволен, че я оставя раздразнена, а не потисната, Броуди излезе, без да каже и дума повече.

Рийс затвори вратата, заключи я, после залости прозорците. По навик тръгна към кухнята, за да разтреби, но вместо това се завъртя и включи лаптопа.

Щеше да запише всичко в дневника си.

В мига, когато Рийс се настани пред компютъра, Рик влезе в кабинета си и запали лампата. Закачи шапката и палтото си, после влезе в малката стаичка за почивка и пусна кафеварката.

Докато чакаше кафето, звънна в дома си. Както очакваше, най-голямата му дъщеря вдигна още при първото позвъняване.

— Здравсти, татко! Мога ли да си сложа спирала на пролетното тържество? Съвсем малко. Всички други го правят. Моля те!

Рик притисна пръсти към слепоочието си. Още нямаше и тринадесет години, а вече искаше да се гримира и ходеше по забави с танци.

— Какво каза майка ти? — попита той.

— Че ще си помисли по въпроса. Татко...

— Тогава и аз ще си помисля. А сега ми дай майка си, бебчо.

— Няма ли да се прибираш? Можем да седнем и да го обсъдим. Господ да му е на помощ!

— Тази вечер ще работя до късно, но ще поговорим утре. Сега ми дай майка си.

— Мамо! Татко е на телефона. Трябва да работи до късно, но утре ще обсъдим дали мога да си сложа спирала като нормален човек.

— Благодаря за информацията.

Гласът на жена му звучеше развеселено, а не раздразнено. Как успяваше да го постигне, зачуди се Рик. Деби Марсдън се засмя в слушалката.

— Надявах се, че вече си на път.

— Налага се да остана в офиса известно време. Не мога да ти кажа колко точно. Защо, по дяволите, това дете иска да си слага спирала? Извади късмет да наследи твоите очи и сега има най-дългите мигли в Уайоминг — каза Рик, като си представи дългите извити ресници на дъщеря си и дълбоките ѝ сини очи.

— По същите причини, по които и аз си слагам — миглите ни са прекалено светли. А и спиралата е един от основните женски инструменти.

— И ще ѝ позволиш да се гримира?

— Мисля по въпроса.

Рик разтри тила си. Не можеше да се бори срещу жените в дома си.

— Първо искаше червило.

— Гланц за устни — поправи го Деби.

— Както и да е. Сега пък спирала. После сигурно ще поиска татуировка. И скоро ще настъпи краят на света.

— Мисля, че още известно време няма защо да се тревожим за татуировки. Ще ми звънеш ли преди да тръгнеш към къщи? Мога да ти затопля вечерята.

— Вероятно ще закъснея. Взех си един сандвич от ресторанта на Джоуни. Не се тревожи. Целуни момичетата от мен.

— Ще го направя. Не се скапвай. Трябва да имаш сили, за да можеш да се прибереш у дома и да целунеш жена си.

— Със сигурност ще го направя. Деб? Обичам те.

— И аз те обичам. Чао.

Рик отпи от кафето и начена сандвича, докато мислеше за жена си и трите си дъщери. Не искаше момиченцето му да носи грим. Но си знаеше, че накрая малката палавница щеше да победи. Бе упорита и решителна като майка си.

Той въздъхна, натъпка салфетката в хартиената кесия и я метна в коша. Наля си втора чаша кафе и си повтори наум показанията на Рийс. Поклати глава, сипа малко сметана на прах в чашата си и се върна в кабинета.

Включи компютъра. Беше време да научи нещо повече за Рийс Гилмор, която нямаше криминално досие и идваше от Бостън.

Прекара няколко часа пред екрана, от време на време си водеше бележки и говореше по телефона. Когато приключи, разполагаше с папка с информация, която прибра в долното чекмедже на бюрото си.

Излезе от офиса късно и се зачуди дали жена му още го чакаше.

Мина покрай „Ангелска храна“ и забеляза, че в апартамента на Рийс свети.

В седем и половина сутринта Рийс се мъчеше да се съсредоточи над палачинките и пържените яйца, а Броуди се въоръжи с термос с кафе и се настани в колата на Рик.

— Добро утро. Благодаря ти, че идваш с мен, Броуди.

— Няма проблеми. Смятам приключението ни за проучване.

Усмивката на шерифа се стопи.

— Предполагам, че сме изправени пред истинска загадка. Колко време след видяното от Рийс убийство отново бяхте на мястото откъдето е наблюдавала двамата?

— Не знам колко време ѝ е било нужно да стигне долу до мен. Тичаше, пък и аз вече се бях изкачил нагоре по пътеката. Предполагам, че не повече от десет минути. Забавихме се около пет, преди да тръгнем натам. Още десет-петнайсет докато стигнем до камъка, където бе седяла.

— В какво състояние бе Рийс, когато се сблъскахте на пътеката?
Броуди се раздразни.

— Каквото можеш да очакваш от жена, която тъкмо е видяла как убиват друга жена.

— Спокойно, Броуди, не мисли, че не разбирам положението. Длъжен съм обаче да гледам на нещата по определен начин. Рийс ясно и разбираемо ли говореше?

— Да. След първите една-две минути. Не забравяй, че се намираше на километри от градчето и нямаше как да потърси помощ. Като изключим мен, разбира се. А и за първи път се изкачваше по тази пътека. Беше сама, шокирана, уплашена и безпомощна — току-що бе станала свидетел на убийството.

— Хм, убийство, което е видяла през бинокъла, при това от другата страна на реката — изсумтя Рик и вдигна ръка. — Може и да е станало точно както тя твърди, но трябва да взема предвид и факта, че липсват улики. Убеден ли си, че не е сгрешила? Да не би да е видяла как двама души се карат. Възможно е дори мъжът да е ударил жената.

Броуди си бе задал същия въпрос предишната вечер. И доста поразсъждава над него. Припомни си всички подробности. А също и лицето на Рийс — бледо и потно, с огромни стъклени очи.

Че коя жена би изпаднала в такъв ужас заради кавга на двама непознати?

— Вярвам, че Рийс е видяла точно това, което ни описа. Разказа ми го на пътеката, а и ти самият го чу три пъти. И нито веднъж не се отклони от показанията си.

Рик въздъхна.

— Тук си прав. Заедно ли сте?

— В какво?

Шерифът се засмя.

— Харесваш ми, Броуди. Умно копеле си. Имам предвид, гаджета ли сте?

— Какво значение има?

— Информацията винаги има значение при разследване на убийство.

— Тогава защо просто не ме попиташ дали спя с нея?

— Добре де. Опитах се да го направя тактично — призна Рик развеселено. — Е, спиш ли с нея?

— Не.

— Добре — кимна шерифът.

— Ами ако бях казал „да“?

— Щях да го запомня като добро ченге. С кого спиш си е твоя работа, Броуди. Разбира се, такива неща се разчуват из града с невероятна скорост. Няма нищо по-интересно от секса, независимо дали го правиш самият ти, или говориш за хора, които го правят.

— Предпочитам да участвам, отколкото да говоря.

— Прав си — отново се усмихна Рик. — И аз съм на същото мнение.

Известно време пътуваха мълчаливо. После шерифът отби встрани от пътя.

— Оттук ще стигнем най-лесно до мястото край реката — поясни.

Броуди метна малката раница на гърба си. Макар че разходката им щеше да е кратка, не бе разумно да тръгваш в планината без необходимите неща. Поеха сред гъстите храсти и дървета. В меката почва писателят забеляза следи от сърна, мечка и от ботушите на шерифа.

— Към реката не водят човешки следи — посочи му Рик. — Само моите от вчера. Разбира се, двойката може да е дошла от друго място, но огледах добре навсякъде. Ако си убил някого, трябва да се отървеш от трупа. Да го хвърлиш в реката, може да е първата ти идея, продиктувана от паниката.

Рик продължи напред с прикован в земята поглед.

— Или да го заровиш. Но това оставя следи, Броуди. Няма смисъл да влачиш трупа надалеч, а да изкопаеш гроб е много по-трудно, отколкото си мислиш.

Шерифът сложи ръце на кръста си.

— Ако гробът не е достатъчно дълбок, дивите животни веднага ще го разровят. А както виждаш, няма следи, че нечий крак изобщо е

стъпвал в този район вчера. Ще те попитам отново. Сигурен ли си, че не си сбъркал мястото?

— Напълно.

Поеха на северозапад към реката. Броуди забеляза, че земята бе влажна от пролетното топене. И по нея би трябвало да останат и човешки следи, а не само от сърни и лосове. А такива нямаше. Заобиколиха малка група храсти и Броуди спря да се огледа. Дори клекна, за да провери за знак, че някой е минал оттам. Рик го изчака търпеливо.

— Предполагам, че вече си направил същото вчера — каза Броуди.

— Да — кимна шерифът. — През сезона тук може да си набереш невероятно хубави къпини. Но, ако човек се опита да скрие тук труп, ще остави някакви следи. А и смятам, че животните вече би трябвало да са надушили нещо и да дойдат да разучат.

— Да — изправи се писателят. — Прав си. Дори гражданинче като мен знае тези неща.

Въпреки мрачните обстоятелства Рик се ухили.

— Справяш се доста добре в гората за гражданинче.

— Колко дълго трябва да живея тук, за да спрете да ме наричате така?

— Може би десет-петнайсет години след като умреш.

— И аз така си мислех. Но и ти не си роден тук — припомни си Броуди. — Войнишко хлапе си.

— Да, но майка ми се установи в Шайен още преди дванадесетия ми рожден ден, така че определено имам преднина пред теб. Чуваш ли водопадите?

Грохотът на падаща вода се долавяше ясно сред върбите, дряноревите и ясените. По повърхността на реката играеха слънчеви бликове. На другия бряг бе каньонът. Ето го мястото на отсрещната страна, където бе стоял с Рийс.

— Виж къде е седяла, когато е видяла убийството — каза Броуди като заслони очите си с ръка и посочи към морените.

Помисли си, че тук бе доста по-хладно, може би заради водните пръски и силния вятър сред дърветата. Но пък светлината бе достатъчно силна, за да го накара да извади тъмните си очила от раницата.

— Броуди, разстоянието е доста голямо — прецени Рик, след като извади бинокъла си и го насочи към отсрещния бряг. — Ужасно е далеч, мамка му! — повтори. — А и по това време на деня отражението на слънцето във водата те заслепява.

— Рик, през последната година бяхме добри приятели, нали?

— Да.

— Добре, тогава ще те попитам направо. Защо не й вярваш?

— Хайде да караме поред. Рийс е горе, вижда нещо да се случва, втурва се обратно по пътеката и се сблъсква с теб. Междувременно, какво прави убиецът с трупа? Ако го е хвърлил в реката, тялото щеше да се появи надолу по течението. И досега все някой щеше да го забележи. Наоколо няма много тежести, с които да го потопи. Според теб, е разполагал само с около половин час да се отърве от трупа. Но за толкова време не би могъл да го стори, щяхте да го видите при връщането си тук.

— Вероятно я е завлякъл зад онези скали или сред дърветата. Така не бихме могли да видим трупа на жената от отсрещния бряг. А после е отишъл да вземе лопата или въже. Господ знае.

Рик въздъхна.

— Виждаш ли следи от човек, който е влачил тяло или го е заравял?

— Не. Не още.

— Сега ще се поразходим наоколо, както аз направих вчера. Няма и следа от пресен гроб. Съществува възможност да я е занесъл до кола или до хижа. Но хижите са на адски дълъг път и няма как да не оставиш нито една следа — изтъкна шерифът и се завъртя към Броуди. — Значи си абсолютно сигурен, че това е мястото, където Рийс е видяла убийството. Според мен обаче наоколо нищо не показва, че някой изобщо е идвал тук. Да не говорим за убиец на жена.

Логиката беше неоспорима. И все пак...

— Заличил е следите си.

— Възможно е. Но кога, по дяволите, го е направил? Завлякъл я е някъде, после се е върнал и е заличил следите. И то без да знае, че някой е станал свидетел на убийството.

— Ами ако е видял Рийс отсреща?

Рик извади слънчевите си очила и погледна нагоре към пътеката.

— Добре, да кажем, че я е видял. Но как е успял да заличи всички следи за половин час? Дори и да му отпуснем четиридесет минути, пак няма да стане.

— Мислиш, че Рийс лъже? Че си е измислила историята? Какъв е смисълът?

— Не мисля, че лъже — отговори Рик, като си сложи шапката и разтърка чело. — Има и нещо друго, Броуди. Вчера, когато ви видях заедно у вас, а после и в нейния апартамент, реших, че ходиш с нея. И че знаеш за нея повече от мен.

— Какво повече?

— Хайде да вървим и ще ти разкажа. Очаквам да запазиш за себе си чутото. Смятам, че си един от малцината в града, които могат да пазят тайна.

Докато вървяха, Броуди оглеждаше внимателно земята и храстите. Ужасно му се искаше да открие улика, която да докаже, че Рик греши.

Внезапно осъзна какво правеше всъщност — искаше една жена да е мъртва, за да не се окаже, че друга е сгрешила.

Припомни си ужасения вид на Рийс и как се бе мъчила да не изпадне в истерия по обратния път. И колко самотна бе изглеждала в почти празния си апартамент.

— Направих някои проучвания — започна Рик като поклати глава, когато Броуди спря и присви очи. — Това е част от работата ми. Идва нов човек и се установява в града. Искam да съм сигурен, че е чист. Направих същото и с теб.

— Изкарах ли теста?

— Не сме имали проблеми, нали? — отвърна с въпрос Рик, сетне кимна наляво. — Това е задната част на една от хижите на Джоуни. Най-близката е и все пак ни трябваха десет минути да стигнем до нея. При това вървахме бързо и не носехме тежък труп. Никакво превозно средство не може да стигне дотук. А и щяха да останат следи от гумите.

— Влиза ли в хижата?

— Шерифската значка не ми дава право да нахлувам в частни имоти. Но погледнах през прозорците. Вратите са заключени. Отидох и до другите две близки хижи. Едната е моя. В нея влязох. Никъде нищо.

Продължиха напред, стигнаха до хижата и я обиколиха.

— Рийс е съвсем чиста, ако това те интересува — каза Рик, докато Броуди надничаше през прозорците. — Но е била замесена в нещо преди две години.

Писателят отстъпи назад и попита предпазливо:

— В какво по-точно?

— В ресторанта в Бостън, където е работила, имало стрелба. Тя е единствената оцеляла. Простреляна е два пъти.

— Мили Боже!

— Да. Оставили я да умре в някакъв килер. Научих подробностите от бостънското ченге, което работило по случая. Рийс била в кухнята, а всички останали — в ресторанта. Станало след работно време. Чула писъци, изстрели и си спомня или мисли, че си спомня, как се протегнала към мобифона си. Един от мъжете влязъл в кухнята и я прострелял. Не си спомня почти нищо друго. Не могла да го огледа. Паднала ранена в килера и останала там няколко часа, докато ченгетата я открили. Едва оживяла. Изпаднала в кома за повече от седмица, а после паметта ѝ пострадала. Психическото ѝ здраве не било по-добре от физическото.

И най-смелите догадки на Броуди се оказаха твърде далеч от истината.

— Как е възможно?

— Просто ти обяснявам, че е преживяла нервна криза. Изкарала няколко месеца в психиатрична болница. Така и не успяла да даде на полицията описание или да разкаже подробности. Убийците не били заловени. По-късно Рийс напуснала града. Водещият следовател поддържал връзка с нея през първата година. Но последния път, когато опитал да ѝ се обади се оказало, че е изчезнала, без да остави адрес. Баба ѝ също живеела в Бостън, та тя му казала, че Рийс е напуснала града и не възнамерява да се върне.

Рик спря и се огледа наоколо, вдигна очи към дърветата, откъдето се чуваха птичи песни.

— Аз самият си припомних някои неща от случая. Репортажите за убийството се излъчваха по националната телевизия. Спомням си как тогава благодарих на Бога, че живеем тук, а не в голям град.

— Да бе, тук никой не ходи въоръжен.

Рик стисна челюсти.

— Хората ценят конституционното си право да притежават оръжие. И го уважават, гражданинче.

— Не спомена, че съм розов либерал.

— Е, реших да проявя учтивост.

— Да бе — ухили се Броуди широко. — Такъв десен маниак като теб.

Рик се изсмя гръмко.

— Не знам как станах приятел с някакъв си градски тузар — каза той, като наклони глава. — Чудя се как ти не си чул нищо по въпроса, Броуди. Прочут градски журналист.

Броуди се замисли. Ако убийството бе станало малко след като той напусна вестника, сигурно точно в този момент бе давил яда и мъката си във вълните на Аруба. Не беше чел вестници цели осем седмици и бе бойкотирал Си Ен Ен.

— След като напуснах „Трибюн“, реших да си почина няколко седмици от новините — обясни той.

— Аха. Предполагам, че цялата история вече е била забравена, когато си се върнал към новините. Интересът на публиката се насочва към нещо ново адски бързо.

— В конституцията Първата поправка е преди Втората^[1].

— Срамота, ако питаш мен. Но да се върнем на въпроса — какво е станало с Рийс? Кошмарно е да преживееш подобно нещо и нищо чудно да не се е съвзела напълно.

— Какво искаш да кажеш, Рик? Че това, което е видяла, е халюцинация? Майната ти!

— Възможно е да е задрямала и да е сънувала кошмар. Ченгетата, които са разследвали убийството в Бостън ми казаха, че Рийс често имала кошмари. Изминала е доста дълъг път за новак турист и сигурно е била смъртно изморена, когато е стигнала горе. Може да е била и замаяна от височината. Джоуни ми каза, че момичето хапва едва-едва, и то когато сложи чинията пред нея. А е и нервна. Докато живяла в хотела, подпряла със скрина вратата към съседната стая. Така и не разопаковала багажа си.

— Предпазливостта не означава лудост.

— Стига Броуди, дори не съм намекнал, че Рийс е луда. Но е твърде вероятно все още да е емоционално разстроена — каза той, като веднага вдигна ръцете си, сякаш да успокои писателя. — Добре,

взимам си думите назад. Не разстроена, а просто крехка. Приемам нещата по този начин, защото засега не виждам нищо друго. Разбира се, ще продължа да проучвам случая, но все още няма да търся помощта на щатската полиция. Не виждам какво ще правят тук. Ще прегледам списъка с изчезналите — може някой да отговаря на описанието на жената. Не мога да направя нищо повече.

— Това ли ще кажеш на Рийс? Че не можеш да направиш нищо повече?

Рик си свали шапката и прокара пръсти през косата си.

— Виждаш ли това, което виждам и аз? И то е абсолютно нищо. Ако имаш време, ела с мен да проверим останалите хижи в околността.

— Имам време. Но защо вземаш мен, а не някой от помощниците си?

— Ти си бил с нея — отговори Рик. — Приемам те за второстепенен свидетел.

— Задникът си ли покриваш, Рик?

— Щом искаш да го наречеш така. Слушай Броуди, вярвам, че Рийс е видяла нещо. Но никаква следа или улика не подкрепят думите ѝ. Допускам, че е възможно да е заспала и да е сънувала кошмар. Ти също трябва да поразмислиш върху този сценарий. Не изпитвам желание да увеличавам неприятностите ѝ, каквито и да са те, но съм длъжен да работя с фактите. А безспорен факт е, че наоколо няма следи от убийство. Всъщност няма следа, че някой изобщо е бил тук. Поне през последните двама и четири часа. Ще продължим да оглеждаме по обратния път и ще проверим хижите в района. Ако намерим нещо, дори да е конец от дреха, ще повикам на помощ щатската полиция. В противен случай единственото, което мога да направя, е да проверя досиетата за изчезнали.

— Просто не вярваш на Рийс.

— В този момент ли? — подхвърли Рик, като погледна към отсрещния бряг на реката и издигащите се нагоре морени. — Така е, определено не ѝ вярвам.

След като сутрешната лудница приключи, Рийс се захвана да приготвя супата за обедното меню. Задуши боб, нарязва шунка на малки

кубчета, накълца лук. Джоуни не разполагаше със свежи подправки, затова ѝ се налагаше да се задоволи със сушените.

Е, щеше да е по-добре с пресен розмарин и босилек, разбира се. А и едро смлян черен пипер щеше да придаде по-хубав вкус от проклетата пудра, която стоеше в кутия на рафта. И как, за Бога, можеше да готви с чесън на прах? Липсваше ѝ морската сол. А и нямаше ли откъде да се намерят домати, които да имат вкус по това време на годината?

— Не прекаляваш ли с оплакванията — каза Джоуни, като се приближи до тенджерата и подуши. — Според мен си я бива.

Рийс осъзна, че отново си бе говорила на глас.

— Съжалявам. Всичко е наред. Просто съм в кофти настроение.

— Това го забелязах още сутринта. А сега го и чух. Ресторантът ми не е тежкарски. Ако си искала лукс, трябваше да насочиш колата си към Джаксън.

— Тук си е чудесно. Извинявай.

— Не ми трябва извинения, досадни са ми. Нямах ли гръбнак?

— Преди имах. Все още е на поправка.

Каквато и да бе причината, погледът на Рийс и нервното ѝ потръпване бяха обезпокоителни.

— Казах ти да избереш каквото искаш за днешната супа, нали? — делово попита Джоуни. — Ако някои от подправките ги няма в кухнята, направи списък. А аз ще си помисля дали да ги поръчам. Но ако не ти стига смелостта да ме попиташ направо, поне недей да си мърмориш под носа.

— Добре.

— Морска сол — изсумтя Джоуни и отиде да си сипе кафе.

От тази част на кухнята можеше да огледа добре Рийс, без да ѝ се натрапва. Момичето беше доста бледо, с тъмни кръгове под очите.

— Май почивният ден не ти се е отразил особено добре — отбеляза Джоуни.

— Никак дори.

— Мак каза, че си изкачила Малкото ангелче.

— Да.

— Видях те да се връщаш с Броуди.

— Сблъсках се с него на пътеката.

Джоуни отпи от кафето.

— Ръцете ти треперят ужасно. Страх ме е, че накрая ще се порежеш, вместо да накълцаш морковите.

Рийс остави ножа и се завъртя.

— Джоуни, видях... — започна тя, но веднага млъкна, тъй като Броуди влезе в ресторанта. — Мога ли да си взема почивката?

Нещо става, помисли си Джоуни като видя как Броуди спира и изчаква Рийс. Нещо не е наред.

— Давай — отговори тя лаконично.

Рийс не се затича, но се движеше адски бързо, с приковани в лицето на Броуди очи. Сърцето ѝ биеше лудо. Ръката ѝ се протегна към неговата, когато все още се намираще на около два метра от него.

— Намерихте ли?...

— Хайде да излезем навън.

Тя кимна, а и не можеше да направи друго, тъй като Броуди вече я дърпаше към вратата.

— Намерихте ли я? — повтори Рийс. — Кажете ми! Знаем ли коя е?

Броуди продължи да върви, стиснал здраво ръката ѝ. Заобиколиха сградата и застанаха на стъпалата към апартамента на Рийс.

— Не намерихме абсолютно нищо.

— Но... сигурно я е хвърлил в реката — каза бързо тя.

Беше си представяла как убиецът изхвърля трупа в реката безброй пъти през нощта.

— О, Господи, хвърлил е трупа в реката!

— Не казах „никого“, Рийс. Казах „нищо“.

— Трябва да е... — гласът ѝ секна, тя си пое дъх и заговори внимателно. — Не разбирам.

— Отидохме до мястото, където твърдиш, че си ги видяла. Огледахме целия район от няколко посоки. Отидохме до петте най-близки хижи. Празни са и няма следа някой изобщо да е влизал в тях.

Сърцето ѝ се сви.

— Може да не са отседнали в хижа.

— Така е. Но все някак трябва да са стигнали до мястото, където си ги видяла. Никъде нямаше следи.

— Отишли сте на погрешно място.

— Не, не сме.

Тя се сви зиморничаво, но това, което предизвикваше студентите тръпки, не бе пролетният вятър.

— Не е възможно. Бяха там. Караха се, сбиха се и той я уби. Видях го!

— Не твърдя обратното! Просто ти обяснявам, че в района няма нищо, което да подкрепи думите ти.

— Той ще се отърве безнаказано. Ще си замине и ще си живее живота спокойно — тъжно пророни Рийс и седна на стълбите. — Защото аз съм единственият свидетел. Но не мога да направя абсолютно нищо.

— Светът винаги ли се върти около теб?

Тя вдигна очи, разкъсвана между ужаса и мъката.

— А ти как би се почувствал, мамка му? Може би просто ще скръстиш ръце и ще забравиш за случилото се. Е, направих каквото можах, ще си кажеш, а сега ще пийна една бира и ще се изтегна в хамака.

— Прекалено рано е за бира. Шерифът ще провери досиетата на изчезналите. Ще отиде до ранчото за туристи, ще посети пансионите, къмпингите и лагерите. Има ли по-добър начин за действие според теб?

— Не ми е работа да предприемам действия.

— Нито пък моя.

Тя скочи на крака.

— Защо Рик не дойде да говори лично с мен? Защото не вярва, че съм видяла убийство, нали? — сети се тя, преди Броуди да успее да отговори. — Смята, че си измислям.

— Ако искаш да знаеш какво мисли, попитай го. Казвам ти каквото знам.

— Искам и аз да отида на място. Да се уверя с очите си.

— Твоя си работа.

— Но не знам как да стигна. Ти вероятно си последният човек, когото искам да моля за услуга, но пък си единственият, за когото съм сигурна, че не е убил жената. Освен ако летенето не влиза в безбройните ти таланти. Свършвам работа в три. Можеш да ме вземеш оттук.

— Мога ли?

— Да, можеш. И ще го направиш. Защото си не по-малко любопитен от мен.

Рийс бръкна в джоба си, извади смачкана десетдоларова банкнота и я набути в ръката му.

— Ето. За бензина.

След тези думи тръгна бързо към ресторанта, като остави Броуди вторачен в десетачката, едновременно развеселен и раздразнен.

---

[1] Първата поправка дава право на свободно слово, а Втората — за притежаване на оръжие. — Б.пр. ↑

8.

Рийс остави супата да ври и, тъй като кръвта ѝ кипеше, започна списъка с продуктите, които бе редно да присъстват във всяка кухня.

Петзвезден ресторант, непретенциозно заведение в малко градче, собствена кухня. Какво значение имаше, мамка му? Храната си беше храна и трябваше да бъде идеално приготвена.

Сетне приготви няколко поръчки за хора, които по неясни причини искаха бизонски хамбургери преди обяд. Запълни времето между поръчките, като изтърка хубаво кухнята.

Стоеше на колене и миеше плочките под мивката, когато Линда-Гейл клекна до нея.

— Да не се опитваш да изкараш всичките си колеги мързеливи негодници? — попита я тя.

— Не. Просто искам да съм заета с нещо.

— Добре, когато приключиш с миенето тук, защо не отидеш в моята къща и да се захванеш с нея? Да не си ядосана на Джоуни?

— Не. Ядосана съм на света. На целия проклет, шибан свят.

Линда-Гейл хвърли поглед през рамо и сниши глас.

— Мензисът ти ли дойде?

— Не.

— Е, и аз имам един-два дни месечно, когато побеснявам срещу целия шибан свят. Мога ли да ти помогна с нещо?

— Можеш ли да заличиш последните двайсет и четири часа?

— Вероятно не — отвърна келнерката, като разтри гърба на Рийс нежно. — Но имам шоколад в чантата.

Рийс въздъхна и пусна парцала в кофата със сапунена вода.

— Какъв вид шоколад?

— От онези малките, в златни опаковки, които слагат на възглавниците в хотела. Мария — една от камериерките — ме снабдява.

Рийс се усмихна измъчено.

— Да, не са лоши. Благодаря, може би...

— Рийс — гласът на Джоуни, рязък и хладен, я изкара изпод мивката. — Ела в кабинета ми след минута.

Рийс и Линда-Гейл се спогледаха. Очите на келнерката бяха изпълнени със съчувствие. Рийс се надигна и последва Джоуни към малкия кабинет.

— Затвори вратата. Току-що се обади синът ми. Шерифът се отбил в ранчото и задавал въпроси. Очевидно издирвал някакви хора, най-вече една жена. Не споделил много с Ло, но не съм отгледала глупак, така че синът ми си направил съответните изводи.

Джоуни се приближи до малкия прозорец и го отвори, преди да извади пакета с цигари от джоба си.

— Рик споменал, че някой е видял нещо да се случва на тази жена. И този някой се намирал на Малкото ангелче. Тъй като и аз самата не съм глупачка, реших, че този някой си ти.

— Шерифът ме помоли да не казвам и дума, докато разследва, но след като не е намерил нищо... Видях как мъж убива жена. Удуши я. Бях прекалено далеч, за да помогна. Не можех да направя абсолютно нищо. А сега шерифът не може да открие и следа. Сякаш никога нищо не се е случило.

Джоуни издиша струя дим.

— Каква жена?

— Не знам. Не я познах. Не я видях много добре. Лицето й... и неговото... но видях... видях...

— Не изпадай в истерия — строго й нареди Джоуни. — Седни, но не изпадай в истерия.

— Добре — кимна Рийс, като избърса сълзите от лицето си. — Видях ги. Видях какво й направи. И бях единственият свидетел.

Ботушите й удряха по земята.

Баскетболни маратонки „Найк“ със сребърния знак на фирмата пред вратата на килера.

Черно яке и оранжево ловджийско кепе.

Тъмносив анцуг с качулка, огромен черен пистолет.

— Бях единственият свидетел — повтори тя. — Но не видях достатъчно.

— Каза, че двамата с Броуди сте били на пътеката.

— Той беше по-надолу и не видя нищо. Върна се горе с мен, но вече нямаше нищо за гледане.

Рийс се приближи към прозореца, тъй като не ѝ достигаше въздух.

— Не са халюцинации.

— Не съм си помислила, че халюцинираш. Но щом си толкова разстроена, защо не си взе почивен ден?

— Почивах вчера и виж какво стана. Ло каза ли... имало ли е някаква жена в ранчото?

— Всички гости и служители на ранчото са си там.

— Разбира се.

Без да е сигурна дали трябва да изпитва облекчение или ужас, Рийс затвори очи.

— Разбира се, че са там — повтори.

Линда-Гейл почука на вратата и я откряна.

— Съжалявам, че ви прекъсвам, но се натрупа доста работа.

— Кажи им да почакаат — нареди Джоуни и замълча, докато вратата отново да затвори. — В състояние ли си да довършиш смяната си?

— Да. Бездруго предпочитам да съм заета с нещо.

— Тогава отивай да готвиш. А междувременно, ако нещо те измъчва, тегли една майна на Рик Марсдън. Винаги можеш да дойдеш да поговориш с мен.

— Благодаря. Имам чувството, че някой е усукал червата ми на въже.

— Не съм изненадана. Но би трябвало да се чувстваш малко по-добре, след като сподели с някого.

— Така е. Ако те попитам... питах Броуди, но той е приятел на шерифа... ако те попитам, ще ми кажеш ли какво мислиш за Марсдън? Имам предвид способностите му на ченге.

— Мнението ми е достатъчно добро, за да гласувам за него два пъти. Познавам и него, и Деби от дванадесет години, откак се преместиха тук от Шайен.

— Да, но... що се отнася до полицейската работа?

— Рик върши каквото трябва, и не вдига шум. Може би си мислиш, че в подобно малко градче не се случва кой знае какво. Но имай предвид, че всеки в Ейнджълс Фист има оръжие. И то повече от едно. Рик внимава притежателите им да ги използват само за лов и

стрелба по мишени. Поддържа спокойствието в града, когато туристите нахлуят тук. Върши си работата.

Не беше нужно да имаш орлов поглед, за да забележиш, че Рийс не бе убедена.

— Искам да те попитам нещо — продължи Джоуни. — Можеш ли да направиш нещо повече в случая?

— Не знам.

— Тогава остави всичко на Рик. Върни се в кухнята и си върши своята работа.

— Добре. Предполагам, че си права. Джоуни, правя списъка с необходимите продукти. Искан да ти кажа, че купуването на глави чесън е по-евтино и по-практично, отколкото чесън на прах.

— Ще го имам предвид.

Супата стана хит и нямаше смисъл да се чуди дали щеше да е по-добра, ако разполагаше с желаните продукти.

Постоянният ѝ стремеж към все по-голямо съвършенство беше вече минало. Още ли не беше успяла да научи, че можеше да мине и по-леко? Никой тук не се интересуваше дали риганът бе пресен или бе стоял в пластмасов буркан шест месеца.

Защо пък на нея да ѝ пука?

Трябваше само да готви, да сервира и да си прибира чека.

Не бе инвестирала нищо. Вероятно дори бе допуснала грешка с наемането на апартамента. Може би трябваше да се премести обратно в хотела.

Или пък да си натовари багажа в колата и да потегли нанякъде.

Нищо не я задържаше тук. Нищо не я задържаше никъде.

— Броуди дойде — извика Линда-Гейл. — Той и докторът си поръчаха супа.

— Броуди и докторът — промърмори Рийс. — Великолепно!

Щеше да им сипе супата, разбира се. Не беше проблем.

Разгневена, тя бързо напълни две купички и сложи хлебчета и масло в чиниите. После ги занесе лично до сепарето, където седяха двамата мъже.

— Ето ви супата. За гарнитура ще ви поднеса следното: не искам и не се нуждая от медицински преглед. Не съм болна. Зрението ми е

наред. Не заспах на пътеката и не сънувах, че виждам как удушават непозната жена.

Рийс произнасяше отчетливо думите, от възмущение гласът ѝ се повиши. Разговорите около тях замряха и за миг ясно се чу песента на Гарт Брукс от джубокса.

— Приятен апетит — пожела им младата жена и се върна обратно в кухнята.

Свали престилката и грабна якето си.

— Смяната ми свърши. Качвам се горе.

— Чао — кимна Джоуни и спокойно обърна пържолата на скарата. — Утре си от единадесет до осем.

— Знам си графика.

Излезе от задната врата, заобиколи сградата и се качи бързо по стълбите. Нахълта в апартамента си и отиде право при картите и туристическото ръководство. Извади онези, които ѝ трябваха. Бе решила да открие мястото съвсем сама. Нямаше нужда от придружител. За какво ѝ е мъж, който да се влачи с нея и да се опитва да я успокои със снизходителен тон.

Отвори картата, но тя се изплъзна от скованите ѝ пръсти.

Беше покрита с криви червени линии, кръгове и петна. Районът от отсрещната страна на пътеката, където бе стояла, бе ограден поне десетина пъти с червено.

Не беше направила това. Не беше! Вторачи се в пръстите си, сякаш очакваше да види червени петна по тях. Едва предишния ден картата ѝ бе безукорно чиста. А сега изглеждаше сгъвана милион пъти и надраскана с някакъв смахнат код.

Не беше го направила. Невъзможно бе да го е направила.

Втурна се задъхано към кухненското чекмедже и го отвори. Червеният маркер си лежеше на мястото. Развъртя капачката с треперещи пръсти и видя, че върхът му е изтъпен и смачкан.

Но маркерът беше чисто нов. Беше го купила преди няколко дни от магазина на Дръбър.

Завъртя капачката на маркера внимателно и го върна на мястото му. Затвори чекмеджето и огледа апартамента.

Всичко си беше на мястото. Веднага щеше да разбере, ако някоя от книгите ѝ бе разместена. Вещите ѝ бяха точно както ги бе оставила сутринта, когато заключи вратата зад себе си.

Провери ключалката два пъти. Всъщност три.

Отново огледа проснатата на пода карта. Тя ли я беше надраскала така? По някое време през нощта? Дали наистина бе станала и бе извадила маркера от чекмеджето?

Защо не можеше да си спомни?

Няма значение, каза си, като вдигна картата. Наистина беше разстроена и е възможно да е взела маркера, за да отбележи точното място, където бе станало убийството.

Това не я правеше луда.

Сгъна картата и реши да си купи нова. Тази щеше да изхвърли. Ставаше дума само за обикновена карта. Нищо, за което да се тревожи.

Но когато чу стъпки по стълбите, виновно я натъпка в джоба си.

Почукването беше кратко и някак раздразнено. Рийс бе сигурна, че от другата страна на вратата стоеше Броуди.

Пое си дъх, увери се, че е достатъчно спокойна, после отвори.

— Готова ли си?

— Промених си решението. Ще отида сама.

— Чудесно. Действай — отвърна той, но я бутна назад и затвори вратата зад себе си. — Не знам защо изобщо си правя труда. Не съм водил доктора да те преглежда. Защо, по дяволите, да го правя? Просто човекът обядва в ресторанта няколко пъти седмично. Няма как да не си го забелязала, освен ако не си сляпа или малоумна. А ако се засечем по едно и също време, сядаме заедно. Приятели сме, нищо повече. Доволна ли си?

— Не. Не особено.

— Добре, защото това ще те вбеси отново. Рик е поразпитал тук-там, което между другото му е работата, и са се понесли слухове. Докторът ме попита дали знам нещо по въпроса. Не бях сигурен дали да му отговоря, докато ти не поднесе супата. Адски хубава супа, между другото. Ненормалница.

— Бях в психиатрична болница три месеца. Думата „ненормалница“ не ме обижда.

— Май е трябвало да останеш там още известно време.

Рийс отвори уста и я затвори. После седна на леглото. И се засмя. Продължи да се смее и разпусна косата си.

— Защо това ми действа успокоително? Защо, по дяволите, ми е много по-лесно да понасям грубиянщината ти, отколкото нежните и

съчувствени думи на любезните хора? Сигурно наистина съм ненормална. И определено не съм с всички си.

— Не е зле да спреш да се самосъжالياваш.

— Мислех, че съм спряла, но май не съм. Добронамерени хора, които държаха на мен, викаха лекарите всеки път, когато мигнех.

— Не съм добронамерен. И не те обичам.

— Няма да го забравя. Все още ли си съгласен да ме придружиш там горе?

— Денят ми бездруго отиде по дяволите.

— Добре тогава — кимна тя и се надигна да вземе раницата си.

Броуди застана до вратата и я загледа как проверява съдържанието на раницата. Дръпна ципа, после я отвори и прегледа отново. А когато дръпна ципа за втори път, едва се удържа да не го разкопчае пак.

Броуди отвори вратата. Рийс излезе от апартамента и заключи. После застана неподвижно за миг, вторачена във вратата.

— Хайде, давай, провери ключалката. Няма смисъл да се тюхкаш и вайкаш, след като тръгнем.

— Благодаря.

Натисна дръжката, хвърли извинителен поглед на писателя, после опита отново, преди да тръгне към стълбите.

— Имам известно подобрение — обясни му тя. — Преди ми бяха нужни поне двацет минути, за да изляза. А още по-преди взимах успокоителни.

— Животът е по-лесен, когато химията ти идва на помощ.

— Не е съвсем така. Хапчетата ме правят... ставам откачена. Повече, отколкото си мислиш.

Преди да се качи в колата на Броуди, Рийс огледа задната седалка.

— Не ми пукаше, че откачам. Поне за известно време. Но после реших, че е по-разумно да се уверя как стоят нещата, отколкото да взимам хапчета.

Тя закопча предпазния колан и го провери.

— Не се ли интересуваш защо бях в психиатрична болница?

— Да не възнамеряваш да ми разкажеш историята на живота си?

— Не. Но след като те въвлякох в тази история, струва ми се редно да узнаеш поне една част.

Броуди подкара колата и се насочи въвн от града.

— Вече знам някои неща. Шерифът те е проучил.

— Той... — Рийс млъкна и се замисли. — Предполагам, че това е логична стъпка. Никой не ме познава, а внезапно изпищявам, че съм видяла убийство.

— Заловиха ли типа, който те простреля?

— Не — отвърна тя, като автоматично сложи ръка на гърдите си. — Смятах, че са идентифицирали един от нападателите, но той умря от свръхдоза наркотици, преди да успеят да го разпитат. А не беше сам. Не знам колко души точно са били, но със сигурност повече от един.

— Добре.

— Убиха дванайсет души. Хора, с които работех. Хора, за които готвех. Хора, които обичах. Всички те са мъртви. И аз трябваше да умра. Това е едно от нещата, за които си мисля. Защо аз оживях, а те не. Какъв е смисълът?

— Късмет.

— Може и така да е. Макар че звучи ужасно. Бандитите отнесоха не повече от една-две хиляди. Повечето хора плащат с кредитни карти, когато отиват на вечеря. Така че парите от касата и малко на брой банкноти, грабнати от портфейли и дамски чанти. Бижута, но не особено скъпи. Вино и бира. Имахме чудесна изба. Но не това бе причината, поради която умрях. Никой не се опита да спре убийците, никой не оказа съпротива. Не си струваше заради пари, вино или часовници.

— А защо умрях?

Тя се вторачи в планината, могъща и дива на фона на синьото небе.

— Заради прищявка. Нападателяте се кефеха на убийствата. Чух ченгетата да го казват. Работех там от шестнадесетгодишна. Израснах в „Манео“.

— Работила си още на шестнадесет? Сигурно си била диво хлапе.

— Имах си изблици. Но исках да работя в ресторант. Чистех масите, подготвях продуктите. Обичах си работата. Обичах си приятелите.

Рийс си представи миналото ясно. Суматохата в кухнята, тракането на прибори, гласовете, ароматите.

— Беше последната ми вечер. Бяха подготвили празненство, за да се сбогуваме. Трябваше да е изненада, затова се помотах в кухнята. Искях да им оставя достатъчно време да довършат подготовката. Чух писъци, стрелба и трясък. Мисля, че за момент блокирах. Човек не може да чуе стрелба в „Манео“. Необичайно е за хубав семеен ресторант. Пееше Шерил Кроу.

— Какво?

— На кухненското радио. Слушах Шерил Кроу. Грабнах мобифона си. Това си го спомням. Летящата врата се отвори със замах. Затичах се. Поне се опитах. Този спомен изплува като се замисля или сънувам. Видях пистолета и тъмносив анцуг с качулка. Това е всичко. После паднах и усетих зверска болка. Казаха, че са ме простреляли два пъти. Веднъж в гърдите, вторият куршум само одраскал главата ми. Но не умрях.

Рийс замълча за момент и Броуди завъртя глава към нея.

— Продължавай.

— Паднах възник в килера. Там държахме препаратите за чистене. Тъкмо ги подреждах, когато ме простреляха. И паднах вътре. Ченгетата ми го казаха по-късно. Не знаех къде се намирам. По едно време се свързах за малко. Чувствах се изтръпнала, вледенена и объркана.

Тя разтърка белега на гърдите си несъзнателно.

— Не можех да си поема дъх. Гърдите ми бяха притиснати от ужасна тежест. И болка. Вратата все още бе леко открената. Чух гласове и се опитах да извикам за помощ. Но от гърлото ми не излезе звук. За мое щастие. Чух плач, писъци и смях.

Рийс сведе глава.

— Помислих си, че не трябва да викам за помощ, а да лежа кротко, за да не се върнат при мен. Не исках да ме убият. Чух силен трясък. Приятелката ми, помощник-готвачката, падна от другата страна на вратата. Джини. Джини Шенкс. Беше на двадесет и четири години. Предишния месец се бе сгодила. На Свети Валентин. Щяха да се женят през октомври. Аз щях да съм почетната ѝ шаферка.

Броуди не проговори. Рийс затвори очи и реши да довърши историята.

— Джини падна. Виждах лицето ѝ през процепа на вратата. Насинено и окървавено. Явно я бяха удряли. Плачеше и се молеше. Очите ни се срещнаха за миг.

После чух изстрел и тя потръпна. Само веднъж, като марионетка. Очите ѝ се промениха. Животът я напусна. Един от бандитите сигурно бе ритнал вратата на килера, защото тя се затвори. Потънах в мрак. Джини беше от другата страна на вратата, не можех с нищо да ѝ помогна. Нито на някого от другите. Нямах сили да изпълзя от килера. Лежах в ковчега си, жива погребана. Помислих си, че всички сме мъртви. Но полицаите ме намериха и оживях.

— Колко време прекара в болницата?

— Шест седмици, но не си спомням първите две, а от третата — само откъслечи. Не се справих много добре.

— С кое?

— С инцидента. С оцеляването си. С мисълта, че съм жертва.

— И как човек да се справи с факта, че са го простреляли, оставили да умре в тъмен килер, и е станал свидетел на убийството на най-добрата си приятелка?

— Можех да подпомогна терапията като приема, че не съм можела да направя абсолютно нищо, за да предотвратя случилото се или да го избегна. После постепенно да започна да изпитвам благодарност, че съм оцеляла. Да открия Господ или да се хвърля главоломно в удоволствията на живота и да им се радвам, докато се скапя — нетърпеливо отвърна Рийс. — Не знам. Но не се справих добре. Сънувах кошмари. Ходех насън. Изпадах в истерия, а после в летаргия. Въобразявах си, че ще дойдат да ме довършат. Виждах тъмносивия анцуг из улиците. Накрая получих нервна криза и се озовах в психиатрията.

— Лекарите ли те настаниха в психиатрията?

— Отидох сама, тъй като осъзнах, че не се подобрявам. Не можех да работя. Не можех да ям. Не можех да правя нищо — обясни Рийс и разтри слепоочията си. — Но после напуснах, защото разбрах, че е прекалено лесно да се оставиш други да се грижат за теб, а ти да не правиш нищо. Спрях да взимам хапчетата, тъй като от тях затъпявах прекалено много.

— А сега си просто невротична и педантична.

— Нещо такова. Страдам от клаустрофобия, от време на време ме връхлита параноя и пристъпи на паника. Сънувам гадни сънища и понякога се събуждам с мисълта, че всичко може да се случи отново. Но видях онези двамата. Не си въобразявам. Видях ги.

— Добре — кимна Броуди и отби встрани от пътя. — Оттук ще вървим пеша.

Рийс изскочи от колата и извади картата от джоба си.

— Отидох да я взема, защото ти се ядосах, че си довел доктора да ме прегледа. Качих се в апартамента и извадих картата, за да стигна дотук сама.

Отвори я и му я подаде.

— Не си спомням кога съм маркирала мястото. Не помня, но това не означава, че съм си въобразила вчерашната случка. Сигурно през нощта съм имала пристъп на паника, но мозъкът ми го е блокирал.

— Защо ми я показваш?

— Трябва да знаеш с какъв човек си имаш работа.

Броуди прегледа картата и я сгъна.

— Видях лицето ти вчера, когато се сблъскахме на пътеката. Ако си си измислила убийството, значи си губиш времето в кухнята. Всеки с подобно въображение би трябвало да е мой колега. Книгите ти биха се продавали по-добре от тези на Дж. К. Роулинг.

— Наистина ми вярваш — отбеляза тя едва ли не учудено.

— Господи! Слушай внимателно — нареди ѝ Броуди като набута картата в ръцете ѝ. — Ако не ти вярвах, нямаше да съм тук. Имам си собствен живот, работа и лично време. Видяла си убийство. Една жена е мъртва и някой би трябвало да се интересува.

Рийс затвори очи за миг.

— Не ме разбирай погрешно — избъбри тя, пристъпи към него, прегърна го и долепи устни до неговите.

— И как да го тълкувам?

— Само като искрена благодарност — отговори Рийс, като метна раницата си на рамо. — Знаеш ли пътя?

— Да, знам го.

Тръгнаха напред и тя му хвърли кос поглед.

— За първи път от две години целувам мъж.

— Нищо чудно, че си луда. Как беше?

— Успокояващо.

Той изсумтя.

— Другия път, слабаче, ще направим нещо по-интересно.

— Може и да направим — съгласи се тя, после си заповяда да мисли за друго. — Тази сутрин изтичах до бакалията по време на почивката и си купих книгата ти, Джеймисън П. Броуди.

— Коя?

— „Ниско долу“. Мак каза, че била първата ти книга, затова реших да започна с нея. Той наистина я е харесал.

— Аз също.

Рийс се засмя.

— Ще ти кажа дали и аз я харесвам. Някой обръща ли се към теб с малкото ти име?

— Не.

— А какво е второто ти име, което започва с „П“?

— Перверзник.

— Отива ти — усмихна се младата жена. — Може да са се качили догоре от друга посока.

— Твърдеше, че не си видяла раници и други туристически принадлежности.

— Не видях, но може да са ги оставили някъде по-назад.

— Рийс, никъде нямаше никакви следи, освен останените от Рик. Гледай — клекна Броуди. — Виждаш ли тук? Не съм велик следотърсач, но знам основните неща. Това са следите, оставени от мен и Рик сутринта. Земята е доста мека.

— Добре де, но мъжът и жената не са стигнали до тук на крилете на някоя гълъбица.

— Така е. Но ако той е имал известни познания по туризъм и проследяване, може да е заличил стъпките си.

— Защо? Кой ще търси мъртва жена, която никой не е видял да убиват?

— Ти го видя. Възможно е и той да те е зърнал.

— Но той дори не погледна към мен.

— Не и докато си го наблюдавала. Но после се втурна надолу по пътеката, нали? И остави раницата си на морената. Може да е забелязал, че някой тича. Или просто да е видял раницата ти. Събрал е две и две и е решил да заличи следите. Изминаха два часа, докато стигнем до дома ми. Още тридесет минути преди Рик да се добере

дотам. После, докато те разпитваше, изтече още около час. Това прави три часа. Човек може да заличи следи от слонско стадо за три часа. Стига да знае какво върши, разбира се.

— Видял ме е — промълви Рийс и устата ѝ пресъхна.

— Може да те е видял, а може и да не е. Но така или иначе е бил предпазлив. Умен и достатъчно грижлив, за да заличи всички следи от присъствието си.

— Видял ме е. Защо преди не се сетих за това? — учуди се Рийс, като разтърка лице. — Докато стигна до теб, той е успял да завлече някъде трупа или го е метнал в реката.

— По-склонен съм да приема първата възможност. Нужно е доста време, за да окачиш тежести върху труп и да го хвърлиш в реката.

— Значи я е отнесъл някъде.

Рийс замълча, тъй като зърна реката отвъд дърветата. Помисли си, че все едно се намират в кутия, чийто капак е отворен, за да виждат небето.

— Оттук — промърмори тя. — Толкова е... самотно. Реката те отделя от света. Но е и невероятно красиво.

— Хубаво място да умреш.

— Никое място не е хубаво за умиране. След като веднъж си бил достатъчно близо до смъртта, знаеш, че няма подходящо за нея място. Но тук е зашеметяващо — дърветата, скалите, водата. Това е последната гледка, която жената видя, но всъщност тя не я забеляза дори. Беше адски вбесена. Мисля, че се бе вторачила само в мъжа и яростта си. Разбира се, после е усетила страха и болката.

— Оттук можеш ли да видиш мястото, където се намираше вчера?

Рийс се приближи към реката. Помисли си, че днес е по-хладно и слънцето не е толкова ярко. А и облаците бяха по-плътни.

— Ето там — посочи с ръка. — Седнах на онази морена, изядох сандвича си, пих вода. Приятно ми беше да се попека и да послушам ромона на водата. Видях ястреба. А после и двойката.

Тя се обърна към Броуди.

— Стояха точно където сме аз и ти. Тя беше с лице към него, а той — с гръб към водата. И според мен тя виждаше само него.

Предполагам, че и той е виждал само нея. Наблюдавах нея по-внимателно, защото бе по-активна. Движеше се много.

Рийс вдигна ръце и демонстрира.

— Разиграваше се драма. Напрежението се усещаше и от другата страна на реката. Жената беше бясна, но мъжът се контролираше. Дали си въобразявам? — попита тя, като притисна пръсти към очите си. — Спомням ли си, или фантазирам?

— Знаеш какво видя.

Пълното спокойствие в гласа му спря треперенето ѝ.

— Да, знам. Тя размахваше ръце и го мушна с пръст в гърдите. Сякаш го предупреждаваше да не прави нищо. После го бутна.

Рийс сложи ръце на гърдите на Броуди и го тласна.

— Той отстъпи леко назад — продължи тя сухо. — Надявам се, нямаш нищо против да изиграеш ролята му.

— Добре — подчини се писателят.

— Направи ей така — скръсти ръце Рийс, после ги разтвори широко. Помислих си, че прилича на сигнал на рефер.

— Бейзбол? — усмихна се Броуди. — Сетила си се за бейзбол?

— За секунда. Но жестът всъщност означаваше: „Стига! Писна, ми!“ После жената го зашлеви.

Когато Рийс замахна, Броуди хвана ръката ѝ.

— Ясно. Загрях.

— Не възнамерявах да те ударя. Той не реагира на първата плесница, после обаче тя го удари отново. И тогава я събори на земята. Хайде, направи го.

— Добре — кимна Броуди и я бутна, но Рийс не падна.

— Сигурно я е блъснал доста по-силно. Не — вдигна ръце тя, когато Броуди се ухили и се престори, че ще я бутне отново. — Да не прекаляваме.

Тя погледна назад, за да прецени разстоянието до камъните. Разиграването на сценката не означаваше, че трябва да рискува да пострада.

— Чакай! Жената нямаше раница — извика Рийс като бързо смъкна своята и я метна настрани. — Мисля, че си удари главата, когато падна. В земята или в онези камъни. Остана долу около минута. Шапката ѝ падна. Бях забравила за това. Шапката ѝ падна и когато

разтърси глава, нещо проблесна. Сигурно е носила обици. Но не обърнах достатъчно внимание.

— Според мен си обърнала повече от достатъчно. А той какво направи? Пристъпи ли към нея?

— Не. Тя скочи бързо и се втурна към него. Не беше уплашена, а разгневена. Сериозно вбесена. Крещеше му. Не чувах, разбира се, но си личеше. Той я метна на земята. Този път не я бутна, а направо я грабна и я стовари на земята. А после се разкрачи над нея.

Рийс се просна на земята и вдигна очи към Броуди.

— Имаш ли нещо против?

— Не, разбира се — отвърна той и застана над нея.

— Протегна ѝ ръка, но тя не я пое. Облегна се на лакти и продължи да му крещи. Устата ѝ се движеше енергично. Тогава той седна отгоре ѝ. Затисна я с тежестта си. Ох — стресна се тя, когато Броуди последва указанията ѝ. — Да, точно така. Нищо игриво или сексуално. Тя се опита да го удари, а той притисна ръцете ѝ към земята. Не, недей! — паникьоса се тя, когато писателят стисна китките ѝ. — Не мога! Недей!

— Спокойно — каза той и я пусна — Няма да те нараня. Какво стана после?

— Тя се бореше и се мъчеше да се измъкне изпод него. Но мъжът беше по-силен. Сграбчи я за косата и започна да блъска главата ѝ в земята. После я стисна за гърлото. Тя се гърчеше и се опитваше да го отхвърли. Хвана го за китките, но не ѝ бяха останали сили. Чакай... той затисна ръцете ѝ с коленете си, за да ѝ попречи да го удари. Това го бях забравила, мамка му.

— Но сега си го припомни.

— Тя риташе. Краката ѝ блъскаха силно в земята, пръстите ѝ се забиваха в калта. После изведнъж спря и притихна. Съвсем притихна, но той продължи да я стиска за гърлото. Тогава хукнах към теб. Ставай, чу ли? Ставай!

Броуди се прехвърли на земята до нея.

— Възможно ли е жената да е останала жива?

— Той не свали ръце от врата ѝ.

Броуди помълча няколко минути, загледан в реката и белите облаци, които хвърляха сянка над нея.

— Очевидно си от хората, които виждат чашата наполовина празна — рече накрая.

— Какво?

— Чашата е повече от половината празна, защото е спукана и тече. Така че ти виждаш случилото се и те завладяват вина и отчаяние. Казваш си, че си видяла как убиват една жена, но не си направила нищо, за да го предотвратиш. Горката жена и горката ти! Вместо да си мислиш, че си станала свидетел на убийство, за което, ако не си била там, никой няма да узнае.

Рийс го наблюдаваше внимателно. После кимна и заяви:

— Прав си. Знам, че си прав и се опитвам да видя чашата наполовина пълна. Но ти също не правиш впечатление на човек, който я вижда наполовина пълна.

— Пълна или празна, какво значение има, мамка му? Ако в чашата въобще има нещо, просто ще го изпия.

Рийс се засмя, но се сети, че седеше на място, където предишния ден бяха убили жена, и бързо замълча.

— Чудесна политика — все пак се усмихна тя. — В момента ми се иска чаша хубаво изстудено „Пино Гриджио“.

Скочи на крака и добави:

— Разиграването на случката остави следи. Отпечатыци от обувките ни. От ръцете ни. Смачкана трева. Не е нужно да си велик следотърсач, за да видиш, че тук е имало двама души, които са се били.

Броуди отиде до близките върби, откъсна клон и започна да замиа земята.

— Убиецът е умен — каза като заличи следите. — Завлича трупа някъде, после взима клон като този, връща се, уверява се, че никой от двамата не е изпуснал нещо. Бил е доста хладнокръвен — отсъди, като огледа внимателно земята. — Съвсем чисто. Великият следотърсач може и да открие нещо, но аз съм аматьор. Вероятно ако докараме тук екип криминолози, може да намерят косъм, но какво ще докаже той? Нищо. Убиецът просто е трябвало да заличи следите. Наоколо има доста места, подходящи да заровиш труп. Ако аз бях на негово място и имах кола, щях да метна трупа в багажника и да го откарам някъде другаде, където да имам предостатъчно време да изкопая достатъчно дълбока дупка, така че животните да не я разровят.

— Това не е хладнокръвно, а направо студенокръвно.

— Убийството може да се извърши в разгорещено състояние или пресметливо, с хладен ум. Но отърваването от трупа и заличаването на следите изисква студена кръв. Видя ли достатъчно?

Рийс кимна.

— Повече от достатъчно.

9.

Поеха по обратния път. Рийс отвори шишето с вода и отпи. Броуди протегна ръка и тя му го подаде.

— Винаги се твърди, че перфектно убийство не съществува.

Броуди изля част от съдържанието на бутилката в гърлото си и я върна.

— Хората твърдят много неща, но през повечето време грешат.

— Прав си. Но която и да е била жената, все отнякъде е дошла. Имала е работа и дом. Сигурно и семейство.

— Възможно е.

Рийс раздразнено пхна ръце в джобовете си.

— Е, била е свързана поне с един човек. Който я уби. Между тях определено имаше нещо.

— Тук има много възможности. Може да са се срещнали още същия ден. Или пък да са били заедно десет години. Може да са дошли откъде ли не. От Калифорния. От Тексас. Или от Източното крайбрежие. Може дори да са били французи, по дяволите.

— Французи?

— Във всички страни стават убийства. Важното е, че може да дошли отвсякъде. По-вероятно е, отколкото да са били местни жители. В Уайоминг живеят по-малко хора, отколкото в Аляска.

— Ти затова ли се премести тук?

— Отчасти. Когато работиш за вестник в голям град, вечно си затънал до гуша в хорските проблеми. Та пак повтарям, по-вероятно е да са дошли отнякъде другаде.

— И са започнали разправията, защото са се загубили, а той е отказал да спре и да попита някого за посоката? Признавам, че това е типично мъжки недостатък, който може да предизвика сериозен скандал. Но не мисля, че е станало така. Срещнали са се тук или са дошли заедно, защото са искали да говорят за нещо. Или да се карат.

Броуди хареса начина й на мислене. Рядко следваше права линия. Напомни му за готвенето й, когато жонглираше с безброй продукти и

приготвяше няколко ястия по едно и също време.

— Предполагането не е факт.

— Добре. Просто предполагам. И не ми се вярва да са били французи.

— Италианци тогава. Или пък латвийци.

— Това по може. Латвийска двойка се изгубва, защото като всички мъже по света и той гледа на пениса си като на компас. Затова не може да се пребори с гордостта си и да спре да попита за пътя.

Броуди се намръщи престорено.

— Това е грижливо пазена мъжка тайна. Как дешифрира кода?

— Повечето жени знаят кода, колкото и странно да ти се струва. Но както и да е, двамата излизат от колата си и тръгват сред дърветата към реката, защото това е един от начините да се ориентират къде се намират. Скарват се и той я убива. После, тъй като е опитен латвийски следотърсач, мъжът заличава следите и отнася трупа до взетия под наем форд, за да погребее своята любима на родна земя.

— Не забравяй да запишеш тази история.

— Ако тя прилича на тези, които ти пишеш, учудена съм, че изобщо са публикували романите ти.

— Бих предпочел да се придържам към френската връзка — заради интернационалния интерес. Но, слабаче, мисълта ми бе, че двамата може да са дошли отвсякъде.

Полезно бе да мислиш за убийството като за загадка от роман. Помагаше да се отървеш от зловещите образи.

— Ако е заличил следите, както ти мислиш, значи знае доста неща за туризъм и следотърсачество.

— Много хора знаят. А е възможно да са идвали тук и преди.

Броуди се огледа наоколо. Познаваше терена, тъй като се бе разхождал из подобни райони, а и ги описваше в книгите си. Дивите цветя из ливадите скоро щяха да цъфнат. Но истинската красота щеше да е през юни.

— Сезонът за туристите още не е започнал — отбеляза той. — Но пък някои идват по това време на годината, за да избегнат тълпите. А може нашата двойка да е пътувала в друга посока и просто да се е отбила тук, за да огледа местността. Или пък да живее в околността и дори да е идвала в ресторанта заради великолепните ти манджи.

— Ама че приятна мисъл. Благодаря.

— Видя с какво беше облечен мъжът, нали? Ще познаеш ли дрехите, ако ги видиш отново?

— Оранжево ловджийско кепе, черно яке. Или палто. Не, не, яке. Виждам такива всеки ден. Но не го огледах добре. Може да му поднеса лично днешния специалитет и да не го позная. Не знам как изобщо... О, Господи!

Броуди забеляза мечката десетина секунди преди Рийс да я види.

— Мечката не се интересува от теб — успокой я той.

— Да не си мечешки психоаналитик?

Ситуацията бе толкова нереална, че Рийс дори не се уплаши. Поне не много.

— Господи, наистина е огромна.

— Виждал съм и по-големи.

— Браво на теб. Не трябва да бягаме, нали?

— Не. Тогава ще я раздразним и ще се помъчи да ни хване. Продължавай да говориш и да се движиш. Добре, видя ни.

Рийс усети как страхът пропълзява в нея.

— Хубаво ли е, че ни видя?

Припомни си инструкцията в туристическото ръководство, която съветваше при среща с мечка да се проснеш на земята и да се правиш на умрял. Можеше да го направи, разбира се. Бездруго краката ѝ щяха да се подкосят, ако мечката ги нападнеше.

Но преди да успее да провери дали съветите в ръководството са разумни, мечката ги изгледа продължително, обърна се и се отдалечи.

— Повечето мечки са свенливи — отбеляза Броуди.

— Повечето. Страхотно! Мисля, че ми се налага да поседна.

— Продължавай напред. За първи път ли виждаш мечка?

— Толкова отблизо, да. Напълно бях забравила за тях — призна младата жена като разтърка гърдите си, сякаш за да се увери, че сърцето ѝ си е още на мястото. — Туристическото ръководство твърди, че винаги трябва да се оглеждаш за тях. Невероятна гледка. Адски красиво животно, макар и по страшен начин.

— Така е, но веднага ще ти кажа нещо. Ако наоколо имаше труп, чиято миризма да усети, щеше да е много по-агресивно. Това означава, че или трупът не е тук, или е заровен достатъчно дълбоко.

Рийс преглътна тежко.

— Все по-приятни образи. Определено имам нужда от вино. Огромна чаша вино.

Почувства се в безопасност едва когато се настани в колата. В безопасност и изненадващо изморена. Искаше ѝ се да подремне, но първо да пийне чаша вино. Тъмна, тиха стая, меко одеяло, заключени врати. И забрава.

Броуди запали двигателя и тя затвори очи за момент. Потъна в дълбок сън.

Броуди се загледа в нея. Спеше спокойно, без да помръдне или да издаде звук. Главата ѝ бе облегната на страничния прозорец, ръцете ѝ лежаха отпуснати в скута.

Какво, по дяволите, да прави с нея сега?

Нямаше представа, затова подкара колата бавно и мина по заобиколни пътища, за да удължи връщането до града.

Рийс се справяше по-добре, отколкото си мислеше. Поне неговото мнение бе такова. Много хора не биха се върнали на местопрестъплението, за да помогнат на полицията. Биха сметнали задълженията си за приключени, след като съобщят на властите за убийството.

Рийс не го направи.

Може би заради преживяното преди. Или просто бе устроена така.

Сама бе отишла в психиатрията, а като се съдеше по тона ѝ, явно смяташе, че се бе предала.

Броуди обаче бе на мнение, че постъпката ѝ изискваше истинска смелост.

Очевидно Рийс оценяваше напускането на Бостън като бягство. Според него това си бе просто пътешествие. Гледаше по същия начин и на своето заминаване от Чикаго. Бягството означаваше страх и паника. А пътешествието — поемане в друга посока. Той самият се бе нуждал от тази промяна, за да живее както иска, да работи каквото иска и да следва собствения си часовник и календар.

От негова гледна точка Рийс Гилмор правеше същото. Само дето носеше със себе си повече емоционален багаж.

Броуди никога не се бе страхувал за живота си, но можеше да си го представи. А също и паниката, която би го обзела, ако лежеше ранен

и объркан в болнично легло. Отчаян от съмненията в собствената си нормалност. Всичко това бе прекалено много за един човек.

Рийс му бе влязла под кожата, а това не бе лесно. Броуди не бе от типа мъже, които се втурваха да лекуват счупеното крило на малкото птиченце. Природата си знаеше работата и хората не трябваше да ѝ се месят.

А сега бе въввлечен в цялата тази история, и то не само защото почти бе станал свидетел на убийство. Рийс го бе замесила. И го бе заинтригувала не слабостта ѝ, а силата, която ѝ помагаше да се бори. Уважаваше я заради това. А и трябваше да си признае, че определено бе привлечен от нея.

Никога не би казал, че Рийс е неговият тип. Стоманен гръбнак под крехка обвивка. Но все пак бе уязвима, а той не търпеше уязвими жени. Обикновено.

Харесваше ги умни, солидни и заети със собствения си живот. За да не заемат прекалено голяма част от неговия.

Вероятно Рийс е била точно такава, преди да я ранят. Можеше и в бъдеще да стане такава, но не по същия начин. Вероятно щеше да е интересно да я наблюдава как се съвзема.

Той продължи да шофира замислено, докато тя спеше. Загледа се във величествената планина и покритите със сняг върхове.

Все още помнеше как се почувства, когато ги видя за първи път. Не се определяше като особено емоционален, но бе зашеметен от суровото и плашещо могъщество. Скалистите планини бяха по-големи, а планините на Източното крайбрежие — по-елегантни. Но тези, които сега ограждаха дома му, бяха диви и невероятно красиви.

Установи се тук, тъй като не искаше да се бута в хора, където и да отиде. А планините бяха просто дар.

Подкара бързо покрай ливадите, където пасеше стадо бизони. Няколко малки бизончета, вероятно бебета, стояха близо до майките си.

Предположи, че Рийс би се зарадвала да ги види, но я остави да спи.

Знаеше, че ливадите ще се покрият с диви цветя през лятото и нито човек, нито животно биха забелязали гроб. Стига убиецът да е имал търпение да го изкопае достатъчно дълбок.

Броуди зави към градчето. Рийс изстена насън. Хвърли ѝ поглед и забеляза, че трепери леко.

Отби встрани от пътя и разтърси ръката ѝ.

— Събуди се.

— Не! — извика тя стреснато и замахна с юмрук към него, но той успя да блокира удара.

— Удари ме — меко каза, — и аз ще отвърна.

— Какво? Какво? — промълви тя и се вторачи в ръката му, стиснала юмрука ѝ. — Заспах ли?

— Ако не си, значи през последния час добре си се преструвала.

— Ударих ли те?

— Опита се. Не го прави повече.

— Слушам — усмихна се тя и си заповяда да се стегне. — Мога ли да си получа ръката обратно?

Броуди я пусна и Рийс сложи ръце в скута си.

— Винаги ли се събуждаш, сякаш тъкмо си чула гонга за втори рунд?

— Не знам. Мина дълго време откак... не мога дори да си спомня кога за последен път съм се будила с някого до себе си. Предполагам, че се чувствам спокойно и уютно с теб.

— Спокойно, уютно — повдигна вежди той. — Ако продължаваш да използваш тези думи, ще се почувствам задължен да променя мнението ти.

Рийс се усмихна.

— Хора като теб не нараняват жените.

— Така ли?

— Имам предвид физически. Сигурно си разбил доста сърца, но не си ударил дори шамар на собственичките им. Би могъл да смачкаш нечие самочувствие с думи, което почти се равнява на удар в челюстта. Както и да е, благодарна съм ти, че ме остави да поспя. Трябва да съм... О! Погледни ги!

Гледката през предното стъкло пропъди всичко друго от ума ѝ. Зашеметена, тя свали предпазния колан и отвори вратата. Вятърът разроши косата ѝ, когато излезе от колата.

— Толкова е диво, примитивно и страшно. Откритото пространство наоколо и огромната планина.

Рийс се облегна на капака.

— Всеки ден гледам планината през прозореца или когато се разхождам из града. Но тук, без сгради и хора, е съвсем различно.

— Аз съм човек.

— Знаеш какво имам предвид. Тук се чувстваш толкова малък и незначителен.

Рийс се зарадва, когато Броуди също излезе и приближи към нея.

— Мислех си, че ще остана в града за малко, да поработя и събера пари. Но всяка сутрин, когато поглеждам през прозореца и виждам планината, решавам, че нямам причина да напусна Ейнджълс Фист.

— Все някъде трябва да се установиш.

— Това не влизаше в плановете ми. Е, нямах истински планове, но смятах, че рано или късно ще се върна на Източното крайбрежие. Не в Бостън, но може би във Вермонт. Ходех на училище там, така че го познавам добре. Бях сигурна, че зеленината ще ми липсва. Имам предвид зеленината на Изток.

— Ливадите и тук стават зелени. Също и блатата. И навсякъде има цветя.

— Обзалагам се, че си прав, но и така е хубаво. По-хубаво дори от чашата вино, за която си мечтая.

Рийс отметна глава назад, затвори очи и вдиша дълбоко.

— Изглеждаш така, когато готвиш.

Тя отвори красивите си тъмнокафяви очи.

— Така ли? Как точно?

— Отпусната и спокойна. Щастлива.

— Предполагам, че в кухнята се чувствам самоуверена, а това ме прави щастлива и спокойна. Ако знаеш как ми липсваше. Не можех да вляза в кухня след случилото се в Бостън. Оставих да ми откраднат любимото нещо. Но сега си го връщам. Чуй птиците. Чудя се какви ли са.

Броуди не бе забелязал птичите песни, докато Рийс не ги спомена. Тя се завъртя и се огледа. Очите ѝ се разшириха.

— Уха! Гледай!

Вдигна очи и видя малкото стадо бизони.

— И бизоните ли виждаш за първи път? — усмихна се Броуди.

— Също като мечката — виждала съм ги само отдалеч. Но отблизо е по-вълнуващо. Виж! Бебета!

Последната дума прозвуча меко и нежно, сякаш Рийс се разтапяше.

— Защо жените винаги казват „бебета“ с този тон? — учуди се Броуди.

Рийс го плесна закачливо по ръката.

— Толкова са сладки, а после порастват.

— И тогава ги мяташ на скарата.

— Престани! Радвам се на чудесен природен момент. Иска ми се да яздех кон, вместо да се возя в джип. И да видя антилопа — рече тя.

— Е, първо трябва да се науча да яздя.

— Искаш да яздиш антилопа?

— Не — засмя се Рийс весело. — Мислите ми се объркаха. Искam да видя антилопа, докато яздя кон. Но не мога да яздя.

— Ло не ти ли предложи да те научи?

Рийс пхна ръце в джобовете си и продължи да наблюдава стадото.

— Ло искаше да яхна нещо друго, а не кон. Но може да се възползвам от поканата му за уроците по езда, когато се уверя, че ще се държи прилично.

— Обичаш мъже, които се държат прилично?

— Невинаги — отвърна тя разсеяно. — Но в неговия случай, да.

Алармата ѝ заработи чак когато Броуди се завъртя, постави ръце на капака от двете ѝ страни и я хвана в капан.

— Броуди.

— Не си глупава. Нито малоумна. Само нервна. Да не искаш да ми кажеш, че не си предвидила възможността да се случи?

Сърцето ѝ заби ускорено, но без страх.

— Не съм мислила за такива неща от дълго време. Предполагам, че просто не съм обърнала внимание. Не съвсем — поправи се тя.

— Ако не се интересуваш, по-добре ми го кажи направо.

— Разбира се, че се интересувам, само дето... уха!

Последната дума заглъхна на устните ѝ, когато Броуди я прегърна и я повдигна от земята.

— Поеми си дъх — предупреди я той. — Гмуркаме се.

Рийс не можа да си поеме дъх, нито да събере мислите си. Гмуркането беше толкова неочаквано и дълбоко, че хладният въздух около нея закипя. Устата на Броуди не беше търпелива или нежна, не

убеждаваше и не съблазняваше. Просто взимаше каквото искаше. Удоволствието от докосването му я накара да се почувства свободна и замаяна.

Горещ, помисли си тя. Твърд. Гладен. Почти бе забравила какво е мъж да жадува близостта ти и да я придобива.

Както се чудеше дали от нея ще остане нещо, когато Броуди приключи с целувката, Рийс инстинктивно склочи ръце около врата му. Той я хвана за кръста и я притисна грубо към себе си.

Сърцето ѝ заби лудо и тя потрепери. Устата ѝ бе жадна като неговата. Броуди усети желанието ѝ, повдигна я и я настани на капака, без да спре да я целува.

Вероятно си бе изгубила ума, но щеше да се тревожи за това по-късно. Засега реши да се отдаде на порива на тялото си и обви крака около кръста му.

— Докосни ме — промълви, като захапа леко долната му устна. — Докосни ме някъде. Където и да е.

Ръцете му се плъзнаха под мекия ѝ пуловер и обгърнаха гърдите ѝ. Рийс изстена, а тялото ѝ се напрегна от желание. Искаше по-близък контакт, повече близост, искаше я повече от всичко. Ръцете му бяха груби и твърди като самия него. Груби, твърди и прями. Силни.

Реакцията ѝ почти прати по дяволите самоконтрола на Броуди. Той си представи как я обладава на капака на колата.

— По-спокойно — каза ѝ като хвана китките ѝ с разтреперани ръце. — Да починем малко.

Рийс едва го чу заради силното бучене в ушите си, затова просто облегна глава на рамото му.

— Добре. Добре. Уха! Не можем... не трябва...

— Но можехме. И със сигурност ще го направим отново, ала тъй като вече не сме на шестнадесет, няма да е по средата на пътя и върху капака на колата.

— Точно така.

На капака на колата ли бяха? Рийс успя да вдигне глава и да се съсредоточи.

— Господи! Насред пътя сме! Размърдай се! Трябва да се размърдаш.

Тя скочи, прокара пръсти през разрошената си коса и оправи пуловера и якето си.

— Изглеждаш чудесно — успокой я Броуди.

Но тя не се чувстваше чудесно. А по-скоро използвана, при това не достатъчно.

— Не можем... не съм готова... идеята не е добра...

— Не те моля да се омъжиш за мен и да ми родиш деца, слабаче. Беше просто целувка. И идеята си я биваше. А още по-добра идея е да преспиш с мен.

Рийс притисна ръце към слепоочията си.

— Не мога да мисля. Главата ми ще експлодира.

— Преди няколко минути ми се струваше, че друга част от тялото ти ще експлодира.

— Престани. Виж ни само. Опипваме се и си говорим за секс. А една жена е мъртва.

— Тя ще е мъртва независимо дали преспим заедно или не. Ако имаш нужда от време, за да осъзнаеш това, добре. Но ако смяташ, че след случилото се няма да правим секс, значи съм сгрешил. Глупава си.

— Не съм глупава.

— Видя ли? Пак съм прав — ухили се той и тръгна към предната врата на джипа.

— Броуди! Чакай една минута.

— Какво?

Тя се вторачи в него. Беше едър, мъжествен и суров, също като величествената планина зад гърба му.

— Не знам. Нищичко не знам.

— Хайде тогава да се връщаме. Пие ми се бира.

— Не спя с всеки мъж, по когото си падам.

Броуди се облегна на отворената врата.

— Според твоите собствени думи не си спала с никого цели две години.

— Така е. И ако мислиш да се възползваш от... от факта, че бях на сухо...

— Можеш да заложиш кльощавия си задник, че ще възползвам — ухили се той и влезе в колата.

Рийс се настани бързо до него.

— Разговорът ни е абсурден.

— Ами млъкни тогава.

— Не знам дори защо те харесвам — промърмори тя. — Може пък и да не те харесвам. Може да съм отговорила на страстта ти, защото мина адски дълго време откакто имах... интимен контакт.

— Защо просто не кажеш, че не си правила секс?

— Очевидно не съм толкова добра с думите като теб. Но само защото отвърнах на ласките не означава, че ще ти позволя да ме метнеш в леглото.

— Не възнамерявам да те халосам по главата с тояга и да те завлека за косата в пещерата си.

— Аз пък бих се учудила — каза тя като избърса слънчевите си очила. — И макар да съм ти благодарна, че ми вярваш и ме подкрепяш...

Броуди натисна спирачката рязко и Рийс подскочи стреснато.

— Едното няма нищо общо с другото — процеди той ледено. — Изобщо не навлизай там.

— Аз... — стисна устни младата жена и си пое дъх, когато Броуди подкара колата. — Прав си, това беше обидно. И за двама ни. Казах ти, че не мога да мисля. Тялото ми е превъзбудено, а мозъкът ми е зашеметен. Бясна съм. Уплашена съм. И имам мерак за секс. На всичкото отгоре главата започва да ме боли.

— Вземи два аспирина и се отпусни. И не забравяй да ме уведомиш, когато меракът надделее над останалите неща.

Рийс се вторачи в планината.

— Последните два дни бяха невероятно странни.

— Не е лъжа.

— Искам да говоря с шерифа. Можеш да ме оставиш пред офиса му.

— Прибери се у дома, вземи аспирин и му се обади.

— Трябва да говоря с него лично. Остави ме там — повтори тя, когато влязоха в Ейнджълс Фист. — Ти върви да си пиеш бирата.

Броуди не отговори и тя се извърна към него.

— Не те моля да ме придружаваш. Дори не искам да го правиш. Ако шериф Марсдън реши, че не мога да действам самостоятелно, ще се сдобие с още една причина да не ми вярва.

— Добре, оправяй се.

— Опитвам се.

Писателят спря пред офиса на шерифа и я погледна любопитно.

— Каква ще е вечерята утре?
— Какво?
— Обеща да ме нахраниш.
— О, забравих. Не знам. Ще измисля нещо.
— Звучи адски вкусно. Хайде, отивай да си свършиш работата. А после бягай да поспиш. Изглеждаш готова да припаднеш.
— Моля ти се, престани с комплиментите. Ще ми се замае главата.

Рийс изчака няколко секунди, после грабна раницата си.

— Проблем ли има? — попита Броуди.

— Не. Ами... мислех, че ще ме целунеш за довиждане.

Той се засмя и повдигна вежди.

— Слабаче, да не би да станяхме сериозни гаджета?

— Ти си истински задник — изсумтя тя, но се засмя, когато отвори вратата. — А когато ме помолиш за сериозни отношения, не забравяй да донесеш пръстен. И лалета — те са любимите ми цветя — добави и скочи от колата.

Доброто настроение ѝ помогна да стигне до вратата на шерифа, но когато влезе в офиса я разтресоха нерви.

Миришеше на прегоряло кафе и мокро куче. Забеляза първото на плота в лявата част на стаята, където почти празна кана с нещо, което приличаше на черна кал, вдигаше пара. Източникът на втората миризма лежеше на пода между две метални бюра.

Само зад едното седеше човек. Гъста тъмна коса, брада — катинарче, весели кафяви очи, младежка фигура. Дени Даруин, спомни си Рийс. Младежът обичаше пържени яйца и почти изгорял бекон.

Дени вдигна очи от бюрото си и почервеня леко. Бързината, с която пръстите му затракаха по клавишите на компютъра, ѝ подсказа, че с каквото и да си бе убивал времето досега, явно не ставаше дума за полицейска работа.

— Здравейте, госпожице Гилмор.

— Рийс — напомни му тя като си помисли, че Дени не бе много по-млад от нея.

Беше вероятно на около двадесет и пет години, с почти бебешко лице въпреки брадата.

— Надявах се да поговоря с шерифа. Стига да е тук, разбира се.

— Разбира се. Отзад в кабинета си е. Можеш да влезеш направо.

— Благодаря. Хубаво куче — каза, като спря да го огледа. — Виждала съм го и преди. Обича да плува в езерото.

— Да, това е Моузес. Кучето на Аби Марсдън — средната дъщеря на шерифа.

— Аха, спомних си. Тя му хвърля топка в езерото и той се гмурка, за да я извади.

— Моузес обича да ни прави компания, докато децата са на училище.

Кучето отвори очи, огледа Рийс и завъртя косматата си опашка.

— Обикновено остават доста кокали в ресторанта. Можеш да донесеш няколко на Моузес.

— Благодаря.

— Приятно ми беше да се запознаем, Моузес.

Рийс потегли към кабинета на шерифа. Точно пред входа към коридора стоеше още едно празно бюро, предназначено за полицейската диспечерка.

В единия край на коридора имаше две килии, празни в момента, врата с надпис „Склад“ и друга с надпис „Тоалетна“. Срещу вратата на склада бе отворената врата на кабинета на Рик Марсдън.

Шерифът седеше зад дъбово бюро, на вид минало през няколко войни. Прозорецът зад него бе доста на високо и му осигуряваше известно уединение, макар през него да влизаше достатъчно светлина. Освен компютъра и телефона, на бюрото му се виждаха няколко снимки в рамки, папки и яркочервена чаша, в която бяха сложени моливи и химикалки.

На старата закачалка в ъгъла висяха избеляло кафяво яке и шапката на шерифа. Филмови плакати разведряваха бежовите стени с образите на Джон Уейн, Клинт Истуд и Пол Нюман, издокарани в каубойски одежди.

Марсдън се надигна, когато младата жена се появи на вратата.

— Влизай. Тъкмо звънях у вас за пореден път.

— Трябва да си купя телефонен секретар. Имаш ли минутка?

— Разбира се. Сядай. Искаш ли малко от най-гнусното кафе в Уайоминг?

— Ще пропусна, благодаря. Чудех се дали имаш някакви новини.

— Добрата новина е, че всички в Ейнджълс Фист са си по домовете. Същото се отнася и за малкото посетители, които имаме

през последните няколко дни. В района няма изчезнали, които да отговарят на описанието ти на жената.

— Може би никой още не знае, че е изчезнала. Минал е само един ден.

— Може и така да е. Ще продължа да проверявам.

— Мислиш, че съм си въобразила случилото се.

Шерифът стана, за да затвори вратата, и се върна зад бюрото си. Лицето му не бе изгубило израза си на любезност и търпение.

— Казвам ти каквото знам. В момента всички жени в града са си у дома. Колкото до туристките от последните няколко дни — всички са живи и добре. Също така знам, понеже това ми е работата, че преди две години си имала сериозни проблеми.

— Те нямат нищо общо със случилото се.

— Може и да имат. Помисли сериозно по следната възможност. Видяла си двама души да се карат. Може дори да са се сбили. Но ти си била доста далеч, Рийс. Далеч дори за наблюдение с бинокъл. Не е ли възможно двамата просто да са си тръгнали.

— Тя беше мъртва.

— Била си на другия бряг на реката и не си могла да провериш пулса ѝ, нали?

— Не, но...

— Прегледах показанията ти няколко пъти. Втурнала си се обратно, взела си Броуди и сте се върнали заедно горе. Минали са около тридесет минути. Не е ли възможно жената просто да се е съвзела и да си е тръгнала? Може все още да е била ядосана, дори да е имала няколко синини, но да е била жива и здрава.

Рийс си помисли, че чашата не бе наполовина пълна или празна. Беше си просто проклета чаша и тя я бе видяла.

— Беше мъртва. А ако си е тръгнала, как ще обясниш факта, че нямаше никакви следи? Никакъв знак, че там въобще е имало човек.

Шерифът не каза нито дума известно време, после заговори с безкрайното си търпение, което започваше да нервира Рийс.

— Не си оттук и за първи път си вървяла по онази пътека. Била си шокирана и разстроена. Реката е дълга, Рийс. Лесно може да си объркала мястото, когато си се върнала горе с Броуди. Може да е било на половин километър по-нагоре или по-надолу.

— Не може да съм се объркала чак дотолкова.

— Огледах околността внимателно, но районът е прекалено голям. Свързах се с най-близките болници. Никъде не са приели жена, която да отговаря на описанието ти, с травма на врата или главата. Утре отново ще разпитам тук-там.

Рийс стана от стола.

— Мислиш, че не съм видяла нищо.

— Греша. Мисля, че си видяла нещо, което те е уплашило и разстроило. Но не мога да намеря абсолютно никаква следа в подкрепа на думите ти, че си видяла убийство. Най-добре ме остави да се занимавам със случая. Имаш думата ми, че ще го направя. А ти се опитай да го забравиш засега. Възнамерявам да се прибера у дома и да видя жена си и децата. Ще те закарам до апартамента ти.

— Предпочитам да се поразходя, така ще си проясня главата — отвърна Рийс, като тръгна към вратата. — Жената беше мъртва, шерифе. Това не е нещо, което мога да забравя.

След като излезе, Марсдън въздъхна тежко и поклати глава. Щеше да направи всичко възможно да научи нещо, разбира се, но сега щеше да си вземе кучето и да се прибера у дома, за да вечеря със семейството си.

10.

Броуди извади бутилка бира от хладилника и пъхна замразената пица във фурната. На телефонния секретар го очакваше съобщение от агента му. Книгата, която щеше да излезе в началото на есента, обещаваще добър хонорар. Новината заслужаваше втора бира с вечерята.

Вероятно с част от хонорара щеше да си купи нов телевизор. Плазмен. Щеше да го закачи над камината. Дали можеше да се закачи плазмен телевизор над камината или горещината щеше да го повреди?

Е, щеше да разбере. Но с удоволствие би се проснал на канапето, за да гледа спортния канал на огромен екран.

Засега обаче застана пред прозореца, като отпиваше от бирата си и съзерцаваше планината в спускащия се здрач.

Трябваше да навакса с работата си — не можеше да си позволи огромния плазмен телевизор, ако не прекарваше достатъчно време пред компютъра. А това означаваше, че преди да си легне, щеше да поработи поне няколко часа. Бездруго нямаше търпение да се заеме с книгата си.

Предстоеше му да убие една жена.

Но докато чакаше пицата да се стопли, можеше да си мисли за друга жена.

Рийс Гилмор не беше обикновена. Имаше доста странности и характерът ѝ не беше лек. Може би точно това го бе заинтригувало толкова. И то в момент, когато изобщо не възнамеряваше да позволи да го заинтригуват. Харесваше точно противоположния тип жени — дръзки и крехки, предпазливи и импулсивни. Хората, които вървяха по твърдо определен път, ставаха отегчителни след известно време.

На всичкото отгоре бяха попаднали заедно в тази ситуация. И докато проблемът се разреши, нямаше да е лошо да научи нещо повече за нея.

Огледа се наоколо. Лаптопът му стоеше на масата.

— Няма по-добър момент от настоящия — каза на глас, отпи от бирата си и затвори прозореца.

Включи компютъра и извади пицата от фурната. Кръглият нож, също като кафе машината, бе един от най-използваните му кухненски инструменти. Сложи пицата в чиния, разряза я на четири, грабна няколко салфетки и втората бира и се приготви да вечеря.

Съмняваше се, че ще му е нужно повече време, отколкото на шерифа, за да открие информация за Рийс. Написа името ѝ в „Гугъл“ и откри достатъчно неща, които да приковат интереса му.

Намери стара статия за обещаващите готвачи в Бостън, която възхваляваше двадесет и четири годишната Рийс Гилмор. Прав бях, помисли си той, докато разглеждаше снимката ѝ. Рийс изглеждаше много по-добре с пет-шест килограма отгоре. Всъщност изглеждаше направо зашеметяваща.

Млада, енергична, въодушевена, усмихната пред фотоапарата, с голяма синя купа и блестяща сребърна лъжица в ръце. Статията описваше работната ѝ биография — годината в Париж ѝ бе помогнала много, после разказваше закачливо как петгодишната Рийс приготвила вечери с пет ястия за куклите си.

Имаше цитати от Тони и Тери Манео, собствениците на ресторанта, където Рийс работела, двойката, която щеше да загине трагично след няколко години. Те заявяваха, че Рийс е не само бижутото в бизнеса им, но и член от семейството им.

Други статии го информираха, че останала сираче на петнадесет години и баба ѝ поела грижите за нея. Рийс не се омъжила, говорела безукорен френски и обичала да приема гости, сред които била известна с неделните си обеда.

Прилагателните, с които я описваха бяха: енергична, делова, амбициозна, весела.

А как можеше да я опише сега, запита се той, като се облегна на стола и лапна парче пица. Страхлива, нервна, педантична, решителна.

Съблазнителна.

В „Бостън Глоуб“ откри статия, която съобщаваше, че Рийс е приела мястото на главен готвач в „безумно популярен ресторант, известен с нестандартната си кухня и елегантна атмосфера“.

Следваха стандартните биографични данни заедно със снимка на изисканата Рийс с вдигната коса, която позираше в новата си кухня от

блестяща стомана, издокарана в секси черен костюм със съблазнителни червени обувки с високи токчета.

„Винаги ще ценя годините си в «Манео» и всички, с които работих и за които готвих. Тони и Тери Манео не само ми дадоха първите професионални възможности, но и бяха моето великолепно семейство. Ще ми липсват уютът и интимността на «Манео», но съм развълнувана и въодушевена, че се присъединявам към творческия екип на «Оазис». Възнамерявам да поддържам високия стандарт на ресторанта, а и да добавя няколко изненади.“

— Изглеждаш достатъчно добре, за да те изям, слабаче — промърмори Броуди, като отново огледа снимката ѝ.

Провери датата и забеляза, че статията бе публикувана по времето, когато той самият каза на редактора си в „Трибюн“ да му целуне задника. Първият репортаж за убийствата в „Манео“ бе излязъл едва три дни след този брой на „Бостън Глоуб“.

Зловеща история. Единствената оцеляла — простреляна няколко пъти и в критично състояние. Полицията разследва случая и т.н. Имаше описание на собствениците на ресторанта, както и на заведението, което бяха управлявали повече от двадесет и пет години. Изявления на членове на семействата и приятели — шокирани, тъжни и възмутени. Репортерът бе използвал думи като „кървава баня, клане, жестокост“.

Следващите статии докладваха за развоя на разследването. Никакъв напредък. Броуди долови безпомощния гняв на полицаите във всеки цитат.

Бяха описани погребенията на загиналите. Състоянието на Рийс се подобряваше бавно и тя бе поставена под полицейска закрила.

Постепенно случаят бе изместен от първа страница и дописки за него се публикуваха все по-рядко. Кратко споменаване на факта, че Рийс е излязла от болницата, но без снимка, нито интервю.

Да, така се получава, помисли си Броуди. Новините са новини, докато не се появи нещо ново. Историята трябва да е сензационна и

вълнуваща, за да я отпечатат, а „Клането в Манео“ се бе изчерпало от тази гледна точка за по-малко от три седмици.

Мъртвите бяха погребани, убийците — неидентифицирани, а единствената оцеляла се опитваше да сглоби живота си отново.

Докато Броуди довършваше пицата си и четеше историята ѝ, Рийс напълни малката си вана с гореща вода и ароматни соли. Взе аспирин, насили се да хапне малко сирене, бисквити и чепка грозде.

Сега щеше да се настани във ваната с чаша вино и книгата на Броуди. Не искаше да мисли за действителността поне през следващия час. Зачуди се дали да не заключи вратата на банята. Но пък помещението бе толкова малко, че щеше да я нападне клаустрофобия.

Няколко пъти преди бе заключвала вратата и ѝ се бе налагало да изскача мокра от ваната, за да отвори.

Напомни си, че входната врата е заключена и под топката е подпрян стол. Беше в пълна безопасност. Но миг след като се излегна във ваната, се надигна и се помъчи да надникне във всекидневната. Наостри уши, за да чуе дали има смущаващи шумове.

Ядоса се на себе си и отпи няколко глътки вино.

— Престани. Успокой се. Отпусни се. На времето обичаше това, нали? — произнесе високо. — Изтягаш се във ваната с чаша вино и хубава книга. Време е да спреш да се къпеш за три минути и да изскачаш изпод душа, сякаш Норман Бейтс^[1] те причаква с нож в ръка.

Рийс затвори очи и отпи отново от виното. После решително отвори книгата.

„Някои хора твърдяха, че Джак Брустър копае собствения си гроб от години, но докато лопатата се забиваше във вкоравената от зимата земя, той се ядоса задето му се налагаше да приеме коментара буквално.“

Първият пасаж я накара да се усмихне. Изпълни се с надежда, че Джак Брустър нямаше скоро да се озове под земята.

Чете петнадесет минути, преди параноята да я накара да надникне във всекидневната за пореден път. Отбеляза го като нов

рекорд. Доволна от себе си, успя да почете още десетина минути, преди тръпките да ѝ подсказат, че трябва да излезе от ваната.

Обеща си, че следващия път ще се опита да остане във ваната по-дълго.

Книгата я увличаше, а това определено бе облекчение. Остави я на пода, за да се намаже с новия крем за тяло, който имаше същия аромат като солите за вана. Реши, че ще дочете романа в леглото. Щеше да използва Джак Брустър като препятствие мислите ѝ да не се стрелкат насам-натам.

И тази вечер нямаше да пише в дневника си.

Малко се ядоса на шериф Марсдън, докато беше в офиса му, но след като се успокои, бе принудена да признае, че човекът правеше всичко възможно, за да разреши случая.

И независимо дали ѝ вярваше или не, поне не се държеше снизходително.

Е, тя щеше да послуша съвета му и да забрави за цялата история за известно време.

Навлече фланелената си пижама и свали фибите от косата си. Реши да си направи малка каничка чай и да се отдаде на книгата.

Сложи чайника на печката и опита да събере малко ентусиазъм, за да си направи сандвич, но веднага се замисли за менюто за следващата вечер.

Хубаво месо, разбира се. Може би телешко печено със сос от червено вино. Трябваше да изтича до пазара още през първата си почивка, за да купи продуктите за маринатата. Е, това бе лесно. Пресни картофи и моркови, зелен фасул. Кнедли от маслено тесто. Истинска мъжка вечеря.

Ако ѝ останеше време, можеше да направи пълнени гъби за ордьовър. А за десерт — ягоди със сметана. Не, това бе прекалено женствено. По-добре ябълков пай. Проста традиционна храна.

Дали след вечерята щяха да се озоват в леглото? Не ѝ се стори добра идея. По-скоро бе ужасна. Но Броуди, дяволите да го вземат, наистина я възбуждаше. А мисълта, че сексът все още я вълнуваше, бе приятна.

За всеки случай трябваше да изпере чаршафите. Бързо написа „пране“ в списъка си със задачи за следващия ден. Трябваше да купи и

хубаво червено вино. Може би и бренди. Мамка му, не само нямаше кафе, но и нямаше в какво да го приготви.

Рийс притисна пръсти към слепоочията си, когато усети завръщането на главоболието. Дали да не отмени вечерята? Щеше да откачи, докато се мъчи да измисля идеалното меню, а Броуди вероятно би се зарадвал и на бизонски хамбургер с пържени картофи.

Или не само да отмени вечерята, а да си събере багажа, да остави бележка на Джоуни и да се изнесе от скапаното градче. За какво да остава тук?

Една жена бе убита и това бе достатъчно добра причина да се махне. Ако вече не знаеха, то съвсем скоро всички в града щяха да научат за твърденията ѝ, че е станала свидетелка на убийство. А нямаше никаква улика, която да подкрепи думите ѝ.

Не искаше хората да я поглеждат с крайчеца на очите си, сякаш е бомба, която ще избухне всеки момент. А и тук бе постигнала сериозен напредък, така че можеше да си тръгне, без да се срамува. Беше се върнала към готвенето, беше си наела апартамент, беше останала двадесет и пет минути във ваната.

Дори усещаше завръщането на сексуалността си.

Още една среща с Броуди и сексуалността ѝ щеше да избухне. И в това нямаше нищо лошо. Двата бяха необвързани, зрели възрастни хора. Сексът беше здравословно нещо, а мисълта да правиш секс с привлекателен мъж, бе напълно нормална женска дейност.

Солиден прогрес.

Можеше да си вземе прогреса и да го използва в следващия град.

Рийс остави молива, когато чайникът изсвири. Протегна се да вземе чаша и чинийка и се сети, че нямаше каничка. На следващото място, където спреше, щеше да си купи.

Изключи котлона и премести чайника. Внезапно някой почука на вратата.

Щеше да изпищи, ако не бе вцепенена от ужас. Отдръпна се рязко назад и се блъсна в плота. Стисна огромния касапски нож и чу гласа на Джоуни иззад заключената врата.

— Отвори, за бога! Не разполагам с цяла нощ.

Рийс забърза към вратата с разтреперани крака и колкото можа по-тихо дръпна стола изпод топката.

— Съжалявам. Само секунда.

Отключи вратата и свали веригата.

— Бях в кухнята — обясни.

— Да, а апартаментът е толкова голям, че не знам как ме чу — промърмори Джоуни като влезе в стаята. — Сипах ти последната порция от супата. Следващия път трябва да направим повече. Яла ли си?

— Ами... аз...

— Няма значение — прекъсна я Джоуни като остави купичката на плотта. — Сега ще ядеш. Хайде, започвай — махна нетърпеливо с ръка, когато Рийс се поколеба. — Още е гореща. Сега съм в почивка.

Тя отиде до прозореца и го откряна леко, извади запалката си и пакет „Марлборо“.

— Нали няма да ме вбесиш, като ми забраниш да пуша тук?

— Не — усмихна се Рийс и ѝ подаде чаената чинийка за пепелник. — Как е тълпата тази вечер?

— Не е зле. Супата имаше невероятен успех. Може и утре да я направиш, ако нямаш нищо против.

— Разбира се, няма проблеми.

— Сядай и яж.

— Не трябва да стоиш до прозореца.

— Свикнала съм — успокои я Джоуни, но приседна на перваза. — Тук мирише хубаво.

— Току-що си взех вана. Солите са с аромат на манго.

— Хубаво — кимна Джоуни и дръпна от цигарата. — Компания ли очакваш?

— Какво? Не, не тази вечер.

— Ло е долу — каза Джоуни, като изтърси разсеяно пепелта от цигарата си навън. — Искаше да се качи да ти донесе супата. Не мисля, че за да те сваля, защото покани и Линда-Гейл да го придружи. Но все пак... ако му подадеш пръст...

— Много мило от негова страна.

— Тревожи се за теб. Смята, че сигурно си уплашена и разстроена.

— Свикнала съм с това — усмихна се Рийс, като седна да изяде супата. — Понасям го.

— Ло не е единственият, който се тревожи. Из града се разчу какво си видяла вчера.

— Какво съм видяла или какво си мисля, че съм видяла?

— Е, кое от двете е?

— Видях.

— Добре. Линда-Гейл ме помоли да ти кажа, че ако те е страх да си сама, ще дойде да прекара нощта при теб. Или пък ти можеш да спиш в дома ѝ.

Рийс застина с лъжицата пред устата си.

— Наистина ли?

— Не. Измислих си го, за да ме зяпнеш учудено.

— Това е невероятно мило — възкликна Рийс. — Но няма нужда — добре съм.

— Изглеждаш по-добре от преди, признавам — съгласи се Джоуни. — Тъй като съм ти едновременно шефка и хазайка, днес трябваше да отговарям на въпросите на хората за състоянието ти. Обещах да ти предам поздравите им. От Мак, Карл, доктора, Бебе, Пийт, Бек и мнозина други. Не отричам, че някои се отбиха, за да те видят или да изкопчат някаква информация, но повечето бяха искрено загрижени. Добре е да го знаеш.

— Благодаря за въпросите, поздравите и загрижеността. Джоуни, шерифът не откри абсолютно нищо.

— Някои неща отнемат повече време от други. Но съм убедена, че Рик ще продължи да търси.

— Да, предполагам, че ще го направи. Но не вярва, че наистина съм станала свидетелка на убийство. Пък и защо да ми вярва? Защо изобщо някой да ми вярва? А и дори да ми вярват сега, ще престанат, когато се разчуе за станалото в Бостън. А може вече да се е разчуло — каза тя, като присви очи.

— Знаеш как става: някой прошепнал на някого, той пък пошушнал на друг. Да, говори се за масовото убийство и за твоето раняване.

— Няма начин да не се разчуе — отсъди Рийс. — Сега ще започнат приказки и слухове. Хората ще казват: „О, горкото момиче. Преживяло е ужасни неща и не може да се съвземе. Въобразява си, че вижда какво ли не...“.

— Мамка му, аз пък забравих да си взема цигулката и да ти свиря тъжни песнички — изсумтя Джоуни като загаси цигарата си с рязко

движение. — Но следващия път щом започнеш да се самосъжеляваш, със сигурност ще я донеса.

— Ужасно си проклета — усмихна се Рийс. — Защо двамата души, които никак не ми съчувстват, ми помагат най-много?

— Реших, че в Бостън доста са ти съчувствали и едва ли искаш да продължиш да будиш състрадание.

— Точно попадение. Тъкмо преди да дойдеш си мислех, че трябва да напусна града. А сега седя и ям супа, която наистина ще е по-хубава с пресни подправки, говоря с теб и знам, че няма да отида никъде. Чудесно е да осъзнаваш, че искаш да останеш някъде. Вярно, когато си тръгнеш, ще проверя няколко пъти дали прозорците и вратата са заключени и ще вдигна слушалката, за да съм сигурна, че телефонът работи.

— Пак ли ще сложиш стола под топката?

— Нищо не ти убягва.

— Така си е — съгласи се Джоуни, като отнесе чаената чинийка до мивката. — Имам шестдесетгодишен опит, така че...

— Искаш да кажеш, че си на шестдесет? Стига бе!

Джоуни не успя да прикрие усмивката си.

— Ще ги навърша следващия януари, но отсега се упражнявам. Искам да избегна шока. Ето че си загубих мисълта.

— Изглеждаш най-малко десетина години по-млада.

Джоуни я изглежда хладно, но устните ѝ отново се извиха в усмивка.

— Да не се натискаш за повишение?

— Ако мога да го получа.

— Познавам доброто качество от пръв поглед. Ей това исках да кажа. Ти притежаваш добри качества и ще се справиш. Надмогвала си и по-лошо.

— Не успях.

— Не ми говори така — възрази Джоуни рязко. — Нали сама виждам? И не забравяй, че в Ейнджълс Фист може и да има клюкари и любопитковци, но повечето са добри хора. В противен случай щях да напусна града отдавна. Навсякъде се случват лоши неща. Ти самата го знаеш много добре. Хората тук се грижат за себе си и помагат на останалите, когато се наложи. Ако имаш нужда от помощ, просто я поискай.

— Ще го направя.

— Време е да слизам долу — заяви Джоуни като пристъпи към вратата и се огледа наоколо. — Искаш ли телевизор? Имам един, който не ми трябва в момента.

Рийс отвори уста, за да й каже да не си прави труда, но бързо промени решението си.

— Наистина ми се ще да си имам телевизор, ако можеш да ми го дадеш.

— Можеш да го вземеш още утре.

Джоуни спря до вратата и вдъхна дълбоко.

— Дъждът ще завали скоро. Утре те очаквам точно в шест — каза на излизане.

Рийс затвори прозорците и заключи вратата, но нарочно го направи бавно. Всяка жена заключва дома си нощем, успокои се тя. А ако сложи стола под топката, не наранява никого, нали?

Дъждът заваля малко след два през нощта и я събуди. Беше заспала на светната лампа с книгата на Броуди в ръка. Чуваха се приглушени гръмотевици и силното плющене на дъжда по прозорците и покрива. Рийс се почувства адски уютно в топлото си меко легло.

Сгуши се в завивките и разтърка скования си врат. Прозя се и дръпна юргана до брадичката си. После по навик огледа стаята, преди да затвори очи. Замръзна.

Входната врата беше отворена. Съвсем леко.

Тя потрепери, уви одеялото около рамената си, грабна фенера от нощното шкафче и го стисна като бухалка. Пое си дълбоко дъх и изтича до вратата.

Затръшна я, заключи я и завъртя топката, за да се увери, че никой не може да влезе. Пулсът ѝ препускаше лудо, когато се втурна към прозорците, за да провери дали са заключени. После хвърли бърз поглед навън.

Наоколо нямаше никой. Езерото бе черно, улиците — мокри и празни.

Опита се да се убеди, че случайно бе оставила вратата незаклучена или пък я бе отключила, когато я провери за последен път, преди да си легне. Може би вятърът я бе откряхнал.

Но когато се смъкна на колене, видя почти незабележимите драскотини по пода, оставени от търтенето на стола.

Вятърът не можеше да блъсне вратата с такава сила, че да отмести стола.

Рийс седна до вратата, облегнала гръб на стената, увила одеялото около себе си.

Успя да подремне, после да се облече и отиде на работа. Веднага щом бакалията отвори, си взе почивка и отиде да си купи резе.

— Знаеш ли как да го монтираш? — попита я Мак Дръбър.

— Ами сигурно ще успея.

Той я потупа нежно по ръката.

— Мога аз да го направя. Бездруго смятах да обядвам в ресторанта. Слагането на резето няма да ми отнеме много време.

Рийс си припомни съвета на Джоуни да иска помощ, когато има нужда.

— Наистина ще съм ти безкрайно благодарна.

— Няма проблеми. Не те обвинявам, че си поизнервена. Едно солидно резе ще те накара да се почувстваш по-добре.

— Така си е — отвърна тя и се отправи към вратата. — Добро утро, господин Сампсън — поздрави влизащия в магазина Карл.

— Добро утро. Как си?

— Добре, благодаря. Предполагам, че вече сте говорили с шерифа, но се чудех дали през последните няколко дни някой от вас не е видял из града жена с дълга тъмна коса и червено яке.

— Няколко туристи се отбиха в магазина — отговори Мак. — Но всичките бяха мъже, макар че двама носеха обици. Единият даже имаше обица на носа.

— През зимата, когато идват сноубордистите, често виждам такива — добави Карл. — Момчетата са напичени дори повече от момичетата. А, една пенсионирана двойка от Минесота мина отгук с караваната си преди един-два дни — напомни той на Мак.

— Карл, косата на жената беше стоманеносива. А мъжът тежеше поне двеста килограма. Шерифът не питаше за хора като тях.

— Просто казвам — оправда се Карл и се обърна към Рийс. — Възможно е хората, които си видяла, да са се борили. Да са си играли.

Хората вършат какви ли не дивотии.

— Така е — кимна Рийс и извади портфейла си. — Да оставя ли резето при теб, Мак?

— Разбира се. И си прибери парите. Ще впиша сумата в сметката на Джоуни.

— О, не, то е за мен и...

— Ще си го вземеш ли, когато се преместиш някъде другаде?

— Не, но...

— В такъв случай аз ще уредя нещата с Джоуни. Днес ще има ли супа?

— Старомодна пилешка супа с фиде.

— Идеално. Имаш ли нужда от нещо друго?

— Всъщност да, но по-късно ще мина пак. Почивката ми вече свърши.

— Дай ми списъка — каза Мак като взе молива си решително. — Ще ти донеса поръчката, когато дойда да обядвам.

— Това се казва обслужване — засмя се Рийс. — Добре, имам нужда от парче телешко за печене, половин килограм пресни картофи, половин килограм моркови — започна тя.

След като изреди всичко, Мак размърда вежди.

— Звучи ми като вечеря в компания.

— Така е — призна тя. — Ще готвя за Броуди. Напоследък ми помогна с доста неща.

— Обзалагам се, че той ще спечели повече от сделката.

— Ако нещо от храната остане, за теб е. За благодарност, че ще ми монтираш резето.

— Чудесно.

Рийс се отправи обратно към ресторанта. Вдишваше дълбоко свежия чист въздух и се усмихваше доволно. Беше се справила. Беше постъпила разумно.

И когато си легнеше довечера, сама или не, щеше да има солидно резе на вратата.

Ло пристигна в Ейнджълс Фист с любимия си форд пикап. Уейлн Дженингс виеше от стереоуредбата. По пътя бе слушал Фейт Хил, която намираше за невероятно привлекателна. Но въпреки

страхотния ѝ външен вид и мощния ѝ глас, мъжествен тип като него не можеше да си позволи да влезе в града, слушайки някакво си момиче.

Освен ако момичето не седеше до него, разбира се.

И сега мислите му бяха съсредоточени върху едно момиче. Всъщност върху няколко, но в главата му имаше предостатъчно място за много жени. Скоро зърна една от тях във весело и слънчево яркожълто, в тесни джинси и червена блуза, покатерила се на стълба да боядисва капациите на прозорците на малката кукленска къща, в която живееше под наем.

Ло форсира двигателя и зачака жената да се обърне и да се възхити на внушителния му вид в мъжествения черен пикап. Тя обаче не го направи, затова Ло завъртя очи и отби до тротоара.

Господ му беше свидетел, че за тази жена му се налагаше да се труди усилено, а получаваше само трохи вместо цялата торта, както при другите му завоевания.

— Здравсти, Линда-Гейл.

— Здравсти и на теб — отвърна тя и продължи да боядисва.

— Какво правиш?

— Правя си педикюра, не виждаш ли?

Ло отново завъртя очи и слезе от пикапа.

— Почивен ден ли имаш? — попита невинно, макар вече да бе видял графика в ресторанта и да знаеше, че е така.

— Аха. А ти?

— В ранчото са отседнали неколцина, но днес отиват на разходка с лодка. Виждала ли си Рийс?

— Не — отговори Линда-Гейл като тръсна четката силно, пръскайки боя наоколо.

Ло отскочи назад стреснато.

— Внимавай!

— Ти пък се разкарай оттук.

Странна жена, помисли си той. Защо изобщо идваше при нея — за да го обижда непрестанно?

— Слушай, просто се чудех как е Рийс, това е всичко.

— Майка ти каза да я оставим на спокойствие и аз точно това правя — сопна се Линда-Гейл, но след миг въздъхна и остави четката.

— И на мен ми се иска да знам как е. Това, което ѝ се случи, е ужасно.

— Ужасно — повтори Ло. — Но и вълнуващо.

— Така е — съгласи се младото момиче като прикова очи в него.
— Направо сме отвратителни с това любопитство, но все пак става дума за убийство, за бога! Бебе мисли, че двойката е обрала някоя банка, а после са се скарали за парите. Той я очистил и сега се радва на цялата плячка.

— Теорията ѝ не е по-лоша от останалите.

Линда-Гейл отпусна четката и се наведе към него.

— Аз пък смятам, че са имали извънбрачна връзка и са избягали от домовете си. Но после тя се е разкажала и е решила да се върне при съпруга и децата си. А той я е убил, побеснял от ревност.

— И това звучи добре. Натъпкал е трупа в стара бърлога на бобър и го е затрупал с камъни.

— О, това е кошмарно, Ло! По-лошо, отколкото да я е погребал някъде в планината.

— Вероятно изобщо не я е погребвал.

Ло се облегна на стълбата. Усети силната миризма на боята, но долови и приятния аромат на Линда-Гейл.

— Но пък трябва да знае къде да намери бобърска бърлога, нали? А тези надали са били тукашни. Както и да го погледнеш, той отдавна вече е изчезнал.

— Предполагам, че е така, но това не облекчава положението на Рийс.

Линда-Гейл се върна към боядисването и Ло, който стоеше точно до стълбата, се вторачи в съблазнителния ѝ задник.

Човек трябваше само да се протегне малко и...

— Предполагам, че ще отидеш да я видиш.

— Кого? — примигна той изненадано. — А, Рийс ли? Не знам. Мислех, че можем да отидем заедно, ако искаш.

— Майка ти ми каза да не ѝ досаждам днес. А и започнах боядисването и трябва да го довърша.

— Със скоростта, с която действаш, цял ден ще се занимаваш с боядисване.

Линда-Гейл го погледна през рамо.

— Имам още една четка, умнико. Можеш да свършиш нещо полезно вместо само да се перчиш наоколо.

— Днес ми е почивният ден.

— И моят също.

— Мамка му!

Проклет да бъде, ако вземе да боядисва тъпите капаци. Но не се сещаше къде другаде да отиде.

— Е, добре, малко ще ти помогна — съгласи се той като се протегна за другата четка. — Ако свършим работа преди следващия четвъртък, можем да се поразходим до ранчото. Ще оседлая два коня и ще пояздим. Чудесен ден е.

Линда-Гейл се усмихна прикрито.

— Може и да отидем. Денят наистина е хубав.

---

[1] Герой от филма „Психо“ на Алфред Хичкок. — Б.пр. ↑

11.

ОТКЛОНЕНИЯ

*„В мъката има нещо тъмно —
тя е без памет цяла
Не знае нито кога е почнала —
нито кога е спряла.“*

Емили
Дикинсън.
Превод Цветан
Стойнов — вж.
Дикинсън, Е.,
Поезия, С.,
Агата, 1999, с.
99.

Рийс се затича нагоре към апартамента си през следващата почивка. Взе ключа, който Мак бе оставил на Джоуни, и доволно отключи новото си солидно резе.

Рязкото изщракване я зарадва. Изпробва механизма няколко пъти и въздъхна облекчено.

Напомни си, че трябваше да бърза. Да приготви маринатата и да сложи месото в нея, да изтича обратно долу и да довърши смяната си.

На плота в малката кухничка намери бележка от Мак, написана с грижливия му, спретнат почерк, пхната под новата тава, която бе включила в списъка си.

„Реших да проявя самоинициатива и подредих
покупките ти по шкафовете и в хладилника. Не исках да

рискувам продуктите да се развалят. Открих ти сметка в магазина. Можеш да ми платиш в края на месеца. Насладете се на вечерята си, а аз ще очаквам с нетърпение остатъците.

М. Д.“

Какъв сладур, помисли си Рийс като се зачуди как някоя тарикатка не го е хванала досега.

Извади нужните продукти от хладилника, после отвори шкафчето под плота, където държеше голямата купа.

Но тя не беше там. Някоя от купите ѝ не беше там! На тяхно място стояха туристическите ѝ обувки и раницата ѝ.

Рийс бавно се отпусна на колене.

Не ги беше оставила там. Не беше! Винаги прибираше обувките и раницата в малкия килер. Предпазливо, сякаш обезвредяваше бомба, тя ги извади и се вторачи в тях. Дръпна ципа на раницата и видя резервното шише вода, компаса, ножчето, крема против слънце. Всичко си беше на мястото.

С разтреперани ръце отнесе нещата си до килера. Купите бяха подредени на рафта над закачалките.

Това не означава нищо, каза си тя. Просто съм проявила разсеяност. Всеки може да допусне подобна тъпа грешка. Абсолютно всеки.

Остави обувките на пода и закачи раницата на малката кукичка. И си припомни как бе направила точно същото, когато се върна от реката с Броуди. Още преди да вземе аспирин и да напълни ваната, си събу обувките и ги остави заедно с раницата в килера.

Беше готова да се закълне, че го бе направила.

Ами купите? Защо изобщо да ги прибира в килера?

Но очевидно го беше направила. Както бе маркирала и картата. След което бе забравила напълно. Губят ми се моменти, помисли си тя като облегна глава на вратата на килера. Не искаше да повярва, че отново забравяше така, както по време на тежката нервна криза. Но пък купите бяха в килера, нали?

Мак Дръбър надали ги бе сложил там, за да се пошегува с нея. Значи оставаше само тя.

Това е стрес, опита да се успокои тя. Травмата от убийството я бе потиснала и ето че бе оставила нещата си на погрешно място. Но нямаше проблем, след като осъзнаваше какво е направила.

Отнесе купите в кухнята, сложи голямата на плота и прибора останалите в шкафа.

Отказа да мисли повече за случилото се и се зае да приготвя маринатата.

След като смяната ѝ свърши, отново отключи вратата на апартамента си. Този път провери всичко вътре. Шкафове, килер, скрин.

Всичко си беше на мястото. Реши да забрави за малкия инцидент и изми новата тава, доставена от Мак. После се залови с любимата си дейност.

От дълго време не бе приготвяла сериозна интимна вечеря. Стори ѝ се, че открива любовта за първи път.

Докато зеленчуците се задушаваша в сока от печеното, Рийс отвори бутилка „Каберне“ и го остави да подиша. Вероятно бе глупаво да купува салфетки от плат в ярки цветове с щампи на цветя, помисли си тя докато подреждаше приборите, но пък не можеше да се насили да използва хартиени салфетки, когато бе поканила гост на вечеря.

Те изглеждаха толкова красиво и празнично върху семплите бели чинии. Свещите бяха не само елегантни, но и практични. Токът можеше да спре, а батерията на фенера ѝ да се изтощи. Пък и малките свещници от синьо стъкло не бяха скъпи.

Беше решила да остане в града за повечко време, нали? Нямаше да ѝ навреди да си купи някои неща, за да направи апартамента по-привлекателен. Все пак не възнамеряваше да се разори с купуване на килими, завеси и картини.

От друга страна, един ярък пъстър килим щеше да изглежда великолепно върху старото очукано дюшеме. Можеше да го продаде, когато реши да напусне града. Е, щеше да помисли по въпроса.

Рийс се улови, че си тананика весело, докато приготвяше пълнежа за гъбите. Това бе сериозно доказателство, че е добре. Нямаше за какво да се тревожи.

Преди винаги бе слушала музика докато работеше в кухнята — рок, опера, блус — каквото подходеше на настроението ѝ и на случая.

Може би не бе зле да си купи малка уредба. Ей така, за компания. Хвърли бърз поглед към новото стоманено резе, което блестеше на фона на избелялата врата. Тук беше в безопасност. Защо тогава да не си създаде удобства и да живее щастливо?

Щеше да си прави екскурзии из планината. Можеше да си наеме лодка, с която да излезе на езерото. Дали бе трудно да гребеш? Е, щеше да разбере.

Така ще направи още една стъпка към връщането в нормалния свят.

А сега имаше среща, нали? Напълно нормално. Десетминутното закъснение на Броуди също бе нормално.

Освен ако бе решил да не дойде. Може да се бе замислил върху случилото се между тях и да бе решил да се оттегли, преди нещата да се усложнят. Защо хубав мъж като него би се забъркал със съсипана емоционално жена? Жена, която проверява вратата по три пъти и все пак успява да я остави отключена. Която не можеше да си спомни, че е надраскала картата си с червен маркер. И прибираще туристическите си обувки в кухненско шкафче.

Сигурно съм станала сомнамбул, помисли си Рийс и въздъхна тежко. Все повече се скапвам. Навярно скоро ще започна да се разхождам гола из улиците.

Затвори очи и си пое дълбоко дъх. Усети уханието на гъбите, чушките, лука и печеното месо.

Не само бе в безопасност и сравнително нормална, но и твореше. Тази вечер не трябваше да се тревожи за нищо друго, освен за приготвянето на вкусна вечеря. Дори и да ѝ се наложеше да я изяде сама. В мига, когато си го помисли, чу стъпки по стълбите.

Първоначалната паника премина бързо. Бе спокойна, когато чу почукването. Избърса ръцете си в малката кърпа, закачена на колана ѝ и отиде да отключи вратата.

Спокойна съм, но не съм малоумна, помисли си тя и попита предпазливо:

— Броуди?

— Да не очакваш някого друг? Какво има за вечеря?

Рийс се усмихна и отключи.

— Котлети от съомга и задушени аспержи.

Той присви очи и влезе в апартамента. После вдъхна уханията и се ухили доволно.

— Месо. Ура! А това май можеш да го прибереш за някой друг път — добави, като ѝ подаде бутилка вино.

Рийс забеляза, че беше „Пино Гриджио“. Осъзна, че Броуди обръщаше внимание на думите ѝ, макар да се правеше на ударен.

— Благодаря. Отворих бутилка „Каберне“. Надявам се, нямаш нищо против.

— Няма да откажа — ухили се гостът ѝ като свали якето и го метна на стола. — Ново резе?

Да, наистина забелязва всичко, помисли си Рийс.

— Да, Дръбър ми го монтира. Вероятно прекалих малко, но ще спя по-спокойно.

— И телевизор. Напредваш.

— Реших да се порадвам на технологията.

Рийс му наля чаша вино, завъртя се, извади печеното от фурната и го остави отгоре на печката.

— Охо, точно каквото майка ми правеше.

— Наистина ли?

— Не. Майка ми можеше да изгори и доставено от ресторант.

Рийс се усмихна и приключи с пълненето на гъбите.

— Какво работи майка ти? — попита.

— Психиатър е. Има частна практика.

Рийс се опита да не обръща внимание на автоматичното присвиване на стомаха си като се съсредоточи върху гъбите.

— Аха.

— И прави макрамета — добави Броуди.

— Какво?

— Усуква въжета, връзва ги на възел и се получават произведения на изкуството. Веднъж дори украси с тях малък апартамент. Смахната е в това отношение.

Рийс пхна гъбите във фурната.

— А баща ти?

— Баща ми обича барбекю навън, дори през зимата. Професор е, преподава в колеж. Романски езици. Според някои родителите ми са странна двойка. Майка ми е енергична и обича светски събирания.

Баща ми е свенлив и вечно замечтан. Но бракът им върви добре. Ти няма ли да пиеш вино?

— След минута — отвърна тя. — Имаш ли братя и сестри?

— Двама братя и две сестри.

— Винаги съм искала брат или сестра. Или да се карам с него, или пък да се съюзим срещу останалите. Но съм единствено дете, а и двамата ми родители бяха сами деца.

— Така всеки получава по-голяма порция пуйка в Деня на благодарността.

— Да, винаги има и положителни страни. Една от причините да обичам работата си в „Манео“ бе, че там бе адски шумно, весело и оживено. У дома не беше така. Баба ми е чудесна. Солидна, добра и справедлива. И много мила към мен — добави Рийс и вдигна чашата си за наздравица. — Доста я разтревожих през последните две години.

— Знае ли къде си сега?

— Разбира се. Обаждам ѝ се на всеки една-две седмици, пиша ѝ редовно по имейла. Тя страхотно се кефи на имейлите. Баба ми е модерна жена. И води пълноценен живот. Развела се с дядо ми, преди да се родя. Никога не съм го виждала. А след това започнала собствен бизнес — вътрешно обзавеждане.

Рийс разсеяно огледа малкия си апартамент.

— Направо ще се поболее, ако види къде живея. Но няма значение. Тя обича да пътува. Но когато родителите ми загинаха — в зловеща катастрофа, когато бях на петнадесет години, тя заряза личния си живот и започна да се грижи за мен. Не искаше да напускам Бостън, но не можех да остана там.

— Сигурен съм, че предпочита да си щастлива и спокойна, отколкото да си при нея в Бостън.

Рийс се замисли.

— Прав си, но през последните месеци определено се чувствах виновна. Както и да е, успях да я убедя, че вече съм добре. В момента е в Барселона, пазарува разни неща за магазина си.

Рийс извади гъбите от фурната и ги поръси с пармезан.

— Щяха да са по-хубави с прясно сирене, но не успях да намеря.

— Вероятно ще мога да хапна няколко — ухили се Броуди.

Тя подреди гъбите в чинията и я сложи на плота.

— Това е първата вечеря, която приготвям за някого от две години.

— Всеки ден готвиш долу в ресторанта.

Рийс поклати глава.

— Онова е работа. Имам предвид, че е първата вечеря, която готвя с удоволствие. Онази вечер не се брои. Беше съвсем набързо и без подготовка. Това готвене ми липсваше. Не осъзнавах обаче колко много чак до тази вечер.

— Радвам се, че мога да ти помогна — усмихна се той, като грабна една от гъбите. — Страхотни са.

Рийс също си взе гъба и я опита.

— Да, хубави са — потвърди доволно.

Не беше толкова трудно. Всъщност ѝ бе много по-лесно, отколкото да излезе навън и да се чуди с какво да се занимава, за да убие времето. Тук можеше да се отпусне и да се порадва на последните приготовления за вечерята. А най-странното бе, че дори се наслаждаваше на компанията на писателя.

— Нямам голяма маса, за да подреда всичко на нея, затова ще е по-разумно да сложа храната в чиниите. Имаш ли нещо против?

— Давай — отвърна той като махна към чинията си. — И не се стискай.

Докато Рийс сервираше, той допълни чашите. Беше забелязал свещите, елегантните салфетки и професионалната мелничка за пипер. Всичко бе ново, явно закупено след последното му посещение тук.

Освен това бе забелязал и книгата на нощното ѝ шкафче.

Да, Рийс очевидно бе решила да се установи тук поне за известно време. Вероятно скоро щеше да види и вази с цветя и картини по стените.

— Започнах книгата ти — каза тя като вдигна очи към него.

Сърцето на Броуди заби ускорено. Жената имаше невероятни очи.

— Какво е мнението ти? — попита.

— Харесва ми.

Рийс заобиколи плота, настани се до него и разстла салфетката в скута си.

— Страшничка е и много увлекателна. Забравям за собствените си нерви и проблеми. Харесвам и Джак. Надявам се да не се озове в

гроба, който копае. Мисля си, че Лия може да му помогне да се стегне.

— Това ли правят жените? Помагат на мъжете да се стегнат?

— Хората трябва да си помагат, когато могат. И когато държат на някого. А тя държи на него. Надявам се да се съберат.

— И да живеят щастливо завинаги?

— Справедливостта трябва да възтържествува и любовта да победи всичко. Поне в романите. Истинският живот си е достатъчно скапан.

— Щастливият край обикновено не води до спечелването на „Пулицър“.

Рийс стисна устни и се вторачи в него.

— Ти към „Пулицър“ ли се стремиш?

— Ако се стремях, все още щях да работя в „Трибюн“. А пък приготвянето на печено за вечеря и бизонските хамбургери в ресторанта няма да ти спечелят някоя висока кулинарна награда.

— На времето си мислех, че искам признание и награди. Но сега предпочитам да приготвям печено у дома — отвърна тя. — Какво мислиш, вкусно ли е?

— Готов съм да ти дам награда — ухили се Броуди като лапна парче от печеното и го придружи с щедро намазана с масло кнедла. — Откъде взе кнедлите?

— Опекох ги.

— Стига бе! — искрено се изненада той. — С брашно?

— Да, това е една от съставките — развесели се Рийс като му подаде купата.

— Определено са по-добри от готовите кнедли, които ядох у дома.

— Надявам се. Аз съм кулинарен сноб. Позволи ми да отгатна с какво е зареден хладилникът ти. Замразена пица, консерви готова супа, гофрети. Може би кренвирши и няколко от готовите микровълнови вечери.

— Забрави за макароните със сирене.

— О, да. Любимото ядене на ергените.

— Е, запълва стомаха.

— Да, също като цимента.

Броуди набодя едно от малките пресни картофчета.

— Ще ми помогнеш ли да се стегна, слабаче?

— Ще те храня от време на време. Помага и на двама... — Рийс замръзна, когато се разнесе рязък гърмеж отвън.

— Пикапът на Карл — успокой я Броуди.

— Да, пикапът на Карл — кимна тя и хвана чашата си с две ръце.
— Стряска ме всеки път. Искане ми се да поправи проклетата машина.

— Всички тук имат същото желание. Някога записваш ли тези неща?

— Кой неща?

— Рецептите си.

— Тъж...

Рийс си заповяда да вземе вилницата и да започне да се храни, въпреки че стомахът ѝ все още бе свит от страх.

— Разбира се. Бях организирана и прекалено педантична още преди да откача. На лаптопа имам рецепти, а са качени и на дискети. Защо? Да не смяташ да се пробваш в печенето?

— Не. Просто се чудех защо не си публикувала готварска книга.

— На времето мислех, че ще водя кулинарно шоу по телевизията
— усмихна се тя. — Забавна програма, насочена към модерните млади хора.

— Човек не трябва да чака. Ако искаш да направиш нещо, просто го направи.

— В скоро време не се очертава да се появя по телевизията. А и не бих могла да се справя.

— Имах предвид готварската книга.

— Ами... всъщност не съм мислила по въпроса.

Защо пък да не напише готварска книга? Имаше стотици рецепти и бе готвила по всяка от тях.

— Може и да си поиграя. Някой ден.

— Ако сглобиш нещо, ще го изпратя на агента ми.

— Защо?

Броуди лапна последното си парче месо.

— Страхотно печено. Позволи ми да ти обясня. Ако напишеш роман, ще ме накараш да го прочета само ако опреш пистолет в челото ми. И чак тогава, ако не е прекалено скапан, може да го пратя на агента ми. Но тъй като лично опитах готварските ти умения, мога да ти предложа помощ, без да ме заплашваш с пистолет или да ме съблазняваш със секс.

— Звучи разумно — кимна Рийс. — Колко ръкописа си изпращал на агента си при подобни условия?

— Нито един. Няколко пъти ставаше дума за това, но успявах да се измъкна.

— Трябва ли да спя с теб, ако ми помогнеш?

— Разбира се — ухили се той като поклати глава, сякаш искаше да подчертае, че въпросът ѝ е абсурден. — Не е ли очевидно?

— Добре, ще си помисля — усмихна се Рийс като най-последно се успокои и се облегна на стола. — Бих ти предложила допълнително, но обещах на Мак Дръбър остатъците. А и ще ти увия малко от месото да си го занесеш у дома и да си правиш сандвичи. Пък и трябва да имаш място за десерта.

— Защо Мак ще получава остатъците?

— За благодарност, тъй като ми сложи резето. Не ми позволи да му платя.

— Пада си по теб.

— И аз по него. Защо не е женен?

Броуди въздъхна тежко.

— Типично женски въпрос. Имах по-високо мнение за теб.

— Прав си. Въпросът е типичен. Но ми се иска някоя мила жена да прави печено за господин Дръбър и да му помага в магазина.

— Доколкото виждам, с печеното си се заела ти. А Леон и старият Франк му помагат в магазина. Бек също поработва там, когато Мак го помоли.

— Не е същото. Друго си е някой да се грижи за теб и да ти предлага хубава вечеря в края на деня.

— Разправят, че му разбили сърцето преди около четвърт век. Бил сгоден, но любимата го зарязала. Е, не пред свещеника, но малко преди сватбата. Избягала с най-добрия му приятел.

— Наистина ли?

— Така говорят. Вероятно преувеличават, за да направят историята по-интересна, но може да има и някаква истина.

— Каква кучка! Не го е заслужавала.

— Мак вероятно вече не помни дори името ѝ.

— Разбира се, че го помни! Обзалагам се, че тя вече е омъжена за четвърти път и е пристрастена към безброй хапчета, които е почнала да взима след третата си пластична операция.

— Страшно си проклета. Но ми харесва.

— Ставам адски зла, когато наранят човек, на когото държа. Защо не се настаниш в елегантния ми салон? Аз ще разчистя тук набързо.

— Какво ще правиш?

— Гледай и се учи.

— Добре, ама гледката е по-хубава оттук. Видях снимката ти отпреди няколко години. Статии в интернет — обясни, когато тя се вторачи в него изненадано.

— Защо си издирвал статиите?

— От любопитство. Косата ти е по-къса на снимките.

Рийс отнесе чиниите в мивката.

— Да. Редовно посещавах скъп фризьорски салон в Нюбъри. Но си струваше всеки цент. Поне тогава мислех така. Не мога да вляза в салон откак...

Тя пусна водата и сипа препарат за миене в мивката.

— Затова си оставих косата дълга.

— Хубава коса.

— Обичах да ходя на фризьор и някой да се грижи за вида ми. Да седя там спокойно, да отпивам вино или газирана вода и да излизам освежена и подновена. Това бе един от типично женските ми навици.

Рийс започна да пълни две кутии с остатъците от вечерята.

— След като излязох от болницата, баба реши да ме поглези с пълната програма в салона, който посещавах. Прическа, маникюр, масаж. Всички бяха адски мили с мен. Но се паникьосах още в съблекалнята. Дори не успях да си разкопчая блузата, за да облека халата. Просто побягнах.

Рийс прибра кутиите в хладилника.

— Фризьорът ми, с когото се познавах от години, предложи да дойде у дома, за да ме разкраси. Но просто не можех да го приема.

— Защо?

— Най-вече от срам.

— Звучи глупаво.

— Така е, но беше съвсем реално. И ми бе по-лесно да се срамувам, отколкото да се страхувам. В крайна сметка фобията от фризьорски салони не е чак толкова кошмарна. Но не е единствената ми фобия.

— Може би трябва да опиташ отново.

Тя го погледна през рамо.

— Толкова ужасно ли изглеждам?

— Напротив, великолепно. Имаш добри гени. Но е глупаво да се отказваш от нещо, на което си се наслаждавала.

Добри гени, помисли си, като извади чиниите от мивката и ги изплакна. Не звучи като истински комплимент. Но все пак се почувства по-добре.

— Добре, ще го прибавя към списъка си със задачи.

Обърна се и избърса ръцете си в кърпата. Броуди стана от стола. Рийс успя да се въздържи и не отстъпи назад. Нямахше да ѝ помогне. А и не бе сигурна дали иска да отстъпи назад или да пристъпи към него.

Броуди дръпна кърпата от ръцете ѝ и я хвърли небрежно настрана. Протегна се и опря ръце в мивката от двете ѝ страни, както бе направил до колата.

— Какво има за десерт? — попита.

— Ябълков пай с ванилов сладолед. Седи във фурната, докато...

Устните му допряха нейните. Рийс усети вкуса на виното по езика му. Кръвта ѝ закипя.

— О, Господи — изстена. — Имам чувството, че в мозъка ми е станало късо съединение. Всичко съска и пуши.

— Май трябва да си полегнеш.

— Бих искала. Наистина. Дори изпрах чаршафите за всеки случай.

Броуди се ухили весело.

— Изпра чаршафите?

— Да. Стори ми се разумно. Но... би ли отстъпил малко назад? Не мога да дишам.

Той се отдръпна леко.

— По-добре ли е така?

— И да, и не.

Помисли си, че писателят е невероятно привлекателен. Не красив, но адски сексапилен. Страхотно мъжествен. Големи ръце и крака, твърди устни и тяло.

— Искам да спя с теб. Искам отново да усетя всички онези прекрасни неща. Но мисля, че трябва да изчакам, докато съм по-уверена в себе си.

— И по-сигурна в мен.

— Това е една от чертите, които харесвам у теб. Веднага схващаш. За теб сексът ще е нещо нормално. Може да ти хареса, но все пак ще бъде нормално. А за мен ще е велико приключение. Искам и двамата да сме сигурни, защото за теб товарът също няма да е малък.

— Ясно. Няма да правиш секс само заради мен.

— Нещо такова.

— Адски мило от твоя страна.

Той отново залепи устни в нейните. Плъзна ръце по кръста, после по гърдите ѝ. След миг отстъпи назад.

— Какво е положението с ябълковия пай? — попита.

— Какво? А, почакай.

Тя затвори очи за момент като се опитваше да уталожить възбудата си.

— Страшно е вкусен. Иди и седни, след миг ще ти докажа. Искаш ли кафе?

— Нямах кафе.

— Всъщност... — тя отстъпи встрани, за да избегне физическия контакт с Броуди, и взе термоса от плота. — Взех кафе от ресторанта.

— Имаш кафе?

Рийс забеляза, че най-после го бе изненадала.

— С мляко и една бучка захар, нали? — попита развеселено.

— Да, благодаря.

Рийс поднесе десерта във всекидневната.

— Не е секс — каза, — но е добър финал за вечерята.

Броуди лапна голямо парче.

— Къде беше този десерт през целия ми живот?

— Научих се да го правя заради баща ми. Беше любимият му сладкиш.

— Баща ти е бил човек с вкус.

Рийс се усмихна.

— Още не си казал нищо за... не знам как да го нарека.

— Мисля, че терминът е „убийство“.

— Да, терминът е „убийство“. Една от теориите на шерифа е, че съм сбъркала мястото, а жената не е била мъртва. Смята, че съм видяла двама души да се карат, но не се е стигнало до убийство. И затова никой не е съобщил за изчезнала жена.

— Но ти не си съгласна с него.

— Не съм. Знам какво видях и къде го видях. Може да не са съобщили за изчезването на жената, тъй като не е била важна за никого. Или пък е била от Франция.

Броуди се усмихна.

— Откъдето и да е била, все някой трябва да я е видял. Да сипва бензин, да си купува продукти, или да се мотае в някой мотел или къмпинг. Можеш ли да я опишеш добре?

— Вече ти казах.

— Имам предвид дали можеш да я опишеш на художник?

— На полицейски художник ли?

— В Ейнджълс Фист полицията не разполага с такъв, но в града има талантиливи художници. Мислех си за доктора.

— За доктора?

— Той прави скици с въглен. Хоби му е, но наистина е добър.

— И ще му описвам жертва на убийство, а няма да бъда подложена на преглед?

Броуди сви рамене.

— Ако нямаш доверие на доктора, мога да намеря друг.

— Имам доверие на теб — отвърна Рийс и се усмихна, когато Броуди се намръщи. — Виждаш ли? Казах ти, че е бreme. Да, имам ти доверие, затова съм готова да опитам с доктор Уолъс. Ако дойдеш с мен.

Броуди вече бе планирал да отиде с нея. В никакъв случай не би пропуснал нищо от историята. Но продължи да се мръщи, докато ядеше десерта си.

— Какво ще получа в отплата? — попита той. — Може би нещо, което би вървяло с бутилката бяло вино в хладилника ти?

— В неделя имам почивен ден. Ще се погрижа за менюто.

Той глътна и последната хапка.

— Добре, и аз ти имам доверие. Ще говоря с доктора.

12.

— Е, как мина? — попита Линда-Гейл като остави чиниите на плота и сръчка Рийс с лакът.

— Кое как мина?

— Срещата ти с Броуди снощи.

Рийс обърна хамбургерите.

— Просто му приготвих вечеря. Трябваше да му се отплатя за една услуга.

— Само вечеря — ухили се Линда-Гейл и завъртя очи към Пийт.
— И твърдиш, че не се възползва?

— Рийс е влюбена в мен — обади се Пийт. — Лудо влюбена. Едвам се сдържа.

— Вярно е. Всеки път се боря със себе си.

— Купи свещи — напомни ѝ Линда-Гейл. — И ленени салфетки. И скъпо вино.

— Господи — изкиска се Рийс. — Никакви тайни ли няма в Ейнджълс Фист?

— За мен никакви. Хайде, сподели. Собственият ми любовен живот е мизерен като косата на Пийт напоследък.

— Хей! Косата ми просто си почива от растенето за известно време — намеси се Пийт, като приглади оплешивяващото си теме. — Вече чувствам как скалпът ми се готви за новата реколта.

— Трябва да я наториш — посъветва го Линда-Гейл, после се обърна отново към Рийс. — Добре ли се целува?

— Пийт ли? Невероятен е. Поръчката е готова — оповести накрая, след като подреди чиниите с хамбургери, пържени картофи и салата.

— Ще изтръгна поне малко информация рано или късно — закани се келнерката като взе порциите и потегли към салона.

— Наистина се целувам страхотно — заяви Пийт. — Просто ти съобщавам.

— Никога не съм се съмнявала в това.

— Мъжете като мен, нали знаеш — дребосъците — са страхотни любовници. Ние... мамка му!

Рийс го погледна и пребледня. От ръцете му течеше кръв и капеше по пода.

— Кога ще се науча да внимавам и да гледам какво има във водата, по дяволите! Страхотно се порязах. Хей! Хей!

Тя чу, че Пийт ѝ крещи, но не разбра думите му. Струваше ѝ се, че е застанал на планински връх, а тя е някъде долу в подножието. Внезапно настъпи пълна тишина.

Съвзе се от шамарите по бузите ѝ. Видя уплашеното лице на Джоуни. Отново ѝ се зави свят и ѝ се доповръща.

— Има кръв — прошепна.

— Добре ли е? Господи, Джоуни, тя припадна! Добре ли е?

— Престани да ми дишаш във врата, Пийт! Няма да умре днес — скастри го Джоуни и постави ръка на челото на Рийс, а после опипа главата ѝ за цицини. — Бягай при доктора да ти зашие ръката.

— Трябва да се уверя, че Рийс е добре. Може да е получила мозъчно сътресение или нещо подобно.

— Колко пръста виждаш? — обърна се Джоуни към Рийс като вдигна ръка.

— Два.

— Чудесно. Видя ли, Пийт? Нищо ѝ няма. Отивай да ти зашият ръката. Рийс, можеш ли да седнеш?

— Да. Пийт, как ти е ръката? Много лошо ли пострада?

— Абе, ще се оправи. Докторът ще ме зашие.

Бе увил ръката си с кърпа, но Рийс видя кървавите петна, избили по нея.

— Ужасно съжалявам — промълви.

— Аз съм си виновен. Успокой се — потупа я той по рамото.

— Имаш цицина на тила. Ще отида да ти донеса лед — каза Джоуни.

— Добре съм — отвърна Рийс като я стисна за ръката. — Просто трябва да си поема дъх. Някой трябва да придружи Пийт. Раната му е дълбока.

— Стой спокойно — нареди ѝ Джоуни като се надигна. — Хей, Тод! Закарай Пийт при доктора. Хамбургерът ти ще почака пет

минути. А и няма да плащаш за него. Доволна ли си? — обърна се тя към Рийс.

— Има кръв.

— Виждам. Всеки кръви, когато се пореже. В кухнята непрестанно се случва.

— Аз ще почистя, Джоуни — обади се Линда-Гейл. — Хуанита ще се погрижи за масите ми.

Шефката не отговори, докато вадеше малък пакет с лед от хладилника и го увиваше в тънка кърпа.

— Сложи това на цицината — заповяда тя на Рийс. — А след като се съвземеш, можеш да се качиш горе. Аз ще поема смяната ти.

— Не, добре съм. Мога да работя. Предпочитам да работя.

— Добре тогава. Ставай и да видим дали краката те държат. Бледа си като платно — заяви Джоуни, когато Рийс се хвана за плота и се изправи. — Почини си малко. Поеми си въздух. Пийни вода. Когато цветът се върне на лицето ти, можеш да започнеш работа — добави тя като пхна шише вода в ръката на Рийс.

— Да, точно така ще постъпя. Чистият въздух ще ме освежи. Благодаря.

Джоуни завъртя глава, Линда-Гейл кимна и поведе Рийс навън.

— Искаш ли да седнеш? — попита келнерката.

— Не. Просто ще се облегна тук за минута. Няма нужда да ме пазиш да не падна. Нищо ми няма. Само съм малко замаяна и се чувствам адски глупаво.

И трепериш, помисли си Линда-Гейл като взе шишето от ръката на Рийс и отвъртя капачката.

— И на мен ми става така, когато видя паяк. И то не само онези големите, които сякаш могат да понесат цяла котка на гърба си. Дори миниатюрните паячета ми изкарват акъла. Веднъж се втурнах да бягам от стаята, където бях видяла малко паяче, и се шибнах във вратата с такава сила, че паднах. Сложи си пакета с лед на главата, както ти каза Джоуни. Обзалагам се, че те мъчи зверско главоболие.

— Май има нещо такова. Но Пийт...

— Припадъкът ти го стресна ужасно и той съвършено забрави за ръката си. А това не е малко.

— Ясно, доброто ми дело за деня.

— Джоуни пък е толкова разтревожена и за двама ви, та дори забрави да се ядоса, че ще ѝ се наложи да търси заместник на Пийт, докато му махнат конците. Ето че добрите ти дела стават две.

— Пълна съм с такива.

— Искаш ли по-късно да излезем да пийнем по бира, за да отпразнуваме добрите ти дела?

Рийс отпи голяма глътка вода.

— Знаеш ли какво? С удоволствие ще го направя.

Храната в бара на Кланси не беше лоша, особено ако я полееш с бира. Но за Рийс отиването в бара представляваше важна стъпка напред.

Седеше в бар с приятелка.

При това странен според бостънските ѝ разбирания бар.

По стените висяха ловни трофеи. Глави на мечки, елени и лосове украсяваха боровата ламперия, имаше и някакви зловещи на вид риби. Според Рийс препарираните животни наблюдаваха посетителите в бара с отегчение.

Ламперията сякаш бе всмуквала в продължение на живота на няколко поколения цигарен дим и бирени пари.

Подът бе бая издраскан — очевидно по него бяха търкаляли доста бурета с бира, част от която се бе разливала. Пред малката естрада имаше дансинг.

Барът беше огромен и черен и зад него царуваше Майкъл Кланси, пристигнал от Ирландия в Уайоминг преди около дванадесет години. Жена му имаше четвърт индианска кръв и се наричаше Дъжд. Кланси бе типичният едър ирландски барман. Дъжд приготвяше начос и пържени картофи и още нещо, ако бе в подходящо настроение.

Кожата на столовете пред бара беше лъсната и изтъркана от безбройните задници, седали там през годините. Менюто предлагаше наливен „Будвайзер“, „Гинес“ и бутилирани местни бири, включително нещо, наречено „Грозен кехлибар“, което Рийс не посмя да опита. Останалите възможности бяха бутилиран „Харп“, а за жените — или педалите според Кланси — светъл „Бъд“. Повечето бутилки зад бара съдържаха различни видове уиски.

Линда-Гейл бе предупредила Рийс, че виното, което Кланси сипваше от кутия, е евтино и има вкус на топла урина.

В съседната зала се помещаваха няколко маси за бiliarд и тракането на топките заглушаваше музиката от колоните.

— Как ти е главата? — попита Линда-Гейл.

— Все още стои на рамената ми, а и вероятно е много по-добре от ръката на Пийт.

— Седем шева. Ужас! Но страшно му хареса суетенето ти около него, когато се върна от доктора. Направо се разтопи, когато го накара да седне и лично му сервира прясно изпържената пъстърва.

— Пийт е сладур.

— Да, такъв е. А като говорим за сладури, сега, след като те зашеметих с алкохол, разказвай. Бива ли си го Броуди?

Рийс реши, че ако иска да има приятелка, трябва да се държи подобаващо. Наведе се към Линда-Гейл и прошепна доверително:

— Невероятно темпераментен е. Имам чувството, че ще избухне всеки момент.

— Знаех си! — извика келнерката и удари с юмрук по масата. — Личи си. Устата, очите. Разбира се, има страхотна фигура и всичко друго, но устата му е най-привлекателна. Имаш желание да я захапеш още щом го видиш.

— Признавам си, че е така.

— Какво друго успя да захапеш?

— Нищо друго, но мисля по въпроса.

Линда-Гейл се ококори и се облегна на стола.

— Имаш нечовешки самоконтрол. Наследен или заучен?

— По-скоро е продукт на страх. Вече знаеш историята ми.

Линда-Гейл отпи замислено от бирата си.

— Това притеснява ли те?

— Не знам. Понякога да, но друг път е облекчение.

— Не знам дали да кажа нещо или не. Особено след като Джоуни... — замълча и внезапно прояви силен интерес към бирата си.

— Какво Джоуни?

— Не е редно да повтарям казаното от нея. Но след като вече се изтървах, мога да ти доразкажа. Джоуни доста ни се накара, когато Хуанита започна да говори за теб. Не е казала нищо лошо, но просто не може да си държи устата затворена. Нито пък краката събрани, ако

трябва да сме честни. Както и да е, Джоуни я закова веднага. И ни нареди да не клюкарстваме за теб. Но след като ти заговори...

— Няма проблеми — успокои я Рийс.

Ама че странно! Властната Джоуни Паркс бе поела ролята на неин защитник.

— Просто не обичам да говоря по въпроса.

— Не те обвинявам — кимна Линда-Гейл като я потупа по ръката. — Ни най-малко. Ако бях преживяла нещо подобно, още щях да се крия в ъгъла и да плача за мама.

— Надали, но все пак благодаря, че го казваш.

— Добре, тогава ще говорим за обичайното — секс, храна и обувки.

— Става — усмихна се Рийс и протегна ръка към чипса. — Колкото до храната, знаеш, че това по чипса няма нищо общо с истинско сирене.

— Оранжево е — ухили се Линда-Гейл и натопи чипса си в нещо, което претендираше да е гуакамолe^[1]. — И поне прилича на сирене. А като говорим за мъже, трябва да ти призная, че ще се омъжа за Ло.

— О, Господи! — възкликна Рийс изненадано и изпусна чипса си. — Това е страхотно! Нямах представа.

— Нито пък той — засмя се Линда-Гейл. — А и смятам, че ще ми е нужно известно време, за да го превърна в годен за женене мъж. Но ме бива в проектите.

— Аха. Значи си влюбена в него?

Красивото лице на келнерката доби замечтан вид.

— Обичам го откакто се помня. Всъщност от шестнадесетгодишна, минало е доста време. Ло също ме обича, но се справя с чувствата си като тича наоколо като смахнат и чука всяка жена, която види, за да не мисли за мен. Реших да го оставя да се наиграе, но времето му вече изтича.

— Хм. Доста си либерална.

— Напоследък ми е все по-трудно.

— Ло и аз никога... в случай, че се питаш...

— Знам. Но не бих те обвинила, ако бе направила нещо с него. Поне не много. Разбирам се чудесно с Хуанита, а преди известно време Ло я чукаше редовно. Пък и коя ли не е чукал? — изсмя се тя горчиво.

— Но сигурно нямаше да те черпя бира, ако и ти бе минала през леглото му. С него бяхме гаджета, когато бяхме по на шестнадесет години, тогава още не бяхме готови за сериозна връзка. Кой ли пък е готов за сериозни отношения на шестнадесет?

— Но сега си готова.

— Да, сега съм готова. А ако случайно се чудиш, Броуди не е имал връзка с никоя от Ейнджълс Фист. Носеше се слух, че се виждал с някаква адвокатка в Джаксън, имаше подозрения, че е флиртувал с няколко туристки, но не е спал с никоя от местните жени.

— Предполагам, че не е лошо да го знам. Но всъщност не съм сигурна какво има между нас. Като изключим адски силното сексуално привличане.

— Никак не е малко.

— Мина доста време от последната ми връзка. — Рийс се заигра с крайчетата на косата си докато оглеждаше прическата на Линда-Гейл. — Къде си правиш косата? — попита тя.

— Когато бързам или когато съм склонна да похарча пари?

— Мисля си по въпроса и аз да изхарча малко за косата си.

— Рийс, хич не му мисли. Просто го направи. Знам подходящото място. Следващата седмица ще помолим Джоуни да ни даде едновременно почивен ден и ще те заведе на фризьор.

— Длъжна съм да ти призная, че последния път, когато отидох на фризьор, избягах от салона като подплашен заек.

— Хубаво, че ме предупреди — ухили се Линда-Гейл като облиза сиренето от пръстите си. — Ще донеса въже.

Един от местните каубои се качи на малката сцена. Беше поне метър и осемдесет, издокаран в кожени ботуши и избелели джинси.

— Представление ли ще има? — попита Рийс, когато мъжът хвана микрофона.

— Зависи какво разбираш под представление. Караоке — обясни Линда-Гейл, докато вдигаше чаша към каубоя. — Всяка вечер се забавляват по този начин. Това е Рубен Гейтс. Работи в ранчото заедно с Ло.

— Черно кафе, яйца с препечени филии, бекон и пържени картофи. Редовен клиент в неделя сутрин.

— Точно така. Добър певец е.

Рубен имаше плътен баритон и очевидно тълпата си падаше по изпълненията му. Всички заръкопляскаха възторжено, когато каубоят запя „Руби“.

Докато го слушаше как пее за неверни жени, Рийс се опита да си го представи на брега на реката в черно яке и оранжево ловджийско кепе.

Не е невъзможно, помисли си. Ръцете му бяха силни, а и стойката му изглеждаше подходяща.

Да, би могло убиецът да е човек, за когото тя пържеше яйца и картофи в неделя сутрин. Но също така би могъл да е и всеки от мъжете, седнали до бара или около масите. Всеки от тях можеше да е убиец. Всеки един, повтори си и усети как я обзема дива паника.

Разговорите в заведението продължаваха приглушено от уважение към изпълнителя. Чашите потракваха по дървения бар, столове стържеха по пода.

А противната паника започна да блокира достъпа на въздух до гърдите ѝ.

Виждаше лицето на Линда-Гейл и движението на устните ѝ, но тревогата бе натъпкала ушите ѝ с памук. Насили се да си поеме дълбоко дъх.

— Какво? Извинявай, не те чух.

— Добре ли си? Ужасно пребледня. Главата ли те заболя?

— Не. Добре съм — едвам пророни Рийс и се насили да погледне към сцената. — Предполагам, че все още имам проблеми, когато съм сред много хора.

— Искаш ли да излезем? Не сме длъжни да седим тук.

Но всеки път, когато побягваше отнякъде, правеше стъпка назад.

— Не, добре съм. Ти пееш ли в бара понякога?

Келнерката хвърли бърз поглед към сцената, където Рубен се покланяше под ентузиазираните аплодисменти.

— Разбира се. Искаш ли и ти?

— Не и за милион долара. Е, добре, не и за половин милион.

На сцената се качи друг мъж. Беше около метър и седемдесет и тежеше поне сто кило. Рийс реши, че може да го елиминира от списъка със заподозрените.

Мъжът я изненада с нежния си тенор.

— Не го познавам — отбеляза тя.

— М. Ънгър. Преподава в гимназията. М е за „мече“. И онази брюнетка в бялата риза е Арлийн, жена му. Не идват често в ресторанта на Джоуни — заети са с двете си деца. Но веднъж седмично посещават бара на Кланси, защото той обича да пее. Арлийн също работи в гимназията — сервира в трапезарията. Много са сладки. И страшно влюбени един в друг.

Не е лъжа, помисли си Рийс като загледа как „мечето“ пееше любовната си песен, вторачен в очите на жена си.

По света има нежност и мили хора, напомни си тя. И любов, и радост. Хубаво бе, че отново ставаше част от тях.

Не по-малко приятно ѝ бе да се посмее на следващата изпълнителка — блондинка с кошмарен слух, но добро чувство за хумор, която съсипа една от песните на Доли Партън.

Рийс изкара в бара цял час и реши, че е постигнала невероятен успех.

Докато крачеше към апартамента си по тихите безлюдни улици, се почувства в безопасност и почти напълно спокойна.

А когато отключи вратата си, се почувства у дома.

Заклучи, пусна резето, подпря стола под топката на вратата и отиде да се измие.

Замръзна до вратата на банята. Нито една от тоалетните ѝ принадлежности не беше на мястото си на рафта до мивката. Рийс затвори очи, но когато ги отвори, рафтът все още си беше празен. Дръпна огледалната вратичка на шкафчето, където държеше лекарствата си и пастата за зъби. То също бе празно.

Изстена притеснено и се завъртя, за да огледа стаята. Леглото беше оправено и спретнато, както го бе оставила сутринта. Чайникът блестеше на печката. Но анцугът с качулка, който бе оставила на закачалката, липсваше.

А платненият ѝ сак стоеше до леглото.

Краката ѝ се разтрепериха, когато отиде до сака, дръпна ципа и откри всичките си дрехи грижливо прибрани вътре.

Всичко, с което бе пристигнала в града. Всичките ѝ неща бяха спретнато подредени. Готови за пътуване.

Кой би направил подобно нещо?

Рийс се отпусна на крайчеца на леглото. И погледна истината в очите. Никой не би могъл да го направи. Не и с новото резе на вратата.

Значи беше нейно дело. Нямаше друга възможност. Някакъв инстинкт или пък остатъците от нервната ѝ криза я бяха накарали да събере нещата си. Да се пригответи да побегне за пореден път.

Но защо не можеше да си спомни?

Не ми е за първи път, напомни си тя и стисна главата си с ръце. Не за първи път ѝ се губеха моменти и не можеше да си спомни какво е правила.

Но бяха изминали месеци откак ѝ се бяха случвали подобни неща.

Почти у дома, каза си тя отчаяно. Наистина бе повярвала, че тук е намерила новия си дом. Но явно нещо дълбоко скрито в душата ѝ знаеше, че дори не се е доближавала до него.

Може би трябваше да послуша инстинкта си. Да грабне сака, да го метне в колата си и да поеме нанякъде. Където и да е.

Но ако го направеше, значи се предаваше. А тук се справяше добре. Беше приготвила интимна вечеря, беше излизала с приятелка. Имаше си работа и апартамент. Имаше дори самоличност.

Рийс прибра дрехите си в гардероба и върна четката и лекарствата на мястото им. После включи компютъра. Уви се в дебело одеяло, за да се пребори с ледените тръпки по гърба си, и започна да пише.

„Не избягах. Днес готвих и си спечелих заплата. Пийт си поряза ръката, докато миеше чинии, и изпаднах в шок от кръвта. Припаднах, но не побягнах. След работа отидох в бара на Кланси заедно с Линда-Гейл. Говорихме си за мъже, за фризьори, все нормални неща, за каквито си говорят жените. В бара има караоке, а стените са украсени с главите на убити животни. Лосове и елени, дори мечки. Хората пеят, най-вече кънтри песни. За кратко ме обхвана паника, но не побягнах и се почувствах по-добре. Имам си приятелка в Ейнджълс Фист. Всъщност повечето хора тук са мили и дружелюбни, но приятелството си е друго нещо.

По някое време днес трябва да съм си събрала нещата, но не си спомням да съм го правила. Може да е станало по време на почивката, след като Пийт се нарани.

Кръвта ме стресна и ме върна право в «Манео». За минута ми се стори, че виждам кръвта на Джини, а не на Пийт.

Но си разопаковах нещата и ги прибрах на мястото им. Утре ще отида при доктор Уолъс, за да му опиша мъжа и жената, които видях на реката. Защото наистина ги видях. Знам какво стана.

Не избягах днес. Няма да избягам и утре.“

---

[1] Пюре от авокадо, поднасяно с чипс. — Б.пр. ↑

13.

Доктор Уолъс поднесе кафе и чай в красиви керамични чаши. Захаросаните бисквити бяха подредени в чиния от бледозелено стъкло. Закуската бе поднесена сред семейните снимки и пъстрите възглавници във всекидневната на доктора, който сервираше с финеса на възрастна изискана дама, приемаща приятелките от литературния си клуб.

Беше положил усилия да успокои Рийс и бе успял. Тя се чувстваше очарована, а не паникьосана, докато седяха пред пламтящия в камината огън в уютната стая, ухаеща на гардения.

Първото й впечатление беше за удобство и добър вкус, а второто, че този мъж е прекрасен домакин.

По стените нямаше животински глави, нито колела от каруца, нито дебели индиански одеяла. И макар докторът да бе запален рибар, над камината не висеше грозна риба, а великолепно овално огледало в черешова рамка.

Баба й определено щеше да одобри жилището на доктора.

Всъщност, подобен дом можеше да се срещне често в бостънския Бийкън Хил, помисли си тя и го сподели с домакина.

— Това беше любимата стая на Сюзън — обясни й той като й поднесе чаша чай. — Обичаше да седи тук и да чете. Четеше страшно много. Запазих стаята такава, каквато я харесваше.

Усмихна се леко и наля чай на Броуди.

— Страхувах се, че в противен случай духът й ще ме преследва вечно. А истината е... — замълча за момент, а очите му станаха тъжни. — Мога да седна тук след дълъг тежък ден и да си говоря с нея. Някои хора смятат, че това е лудост — мъж, който говори с починалата си съпруга. Но според мен е напълно човешко. Много неща, които според хората са лудост, са си просто човешчина.

— Да си леко смахнат си е човешко — отбеляза Броуди като си взе бисквита.

— Значи аз съм пример за човек — обади се Рийс. — Докторе, благодаря, че се опитваш да ме успокоиш. Чувствам се чудесно. Но знам, че съм гювеч от неврози и фобии, подправени с параноя.

— Хубаво е да познаваш себе си — ухили се Броуди, като захапа бисквитата. — Повечето хора не знаят, че са откачени, а това е досадно за останалите.

Рийс го изглежда мрачно, после се съсредоточи върху доктор Уолъс.

— Но също така знам, че каквото видях край реката, беше съвсем реално. Не беше сън, нито халюцинация. Нито продукт на развихреното ми въображение. Както мисли шерифът... или всеки друг, но съм сигурна какво видях.

— Не се ядосвай на Рик — меко каза докторът. — Върши си работата. Всички в града са доволни от него.

— Да, така се говори — промърмори тя тихо.

— Но пък може и да успеем да му помогнем.

— Вярваш ли ми?

— Няма значение дали ти вярвам или не. Но нямам причини да отхвърля твърденията ти. Не смятам, че си от хората, които се стремят да предизвикат внимание.

Докторът сипа щедро мляко в кафето си, протегна крака и кръстоса глезените си.

— Принудена съм да изтъкна, че опитите ми в това отношение не се увенчаха с голям успех.

— Е, да, съобщаването на убийство насочва светлината на прожекторите към вестносеца. Затова не вярвам да си измислила историята, с цел да обърнеш вниманието към себе си — отбеляза докторът като побутна очилата си нагоре и я погледна през блестящо чистите стъкла. — Пък и Броуди очевидно ти вярва, а го познавам като човек, който не се доверява лесно. Така че...

Уолъс остави кафето си на масата и взе скицника и молива си.

— Трябва да призная, че това е наистина вълнуващо за мен. Имам чувството, че участвам в „Закон и ред“.

— Коя версия?

Докторът се ухили.

— Аз лично предпочитам оригинала. Е, добре, Броуди ти е казал, че обичам да рисувам. Дори няколко от скиците ми с въглен са

изложени в галерията.

— Вечно забравям да отида да я разгледам.

— Не е лошо да го направиш. Ще видиш учудващо добри картини от местни художници. Но пък преди не съм правил нищо подобно, затова се порових за малко информация. Първо, ще те помоля да ми опишеш формите. Припомни си формата на лицето ѝ. Квадратно, овално, триъгълно. Можеш ли да го направиш?

— Да, мисля, че мога.

— Затвори очи за момент и си представи жената.

Рийс го направи и я видя.

— Овално. Но издължен, тесен овал. Елипса?

— Добре. Значи слабо лице.

— Да. Косата ѝ беше дълга, а шапката, червена шапка, бе спусната ниско на челото ѝ. Но останах с впечатление, че има тясно лице. Отначало не можах да видя очите ѝ — продължи тя. — Носеше слънчеви очила.

— Какво ще кажеш за носа ѝ?

— Носа ѝ? — замисли се тя. — Господи, не съм сигурна, че ще мога да го опиша.

— Направи каквото можеш.

— Мисля... мисля, че беше дълъг и тесен, като лицето ѝ. Но не голям. Забелязах устата ѝ, защото се движеше. Говореше, всъщност крещеше през повечето време. Устата ѝ ми се стори решителна и твърда. Тя самата ми се стори твърда. Не знам как да го обясня.

— Тънки устни?

— Не знам. Може би. Непрестанно се движеха. А когато не говореше, се мръщеше и гледаше заплашително. Носеше обици. Май халки. Не съм сигурна. Забелязах блясъка им. Косата ѝ падаше по рамената, вълниста и много тъмна. Слънчевите ѝ очила паднаха, когато той я събори на земята. Но всичко стана адски бързо. Тя беше ядосана. Останах с впечатление за големи очи, но беше ужасно бясна, а после шокирана, а накрая...

— Някакви отличителни белези? — попита докторът меко. — Белези, бенки, лунички?

— Не си спомням такова нещо. Грим — добави тя внезапно. — Мисля, че носеше доста грим. Червено червило. Наситеночервено. И много руж. Цветовете изглеждаха пресилени. Може да ми се е сторило

така заради гнева ѝ, но тогава си помислих, че е прекалила с ружа. Ала все пак бях доста далеч от тях.

— Добре. Би ли могла да отгатнеш възрастта ѝ?

— О, Боже. Вероятно в края на тридесетте. Плюс-минус десетина години — замисли се Рийс и притисна пръсти към слепоочията си. — Мамка му!

— Карай с първото си впечатление. Това доближава ли се до нея?

Рийс се наведе напред, когато Уолъс завъртя скицника към нея.

Беше по-добър, отколкото бе очаквала. Жената, която я гледаше от скицника, не бе съвсем същата като онази на реката, но определено имаше прилика.

— Добре, добре — промърмори тя като усети как свитият ѝ стомах се отпуска. — Мисля, че брадичката ѝ беше по-остра. Съвсем малко. А очите — не толкова кръгли. По-удължени.

Рийс взе чашата си с чай и отпи, докато чакаше доктора да нанесе поправките.

— Не можах да видя цвета на очите ѝ, но мисля, че бяха тъмни. Устата ѝ не беше толкова широка. А веждите ѝ... Господи, надявам се, че не си измислям, веждите ѝ бяха тънки и силно извити. Сякаш ги бе скубала до смърт. Когато убиецът я дръпна от земята за косата, шапката ѝ падна. Споменах ли това преди? Шапката ѝ падна. Имаше широко чело.

— Поеми си дъх — посъветва я Броуди.

— Какво?

— Поеми си дъх.

— Добре.

Тя последва съвета му и внезапно осъзна колко учестено биеше сърцето ѝ. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че чаят ѝ се разплиска.

— Ноктите ѝ бяха лакирани — продължи Рийс. — Май в червено. Но бях забравила и за това. Видях как ноктите ѝ ровеха пръстта, докато той я душеше.

— Тя одра ли го? — попита я Броуди.

— Не. Не, нямаше как. Той я възседна и коленете му приковаха ръцете ѝ към земята. Не можеше да го одере. Нямаше никакъв шанс. След като падна на земята, всичките ѝ възможности се изпариха.

— Как е сега? — попита докторът.

Рийс разгледа скицата. Помисли, че някои неща липсваха. Но не бе сигурна, че можеше да ги предаде правилно. Яростта, страстта, страха. Но все пак приликата бе забележителна.

— Да, да. Добра е. Виждам я. Това е важното, нали?

— Така мисля. Добре, да видим дали ще успеем да я подобрим малко. Рийс, изяж поне една бисквита, преди Броуди да омете всичките. Дик ги приготи. Тоя тип прави страхотни бисквити.

Рийс започна да гризе бисквитата нервно. Докторът ѝ зададе няколко въпроса. Тя изпи още една чаша чай, докато го наблюдаваше как променя формата на очите и устата на жената и изтънява веждите ѝ.

— Точно така — каза тя като остави чашата си на масата. — Това е тя. Чудесна скица. Точно такава си я спомням. Поне така ми се струва и...

— Престани да се съмняваш в себе си — нареди ѝ Броуди. — Ако скицата се доближава до впечатлението ти от нея, значи сме свършили добра работа.

— Не е от Ейнджълс Фист — каза докторът, като погледна Броуди. — Не прилича на никоя от жените, които познавам.

— Не. Но ако е минала оттук, все някой я е видял. Сигурно е заредила с бензин или си е купила някакви продукти. Ще покажем скицата наоколо.

— Рик може да изпрати по факса копия до другите градчета — сети се докторът. — И на парковите власти. Но жената със сигурност не ми е позната. Лекувал съм всички жители на Ейнджълс Фист и околностите, включително туристи и минаващи от тук. Мамка му, вероятно съм плеснал и задничето на всяко новородено през последните двадесетина години. Жената не е оттук.

— А ако не са минали през градчето — отбеляза Рийс тихо, — може никога да не узнаем коя е била.

— Ей това ти харесвам, слабаче — обади се Броуди. — Винаги мислиш позитивно — ухили се той като лапна още една бисквита. — Защо не опиташ да опишеш и мъжа?

— Не го видях. Поне не добре. Част от профила му. Гърба и ръцете му, но носеше ръкавици. Стори ми се, че има големи ръце, но може и да съм си въобразила. Кепе, слънчеви очила, яке.

— Видя ли коса под кепето? — попита докторът.

— Не. Не мисля. Не забелязах. Тя беше... в светлината на прожектора. А когато я просна на земята, изпаднах в шок. Макар че продължих да гледам. Не можех да спра въпреки онова, което ѝ се случваше.

— Можеш ли да кажеш нещо за брадичката и челюстта му?

— Единственото, което си спомням, е, че изглеждаше твърд. Но казах същото и за нея, нали? — тя разтърка очи и се опита да си припомни. — Беше спокоен през повечето време и останах с впечатление, че има страхотно самообладание. Тя се движеше много, беше разгневена, а той просто стоеше и почти не помръдваше. Тя размахваше ръце, сочеше с пръст и беснееше. В началото мъжът я бутна, сякаш отпъждаше досадна муха. Но може и да си въобразявам.

— А може и да не си въобразяваш — успокои я докторът. — Какво ще кажеш за фигурата му?

— Стори ми се едър и масивен, но не съм сигурна. По-висок и по-силен от нея. Накрая, когато я възседна и започна да я души, мисля, че е знаел точно какво прави. Затисна ръцете ѝ и можеше да я задържи на земята, докато се успокои, за да могат да поговорят. Но вместо това я уби съвсем хладнокръвно. Може да е било заради разстоянието, но ми изглеждаше студен и решителен.

Докторът завъртя скицата отново и я поднесе на Рийс. Тя я погледна и потръпна.

Портретът беше в цял ръст. Мъж, обърнат с гръб към нея. Виждаше се само четвърт от профила му. И тъй като можеше да е кой ли не, стомахът ѝ се сви уплашено.

— Анонимност — отбеляза тя.

— Но все пак можеш да елиминираш някои хора от Ейнджълс Фист — каза Уолъс. — Например Пийт. Той е дребен и кльощав. Или Малкия Джо Пиърс, който има поне петдесет наднормени килограма, плюс високо кръвно.

— Или Карл. Тялото му е с формата на буре — добави Рийс, като се поуспокои малко. — Прав си. Не мисля, че беше млад. Имам предвид, не беше тийнейджър, нито млад мъж над двадесет. Стойката и движенията му бяха на по-зрял човек. Благодаря ти. Това проясни главата ми.

— Не бях аз — намеси се Броуди. — Освен ако не съм успял да се превърна в Супермен и да прелетя над реката.

— Не — усмихна се Рийс за първи път. — Не беше ти.

— Ще направя копия и ще закача едно от тях в кабинета ми. Почти всички минават редовно оттам — каза докторът като взе скицата на жената. — Ще занеса копия и в службата на шерифа.

— Благодаря ти.

— Както ти казах, приятно ми е да си играя на детектив. Интересно разнообразие за мен. Броуди, защо не отнесеш таблата в кухнята?

Погледът, който Уолъс отправи на Броуди, подсказа на Рийс, че лекарят се бе върнал, а тя бе пациентът. Опитва се да не възнегодува, особено след услугата, която ѝ бе направил, но гърбът ѝ се скова, когато писателят излезе от стаята.

— Не дойдох тук за медицинска консултация — започна тя.

— Май няма да е лошо да я направиш. Аз съм стар селски доктор, а ти седиш в стаята ми. Очите ти са изморени. Как спиш?

— Накъсано. Някои нощи е по-добре от други.

— Апетит?

— Идва и си отива. Но вече се храня много по-добре отпреди. Знам, че физическото ми здраве е свързано с психическото. И не пренебрегвам нито едно от двете.

— Главоболия?

— Да — въздъхна тя. — Не толкова чести както преди и не толкова силни. Но все още неочаквано изпадам в паника. Преди изпитвах див ужас нощем, а сега само сънувам кошмари от време на време. Но съм по-добре. Пих бира в бара на Кланси с Линда-Гейл. А цели две години не можех да седна в бар и да си говоря с приятелка. Мисля си, че искам да спя с Броуди. Не съм била с мъж от две години. А всеки път, когато се зачудя дали да напусна града, не го правя. Дори разопаковах нещата си снощи и ги прибрах по шкафовете.

Очите му я погледнаха изненадано.

— Значи преди това си събрала багажа си?

— Аз... — тя заекна за момент. — Да. Не помня да съм си събираща багажа и знам, че това определено е черна точка за мен, но я изличих като си разопаковах нещата. А и дойдох тук. Справям се с живота. Функционирам.

— И се отбраняваш — добави докторът. — Значи не помниш, че си събрала багажа си, така ли?

— Не, не помня. И това ме плаши. А предишния ден бях сложила някои неща не на местата им и просто не си спомнях. Но се справих. А преди година нямаше да мога.

— Какви лекарства взимаш?

— Никакви.

— По лекарска препоръка?

— Не. Започнах да намалявам количествата постепенно, а преди около шест месеца спрях да взимам каквото и да било. Лекарствата ми помогнаха, когато се нуждаех от тях. Знам, че благодарение на тях успях да възстановя равновесието си. Но не мога да живея пълноценно, ако се тъпча с хапчета. Помогнаха ми да изкарам най-лошите моменти, а сега искам да живея. Искam отново да съм самата аз.

— Ще дойдеш ли при мен, ако прецениш, че се нуждаеш от медицинска помощ?

— Добре.

— Ще ми позволиш ли да те прегледам?

— Аз не...

— Просто преглед, Рийс. Кога си преглеждана за последен път? Тя въздъхна.

— Преди около година.

— Защо не дойдеш в кабинета ми утре сутрин?

— На работа съм.

— Добре, утре следобед. В три часа. Ще ми направиш услуга.

— Не е честно — промърмори тя. — Е, добре — склони накрая. — Харесвам къщата ти. И се радвам, че си запазил стаята такава, каквато я е обичала жена ти. Искa ми се да мисля, че някой ден и аз ще имам такава стая и някой, който да държи на мен достатъчно, за да я запази същата. Опитвам се да го постигна. А сега трябва да отивам на работа — добави и стана.

Докторът също се надигна.

— Утре в три — каза той, като протегна ръка към нея, сякаш за да скрепят сделката.

— Ще дойда.

Уолъс я изпрати до вратата. Броуди се присъедини към тях. Излязоха заедно навън и писателят тръгна към колата си.

— Ще се поразходя — съобщи му Рийс. — Нуждая се от малко чист въздух, а и имам малко време преди смяната.

— Добре. Ще те придружа, а ти ще ми приготвиш обяд.

— Току-що се натъпка с бисквити.

— Е, и?

Тя поклати глава.

— После ще трябва да се върнеш дотук пеша, за да си вземеш колата.

— Това ще ми помогне да смеля обяда. Правите ли печено пиле?

— Мога да го приготвя, но не е в менюто.

— Готов съм да си платя допълнително. Яде ми се сандвич с печено пиле и лучени кръгчета. По-добре ли се чувстваш?

— Мисля, че да. Доктор Уолъс го бива в успокояването — каза тя като пъхна ръце в джобовете на дебелия анцуг, с който се пазеше от упорития пролетен хлад. — Но ме изнуди да отида на преглед утре. А ти вероятно си знаел, че ще го направи.

— Спомена ми го. Той си е любопитен. Попита ме дали спя с теб.

— Защо?

— Такъв си е. Щом живееш в Ейнджълс Фист, трябва да се грижи за здравето ти. Затова съм сигурен, че ако жената бе прекарала тук известно време, щеше да я познава. Виж, кучето на шерифа пак е в езерото. Това животно предпочита да плува, вместо да ходи.

Спряха да погледат кучето, което подскачаше ентусиазирано във водата.

— Ако остана тук, ще си взема куче и ще го науча да вади топката от езерото, както Аби прави с Моузес. И ще си наема една от хижите, за да може да е на чист въздух, когато съм на работа. Баба ми има малко пуделче на име Марсо. Пътува навсякъде с него.

— Дребно пуделче на име Марсо не е истинско куче.

— Съвсем истинско си е и е невероятно сладък.

— Това си е играчка с педалско име.

Рийс се засмя.

— Марсо е много умен и верен.

— Носи ли сладки жилетчици?

— Не. Баба ги смята за кич. А макар да обичам Марсо, възнамерявам да си взема голямо рошаво куче като Моузес. Куче,

което предпочита да плува, вместо да ходи.

— Ако останеш тук.

— Да. Ако остана.

Рийс си представи как Моузес се гмурка във водата и реши да последва примера му и да се гмурне надълбоко.

— Мисля да дойда в дома ти утре вечер, да ти сготвя и да остана цяла нощ.

Броуди продължи да върви с нея. Минаха покрай къща, където жена садеше теменужки в малка кръгла лека в средата на полянката си, осеяна с джуджета с островърхи шапки. Той се зачуди защо хората омаскаряваха ливадите си с пластмасови кукли и животни.

— Оставането през нощта означава ли секс? — попита.

— Господи, надявам се. Не мога да обещавам нищо, но се надявам.

— Добре — кимна Броуди като отвори вратата на ресторанта. — Ще изпера чаршафите.

Рийс спазва часа си при доктора и приеме това за още една стъпка напред. Мразеше силно неприятното усещане за голота, когато носеше само простата памучна нощница.

Но пък ако не можеше да се съблече пред лекар, как очакваше да прави секс с Броуди?

Ще го направя на тъмно, помисли си тя, седнала на масата за прегледи, докато сестрата мереше кръвното ѝ. Загасени лампи и затворени очи.

А и алкохолът щеше да помогне. Много алкохол и пълна тъмнина.

— Кръвното ти е повишено, сладурче.

Уилоу, сестрата, бе от племето шошони. Индианската кръв си личеше в гъстата черна коса, която носеше на дебела плитка, и тъмнокафявите очи.

— Нервна съм. Лекарите ме изнервят.

Уилоу я потупа по ръката.

— Не се тревожи. Докторът е сладур. Трябва да ти взема кръв. Свий си ръката в юмрук и си мисли за приятни неща.

Рийс едва усети боцването и писа шестица на Уилоу. След раняването я бяха боли милиони пъти. Някои от сестрите имаха ръце

на ангели, други — на дървари.

— Докторът ще дойде при теб след минута.

Рийс кимна и се шашна, когато казаното от Уилоу се оказа истина.

Доктор Уолъс изглеждаше различен с бялата престилка над карираната риза, със слушалката, увиснала на врата му, и снежнобелите маратонки. Той й намигна и взе картоната й.

— Веднага мога да ти кажа, че трябва да качиш най-малко пет-шест кила — започна той.

— Знам, но преди няколко седмици се нуждаех поне от петнадесет.

— Нямах операции, освен след раняването, нали?

Рийс навлажни устни.

— Не. Винаги съм била здрава.

— Не си алергична към нищо. Кръвното ти може да е по-ниско, а сънят — по-солиден. Цикълът ти е редовен.

— Да. След като ме простреляха, не беше. Регулирах го с хапчета против забременяване. Не че иначе имах нужда от тях.

Но това може да се промени довечера, помисли си тя и се зачуди дали кръвното й пак внезапно не се е повишило.

— В семейството ти няма сърдечни заболявания, рак на гърдата, диабет. Не пушиш, а количеството алкохол, което консумираш, е сведено до минимум.

Уолъс продължи да разглежда картоната й, после кимна и го остави настрани.

— Добра основа.

Преслуша дробовете и провери рефлексите й, после я накара да стане права, за да прегледа координацията и равновесието й. Насочи светлина в очите и ушите й, огледа сливиците и лимфните й възли.

През цялото време водеше безгрижен разговор, подправен с градски клюки.

— Чу ли, че най-големия син на Бебе и две от приятелчетата му ги хванали да крадат шоколади от бакалията?

— Под домашен арест е — кимна Рийс. — Шестдесет дни, без възможност за преждевременно освобождаване. Може да отива само на училище и до ресторанта на Джоуни. А два часа всеки следобед изпълнява задачите, които господин Дръбър му възлага.

— Браво на Бебе. Чух, че Мейси Наб изхвърлила дрехите на Бил през прозореца отново. А и спортните му награди от годините, когато играеше в гимназиалния отбор.

Рийс осъзна, че прегледът не бе чак толкова страшен. А разговорите за хора, които и двамата познаваха, определено бяха приятни.

— Носи се слух, че загубил на покер парите, които спестявал, за да й купи годежен пръстен — каза Рийс. — Бил твърди, че играл, за да спечели достатъчно за скъп пръстен, но тя не му вярва.

— Мейси му изхвърля багажа поне четири пъти годишно. Бил пести за пръстен от пет години, така че дрехите му са се озовавали на тротоара двадесет пъти. Внукът на Карл в Ларами спечелил стипендия за университета.

— Така ли? Това не го знаех.

— Аз съм светкавица — ухили се докторът с блеснали очи. — Самият Карл научи едва днес следобед. И сега е невероятно горд. Отивам да повикам Уилоу. Ще вземем цитологичната намазка и ще прегледаме гърдите ти.

Рийс примирено се отпусна на гинекологичния стол. Вторачи се в тавана и изрисуваните по него пеперуди.

— Изглежда здрава — отбеляза докторът.

— Това е чудесно като се има предвид, че не е правила никакви упражнения от дълго време.

Рийс чу смеха на Уилоу и затвори очи. Трябваше да не забравя да внимава с мислите си, които внезапно се превръщаха в думи.

След като свърши, Уолъс я потупа по глезена и се изправи, за да я заобиколи и започне прегледа на гърдите ѝ.

— Преглеждаш ли се сама всеки месец?

— Да. Не. Правя го, когато си спомня.

— Под душа, през първия ден от цикъла ти. Превърни си го в навик и няма да забравиш — посъветва я той като докосна нежно белега ѝ. — Изтърпяла си сериозна болка.

— Да — потвърди Рийс, като продължи да гледа пеперудите. — Ужасна болка. А понякога изпитвам и фантомна болка — по време на кошмар или след него. По време на пристъп на паника. Знам, че не е истинска болка.

— Но ти се струва съвсем реална.

— Да.

— Колко често се случва това?

— Трудно е да се каже. Един-два пъти седмично. Сериозно подобрене в сравнение с един-два пъти на ден.

— Можеш да седнеш — каза докторът като се върна на стола си, а Уилоу излезе от стаята с безшумни стъпки. — Не се ли интересуваш от продължаване на терапията си?

— Не.

— Нито от помощта на химията?

— Не. Изпробвах и двете й както ти казах, помогнаха ми, но трябва да продължа живота си без тях.

— Добре. Заключение ми е, че си малко изтощена, но надали ще те изненадам. Подозирам, че резултатът от кръвния тест ще покаже, че си на границата на анемията. Искам да включа в храненето си богати на желязо храни. Ако не знаеш кои са богати на желязо, ще накарам Уилоу да ти разпечата списъка.

— Готвачка съм. Познавам храните.

— Тогава ги яж — нареди й той като размаха пръст заплашително. — Ще ти дам и билки, които ще ти помогнат да спиш по-добре. Билков чай, който ще пиеш преди лягане.

Рийс повдигна вежди.

— Лечение с билки?

— Билките са използвани като лекарства от векове. Преди играех шах с дядото на Уилоу. Беше шаманът на племето и невероятен шахматист. Научи ме на страшно много неща за природните лекове. Миналата есен почина в съня си. Беше на деветдесет и осем години.

— Добра препоръка.

— Ще приготвя билките и утре ще ги оставя в ресторанта на Джоуни заедно с указанията.

— Надявам се, че не съм нахална, но може ли да получа и списък с названията на билките?

— Разумно. Настоявам да дойдеш пак на преглед след четири-пет седмици.

— Ама...

— Искам да проверя теглото ти, кръвта и общото ти състояние. Ако има подобрене, следващият преглед ще бъде чак след три месеца.

Ако не — той сложи ръце на раменете ѝ и я погледна строго в очите, — ще стана лош.

— Добре, докторе.

— Послушно момиче. Чух, че правиш страхотно печено с всичките му гарнитури. Това ще е таксата ти за днес като се има предвид, че те изнудих да дойдеш на преглед.

— Не е справедливо.

— Ако печеното не ми хареса, ще ми платиш в пари. Хайде, иди да се облечеш.

Рийс остана седнала още няколко минути, след като докторът излезе и затвори вратата зад себе си.

14.

Броуди не забрави да изпере чаршафите, но работата пред компютъра го погълна за около шест часа и чак след това си спомни да ги пъхне в сушилнята.

След като се измъкна от проливния дъжд и калта, в които бе хвърлил героите си, внезапно ужасно му се прииска да запали цигара. Не беше дърпал от великолепните „Уинстън“ цели три години, пет месеца и дванадесет дни, изчисли той, когато се улови, че протяга ръка към несъществуващия пакет.

Но ползотворната писателска работа, също като добрия секс, често го караше да изпита нуждата отново.

Затова просто седна и си пофантазира за момент. Простичкото, но съблазнително смъртоносно удоволствие от ваденето на цигарата от пакета, откриването на една от стотиците запалки, които се търкаляха наоколо, щракването и поемането на първата глътка дим.

По дяволите, можеше да усети вкуса на цигарата — леко сладникав и приятно замайващ. Това бе проклятието на доброто въображение.

Нищо не го спираше да отиде до града още сега и да си купи цигари. Но за него това бе въпрос на чест. Беше отказал цигарите и бе сложил край. Всъщност така бе постъпил и с „Трибюн“.

След като затвореше някоя врата, никога вече не я отваряше.

А това пък бе проклятието да си упорито копеле.

Можеше да слезе долу и да си достави удоволствие с пакет чипс. Или пък да си направи сандвич.

Мисълта за храна му напомни, че Рийс щеше да се появи след няколко часа. А това пък го накара да си спомни за пералнята.

— Мамка му! — изруга той, надигна се от бюрото и се отправи към мокрото помещение.

Натъпка чаршафите в сушилнята и влезе в кухнята. Чиниите от предишната вечер седяха в мивката. Местният вестник и страниците от

„Чикаго Трибюн“ бяха разпилени по масата, заедно с няколко тетрадки, моливи, химикалки и купчина писма.

Примири се с факта, че трябваше да разтреби. А тъй като разтребването предвещаваше великолепна вечеря и може би секс, определено си струваше да го направи.

Освен това не беше прасе.

Нави ръкавите на любимия си вехт анцуг и се зае с чиниите.

— Защо изобщо ги слагаш в мивката? — запита се той на глас.
— Всеки път, когато го правиш, ти се налага да ги вадиш оттам.

Свърши работата бързо като през цялото време си мислеше колко хубаво щеше да е, ако в къщата имаше миялна машина. После се замисли за Рийс.

Зачуди се дали бе спазила часа си при доктор Уолъс. После се запита какво щеше да види в огромните ѝ тъмни очи, когато влезеше в дома му тази вечер. Спокойствие, страх, веселие или тъга?

Как ли щеше да изглежда в кухнята му, докато готвеше както художник твори? Рийс бе майстор в създаването на форми, цветове и вкусове. А най-прекрасният вкус бе нейният. Да, наистина мислеше за нея прекалено много напоследък, а това не бе типично за него.

Остави чиниите да се сушат и се захвана с масата. Помисли си, че досега не бе вечерял в компания в дома си. Ако Мак или докторът се отбиеха, пиеха бира и замезваха с чипс.

Няколко пъти бе канил компания за покер, но отново се бяха задоволявали с бира, чипс и пури.

Веднъж бе ял пържени яйца с вино в два сутринта, когато сладката Гуен от Ел Ей, дошла на ски в градчето, се бе озовала в леглото му в една паметна нощ през януари.

Но нито едно от тези преживявания не можеше да се сравни с посещението на жена, която да сготви и да сподели вечерята в дома ти.

Броуди отнесе вестниците в мокрото помещение и ги сложи върху купчината, която предаваше на вторични суровини всяка седмица. Намръщи се на кофата и парцала, но все пак ги взе.

— Виждате ли, не съм прасе? — промърмори той на глас, докато миеше пода в кухнята.

Нямаше да е зле да оправи и спалнята, в случай че се стигнеше до секс. А пък ако не се получи, поне нямаше да му се налага да гледа бъркотията, докато се върти сам в леглото си.

Прокара ръка по лицето си и си напомни да се обръсне. Не си беше направил труда сутринта.

Рийс вероятно щеше да иска свещи, затова изрови няколко от чекмеджето. Без съмнение бе приятно да седиш и да вечеряш с красива жена на свещи.

Но когато се улови, че се чуди дали лалетата вече са цъфнали, застина.

В никакъв случай. Това бе откачена работа. Когато мъж купеше цветя на жена, особено любимите ѝ цветя, все едно я молеше да го приеме сериозно. А това бе опасно.

Никакви проклети лалета.

Освен това, ако купеше цветя, щеше да му се наложи да купи и ваза, в която да ги сложи. Не, нямаше да се захваща с подобни идиотщини.

Чистата кухня щеше да свърши работа, а ако не ѝ харесаше...

— Вино! Мамка му!

Знаеше си, че има само бира и бутилка „Джак Даниълс“ в хладилника. Намръщи се и се приготи да отиде до града, но внезапно го осени вдъхновение.

Изрови бележника с телефонните номера и звънна в магазина за алкохол.

— Хей, Рийс Гилмор идва ли за вино днес? Така ли? Какво... А, добре, благодаря. Добре съм, благодаря, ти как си? Аха...

Броуди се облегна на плота и си помисли, че само след няколко минути из градчето щеше да се разнесе мълвата за вечерята му с Рийс и храната, която вървеше със „Совиньон Блан“.

Заслуша се внимателно, когато продавачът му спомена, че и шерифът се е отбил в магазина с копие от скицата на доктор Уолъс.

— Позна ли жената? — бързо попита той. — Не. Да, видях я. Не, не мисля, че прилича на Пенелопе Крус. Не, Джеф, наистина не вярвам, че Пенелопе Крус е била в градчето и са я убили. Разбира се, веднага ще те уведомя, ако чуя нещо. Чао.

Броуди затвори и поклати глава. Хората бяха адски забавни, ала можеха да станат и доста досадни. Но това пък поддържаше равновесието.

— Пенелопе Крус — промърмори той като изсипа водата от кофата в мивката.

Спомни си за чаршафите, след като откри две бели свещи, прибори в чекмеджето за аварийни ситуации, и буркан със свещ, който някой му бе подарил за Коледа, но никога не бе използвал. Бурканът носеше гордото име „Ябълковият пай на мама“.

Не беше особено романтично, но по-добре от нищо.

Занесе буркана и чистите чаршафи в спалнята. Бе твърдо решен да оправи стаята, но допусна грешка като погледна през прозореца.

По езерото се носеха няколко лодки. Позна кануто на Карл в северната част. Сигурно бе излязъл за риба. Животът му се състоеше основно от риболов и клюкарстване с Мак.

После видя хлапето на Рик с Моузес. Кучето се втурна след топката и подплаши чапла. Птицата се издигна нагоре стреснато и полетя към тръстиката.

Хубава картина, разсеяно си помисли Броуди. Красива, спокойна и...

Нещо в светлините и сенките по езерото го върна към книгата му. Присви очи, когато Моузес изскочи на брега, стиснал топката в зъбите си.

Ами ако не беше топка...

Заряза чаршафите на леглото и се върна в кабинета си. Обеща си, че ще напише само тази сцена. Не повече от половин час с книгата, после щеше да разтреби спалнята, да се обръсне, изкъпе и да облече нещо прилично, което не изглеждаше сякаш бе спал с него.

Два часа по-късно Рийс остави огромна кутия с продукти на терасата на Броуди, почука на вратата и се върна до колата си за следващата кутия.

Вторият път почука по-силно. Липсата на отговор я накара да се намръщи и да натисне дръжката.

Знаеше, че инстинктивната ѝ тревога дали Броуди не се е удавил във ваната, паднал по стълбите или е бил убит, е абсурдна, но все пак се уплаши.

Къщата бе невероятно тиха и изглеждаше празна. Не може да се принуди да пристъпи през прага, но образът на Броуди, потънал в кръв някъде вътре, я накара да го направи.

Тя влезе и извика името му.

Чу скърцането на дъски горе, грабна готварския си нож от кутията и стисна дръжката му с две ръце.

Броуди се появи на горната площадка на стълбите.

— Какво? Колко е часът?

Рийс едва не припадна от облекчение, но успя да се облегне на вратата и запази равновесие.

— Шест. Почуках, но...

— Шест! Мамка му! Аз... увлякох се...

— Няма проблеми — успокой го тя.

Болката в гърдите ѝ се замени с умиление. Броуди изглеждаше толкова раздразнен, рошав, огромен и мъжествен. Ако краката я държаха, щеше да се втурне нагоре по стълбите и да му се метне на врата.

— Искаш ли да отложим вечерята? — попита тя.

— Не — намръщи се той. — Трябва да... трябва да пооправя — обясни, като се сети ядосано за проклетите чаршафи. — Имаш ли нужда от помощ?

— Не. Всичко е наред. Ще започна да приготвям вечерята, ако нямаш нищо против. Ще ми отнеме около два часа, може и по-малко. Така че действай спокойно.

— Добре — кимна Броуди като пхна ръце в джобовете на джинсите си. — Какво щеше да правиш с ножа?

Рийс бе забравила за готварския нож в ръцете си и сега го погледна с объркване и срам.

— Не знам — отвърна.

— Остави го на масата, иначе ще се пхна под душа треперещ от страх да не ме заколиш.

— Разбира се.

Тя се завъртя да прибере ножа в кутията, а когато се обърна, Броуди бе изчезнал.

Внесе и двете кутии в къщата. Искаше ѝ се да заключи предната врата, ала не посмя — все пак къщата не бе нейна. Но пък как бе възможно Броуди да не осъзнава колко лесно някой бандит можеше да проникне в дома му? Та нали тя самата бе влязла вътре без изобщо да я усети. Как можеше да си стои горе и да не му пука за отключената врата? И да се къпе на всичкото отгоре!

Господи, колко ѝ се искаше да притежава неговата самоувереност, макар да ѝ се струваше глупава.

Но тъй като не я притежаваше, заключи вратата. А след като отнесе продуктите в кухнята, заключи и задната врата.

Къщата не бе нейна, но все пак сега се намираше в нея. Как можеше да се съсредоточи върху приготвянето на вечерята, ако вратите бяха отключени?

Успокоена, Рийс извади гювеча, който бе приготвила, и го остави на печката. Сипа мляко в малка тенджерка и го сложи да ври на котлона. После взе новия си комплект кухненски ножове от кутията. Харчеше прекалено голяма част от заплатата си за кухненски прибори, но не можеше да се спре. Извади и свинските пържоли, накиснати в специалната марината още от предишната вечер.

Рийс ги остави настрани и сложи виното в хладилника, после огледа съдържанието му набързо.

Беше по-зле отколкото си бе представяла. Добре че бе донесла всичко, от което имаше нужда. Броуди имаше две-три яйца, парче масло и малко сирене. Кисели краставички, мляко с изтекъл срок на годност, и осем бутилки бира. Два сбръчкани портокала седяха на долния рафт и никъде не се виждаха зеленчуци. Тъжна работа!

Но докато сипваше горещото мляко върху нарязаните картофи, долови уханието на боров препарат за чистене. Очевидно Броуди си бе направил труда да измие преди идването ѝ.

Рийс пхна гювеча във фурната и нагласи часовника.

Броуди влезе в кухнята след около половин час, тъкмо когато Рийс слагаше и свинското да се пече. Масата бе подредена с неговите чинии, но Рийс бе донесла тъмносини салфетки, чаши за вино, свещи и малка стъклена купа, в която плуваха миниатюрни жълти рози.

В кухнята ухаеше на нещо сочно от фурната, а от зеленчуците на плота се носеше свеж аромат. А самата Рийс бе комбинация от сочност и свежест.

Извърна се към него и Броуди отбеляза доволно, че очите ѝ не излъчваха тъга и страх. Бяха просто невероятно красиви и тъмни, и много топли.

— Мислех да... Ох...

Рийс отстъпи леко назад, когато Броуди се приближи. В очите ѝ проблесна лека тревога, когато я хвана за ръцете и я повдигна леко.

Но той усети само топлина, когато притисна устни в нейните. Рийс повдигна ръце и обгърна рамената му. Беше готов да се закълне, че я усети как се разтапя.

Пусна я, отдръпна се леко и каза:

— Здравсти.

— Здравсти. Тъъ... къде съм?

Той се ухили.

— Къде искаш да си?

— Май точно тук. Канех се да направя нещо. А, да, мартини.

— Без майтап?

— Да.

Рийс отиде до хладилника и извади двете изстудени чаши, които бе донесла със себе си. Внезапно се закова на място.

— Не обичаш ли мартини? — попита тя притеснено.

— Обичам, разбира се. Но Джеф не ми каза, че си купила и водка.

— Джеф?

— Джеф от магазина за алкохол.

— Джеф от магазина за алкохол — повтори тя като въздъхна леко. — Да не би да правят списък на алкохола, който купувам? Да не ме смятат за градския пияница?

— Не. Уес Прит е непобедим в тази категория. Звъннах в магазина, защото предположих, че ще искаш вино. Реших, че ако вече си го купила, ще си спестя отиването до града.

— Аха, разумно. Сетих се за мартинито чак след като приготвих всичко. Взех чашите и шейкър на заем от Линда-Гейл. Тя си ги купила преди няколко години, за да си прави „Космополитън“.

Броуди отстъпи назад и я загледа как отмерва алкохола, раздрусва шейкър и добавя маслини. После огледа резултата в чашата, която му подаде.

— Не съм пил мартини от... не помня откога. В бара на „Кланси“ просто не си поръчваш подобно нещо.

— Е, малко изисканост в Ейнджълс Фист — усмихна се Рийс като чукна чашата си в неговата.

— Дяволски добро мартини — отбеляза той като я загледа над ръба на чашата. — Невероятна си.

— Така е — съгласи се Рийс. — Опитай това. Тя му поднесе малка чинийка с нещо, което приличаше на пълнена целина и бе подредено в сложна геометрична форма.

— Какво е това? — учуди се.

— Държавна тайна, но основно сирене „Гауда“ и изсушени домати.

Броуди не беше почитател на суровата целина, но реши, че водката ще убие вкуса ѝ, затова посмя да я опита. И веднага си промени мнението.

— Не знам каква е държавната тайна, но определено върви с целината повече, отколкото фъстъченото масло, което майка ми слагаше.

— Надявам се да е така. А сега седни и се наслаждавай — каза тя като отпи от мартинито си. — Аз ще направя салатата.

Броуди не седна, но я загледа как пече кестени. Представете си само, печени кестени! После я видя да слага някакви треволяци в тиган.

Изпита силно подозрение към треволяка, а на всичкото отгоре и печен?

— Ще готвиш салата? — попита той разтревожено.

— Приготвям салата от спанак и червено зеле с печени кестени и сирене „Горгонзола“. Не мога да повярвам, че Мак поръча да му доставят „Горгонзола“, след като миналата седмица му споменах, че ми се иска да си купя малко.

— Не забравяй, че Мак си пада по теб.

— Страхотен късмет е, че човек, който може да ми достави „Горгонзола“, си пада по мен. Доктор Уолъс каза, че имам нужда от желязо. А спанакът е богат на него — поясни Рийс, а като го погледна, видя уплашеното му изражение и се засмя. — Ти си голямо момче. Ако не харесаш салатата, не си длъжен да я ядеш.

— Дадено. Как мина при доктора?

— Много е внимателен и е невъзможно да спориш с него. Смята, че съм изтощена и леко анемична, но иначе съм добре. Лекарите са ми омръзнали до смърт, но прегледът мина по-добре, отколкото очаквах. А когато се отбих в магазина за алкохол, Джеф спомена, че шерифът идвал с копие от скицата.

— Да, и аз го чух. Джеф каза ли ти за Пенелопе Крус?

Рийс се усмихна.

— Да. Шерифът изпратил копие и в ресторанта на Джоуни, но никой не я позна.

— Ти да не би да очакваше да я познаят?

— Не знам какво очаквах. Предполагам, че дълбоко в себе си таях надеждата някой да я види и да възкликне: „Я, това е Сали Джоунс, която живее на изток от града. Напоследък си има доста проблеми с гадния си съпруг.“ След което шерифът да арестува проклетия съпруг и всичко да приключи.

— Чудесен сценарий.

— В известно отношение. Както и да е, довърших книгата ти. Радвам се, че не погребва Джак жив.

— И той се радва.

Рийс се засмя.

— Обзалагам се. Харесва ми, че не го идеализираш. Много човечен и весел, и готов да се провали, но смятам, че Лия ще му помогне да се превърне в истински добър мъж. А и я остави да победи лошите. Според мен това беше чудесно.

— Радвам се, че ти харесва.

— О, да, много. Дори си купих следващата ти книга — „Кръвни връзки“ — гордо му съобщи тя, после видя, че леко се намръщи. — Какво?

— Книгата е... има доста насилие. Може да не ти хареса.

— Защото съм преживяла подобно насилие лично?

— Може да ти напомни прекалено много неща.

— Ако ми се отрази зле, ще я зарежа. Ти пък можеш да зарежеш салатата от спанак — усмихна се тя като отиде да нагледа печеното. — Всичко върви по график. Защо не запалиш свещите и не отвориш виното?

— Добре.

— Е, какво те увлече днес?

— Да ме увлече?

— Когато дойдох каза, че си се увлякъл.

— А, да — кимна Броуди и запали тъмносините свещи, които Рийс бе донесла. — Работа.

— Значи книгата ти върви добре?

— Да — потвърди, докато вадеше виното от хладилника. — Денят мина доста добре.

— Но не искаш да говориш за това.

Броуди затърси тирбушон, но Рийс му подаде онзи, който бе донесла.

— За кое?

— За книгата ти.

Той се замисли, докато отваряше виното. Рийс добави още спанак в тигана.

— Възнамерявах да я убия. Вероятно си спомняш, че ти споменах за плана си онзи ден на пътеката.

— Да, помня. Каза, че убиецът ще я отведе горе и ще я бутне от скалата.

— Точно така. И той се опита. Нарани я, измъчи я, но не успя да я бутне от скалата, както възнамеряваше.

— Избяга ли му?

— Не. Скочи сама.

Рийс го изглежда учудено.

— Скочи?

Броуди нямаше навика да говори за работата си с никого. Дори се дразнеше, когато започнеха да му задават въпроси. Но сега откри, че искаше да разкаже всичко на Рийс и да види реакцията ѝ.

— Вали силен дъжд. Пътеката е мокра и кална. Тя е ранена, кракът ѝ кърви. И е горе сама с него. Няма кой да ѝ помогне. Не може да му избяга. Той е по-силен и по-бърз. И напълно откачен. Затова тя скача. Смятах, че все пак ще умре. Не планирах да изкара дори до осма глава. Но се оказа, че греша.

Рийс мълчаливо заля салатата със соса, който бе приготвила предварително.

— По-силна е, отколкото си мислех, когато я срещнах за първи път. Притежава невероятна воля и желание да оцелее. Скача във водата, защото знае, че това е единствената ѝ възможност, и предпочита да умре, когато се опитва да оживее. Не иска да му се остави да я убие. И се бори във водата. Реката се опитва да я погълне, но тя се измъква.

— Да — съгласи се Рийс. — Без съмнение, силна.

— Тя не се смята за такава. Всъщност, изобщо не мисли, а просто действа. Уплашена е. Наранена. Самотна и измръзнала. Но е жива.

— Ще остане ли жива?

— Зависи от нея.

Рийс кимна. Подреди салатите в чиниите и ги посипа със сирене.

— Ще ѝ се иска да се предаде, но се надявам да не го направи. Надявам се да победи. Ти... държиш ли на нея?

— В противен случай не бих прекарвал толкова много време в компанията ѝ.

Рийс остави чиниите на масата, после добави малка кошничка с маслинени хлебчета и си наля вино.

— Прекарваш доста време и с убиеца.

— И държа на него. Но по различен начин. Седни. Обичам да гледам очите ти на светлината от свещите.

Рийс се усмихна щастливо.

— Опитай салатата. Няма да се обидя, ако не я харесаш.

Броуди се подчини, после ѝ се намръщи престорено.

— Досадна работа. Не обичам целина, никога не съм харесвал спанак. Пък и кой ли го харесва? Не си падам и по промените.

— Но харесваш целината и спанака ми.

— Очевидно. Може би просто харесвам всичко, което сложиш пред мен.

— Това е истинската награда за готвача. Да пием за желязото в кръвта.

— Мисли ли по въпроса за готварската книга?

— Да. Всъщност размишлявах за това снощи, след като приключих вечерната смяна.

— Затова ли имаш изморен вид?

— Въпросът ти е неуместен. Особено след като каза, че харесваш как изглеждам на светлината от свещите.

— Харесвам те. Особено очите ти. Но това не означава, че не забелязвам умората ти.

Рийс предположи, че Броуди винаги щеше да е брутално откровен с нея. Това можеше и да не се отразява добре на самочувствието ѝ, но определено ѝ харесваше повече от успокоенията и милите лъжи.

— Не можах да заспя, а плановете за книгата ми помогнаха да убия времето. Реших, че заглавието ще е нещо като „Семплият гастроном“.

— Не е лошо.

— Имаш ли по-добра идея?

Броуди продължи да се храни, развеселен от раздразнението в гласа ѝ.

— Ще си помисля. Защо не можа да заспиш?

— Откъде да знам? Докторът ще ми даде някакъв чай от билки, за който твърди, че ще ми помогне.

— Сексът е добро приспивателно.

— Може и така да е. Особено ако партньорът ти не е много добър. Можеш да подремнеш набързо по време на акта.

— Мога да ти обещаая, че няма да те оставя да заспиш.

Рийс се усмихна и започна салатата си.

Не го остави да нареже печеното, което му се стори обидно. Направи го лично, след като задуши аспержите. Броуди реши да не се оплаква, тъй като месото ухаеше великолепно. На всичкото отгоре забеляза, че го очакваха и златисти пресни картофи.

— Ние с теб трябва да сключим сделка — започна Броуди като си отрязва парче свинско.

— Сделка?

— Да. Изчакай една секунда — каза той и опита месото. — Точно както предполагам. Та ето каква е сделката. Бартер. Секс срещу храна.

Рийс повдигна вежди и стисна устни, сякаш мислеше усилено.

— Интересно. Защо ли си мисля, че ти ще спечелиш и от двете части на сделката.

— Ти също ще спечелиш. Но ако сексът не свърши работа, ще опитаме с нещо друго. Мога да ти помогна с някои мъжки дейности. Да боядисам апартамента ти. Или да поправа крановете в банята. Каквото и да е. А в замяна ти ще ме радваш с топла храна.

— Може и да го направим.

Броуди опита картофите.

— Господи, трябва да те обявят за светица! — възкликна той. — „Семплият гастроним“!

— Света Рийс, семплата гастронимка?

— Не. Това е заглавието на книгата ти. Но в готвенето ти няма нищо семпло. Невероятно е. И няма нужда да се потиш цял ден над печката или да вадиш семейните сребърни сервизи, за да му се наслаждаваш. Просто ще помогнеш на хората да живеят по друг начин, а не само да се опитват да впечатляват гостите си.

Рийс се облегна на стола.

— Звучи добре, по дяволите.

— Професионалист съм.

— Изяж си аспержите.

— Да, мамо. Между другото, дори не си мисли, че ще те оставя да прибереш остатъците.

— Добре.

Броуди продължи да яде и да я наблюдава. В един момент се унесе и забрави за небрежните разговори.

— Рийс?

— Да?

— Очите. Най-вече очите. Направо ме зашеметяват. Но и останалото изглежда великолепно.

Неочакван комплимент, помисли си тя. Броуди винаги казваше нещо неочаквано. Тя му се усмихна и се остави на удоволствието от момента.

15.

Тя настоя да разчисти. Броуди го очакваше, тъй като знаеше, че обича реда. Дори прекалява с обичта си към него. Бе готов да се обзаложи, че е била спретната още преди насилието в Бостън, където вероятно бе имала спретната къща и още по-спретната кухня. И навярно винаги бе знаела къде стоят купата за тесто, любимата ѝ синя риза и ключовете за колата.

А случилото се само бе засилило педантичността ѝ. И в настоящето не само искаше ред, но и се нуждаеше от него, защото ѝ даваше чувство за сигурност.

Той пък смяташе, че се справя много добре, ако успееш да намери два еднакви чорапа още при първия опит.

Реши да ѝ помогне като избърше чиниите и ги прибере в шкафа. После се дръпна от пътя ѝ и я остави да подреди остатъците в хладилника, да прибере готварските си прибори и да почисти печката.

Нервността ѝ се завърна. Рийс притихна и довърши работата си мълчаливо. Броуди предположи, че след като вечерята бе приключила, а и почистването беше към края си, мисълта за секс се бе настанила в стаята като интересен, но леко неудобен гостенин.

Зачуди се дали да не грабне Рийс и да я отнесе в спалнята, без да ѝ остави много време да размишлява по въпроса. Подобно действие си имаше предимства и вероятно щеше да успее да я съблече преди тя да си промени решението. Но за момента реши да действа с по-голям финес.

— Искаш ли да се поразходим до езерото? — попита той и незабавно забеляза облекчението и изненадата, които се изписаха по лицето ѝ.

— Няма да е лошо — отвърна тя. — Все още не съм се разхождала от тази страна на езерото.

— Нощта е ясна, така че ще имаме достатъчно светлина, но си вземи якето.

— Добре — кимна Рийс и отиде да откачи дрехата от закачалката.

Броуди застана зад нея и протегна ръка към собственото си яке. Рийс се скова, когато телата им се докоснаха, отдръпна се леко назад и пристъпи към вратата.

— Навън е прекрасно — възкликна като вдиша аромата на бор и влажна земя. — Досега не успях да събера смелост да се разходя сама по тъмно. Но все пак мисля по въпроса — доволно отбеляза като се сгуши в якето си. — Ала винаги е прекалено тихо или пък не достатъчно тихо и вечно си намирам причина да се прибера в апартамента, след като ми свърши смяната.

— По това време на годината повечето хора, които се разхождат нощем, са местни.

— Очевидно не се сещаш за смахнатия психопат, който се крие в блатото. Нито за серийния изнасилвач, минаващ през града, или пък за симпатичния учител по математика, който убива жертвите си с брадва.

— Предполагам, че съм ги пропуснал.

Рийс го погледна замислено, после сви рамене.

— Една нощ миналата седмица бях неспокойна и ми се искаше да се разходя. Дори реших да взема със себе си голямата вилица за сервиране, в случай че трябва да се защита от някой въображаем убиец.

— Вилица за сервиране?

— Да. Ножът ми се стори прекалена работа. Но можеш да нанесеш доста добри удари с вилица за сервиране. После се отказах от разходката и изгледах стар филм по телевизията. Абсурдна история. Аз самата съм абсурдна. Защо всъщност искаш да си с мен, Броуди?

— Може би смятам невротичките за привлекателни.

— Не, не ми се вярва — възрази Рийс, но все пак се засмя и вдигна очи към небето. — Господи, толкова е красиво. И невероятно ясно. Виждам Млечния път. Или поне си мисля, че това е Млечния път. И Голямата мечка. Астрономическите ми познания не са особено задълбочени.

— Хич и не поглеждай към мен. Виждам само купчина звезди и луна.

— Е, и? Измисли си. Нали работата ти е да измисляш разни неща.

Броуди пхна ръце в джобовете на джинсите си и се загледа в звездите.

— Ей там е Самотния Херман. До него е Еднокракия дебелак. А на запад е богинята Сали, която се грижи за готвачите в ресторантите за бързо хранене.

— Сали? Никога не съм предполагала, че си имам закрилница.

— Ти не си готвачка в ресторант за бързо хранене.

— В момента съм. А и ми харесва Сали да е моята закрилница. Виж как се отразява във водата.

По повърхността на езерото плуваха милиард звезди, а луната бе направила блестяща пътека. Във въздуха се носеше зашеметяващ аромат на бор, трева и земя.

— Понякога Бостън толкова ми липсва, че усещам едва ли не физическа болка — сподели Рийс. — И си мисля, че трябва да се върна там и да намеря полузабравения си живот. Заетите ми приятели, работата. Да вляза отново в апартамента си със стени в китайско червено и черна трапезария.

— Китайско червено?

— На времето харесвах дръзките цветове — обясни като си помисли, че по онова време самата тя бе дръзка. — После обаче заставам на място като това и си мисля, че дори да можех да залича напълно станалото, не знам дали, ако се върна в Бостън, ще намеря нещо, което искам или от което се нуждая. Вече не ме привлича китайско червено.

— Какво значение има? Създаваш си собствено място там, където си. А ако не ти подхожда, го създаваш някъде другаде. И използваш всички цветове, които искаш.

— Точно това си казах, когато напуснах Бостън. Продадох всичките си вещи. Елегантната черна трапезария и всичко друго. Казах си, че така е най-разумно. Не работех, а ми се налагаше да платя доста сметки. Безброй сметки. Не исках да съм обременена, с каквото и да е.

— Нещата са си били твои, както и решението да ги продадеш — каза Броуди, но си помисли колко ужасно е било за нея да се раздели с всичко, което е обичала. Ужасно и тъжно.

— Да. Решението си беше мое. И си платих сметките. А сега съм тук.

Тя пристъпи към езерото.

— Жената от книгата ти — онази, която все пак не уби. Как се казва?

— Мадлин Брайт. Мадди.

— Мадди Брайт — повтори Рийс. — Харесва ми. Дружелюбно, но и някак силно име. Надявам се да се справи.

— И тя се надява.

Постояха мълчаливи за малко, загледани в езерото и величествения силует на планината.

— Онзи ден, когато бяхме на пътеката и ти се чудеше как Мадди ще умре, остана на мястото си, за да се увериш, че съм в безопасност, нали?

Броуди продължи да гледа планината.

— Денят беше хубав. И няхах какво друго да правя.

— Беше тръгнал нагоре още преди да чуеш, че тичам към теб.

— Няхах какво друго да правя — повтори той. Рийс се извърна към него.

— Прояви се като адски мил човек.

Тя реши да рискува и пристъпи към него. Адски сериозна стъпка. Все едно да скочиш от скала в реката. Вдигна ръце да го погали по лицето и докосна с устните си неговите.

— Страхувам се да не прецакам всичко. Трябва да го знаеш, преди да се върнем в къщата. Но искам да се върнем и да се любим.

— Страхотна идея.

— От време на време ми идват такива идеи. Няма да е лошо да ме хванеш за ръка, в случай че се уплаша и се опитам да избягам.

— Разбира се.

Рийс обаче не се уплаши и не се опита да побегне. Но с всяка следваща стъпка съмненията ѝ се усилваха.

— Може би трябва първо да пийнем по още една чаша вино — предложи тя.

— Пих достатъчно, благодаря — отвърна той като продължи напред, хванал ръката ѝ.

— Няма да е лошо и да поговорим накъде ще ни отведе това.

— В момента ни отвежда в спалнята ми.

— Да, но... — заекна тя, но Броуди вече я дърпаше вътре в къщата. — Тъъ... трябва да заключиш вратата.

Броуди щракна ключалката.

— Ето.

— Наистина смятам, че трябва да...

Тя замълча зашеметена, когато Броуди я метна на рамо.

— Е, добре.

Мислите ѝ запрепусаха лудо. Не можеше да реши дали отнасянето ѝ към спалнята е романтично или ужасяващо.

— Не съм сигурна, че това е правилният подход. Мисля, че ако отделим няколко минути да обсъдим... просто искам да те помоля да не очакваш прекалено много от мен, защото не съм се упражнявала от дълго време и...

— Говориш прекалено много.

— Ще стане още по-лошо — увери го тя като стисна очи, когато я понесе нагоре по стълбите. — Усещам как думите ми напират да изскочат. Слушай, когато бяхме навън, можех да дишам и мислех, че ще успея да се справя. Не че не искам това да стане, но просто не съм сигурна. Не знам. Господи! Спалнята има ли ключалка?

Броуди изрита вратата, за да я затвори, после се завъртя и я заключи.

— По-добре ли е?

— Не знам. Може би. Сигурно се държа като идиотка, но...

— Да знаеш, че си идиот, означава да направиш първата стъпка към съвземането — успокой я той като я пусна на пода до леглото. — А сега е време да замълчиш.

— Просто мисля, че ние...

Мислите ѝ се объркаха напълно, защото Броуди я привлече към себе си, залепи устни в нейните и я накара да се разтрепери от желание.

— Мисля, че...

— Замълчи — повтори той и отново я целуна.

— Знам. Може би ти трябва да говориш. Но би ли загасил лампата?

— Изобщо не съм я светвал.

— О!

Сребристата лунна светлина, която изглеждаше толкова красива навън, сега ѝ стори прекалено ярка.

— Представи си, че още те държа за ръката, за да не избягаш.

Рийс усети как ръцете му пробягват по тялото ѝ. Палците му погалиха нежно гърдите ѝ. Невероятно усещане.

— Колко ръце имаш? — учуди се тя.

— Достатъчно много, за да свършат работа. Трябва да ме погледнеш. Погледни ме, Рийс. Точно така. Помниш ли първия път, когато те видях?

— В... в ресторанта. В ресторанта на Джоуни.

— Да — потвърди той като разкопча ризата ѝ и я захапа лекичко по врата, от което Рийс затрепери. — Още първия път, когато те видях, усетих как кръвта ми закипява. Разбираш ли ме?

— Да. Да. Броуди, аз...

— Понякога човек следва инстинкта си и започва да действа. Понякога не го прави, но така или иначе знае кога е усетил нещо сериозно.

— Ако беше тъмно... щеше да е по-добре, ако беше тъмно.

Той хвана ръката, която Рийс бе вдигнала, за да прикрие белега на гърдите си, и я бутна настрана.

— Някой път ще проверим теорията ти. Имаш великолепна кожа, слабаче.

Погали рамената ѝ и плъзна ризата ѝ надолу.

— Гладка и мека — добави. — Искане ми се да те погълна. Не, не го прави — нареди ѝ като я хвана за косата и повдигна лицето ѝ към своето. — Продължавай да ме гледаш.

Котешки очи, помисли си тя. Смесица от зелено и кехлибарено. И невероятно наблюдателни. Не се чувстваше в безопасност, вторачена в тях, но страхът ѝ бе вълнуващ и възбуждащ.

Пръстите на свободната му ръка откопчаха сутиена ѝ. Рийс ококори очи. Броуди се притисна плътно в нея. Всичко в тялото му бе твърдо, силно и малко грубо. Точно както тя искаше.

Ръцете му се плъзгаха по кожата ѝ и научаваха тайни, които Рийс бе забравила, че притежава. Зъбите му я хапеха лекичко и я караха да потръпва. Броуди разкопча колана на джинсите ѝ и пхна ръка под грубия плат.

Рийс обезумя от възбуда. Започна да разкопчава ризата му с треперещи ръце. Броуди едва се въздържа да не ѝ се нахвърли като звяр. Повдигна и я положи на леглото. Рийс изрита обувките си и се повдигна, за да го улесни в свалянето на джинсите ѝ.

Устните му се отделиха от нейните и се плъзнаха надолу по врата ѝ. Тя заби пръсти в рамената му. Броуди ухапа зърното ѝ и пулсът се ускори.

Тежестта му я приковаваше към леглото, устните му не спираха да я дразнят. Но въпреки силното желание, Рийс усети как я обзема паника. Помъчи се да я прогони и да се остави на желанията на тялото си, но накрая дробовете ѝ я предадоха.

— Не мога да дишам! Не мога! Чакай! Престани!

Нужни му бяха няколко секунди, за да осъзнае, че е изпаднала в шок. Отдръпна се от нея, хвана я за рамената и я повдигна да седне.

— Дишаш — разтърси я леко той. — Престани да си поемаш дъх дълбоко. Ще ти се завие свят.

— Добре, добре.

Знаеше какво да прави. Трябваше да се съсредоточи върху всеки дъх, върху простичкото физическо действие на бавно вдишване и издишване.

Почервения от срам, тя скръсти ръце пред гърдите си.

— Съжалявам. Ужасно съжалявам. Писна ми да съм откачалка, по дяволите!

— Тогава престани да се държиш като откачалка.

— Да не мислиш, че е толкова лесно? О, просто ще щракна с пръсти и ще стана нормална. Да не смяташ, че ми е приятно да седя тук гола и унижена?

— Не знам. Приятно ли ти е?

— Долно копеле!

— Ето, пак мили думи.

Гневът в очите ѝ му хареса. Но след миг долови влажния блясък.

— Ако започнеш да плачеш, наистина ще се ядосам.

— Няма да плача, задник такъв! — извика тя и бързо избърса сълзите си.

— Виж какво направи — скара ѝ се той престорено. — Пак ме възбуди. Нараних ли те?

— Какво?

— Нараних ли те?

— Не. Господи — изстена Рийс и покри лицето си с ръка. — Не. Просто... не можех да си поема дъх. Чувствах се заклещена под теб. И

се получи смесица от клаустрофобия, тревога заради представянето ми и така нататък.

— Е, ако това е всичко, мога да ти помогна — успокои я той като легна по гръб и я придърпа към себе си. — Ти можеш да си отгоре.

— Броуди...

— Просто ме погледни.

Започна да я гали и забеляза как възбудата ѝ се завръща.

— Толкова си нежна и гладка. Малко кльощава, но адски привлекателна. Целуни ме.

Тя притисна устни в неговите и прогони паниката. Сърцето му биеше силно до нейното, устните му жадуваха за нейните. Вкусът му събуди отдавна забравени желания.

Но пак започна да протестира и се опита да се отдръпне, когато Броуди повдигна бедрата си. Той обаче я задържа, приковал очи в лицето ѝ и се плъзна в нея.

Заля я вълна от неочаквано удоволствие. От тласъците му тялото ѝ запя. Извика високо при първия си оргазъм и се остави напълно на момента.

Слава богу, помисли си задъхано.

Броуди се надигна и я захапа по рамото. Рийс се задвижи енергично и двамата свършиха едновременно.

Лежеше замаяна, облекчена и благодарна. И без да има представа какво да каже или да направи. Сърцето ѝ все още препускаше лудо, но тялото ѝ бе абсолютно отпуснато. Ако имаше достатъчно сили, щеше да се отметне от думата си и да заплаче.

Сълзи на истинско удоволствие.

Беше правила секс. Бе докосвала и я бяха докосвали. Бе стигнала до оргазъм.

И знаеше, че Броуди също се бе наслаждавал.

— Искам да ти благодаря. Глупаво ли звучи?

Той я погали по гърба.

— Повечето жени ми изпращат скъпи подаръци. Но този път ще се задоволя и с благодарност.

Тя се засмя и сведе очи към него. Броуди лежеше отпуснато със затворени очи. Типично мъжкото му изражение на пълна задоволеност

едва не я накара да скочи от леглото и да затанцува въодушевено.

— Сготвих ти вечеря — напомни му тя.

— Вероятно това си е вид подарък — ухили се той и отвори очи лениво. — Как си, слабаче?

— Истината ли да кажа? Бях престанала да вярвам, че отново мога да се почувствам по този начин. Още една от загубите ми. А това си е сериозна загуба, мамка му. Затова ти благодаря, че остана твърд. Май прозвуча доста неприлично — добави тя, когато Броуди се изсмя. — Сега вече ще замълча.

— Да бе!

Тя се заигра с косата му. Искаше ѝ се да се сгуши в него и да заспи.

— Предполагам, че трябва да се облека и да се прибера у дома.

— Защо?

— Става късно.

— Да нямаш вечерен час?

— Не, но... искаш ли да остана?

— Реших, че ако останеш цяла нощ, утре сутрин ще се почувстваш задължена да ми приготвиш закуска.

Сърцето ѝ запя.

— Е, вероятно би могъл да ме убедиш да ти сготвя.

— Сутрин съм адски убедителен — увери я той като изрита чаршафа и я придърпа към себе си. — Освен това още не е късно, а и не съм свършил с теб.

— В такъв случай ще остана.

По-късно, когато Броуди заспа, Рийс се чувства неспокойна и притеснена. Започна да се бори със себе си, но накрая се предаде и стана от леглото.

Трябваше да провери ключалките. Само веднъж, обеща си тя, като взе ризата му и излезе на пръсти от стаята. Поскърцването на дъските я накара да се намръщи уплашено.

Първо провери предната врата. Видя ли, заключена е, скара се на себе си. Ти самата я заключи, нали? Но пък какво толкова лошо имаше в проверката? Задната врата също бе заключена. Разбира се, че беше. Но...

Отиде до нея и опита ключалката. Загледа се в кухненските столове. Искаше ѝ се да пъкне един под бравата и едва успя да се

въздържи.

Все пак не беше сама в къщата. До нея спеше едър, силен мъж. Бездруго никой нямаше да се опита да проникне тук. Но и да опитаеше, Броуди щеше да се справи с него.

— Проблем ли има?

Рийс не изпищя, но се спъна стреснато и се халоса болезнено във вратата. Броуди пристъпи към нея.

— Не си много сръчна, а?

— Ха-ха. Може и да не съм. Аз просто...

Броуди я беше чул да излиза от спалнята и бе решил, че сигурно отива до банята. Но после бе чул скърцането на стълбите. Любопитството го бе накарало да obuе джинсите си и да я последва.

— Всички врати ли са заключени? — попита небрежно.

— Да. Просто исках да... проверявам ключалките, преди да заспя. Не е кой знае какво.

— Кой твърди, че е? Това моята риза ли е?

— Ами да. Не мога да се разхождам наоколо гола.

— Не виждам защо не. Но след като не ме попита дали можеш да я вземеш назаем, значи си неучтива. Качвай се горе и си ми я върни.

— Прав си — усмихна се Рийс облекчено. — Ужасно се срамувам.

— Така и трябва — хвана я той за ръка и я поведе нагоре. — Би ли ти харесало, ако аз започна да се перча наоколо в твоите дрехи?

— Знам ли, може да го намеря за забавно.

— Да бе, като че ли някоя от дрехите ти ще ми стане. Как искаш вратата?

Тя се вторачи в него и се зачуди дали Броуди чу как сърцето ѝ пада в краката му.

— Затворена и заключена, ако нямаш нищо против.

— За мен е без значение — каза той като заключи. — А сега си ми върни проклетата риза.

Кошмарът я събуди. Обърканите образи, острата болка. Отвори бързо очи. Не беше в килера, не кървеше. Но сенките и силуетите в стаята бяха непознати и накараха сърцето ѝ да се разтупти от страх, докато си спомни къде се намиреше.

Спалнята на Броуди. Леглото на Броуди. И лакътят на Броуди, забит в ребрата ѝ, което ѝ се стори странно успокояващо.

Не само беше в безопасност, но и се чувстваше страхотно.

Броуди спеше по корем, с разперени ръце и крака. През нощта я бе избутал почти до края на матрака. Но това не беше важно. Беше успяла да поспи дълбоко няколко часа, въпреки малкото място.

А преди това бе използвала пълноценно удобното легло.

Рийс се надигна и изпита леко разочарование, когато Броуди не се протегна към нея. Всъщност не е лошо, каза си тя. Трябва да свърша безброй неща и да приготвя закуска. При това с ограничените запаси в кухнята на Броуди.

Излезе на пръсти от спалнята и влезе в банята. Натисна бутона на ключалката, но вратата не се заключи. Остана вцепенена няколко секунди, притиснала купчината дрехи към гърдите си.

Как бе възможно вратата да не се заключва? Спалнята имаше ключалка, но не и банята. Абсурдна история. И адски нередна. Трябваше да се заключва.

Няма нужда да заключвам вратата, опита да се успокои тя. Никой не проникна в къщата снощи. Жива съм. Никой няма да влезе и днес. Броуди спи в стаята отсреща. Ще остана само три минути под душа и край. Всичко ще бъде наред.

Банята му беше два пъти по-голяма от нейната, със стандартна бяла вана и душ. Тъмносини хавлиени кърпи, които не отиваха на зелените шкафове. Но нямаше нищо странно. Тя се вторачи във вратата и колебливо завъртя крановете за водата.

Хареса гладките стени от дървени трупи, плочките, които приличаха на речни камъни. Броуди трябва да си купи сиви хавлии, помисли си. Или да се опита да намери нещо в зеления цвят на шкафовете.

Насили се да се съсредоточи върху тази идея, докато се пъхаше под душа.

Грабна сапуна и започна да си повтаря таблицата за умножение. Изпусна го стреснато, когато на вратата се почука.

Убийците не чукаат, успокои се тя.

— Броуди? — попита Рийс с разтреперан глас.

— Да не очакваш някой друг? — ухили се той като отвори вратата и дръпна завесата на душа.

Беше чисто гол.

— Защо си повтаряш колко е осем по осем, докато се къпеш?

— Защото пеенето под душа е прекалено обикновено — отвърна Рийс като се зачуди какво да прави с ръцете си, без да се издаде, че искаше да се прикрие. — Ще изляза след минута.

— Мисля, че те видях цялата снощи. Да не би водата да те прави срамежлива?

— Не — решително отговори тя като отпусна едната си ръка.

Другата обаче остана пред гърдите ѝ.

Броуди се протегна и я дръпна. Рийс я вдигна отново. Той се намръщи и пак я дръпна. После огледа белега, който се опитваше да прикрие.

— Опасна работа.

— Може да се каже.

Рийс понечи да се завърти настрани, но Броуди я стисна здраво за ръката и се пхна при нея във ваната.

— Да не смяташ, че белегът те прави непривлекателна?

— Не. Може би. Просто...

— Защото имаш и други недостатъци. Например кльощави бедра.

— Така ли?

— Да. Косата ти е мокра и ми позволява да огледам главата ти добре. Ушите ти не са разположени на едно и също място от двете страни на главата.

— Съвсем равни са си.

Инстинктът и обидата я накараха да протегне ръце нагоре, за да ги опипа. Броуди се възползва от положението и обви ръце около нея.

— Но с изключение на това, не си лоша. Мисля да се възползвам.

Притисна я към стената и изпълни обещанието си.

16.

Месец май реши да разочарова жителите на Ейнджълс Фист и вместо със сияйно пролетно слънце ги заля с безброй бури. Гръмотевици трещяха над планината и див вятър виеше над езерото. Но дните се удължиха и прогониха ранния здрач. Рийс забеляза как снегът в подножието на планината се топи. В уютната долина дърветата цъфнаха, а ливадите позеленяха.

Нарциси грееха в яркожълто въпреки проливните дъждове. Струваше й се, че самата тя процъфтява.

А в днешния паметен ден щеше да излезе от града за известно време.

За повечето жени ходенето на фризьор е обикновена, почти всекидневна част от живота. За нея бе изпълнено с възбуда и вълнение като скачане с парашут. И като истински новак се страхуваше да направи първата стъпка.

— Мога да променя графика си лесно — каза тя на Джоуни. — Ако си заета днес...

— Не съм казвала подобно нещо — възрази Джоуни като сипа тестото за палачинки в тигана.

— Да, ама благодарение на хубавото време вероятно на обяд ресторантът ще е претъпкан. Нямам нищо против да помогна.

— Справях се с кухнята и преди да се появиш в града.

— Разбира се. Но ако имаш нужда от помощ...

— Имам две ръце, а и Бек е тук.

Бек, здрав и солиден като дъб, се ухили весело и продължи да реже зеле.

— Джоуни ще ме съсипе от работа, Рийс — престорено се оплака той.

— Ако салатата не е готова до единадесет, Рийс няма да ми попречи да те сритам по задника — заплаши го Джоуни.

— О, стига бе, Джоуни.

— Искаш ли да си полезна? — обърна се Джоуни към Рийс. — Сипи кафе на Мак, преди да излезеш.

— Добре. Мобифонът е у мен, в случай че си промениш решението. Няма да тръгна поне още един час.

Рийс се помота още малко, но накрая взе каната с кафето и отиде зад бара, където Мак чакаше палачинките си.

— Да не прекъснах скандал между теб и Джоуни? — попита той.

— Не. Нищо такова — усмихна се младата жена и му наля кафе. — Просто се отбих в ресторанта. Днес имам почивен ден.

— Така ли? Имаш ли интересни планове?

— Да. Нещо такова. Двете с Линда-Гейл отиваме в Джаксън.

— Обиколка на магазините?

— Вероятно — кимна Рийс като си припомни, че Линда-Гейл я бе заплашила със здраво пазаруване. — И ще се подстрижа.

— Отиваш чак до Джаксън, за да се подстрижеш? — учуди се Мак. — И тук си имаме фризьорски салон. „Гребенчето Къри“.

„Гребенчето Къри“ бе малка бръснарничка с два стола, където правеха войнишки подстрижки и зловещи къдрения. Рийс се усмихна развеселено и му подаде захарницата.

— Звучи глупаво, нали? Линда-Гейл каза, че отиваме да харчим пари. Но май няма нужда да ходя дотам.

— Изчезвай — нареди ѝ Джоуни, като постави пред Мак палачинките му.

— Тръгвам — обеща Рийс и взе чантата си и тънката папка, която бе донесла. — Възнамерявам да покажа скицата на доктор Уолъс из Джаксън — обясни тя. — Все още не си се натъкнал на човек, който да я познае, нали? — обърна се към Мак, като извади едно от копията и му го показва за пореден път.

— Не. Залепил съм скицата на щанда в магазина, за всеки случай.

— Благодаря ти, че си се сетил. Е, Джаксън е голям град. Може и да извадя късмет там.

— Не се връщай в ресторанта хленчеца, ако в Джаксън те скалпират — предупреди я Джоуни, после се разсмя гръмко, когато видя, че младата жена пребледнява. — Заслужаваш си го, щом като не си харчиш заплатата в Ейнджълс Фист. Но както и да изглеждаш, утре сутрин в шест трябва да си тук.

— Е, ако положението е много лошо, можеш да носиш шапка — обади се Мак.

— Благодаря. Много ви благодаря. Тръгвам.

Тя излезе навън, подмина бързо витрината и прокара ръка през косата си. Щеше да накара Линда-Гейл да седне първа във фризьорския стол. Не бе длъжна да се подстригва. Това бе избор, а не задължение.

Но отиването в Джаксън бе добра идея и ѝ даваше възможността да разпространи скицата. Никой в Ейнджълс Фист не позна жената. Единствено Джеф от магазина за алкохол твърдеше, че това е Пенелопе Крус.

Ако жената бе пътувала из района, вероятно се бе отбила в по-голямо и интересно място като Джаксън.

Тъй като имаше малко свободно време и не искаше да мисли за косата си, Рийс реши да се отбие в офиса на шерифа.

Бе минала почти цяла седмица откакто пита Рик Марсдън дали е научил нещо ново. Разбира се, през тази седмица бе работила здраво и бе прекарала доста време в леглото на Броуди. Но точно заради това Марсдън не можеше да я обвини, че му досажда непрестанно.

Ханк О'Брайън бе дежурен в участъка. Ханк имаше гъста черна брада, баба му бе от племето шошони и бе местна легенда благодарение на керамичните си изделия.

В момента Ханк пиеше кафе и тракаше по клавишите на компютъра. Вдигна очи към нея и попита любезно:

— Как си, Рийс?

— Чудесно, благодаря. Как е баба ти?

— Хвана си гадже. Старейшината на племето загуби жена си преди около година. Дядката е на деветдесет и три години, но още души наоколо и носи на баба цветя и бонбони. Не знам какво да мисля.

— Адски мило — усмихна се Рийс, но забеляза болезнената гримаса на Ханк и добави бързо: — А баба ти е щастлива, че се грижиш за нея. Чудя се дали шерифът е зает. Просто искам да...

Още преди да довърши, чу весел смях. Марсдън излезе от кабинета си, хванал жена си за ръка.

Това също е адски мило, помисли си Рийс. Начинът, по който хората изглеждат, когато наистина се обичат. Шерифът бе широко

усмихнат, а Деби още се смееше и люлееше хванатите им ръце, докато вървяха.

Деби беше хубава блондинка със спортна фигура, къса рошава коса и смарагдовозелени очи. Носеше тесни джинси, кафяви каубойски ботуши и червена риза под избеляло джинсово яке. Златна верижка, от която висеше медальон във формата на слънце, украсяваше врата ѝ.

Тя ръководеше малка туристическа агенция, която се намираше точно до хотела, организираше екскурзии, продаваше разрешителни за лов и риболов. И беше близка с Бренда. В неделя следобед водеше двете си дъщери в ресторанта на Джоуни, за да ядат сладолед.

Деби се усмихна дружелюбно на Рийс.

— Здравсти, мислех, че днес ще се забавляваш в Джаксън — поздрави тя.

— Ами, да. По-късно.

— Вчера видях Линда-Гейл. Направили сте страхотен план за деня. Значи ще се подстригваш? Косата ти е толкова красива. Но сигурно ти пречи в кухнята. Мъжете харесват дълги коси. Горкият Рик — добави тя засмяно. — Аз вечно нося моята къса.

— Харесвам те и така — успокои я шерифът като се наведе и я целуна по бузата. — Ти си моето слънчице.

— Чуйте го само — ухили се Деби като сръчка мъжа си. — Колко е мил и любезен. А като го помолих да си вземе един час почивка, за да поязди с мен, той ми отказа.

— Не мога да бягам от работа. Жена ми откача, когато се качи на коня, часът автоматично се превръща в половин ден. Мога ли да направя нещо за теб, Рийс?

— Реших да се отбия, преди да тръгна към Джаксън. Мислех да проверя дали си открил нещо ново — обясни, изчака две-три секунди и извади скицата. — За жената — добави тя.

— Ех, да можех да ти кажа, че съм открил нещо! Но в района няма съобщения за изчезнали и никой не я разпозна. Не мога нищо друго да направя.

— Така е. Е, знам, че направи всичко възможно. Вероятно ще извадя повече късмет в Джаксън. Ще се поразходя там и ще покажа скицата на хората.

— Не те спирам да го правиш — бавно започна Рик. — Но имай предвид, че скицата е доста груба. Не че искам да кажа нещо против

доктора. Но тъй като нямаш по-подробно и задълбочено описание, вероятно ще се натъкнеш на доста хора, които смятат, че може и да са видели някой като нея. И неволно ще те пратят за зелен хайвер.

— Сигурно си прав — кимна Рийс като прибра скицата. Не пропусна да забележи погледа на Деби, изпълнен с безмълвно съчувствие.

— Все пак смятам да опитам. А сега вече ще тръгвам. Благодаря, Рик. Радвам се, че се видяхме, Деби. Чао, Ханк.

Рийс се изчерви от смущение, докато излизаше от офиса на шерифа. Знаеше, че освен съчувствието в очите им имаше и доста въпроси. Например — напълно откачена ли е Рийс Гилмор?

Майната им. Просто майната им, каза си тя, докато се връщаше към ресторанта на Джоуни, за да си вземе колата. Нямаше да се преструва, че не бе видяла убийството, нямаше да прибере скиците в чекмеджето и да забрави за тях.

Нито пък да се остави черните мисли да я завладеят и да провалят деня ѝ.

Днес отиваше в града, където щеше да се разкраси.

Господ да ѝ е на помощ.

Рийс се загледа в красивата природа наоколо. Трио пеликани се издигна във военна формация над блатото. Кльощав който вървеше бавно в полето. Гледката я накара да помоли Линда-Гейл да спре колата.

Келнерката нарече койота „едър плъх“, но изпълни молбата ѝ.

— Изглежда като опасен хищник — каза Рийс.

— Койотите са долни копелета.

— Може и така да е, но ми се иска да чуя как вият. Също като по филмите.

— Забравих, че си градско чедо. Когато времето се затопли достатъчно, за да държиш прозорците отворени нощем, ще можеш да ги чуеш понякога.

— Ще впиша това в списъка си със задачи. Благодаря ти, че спря заради градското чедо.

— Няма проблеми — усмихна се Линда-Гейл и подкара колата.

Понесоха се по пътя към Джаксън.

Рийс намираше Ейнджълс Фист за груб и интересен нешлифован диамант. В сравнение с него Джаксън бе голям, излъскан и с многобройни фасети. Магазини, ресторанти и галерии изпъстряха широките дървени тротоари. Улиците бяха оживени. И всички изглеждаха забързани нанякъде. Вероятно се отбиваха в града, преди да посетят някои от парковете.

Други пък бяха дошли на пазар, на делова среща или просто на обяд.

Помисли си, че градът процъфтява. А отвъд цивилизацията се издигаха могъщите, покрити със сняг върхове на планината, които блестяха под слънцето като скъпоценни камъни.

За по-малко от две минути Рийс реши, че въпреки зашеметяващите гледки тук бе направила по-добър избор с Ейнджълс Фист.

Тук имаше прекалено много хора. И животът течеше по-бързо. Хотели, мотели, ресторанти, зимни спортове, летни спортове, агенции за недвижими имоти.

Едва бе влязла в града, когато ѝ се прииска да се върне обратно.

— Страхотно ще се забавляваме! — въодушевено извика Линда-Гейл като подкара бързо из оживеното движение. — Ако си леко притеснена, просто затвори очи.

— И да пропусна катастрофата?

— Аз съм страхотен шофьор — успокои я приятелката ѝ и го доказва, като профуча сръчно между голям джип и мотор, махна весело на шофьорите, после взе завоя със свистене на гуми. — Мисля да се боядисам в червено.

— Аз пък вече позеленях. Линда...

— Почти стигнахме. Някой път трябва да се поглезим сериозно. Да си поръчаме пълната програма в един от козметичните салони. Тук са направо страхотни. Искam някой да ме намаже с кал, да ми направи билков масаж и... Господи, място за паркиране!

Тя се устреми към мястото за паркиране. Притесненията на Рийс от тълпите, движението и косата ѝ се стопиха, погълнати от страха от приближаващата смърт.

Но преди да успее да затвори очи и да се помоли на Бога, колата бе паркирана до бордюра.

— На две пресечки сме от мястото, но няма да ги усетиш. А и така ще имаш възможност да поразгледаш града — каза Линда-Гейл.

— Едва ли ще мога да вървя, краката ми треперят от ужас.

Линда-Гейл се засмя и я сръчка въодушевено.

— Хайде. Да вървим и да се позабавляваме с новите си прически.

— Колко глоби на година отнасяш? — попита Рийс. — И колко коли унищожаваш през този период?

Приятелката ѝ се ухили и я хвана подръка.

— Не се дръж като някоя бабичка. О, Господи! Виж! Погледни това яке! — извика тя и повлече Рийс към витрината на магазин, където се вторачи възхитено в кожено яке в шоколадовокафяво. — Изглежда невероятно меко. Но сигурно струва милиони. Хайде да го пробваме. Не, ще закъснеем. Ще го пробваме с новите си прически.

— Нямам милион долара.

— Нито пък аз, но нищо не ни струва да го облечем. Изглежда тясно, така че на теб ще ти стои по-добре. Но пък ако имах милион, щях да си го купя.

— Май имам нужда да полегна.

— Ще се оправиш. А ако ужасно се разтревожиш, имам плоско шише в чантата.

— Ти... — заекна Рийс. — Шише с какво?

— Ябълково мартини, в случай че се нуждаеш от нещо, за да се отпуснеш. Или пък просто за да се порадваш на живота. Уха! Дий!

Рийс завъртя глава и забеляза висок, слаб каубой в ботуши, избелели джинси и шапка.

— Сладур — отбеляза Линда-Гейл.

— Мислех, че си влюбена в Ло.

— Да, но това е същото като с якето, Рийс. Нищо не ти струва да погледаш. Обзалагам се, че не само си се гледала с Броуди, нали? Страхотен ли е сексът с него?

— Май ще трябва да пийна мартинито.

— Добре де, сподели поне едно — задникът му толкова хубав ли е гол, колкото в джинси?

— Да. Определено мога да кажа, че е дори по-хубав.

— Знаех си! Стигнахме — оповести Линда-Гейл като хвана здраво приятелката си за ръка и я дръпна вътре.

Рийс не грабна плоското шише, макар да ѝ се стори невероятно изкушаващо. Едва не побягна, докато чакаха фризьорите.

Но научи нещо.

Не бе толкова лошо като първия път, когато опита да отиде на фризьор. Стените не я притиснаха. Звуците не накараха сърцето ѝ да запрепуска лудо. А когато фризьорът ѝ се представи като Серж, не избухна в сълзи и не хукна към вратата.

Серж имаше лек славянски акцент и дружелюбна усмивка, която се превърна в загриженост, когато я хвана за ръката.

— Кукличке, ръцете ти са ледени. Трябва ти билков чай. Нан! Донеси чаша чай от лайка. А ти ела с мен.

Рийс го последва послушно като кученце. Серж я настани на стола, зави я с яркозелена наметка и зарови ръце в косата ѝ.

— Не съм сигурна, че...

— Великолепна коса. Толкова гъста. И адски здрава. Добре се грижиш за нея.

— Предполагам, че да.

— Но къде ѝ е стилът? Финесът? Крие лицето ти като завеса. Какво искаш да направим днес?

— Аз... честно казано, не знам. Не мислех, че ще стигна дотук.

— Разкажи ми за себе си. Нямах пръстен. Омъжена ли си?

— Не. Не.

— Не мога да повярвам. И си някъде от Изток.

— Бостън.

— Аха — кимна той като продължи да изучава косата ѝ. — И какво работиш, ангелче?

— Готвачка съм — отговори тя и се отдаде на удоволствието от масажа по скалпа ѝ. — Работя с Линда-Гейл. Тя наблизко ли е?

— Линда-Гейл е добре. Не я виждаме тук достатъчно често — отвърна Серж като ѝ се усмихна нежно. — Имаш ли ми доверие?

— Аз... О, Господи. Можеш ли да сложиш малко валиум в чая?

Беше забравила приятните усещания от ходенето на фризьор. Нежни ръце в косата ѝ, успокояващ чай, лъскави списания, бърбрене на женски гласове.

Правеха ѝ кичури, защото Серж реши така. Вероятно не можеше да си ги позволи, но реши да се подчини. По някое време Линда-Гейл се приближи към нея. Косата ѝ бе покрита с боя и найлонова шапка.

— Яркочервено — съобщи ѝ тя. — Реших се. И ще си направя маникюр. Ти искаш ли?

— Не. Не мога да понеса повече.

Но всъщност задряма над списанието, докато стана време да ѝ измият косата и да я подстрижат.

— Е, разкажи ми за мъжа в твоя живот — подхвърли Серж, като започна да я подстригва. — Сигурно имаш такъв.

— Предполагам, че да.

Господи, наистина имаше мъж в живота ѝ!

— Писател е. Тъкмо започнахме да се виждаме.

— Вълнение. Откриване на нови територии. Възбуда.

Лицето ѝ засия в усмивка.

— Точно така. Той е умен, хубав и харесва как готвя. И... крие невероятното си търпение под хапливи забележки. Не се отнася с мен като с крехък порцелан, а всички останали го правеха прекалено дълго. Вече се чувствам по-силна благодарение на него. О, почти забравих за това.

Серж дръпна ножицата от косата ѝ, когато Рийс се протегна към папката си.

— Чудех се дали можеш да познаеш тази жена — каза тя, като му подаде скицата.

Фризьорът я разгледа внимателно.

— Не мога да кажа със сигурност, но не мисля, че съм я виждал. Бих я посъветвал да скъси косата си — крие лицето ѝ. Нещо общо ли имаш с нея?

— В известно отношение. Мога ли да оставя едно копие тук? Някой може и да я познае.

— Разбира се. Нан!

Деловата Нан се приближи и взе скицата. Рийс се съсредоточи върху вида си и примигна стреснато.

— Уха! Доста коса махна от главата ми.

— Не се тревожи. Виж се само. Великолепна си — успокои я фризьорът като спря за момент и се възхити на червенокосата Линда-Гейл.

— Влюбена съм в косата си! — извика тя като се завъртя да покаже новия си искрящ цвят и елегантната прическа. — Нов човек съм. Какво мислиш? — обърна се към Рийс.

— Великолепна е. Адски изискана.

Ярочервената коса превърна Линда-Гейл от сладка малка блондинка в сексапилна красавица.

— Изглеждаш направо зашеметяващо.

— Позабавлявах се с мострите от гримовите — обясни келнерката като се наслаждаваше на отражението си в огледалото. — И наистина изглеждам зашеметяващо. Когато се върнем, ще се появя пред Ло и ще го накарам да страда — закани се тя. — Рийс, харесвам кичурите ти. И идеята на Серж да те подстриже така. Очите ти изглеждат по-големи, макар да нямаш нужда от това, тъй като си късметлийка, надарена си със страхотни очи. А и лицето ти е на показ. Поздравления за бретона, Серж. Секси.

— Адски си права. Трябваше да подчертаем тези прекрасни очи, Рийс. И бремето от раменете и врата изчезна. А и ще ти бъде по-лесно да си правиш косата сама.

Рийс се вторачи в отражението си. Почти познавам тази жена, помисли си тя. Почти виждам себе си.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Серж отпусна ножицата стреснато и се завъртя притеснено към Линда-Гейл.

— Не се харесва. Рийс, мразиш ли ме? Мразиш ли прическата си?

— Не, не, точно обратното. Просто мина дълго време откакто за последен път се погледнах в огледалото и се харесах.

Линда-Гейл подсмръкна съчувствено.

— Имаш нужда от грим.

Серж потупа Рийс по рамото.

— Ще ме накараш и аз да заплача. Позволи ми да ти изсуша косата първо.

Искаше ѝ се да се покаже. Беше прекарала великолепен ден. И ѝ личеше. Разбира се, не трябваше да позволява на Линда-Гейл да я убеждава да си купи блузата, макар да бе в невероятно красиво жълто.

Но пък бе дала на продавачката копие от скицата. Беше постъпила по същия начин във всеки магазин, където приятелката ѝ я заведе.

Тя се оказа права — якето наистина отиваше повече на Рийс. Но макар да не струваше милион долара, пак бе ужасно скъпо и просто не можеше да си го позволи.

Великолепната прическа и красивата блуза бяха достатъчни.

Възнамеряваше да се прибере у дома, да се порадва на вида си пред огледалото, да облече новата блуза и да се обади на Броуди, за да го покани на вечеря.

Беше открила чудесни пресни зеленчуци на пазара в Джаксън, както и великолепни миди. Дори намери шафран, който бе ужасно скъп. Но пък щеше да е хубаво да направи пюре от шафран и босилек за мидите. А после бри с див ориз.

Линда-Гейл се наслаждаваше на стоките в бутиците, но Рийс бе потреперила от удоволствие на пазара.

Втурна се нагоре по стълбите, понесла торбите с покупки. Отключи вратата като си тананикаше и се чувстваше толкова безгрижна, че реши да заключи, след като остави продуктите в кухнята.

— Господи, Рийс, ще се превърнеш в истинско момиче за нула време — извика тя на глас.

После отиде с танцова стъпка до вратата и заключи. Реша, че всичко друго ще почака и първо ще се порадва на отражението си в огледалото.

Заподскача към банята щастливо.

И се вцепени. Лицето ѝ пребледня, мускулите на тялото ѝ се стегнаха, когато се вторачи в огледалото.

Скицата на убитата жена бе залепена на него и я гледаше строго. По стените, пода и малката тоалетка с маркер, яркочервен като кръв, бе написан въпросът: „Аз ли съм това?“.

Рийс се отпусна на пода и се сви на топка.

Вече трябва да си е у дома, помисли си Броуди като подкара покрай езерото. Колко време ѝ бе нужно, за да си направи нова прическа, по дяволите? Не отговаряше на телефона. Чувстваше се като глупак, тъй като през последния един час ѝ бе звънял четири пъти.

Мамка му, наистина му липсваше. А това беше направо абсурдно. Никога никой не му бе липсвал. При това Рийс я нямаше само от няколко часа. Осем часа и половина. Други дни не я бе виждал много по-дълго от осем часа. Но пък тогава знаеше, че е от другата страна на езерото и може да отиде да я види веднага щом си поиска.

Още не се бе принизил дотам да звъни на мобифона ѝ като мухльо, който не може да изкара един ден без любимата жена, без да ѝ звънне. И без да чуе гласа ѝ.

Щеше да отиде в ресторанта, да се помотае там, да пийне една бира. И да я чака. Небрежно.

Никой нямаше да разбере.

Забеляза колата ѝ на обичайното място и реши, че е извадил късмет. Щеше да се качи при нея и да ѝ каже, че е дошъл в града за... за какво? За хляб.

Имаше ли хляб у дома? Не можеше да си спомни. Е, това беше без значение. Щеше да се придържа към историята си.

Искаше да я види, да усети уханието ѝ. Да я прегърне. Но Рийс не трябваше да узнава, че през последния час бе обикалял нервно из къщата си като изгубено кученце.

Докато паркираше, осъзна, че се бе предал. Измисляше си извинения да дойде в града, за да я види.

А това го караше да се чувства като абсолютен мухльо.

Най-разумното бе да се престори на раздразнен. Намръщи се, изкачи бързо стълбите и потропа по вратата ѝ.

— Броуди е — извика той. — Отвори.

Мина толкова дълго време, преди Рийс да отговори, че намръщената му гримаса се замени с разтревожена.

— Броуди, съжалявам, легнала съм си. Имам главоболие.

Той натисна бравата, но вратата бе здраво заключена.

— Отвори вратата.

— Наистина, започна да ме мъчи мигрена. Просто трябва да поспя. Ще ти се обадя утре.

Звукът на гласа ѝ не му хареса.

— Отвори вратата, Рийс.

— Добре де, добре.

Ключалката изщрака и вратата се отвори.

— Да не би да не разбираш какво казвам? Имам главоболие. Не искам компания. Определено нямам мерак да затоплям чаршафите.

Той не обърна внимание на думите, тъй като забеляза мъртвешката ѝ бледност.

— Не си от жените, които откачат, когато им направят кофти прическа, нали?

— Разбира се, че съм. Но пък прическата ми е великолепна. Страхотна. Но денят бе адски дълъг и доста ме умори. Сега съм изтощена и те моля да си тръгнеш, за да си легна.

Броуди огледа стаята и забеляза покупките на кухненския плот.

— Откога си у дома?

— Не знам. Може би от около час.

Главоболие, друг път, помисли си. Вече я познаваше достатъчно добре, за да е сигурен, че Рийс можеше да си счупи ръцете, и все пак първо щеше да прибере покупките си, когато се прибере.

— Какво е станало?

— Господи, няма ли да престанеш? Просто се чукахме, което бе прекрасно. Ангелите запяха. И скоро ще го направим пак. Но това не означава, че нямам право на малко самота.

— Вярно е — меко каза той. — И ще те оставя на мира веднага щом ми обясниш какво, по дяволите, става. Какво си направила с ръцете си? — попита като грабна едната ѝ ръка, ужасен от кръвта по пръстите и дланите ѝ, преди да забележи, че петната бяха от мастило. — Какво, по дяволите, е това? Мастило?

Рийс заплака безмълвно. Никога не бе виждал нещо посърцераздирателно от сълзите, които се стичаха по бузите ѝ.

— Господи, Рийс, какво има?

— Не мога да го измия. Не мога да го измия, а не си спомням да съм го направила. Не си спомням и не мога да го изчистя.

Тя покри лице с изцапаните си ръце. Не се възпротиви, когато Броуди я вдигна, отнесе я до леглото и я залюля в прегръдката си.

17.

Част от стените и пода бяха замазани — там, където Рийс бе успяла да стигне с мократа кърпа, която сега лежеше във ваната. Броуди си помисли, че хавлията вече е станала на парцал, а това щеше да я притесни, когато се успокои достатъчно.

Беше съдрала скицата, оставяйки парченца хартия и лепенка по огледалото, беше я смачкала и метнала в кошчето за боклук до мивката.

Представи си какъв ужас е изпитала горката Рийс, как трескаво е грабнала хавлията, намокрила я е и е започнала да търка написаното.

Но въпросът все още се виждаше на около десетина места. Аз ли съм това?

— Не си спомням да съм го направила.

Броуди не се обърна към нея, а продължи да оглежда стените.

— Къде е червеният маркер?

— Аз... не знам. Трябва да съм го прибрала.

Замаяна от главоболието и сълзите, Рийс отиде до кухнята и отвори чекмеджето.

— Не е тук — отчаяно изплака, после започна да рови из следващото чекмедже.

— Престани.

— Не е тук. Сигурно съм го взела със себе си и съм го изхвърлила. Не си спомням. Също като предишните пъти.

Броуди се вторачи в нея, но гласът му си остана същия — спокоен и твърд.

— Какви други пъти?

— Мисля, че ще повърна.

— Не, няма да повърнеш.

Тя затръшна чекмеджето, а зачервените ѝ от плача очи заблестяха от гняв.

— Не ми казвай какво да правя.

— Няма да повърнеш — повтори Броуди като пристъпи към нея и я хвана за ръката. — Още не си ми разказала за предишните пъти. Хайде да седнем.

— Не мога.

— Добре, ще стоим прави. Имаш ли бренди?

— Не искам бренди.

— Не те питах какво искаш — сопна се той и започна да отваря шкафовете, за да намери малката бутилка.

При други обстоятелства би засегнал чувството ѝ за естетика с това, че сипа брендито в чаша за сок.

— Изпий го, слабаче.

Може и да бе ядосана и отчаяна, но знаеше, че няма смисъл да се съпротивлява. Взе чашата и погълна двата пръста бренди на един дъх. Потръпна.

— Скицата. Може и да съм аз.

— Защо реши така?

— Ако съм си въобразила... преживях насилие...

— Някога душили ли са те?

— Не, но може да съм си въобразила — повтори тя като тресна чашата на плота. — Някой се опита да ме убие на времето и през последните две години очаквах отново да се случи. А има и известна прилика между мен и жената от скицата.

— Вярно. И двете сте жени и имате дълга, тъмна коса. Поне ти имаше доскоро.

Намръщи се леко и протегна ръка да докосне крайчетата на косата, които сега не стигаха до раменете ѝ.

— Лицето от скицата не е твоето.

— Но не я видях много добре.

— Все пак си я видяла.

— Не знам.

— Аз пък знам.

Броуди бе сигурен, че Рийс нямаше кафе, затова отвори хладилника и отбеляза доволно, че бе купила любимата му бира. Взе една и завъртя капачката.

— Видяла си двама души до реката.

— Защо си толкова сигурен? Ти не ги зърна и за миг.

— Видях теб — протичко отговори той. — Но да се върнем на въпроса. Какви други неща не си спомняш?

— Не си спомням да съм маркирала картата си. Нито пък да съм отключвала вратата си през нощта и дори да съм я оставила леко открената. Или да съм прибирала проклетите купи в килера, а ботушите и раницата в кухненския шкаф. Или да съм си приготвила багажа. И други разни дребни неща. Трябва да се върна.

— Къде да се върнеш?

Тя разтърка лицето си с ръка.

— Не се подобрявам. Трябва да се върна в болницата.

— Глупости. Каква е тази история с опаковането на дрехите?

— Една вечер се прибрах у дома — беше вечерта, когато отидох в бара на Кланси с Линда-Гейл — и всичките ми вещи бяха опаковани. Всички дрехи бяха прибрани в сака ми. Сигурно съм го направила сутринта или по време на някоя от почивките. Не помня. А веднъж фенерът, който държа до леглото си, се озова в хладилника.

— Аз пък веднъж намерих портфейла си там. Странно.

Рийс въздъхна.

— Не е същото. Аз никога не слагам нещата където заваря. Никога. Поне... когато съм на себе си... когато съм здрава. Определено не е нормално за мен да сложа купите в килера. Никога не си губя вещите, защото не мога да правя каквото и да е, ако не знам къде е всичко. А явно в момента за нищо не ставам.

— Поредната дивотия — небрежно подхвърли Броуди и зарови из торбата с покупките. — Какви са всичките тия зелени неща?

— Зеленчуци за салата — отговори Рийс като разтърка слепоочията си, за да прогони зверското главоболие. — Трябва да се махна оттук. Сигурно това съм си мислила, когато съм си опаковала нещата. Вероятно тази мисъл ме е глождила през цялото време, още тогава, на пътеката, а после просто съм се преструвала, че всичко си е нормално.

— Докато беше на пътеката, видя как убиват жена. А това не е нормално. По онова време се съмнявах, но сега...

— Съмняваше се?

— Не за това, че си ги видяла. Не бях сигурен, че жената е мъртва. Възможно бе да е станала и да си е тръгнала. Но явно е мъртва като Елвис.

— Ти въобще слушаш ли ме? Видя ли какво съм направила там?
— посочи тя банята.

— Ами ако не си го направила?

— Кой друг може да е? — избухна тя. — Психиката ми не е стабилна. Господи, Броуди, халюцинирам убийства и пиша по стените.

— Ами ако не си ти? — повтори той със същия убедителен тон.
— Слушай, изкарвам си хляба с думата „ако“. Ако си видяла точно каквото казваш, че си видяла?

— И какво ако съм? Това нищо не променя.

— Променя абсолютно всичко. Гледала ли си някога „Газ“?

Рийс се вторачи в него.

— Сигурно затова си падам по теб — откачен си като мен. Какво общо, по дяволите, има „Газ“ с изпадането ми в лудост и драскането по стените?

— Ами ако не ти си драскала по стените?

Сърцето я заболя, а стомахът ѝ се сви. Нямаше сили да се добере до стола, затова просто се отпусна на земята и се облегна на хладилника.

— Ако мислиш, че някой ми прави номера, значи наистина си луд като мен.

— Кое те плаши повече, Рийс? — клекна той до нея. — Да вярваш, че отново си изпаднала в нервна криза или че някой друг иска да го повярваш?

Рийс потрепери.

— Не знам.

— Хайде, да поразнищим въпроса. Виждаш как убиват жена. Няма друг свидетел. Съобщаваш за убийството и историята се разчува. Убиецът е дочул нещо или както мислехме преди, те е видял. А това означава, че не е успял да извърши идеалното убийство. Заличил е следите си, но все пак не се е измъкнал.

— Защото има свидетел — прошепна тя.

— Да. Но единственият свидетел има психични проблеми, предизвикани от насилие. Убиецът може да използва това обстоятелство. Бездруго не всеки в града вярва на свидетелката. Тя е нова тук и е прекалено нервна и уплашена. Защо тогава да не засили страха и да обтегне допълнително нервите ѝ?

— Господи! Защо просто не ме гръмне и не приключи историята?

— Ако стане още едно убийство, хората ще приемат историята ти на сериозно.

— Посмъртно?

— Да.

Рийс все още притежаваше някакви сили, помисли си Броуди. Не много наистина, но все пак щеше да издържи.

— Погажда ѝ няколко номерца и разчита, че тя ще направи едно от двете: ще затанцува гола из улиците или ще побегне от града. И при всяко положение хората напълно ще спрат да вярват на историята ѝ за убийството.

— Но това е...

— Откачено? Не, не е. Всъщност е адски умно и хладнокръвно.

— Значи вместо да вярвам, че съм се провалила напълно в емоционално и психическо отношение, искаш да приема, че ме преследва убиец. Прониква в апартамента ми и се опитва да ме подлуди.

Броуди отпи от бирата си.

— Теорията ми звучи добре.

Гърлото ѝ пресъхна, когато осъзна смисъла на думите му.

— Първата възможност ми се струва по-лесна. Нея съм я преживявала вече.

— Обзалагам се, че е по-лесна, но ти не обичаш лесните неща.

— Странно е да кажеш подобно нещо за жена, която повече от година бяга от всичко, включително и от себе си.

— Ако така гледаш на нещата, значи наистина си откачена.

Броуди се надигна и ѝ протегна ръка. Рийс се поколеба, но я пое и се изправи.

— А ти как виждаш нещата?

— Виждам жена, която оцелява. Приятелите ѝ, по-близки от семейство, са убити. Една от тях — пред очите ѝ. Тя самата е простреляна и оставена да умре в тъмен килер. Хваната в капан в тъмнината, потънала в кръв. Всичко, което е обичала, е унищожено за миг. Тя остава лишена от нормалното чувство за сигурност. И все пак две години по-късно стои пред мен, защото е успяла да се пребори с

всички проблеми стъпка по стъпка. Мисля, че това е една от най-силните жени, които някога съм срещал.

— Май не се срещаш с много хора — опита да се пошегува Рийс.

— Видя ли — усмихна се той като докосна челото ѝ с пръст. — Закова ме. А сега си пригответи някои неща. Тази вечер ще спиш при мен.

— Не мога да приема...

— Ще го направиш — настоя той и зарови из торбата. — Това ли е вечерята?

— Мамка му! Мидите!

Броуди се увери, че Рийс е дошла на себе си, когато се втурна към торбата.

— Слава Богу, че помолих да ми ги опаковат в лед. Все още са студени. В крайна сметка се оказа разумно да поддържам по-ниска температура у дома.

— Обичам миди.

— Май няма храна, която да не обичаш — каза Рийс като се облегна на плота и затвори очи. — Няма да ме оставиш да изпадна в истерия, нали?

— Вече ти споменах, че се дразня от истерични жени.

— Но веднъж ми каза, че си падаш по невротички.

— Да, така е. Но между истерия и невроза определено има разлика. Ти дори не си достатъчно невротична за мен. И затова просто ще се възползвам от теб, докато се появи нещо по-добро.

— Справедливо.

— А дори да се появи нещо по-добро, пак можеш да ми готвиш.

— Благодаря — кимна тя като отпусна ръце и се загледа в него.

— Прегърна ме, докато плачех. Вбесяващо за теб.

— Не беше изпаднала в истерия, а просто бе наранена и те болеше глава. Но не го превръщай в навик.

— Обичам те. Влюбена съм в теб.

Няколко секунди Броуди не проговори. А когато го направи, Рийс долови лек страх, примесен с раздразнението му.

— Мамка му! Не мога да направя и едно добро дело безнаказано. Тя се засмя весело и усети как се успокоява.

— Така си е. Сигурно напълно съм откачила. Но не се тревожи, Броуди.

Завъртя се към него и забеляза, че я гледаше с уважението и страха, предизвиквани от тиктакаща бомба.

— Извън всички неврози съм разумна, съвременна жена. Не си отговорен за чувствата ми, нито пък задължен да им отговориш. Но когато преживееш всичко, което аз съм преживяла, просто се научаваш да не приемаш нещата за дадени. Времето, хората, чувствата. Психиатърът ми ме посъветва да си водя дневник — продължи тя, докато опаковаше необходимите продукти. — И дневникът ми помогна да се справя с емоциите и страховете си. Ти също ми помагаш в това отношение.

— Смесваш доверието с незаслужена благодарност и с факта, че между нас има страхотно сексуално привличане.

— Главата ми може да е объркана, но сърцето ми си е съвсем наред. Но ако чувствата ми те плашат, мога да се обадя на Линда-Гейл и да поживея при нея, докато реша какво да правя.

— Просто вземи всичко, от което ще имаш нужда — каза той решително. — Включително всички съставки за добра вечеря.

Не беше влюбена в него. Но мислеше, че е, и това го притесняваше. Опитваше се да ѝ помогне, което вероятно бе първата му грешка, а сега тя усложняваше всичко. Типично за жена, помисли си. Връзва панделки на всяко нещо.

А панделките го задушаваша.

Е, поне вече не говореше за това. Нито пък трепереше заради станалото в апартамента ѝ.

Точно както бе предполагал, готвенето на вечерята я успокои. Той самият се успокояваше с писане. Човек потъваше в работата си и забравяше за проблемите.

Но по-късно щеше да ѝ се наложи да се върне към действителността. Ако теорията му бе вярна, Рийс определено бе изпаднала в беда.

— Искаш ли вино? — попита я той.

— Не, благодаря. Ще си остана на вода — отговори младата жена, докато подреждаше салатата в малки чинии. — За останалото са нужни още няколко минути, така че ще започнем с това.

Броуди прецени, че е ял повече салата през последните няколко седмици, отколкото обикновено ядеше за цели шест месеца.

— Джоуни ще откачи, когато си види банята.

— Ами боядисай я.

Рийс набоде лист салата.

— Не мога да боядисам плочките и пода.

— Мак вероятно има някакъв препарат, който ще изчисти маркера. А и бездруго апартаментът ти не е особено луксозен, слабаче. Нуждае се от ремонт.

— Да, винаги има някаква утеха. Броуди, и преди ми се губеха моменти. Не през последната година, но преди ми се случваше.

— Но не означава, че и сега ти се случва. Напоследък прекарвах доста време с теб. Не съм те виждал да ходиш насън, нито пък да украсяваш стените на вилата ми със странни послания. Всъщност не съм те виждал да правиш нищо по-странно от подреждането на кухненските ми чекмеджета.

— Имаха нужда — оправда се тя. — Цареше пълна бъркотия.

— Можех да си намеря нещата. Рано или късно. Някой в ресторанта на Джоуни споменавал ли е да си направила нещо странно?

— Джоуни смяташе, че е странно да искам бамя за супата.

— Бамята си е странен зеленчук. На времето в Бостън, когато ти се случваха подобни неща, имаше ли някой около теб?

Рий се надигна, за да поднесе основното ястие.

— Не. И винаги се притеснявах, защото се плашех, че може да ми се случи къде ли не. Когато излязох от болницата, отидох да живея при баба. Тя ме заведе на пазар. И по-късно открих кошмарен кафяв пуловер в чекмеджето си. Попитах я откъде се е взел. Усетих, че става нещо нередно по начина, по който ме изглежда. Притиснах я да ми каже и тя ми обясни, че аз съм го купила. Каза, че сме спорили заради пуловера, защото никак не отговаряше на стила ми. Но съм ѝ обяснила, както и на продавачката, че го искам, защото е брониран.

Рийс обърна мидите със сръчно движение на китката.

— Друг път баба влезе в стаята ми посред нощ, защото чула страхотен шум. Аз заковах прозорците си. Не помня да съм взимала чука и пироните.

— И двата инцидента ми звучат като пресилени мерки за безопасност. В този смисъл са нормални — била си уплашена.

— Уплашена е меко казано. Имаше и други инциденти. Сънувах кошмари. Чувах изстрелите и писъците. Опитах се да разбия вратата. А една нощ изскочих през прозореца, който се бях опитвала да закова. Един съсед ме намери по нощница на тротоара. Не знаех къде съм, нито как съм се озовала там.

Рийс постави чиния пред Броуди.

— Тогава отидох в болницата. А сегашното ми състояние може да означава просто влошаване.

— И това удобно се случва, докато си сама? Не вярвам. Работиш в ресторанта на Джоуни осем часа, пет или шест дни седмично. Прекарваш време с мен, с Линда-Гейл, движиш се из града. Но не си имала никакъв друг инцидент, освен тези в апартамента ти, когато наоколо няма жив човек. „Газ“.

— И ти си Джоузеф Котън?

— Обичам жени, които познават класическите филми — ухили се той като я погали по ръката. — Ето ти още един. „Прозорец към двора“.

— Джими Стюарт вижда убийство в апартамент на отсрещната кооперация, докато си лежи у дома със счупен крак — бързо каза Рийс, остави чинията си на масата и седна. — Никой друг не вижда убийството. Никой не му вярва. Дори Грейс Кели не му вярва. Нито приятелят му, ченгето... как му беше името?

— Уендъл Кори.

— Точно така! Нито великолепната Телма Ритър. Никой не вярва, че Реймънд Бър е убил жена си.

— Няма улики, които да подкрепят твърденията на героя. Няма труп, няма следи от борба, няма кръв. А Джими напоследък се държи странно.

— Значи според теб съм попаднала в смесица от „Газ“ и „Прозорец към двора“?

— Внимавай за типове, които приличат на Пери Мейсън или имат френски акцент.

— Караш ме да се чувствам по-добре. Преди няколко часа... — тя замълча и притисна ръце към очите си. — Лежах свита на пода и скимтях. Само дето не си смучех палеца. Бях паднала на дъното.

— Не, просто се бе смъкнала малко надолу. Но сега отново си отгоре. А това е истинска смелост.

Рийс отпусна ръце.

— Не знам какво да правя.

— В момента трябва да си изядеш мидите. Великолепни са.

— Добре — кимна тя и решително лапна една мида, която наистина бе великолепна. — Качих два килограма.

— Цели два килограма! Трябва да празнуваме.

— Сигурно защото готвя повече. Не само в ресторанта, но и тук. Това ми харесва.

— Радвам се, че помагам.

— И правя секс редовно.

— Повтарям, винаги съм готов да помогна.

— Направих си косата.

— Забелязах.

Рийс наклони глава. Бе готова да се бори, за да чуе желаното.

— Е, харесва ли ти или не?

— Бива.

— О, я престани. Защо толкова внимаваеш с комплиментите?

— Такъв съм си.

Тя прокара пръсти през кичурите.

— Аз си я харесвам. А ако си на друго мнение, просто ми кажи.

— Ако не я харесвах, щях да ти кажа. Или пък щях да ти кажа, че си е лично твоя работа, ако искаш да се разхождаш наоколо с птиче гнездо на главата.

— Да, наистина би го казал — усмихна се тя. — Времето с теб ми се отразява добре. Приятно ми е да сме заедно и да си говорим. Обичам да ти готвя и да спя с теб. Чувствам се като... не мога да кажа като жената, която бях, защото никога вече не бих могла да се върна назад.

— Може би не трябва да се връщаш назад.

— Вероятно си прав. Откакто съм с теб, усещам как се превръщам в жената, която искам да бъда. Но и двамата знаем, че ще е по-разумно, ако леко се отдръпнем един от друг.

Той се намръщи и лапна поредната мида.

— Слушай, ако говориш за хрумването си, че си влюбена в мен, положението става тревожно и...

— Не е тревожно — възрази тя. — Трябва да се смяташ за късметлия, ако съм влюбена в теб, въпреки нестабилната ми психика.

Много жени може и да те намират сексапилен, но не биха задълбочили връзката заради вечната ти заядливост. Ала сега не говоря за чувства. Просто смятам, че ако изпадам в нервна криза, не ставам дори за обикновена връзка. А ако си прав и някой ме преследва, съм още по-опасна за теб.

Броуди отпи замислено от бирата си.

— Ако си откачена и аз се отдръпна, значи не мога да се справям с хората. Същото важи и за теорията, че някой се опитва да те изкара луда. Искам да си изясня всичко. Пък и не съм готов да се откажа от хубавата храна и секса.

— Звучи разумно. Но ако по-късно си промениш мнението, няма да се обидя.

Рийс се протегна към каната с вода, в която плуваха тънки парченца лимон. Броуди хвана ръката ѝ и зачака да го погледне в очите.

— Не става дума само за ядене и секс. Имам...

Чувства ли, запита се той. Чувствата можеха да означават какво ли не.

— Държа на теб.

— Знам.

— Добре. В такъв случай няма нужда да обсъждаме чувствата ми през следващия час.

Ръката ѝ бе нежна и мека. Постави я на масата, но задържа своята върху нея.

— Ще се справим, Рийс.

И точно в този момент, затоплена от нежното му докосване, Рийс му повярва.

След като приключиха вечерята и оправянето на кухнята, Рийс седна доволно с чаша чай пред себе си. Броуди реши да направи следващата стъпка.

— Ще се чувстваш ли добре, ако останеш сама тук за около час?

— Защо?

— Мислех да взема Рик и да отидем да огледаме апартамента ти.

— Недей — поклати глава тя, заглеждана в пламъците на огъня, който Броуди бе запалил във всекидневната. — Рик не вярва, че съм видяла убийство на пътеката. Направи всичко, което се изискваше в подобен случай, и според всички се е справил добре. Но не ми вярва.

Сутринта се отбих в офиса му. Видях се с него, Деби и Ханк. А когато извадих скицата и им съобщих, че възнамерявам да я покажа из Джаксън, забелязах съчувствие по лицата им.

— Ако някой е влизал в дома ти...

— Ако някой е влизал, никога няма да успеем да го докажем. А и как са влезли? Вече имам дори резе.

— Ключалките могат да бъдат отключвани. А от ключовете могат да се правят дубликати. Къде държиш ключовете си?

— Във вътрешния джоб на чантата ми.

— А когато работиш?

— Във вътрешния джоб на чантата. А ако не нося чанта, в джоба на якето ми. В десния джоб, ако държиш на подробностите.

— Къде стоят чантата и якето ти, докато работиш?

— В кабинета на Джоуни. Тя има дубликати от ключовете в шкафа си. Но не можем да си направим извода, че съм объркала Джоуни с мъж, а тя е убила любовницата си и прониква в апартамента ми, за да ме тормози.

— Да, но не е кой знае колко трудно някой да влезе незабелязано в кабинета ѝ и да си направи дубликати от ключовете.

Чашата в ръката ѝ затрепери.

— Мислиш, че е някой от Ейнджълс Фист?

— Възможно е. Или човек, който е живял тук по време на престъплението. И е останал, когато се разчу за убийството. А това стана доста бързо.

— Но никой не позна жената.

— Не казах, че жената е тукашна.

Рийс се облегна назад.

— Не, не го каза. Просто реших, че ако жената не е оттук, значи и мъжът не е.

— Всичко е възможно. Може да е човек от града или пък някой, който редовно го посещава. Или някой, който е дошъл на лов, или просто турист. Човек, който е наясно как да заличи следите си, а според мен това изключва обичайните градски чеда. Кой знаеше, че днес ще отсъстваш от града?

— Че кой не знаеше?

— Да, така е. Трябва да помислим за времето — замислено отсъди Броуди. — Спомена, че си водиш дневник.

— Да.

— Дай да го прегледам.

— Никога!

Той се намръщи, после се ухили.

— И аз ли съм вписан там?

— Разбира се, че не. Кой изобщо е чувал за жена, която да пише за мъжа, по когото си пада, или пък за сексуалните си преживявания? Абсурд.

— Добре де, ще прочета само сексуалните преживявания, за да се уверя, че си ги предала точно.

— О, точни са. Аз ще прегледам всичко и ще ти запиша датите и часовете, когато се случиха тези ужасни неща.

— Добре, но не тази вечер. Изглеждаш съсипана. Време е да си лягаш.

— Мога да остана тук още няколко минути.

— Да, ама после ще ми се наложи да те нося догоре заспала. Аз отивам да свърша малко работа в кабинета си.

— О... — въздъхна тя и погледна към вратата. — Добре, може би...

— След като проверя ключалките. Отивай да си лягаш, слабаче.

Глупаво бе да се преструва, че не е изморена, затова се надигна.

— Утре съм първа смяна. Ще се опитам да не те събудя, когато стана.

— Благодаря.

— А аз ти благодаря за помощта, Броуди. Благодаря ти за рамото, на което си поплаках.

— Не си използвала рамото ми.

Тя се наведе и го целуна нежно.

— О, да, използвах го. Няколко пъти тази вечер.

Знаеше, че Броуди ще провери ключалките, защото ѝ бе обещал. Докато се приготвяше за лягане, чу стъпките му по стълбите. Надникна в коридора и забеляза, че в кабинета му светеше, после чу тракането на клавишите.

Мисълта, че Броуди е близо до нея, ѝ позволи да си легне и да остави вратата незаключена.

Същата тази мисъл ѝ помогна да затвори очи и да заспи.

18.

Броуди клекна пред вратата на апартамента на Рийс, въоръжен с фенер и лупа. Чувстваше се съвсем идиотски. Макар да смяташе късното ставане сутрин за едно от предимствата на писателската професия, днес се бе измъкнал от леглото заедно с Рийс. И не обърна никакво внимание на уверенията ѝ, че може да стигне сама от къщата му до ресторанта.

Да бе, никакъв проблем за жена, преследвана от убиец, да се разхожда сама по тъмно като малоумна героиня във филм на ужасите.

За награда не само бе получил две чаши от прясно свареното кафе в ресторанта на Джоуни, но дори го бяха нахранили с яйца, бекон и пържени картофи още преди да отворят.

А сега клечеше и си играеше на детектив. Тъй като нямаше никакъв личен опит във влизането с взлом, не можеше да е абсолютно сигурен дали някой не бе насилвал ключалката, но не забеляза никакви следи от подобно действие.

Зачуди се дали да не престъпи желанието на Рийс и да не се обади на шерифа. Но пък не смяташе, че Рик може да стори нещо повече от това, което той правеше в момента.

А и ставаше дума за доверие. Рийс му имаше доверие, а ако се обадеше на Рик, щеше да я предаде.

Твърдеше, че е влюбена в него, но не трябвало да се чувства задължен. Жени! Просто смесваше секса и приятелството с любов. На всичкото отгоре бе уязвима заради кошмарните си преживелици. А и все още не бяха минало — продължаваха да ѝ се случват странни неща.

Броуди се изправи и извади ключа, който Рийс му бе дала. Вторачи се в него замислено.

Какво трябваше да направи?

Отключи вратата и влезе в апартамента.

Във въздуха се носеше леко ухание. Ароматът на Рийс. Би го познал навсякъде. Откри, че е учудващо вбесен задето някой друг бе

влизал в дома ѝ и бе доловил същия аромат.

Светлината от прозорците падаше върху голия под, вехтите мебели и яркосиньото одеяло, което Рийс бе купила за тясното си легло.

Смяташе, че тя заслужава нещо по-добро. Вероятно би могъл да ѝ помогне, да ѝ даде малко пари, за да си купи килим и боя, за бога.

Плъзгаш се по наклона, Броуди, възпря се сам. Купиш ли килим на жена, тя после ще очаква венчален пръстен.

Е, Рийс поне се радваше на гледка, която не можеше да се купи с пари. Кой се нуждаеше от килими и картини, когато виждаше през прозореца си величествените планини, а езерото бе точно пред прага му?

Броуди изключи лаптопа и го прибра в чантата, за да го вземе със себе си. Рийс се нуждаеше от поне още една нощ вън от апартамента си. Нямаше да е лошо вещите ѝ да са си при нея.

Лениво отвори чекмеджето на малкото бюро, което Джоуни бе дала на Рийс. В него откри два остри молива, счупени на равни половини, черен маркер и тънко кожено албумче, в каквото хората носеха снимки на децата или кучетата си. Отвори го любопитно.

Снимка на интелигентна възрастна жена, седнала на пейка в идеално поддържана градина. Лицето ѝ бе зачертано с голямо черно Х. Имаше и други. Същата жена в бяла риза и черен панталон държеше пуделче с размера на пощенска марка. Двойка в дълги готварски престилки, група хора, вдигнали чаши с шампанско. Мъж с широко разперени ръце, застанал пред огромна фурна.

Всяко лице бе зачертано с Х.

На последната снимка Рийс стоеше сред голяма група хора. Броуди реши, че снимката бе направена в ресторанта, където бе работила. „Манео“. Нейното лице бе единственото, което не бе зачертано, и грееше в широка усмивка.

Под всички останали от снимката бе написано с печатни букви „Мъртъв“. А под lika на Рийс пишеше „Луда“.

Броуди се зачуди дали Рийс вече бе видяла снимките. Надяваше се да не е. Прибра албумчето в джоба на компютърната чанта. Щеше да го извади по-късно и да реши как да действа, когато се прибере у дома.

Не бе възнамерявал да се рови из личните ѝ вещи, но започна да претърсва чекмеджетата на грозния скрин.

Потисна неудобството от тършуването из бельото ѝ, като си напомни, че вече го бе свалял от тялото ѝ няколко пъти. Щом можеше да го докосне, когато бе върху нея, значи бе нормално да го пипа и сега.

Но наистина се почувства странно.

Ала тършуването из скрина не му отне много време — Рийс не притежаваше много вещи.

Кухненските чекмеджета бяха друга работа. Там тя бе вложила душата си. Бяха идеално подредени. Никакъв безпорядък. Броуди откри мерителни чаши, лъжици и безброй други кухненски прибори и уреди.

Няколко от тях изобщо не разпозна за какво служат, но както всичко останало, бяха безукорно подредени.

Откри спретната купчина купи и тави с различни размери. Кой въобще се нуждаеше от толкова много тави, за Бога?

В следващия шкаф намери купа, пълна догоре с хапчета. Извади я и я остави настрана.

Влезе в банята. В шкафчето всички шишета, които бе виждал и преди, стояха на рафта. Празни.

Малки, долни капанчета, помисли Броуди вбесено. Хитро копеле.

Неволно сви ръцете си в юмруци, после ги пхна в джобовете и заоглежда стените.

Отново спретнати печатни букви. Нищо не бе надраскано набързо. Но в застъпването на думите се долавяше трескавост и определено лудост. Идеята някои от думите да се изпишат от пода към тавана също бе умна.

Който бе надраскал стените, бе предпазлив, внимателен и много умен.

Броуди извади дигиталния си фотоапарат. Направи снимки от всеки ъгъл, в близък план на целия въпрос, после на всяка отделна дума и буква.

След като документира всичко, се облегна на вратата.

Рийс в никакъв случай не можеше да се върне в апартамент, който изглеждаше по този начин. Щеше да му се наложи да отиде до

магазина на Мак и да купи някакъв препарат, с който да почисти маркера от пода, ваната и стените. Не бе кой знае каква работа.

Можеше да купи и боя. Стаичка като нейната не изискваше големи усилия. Два-три часа и край.

Не бе като да ѝ купи килим или нещо подобно.

Разбира се, Мак започна да му задава въпроси. Броуди си каза, че в Ейнджълс Фист човек вероятно можеше да си купи единствено тоалетна хартия, без да започнат да го разпитват, но всичко друго щеше да предизвика въпроса: „С какво си се захванал?“

Не сподели нищо за боядисването на жилището на Рийс. Хората щяха да си извадят погрешни заключения, ако научеха, че боядисваше апартамента на жената, с която спеше.

След нула време той, който смяташе всяка домакинска работа за дяволско творение, стоеше на колене в банята на Рийс и търкаше ожесточено пода.

Рийс завъртя бравата предпазливо. Не ѝ харесваше, че е отключено. Ужаси се, че Броуди може да лежи окървавен в апартамента ѝ.

Защо бе още тук? Смяташе, че ще се върне в ресторанта дълго преди почивката ѝ. Но не го бе направил, а колата му все още бе навън.

И вратата на апартамента не бе заключена.

Тя я открехна леко.

— Броуди?

— Да. Тук отзад съм.

— Добре ли си? Видях колата ти и... — тя се закова на място и задуши въздуха. — Какво е това? Боя?

Броуди излезе от банята с мече в ръка. Малки капчици боя изпъстриха косата и ръцете му.

— Не са арабски парфюми.

— Боядисваш банята?

— Не е кой знае какво. Надали има повече от два квадратни метра стена.

— Повече са — развълнувано възрази тя. — Благодаря ти — почти се просълзи Рийс и пристъпи към банята.

Броуди вече бе боядисал тавана и довършваше стените. Цветът беше красиво бледосиньо, сякаш облаците се бяха потопили за миг в езерото и приели лек нюанс от цвета му.

Никоя от червените букви не се виждаше. Рийс се облегна на рамото на Броуди.

— Цветът ми харесва — каза тя.

— Човек няма богат избор, когато иска да купи нещо набързо в бакалията. Видях обаче едно пембено, което ми хвана окото.

Рийс се усмихна.

— Оценявам въздържаността ти. И добрия ти вкус. Явно ще трябва да ти се отплатя с вечеря.

— Добра идея. Но ако искаш да подновиш и стаята, те зарязвам. Бях забравил колко мразя да боядисвам.

Рийс го целуна.

— Мога да довърша, след като ми свърши смяната.

— Аз започнах, аз ще довърша.

Броуди внезапно осъзна, че несъзнателно е залепил устни в челото на Рийс. Но вече бе прекалено късно да се спре. Прекалено късно бе за много неща, осъзна той, когато Рийс отметна глава назад и прикова невероятните си очи в него.

— Предпочитам боядисването пред диаманти. Просто да го знаеш.

— Слава Богу. Тъкмо изчерпих диамантите.

Рийс облегна глава на гърдите му и въздъхна. Сърцето му се сви от нежност.

— Не исках отново да видиш апартамента си в онзи вид — каза той.

— Знам. Но се чудех дали все пак не мога да остана при теб и тази нощ — сгуши се тя в него. — Знаеш, че миризмата на боя не изчезва веднага.

— Да. Не бива да дишаш изпаренията.

Тя отново отметна глава назад и този път повдигна устни към неговите. Дълга и бавна целувка, почти непоносимо гореща и сладка. Свободната му ръка се плъзна по гърба ѝ.

Тя засмяно отстъпи назад. Сияе, помисли си Броуди. Стресът и тревогата от предишната нощ бяха изчезнали.

— Просто трябва да си взема някои неща... Какво си счуквал?

Броуди, все още замаян от целувката, едва успя да промълви:

— Моля?

— Извадил си чукалото и хавана.

Той се прокле, че ги бе забравил на шкафа.

— Рийс...

— Какво има тук? Изглежда...

Сиянието по лицето ѝ се стопи.

— Не ги взимам — вгледа се в него с отчаяни очи. — Просто ги пазя да ми напомнят от какво бягам. Не искам да мислиш...

— Не съм ги сложил там.

— Тогава... Ох!

— Това са капани, Рийс — обясни ѝ той като остави мечето и се приближи до нея. — Залага ти капани, но ти не бива да се хващаш в тях.

— И какво, според теб, иска да ми каже? — попита Рийс, като зарови пръсти в купата и остави хапчетата да се плъзнат между тях. — Защо не ги счукам на пастет, не ги намажа на препечени филийки и не заспя завинаги?

— Няма значение какво казва, ако не го слушаш.

— Има — завъртя се тя рязко и циганските ѝ очи проблеснаха разгневено. — Не мога да отговоря, ако не слушам. Как да му дам да разбере, че няма да успее да ме върне обратно при хаповете и лекарите? Как да му заявя, че няма да потъна отново в тъмнина заради един убиец, страхливец и долно копеле!

Тя грабна купата и Броуди зачака да я разбие в стената, но вместо това изсипа съдържанието ѝ в мивката и пусна водата.

— Нямам нужда от тях. Не ги искам. Майната му.

— Трябваше да знам, че не си от типа жени, които чупят чинии — ухили се той като постави ръце на рамената ѝ и загледа как хапчетата се топят. — Убиецът дори не може да си представи какво го очаква.

— Вероятно ще се паникьосам по-късно, когато осъзная, че съм останала без лекарства. Те бяха нещо като топло одеяло за зимата.

— Предполагам, че доктор Уолъс ще ти напише рецепта, ако изпиташ отчаяна нужда от одеялото си.

— Да, сигурно ще го направи.

Рийс въздъхна дълбоко. Беше изсипала хапчетата в мивката, за да докаже нещо.

— Но първо ще опитам да се справя и без одеялото.

Броуди се замисли за снимките, които бе прибрал с идеята да я предпази. Но сега осъзна, че Рийс не се нуждаеше от предпазване. Потребна ѝ бе само вяра. И човек, който да вярва, че е стабилна.

— Има и още нещо. Ще те засегне по-силно от хапчетата.

— Какво?

Тя се огледа наоколо за капана. Броуди отиде до компютърната чанта и извади малкото албумче.

— Направил го е, за да те разстрои. Не го оставяй да победи.

Рийс отвори книжката. Този път ръцете ѝ не потрепераха, но сърцето ѝ се сви.

— Как е могъл да го направи? След всичко, което преживяха и загубиха, да ги задраска, сякаш са нищо.

— За него са нищо.

— Никога не бих постъпила така — каза тя. — Независимо колко се принизя, никога не бих го направила. А той допусна грешка с това си действие, защото вече съм сигурна, че не съм аз — добави, като нежно погали зачертаните лица на загиналите си приятели. — Обичах ги и никога не бих се опитала да ги залича.

Разгледа внимателно всяка страница, както бе постъпил и Броуди, после затвори албума.

— Копеле. Шибано копеле. Не, няма да победи — решително се зарече, като се върна до бюрото и остави албумчето на мястото му. — Няма да победи.

Броуди се приближи до нея и я привлече да се облегна на гърдите му.

— Мога да подменя повечето фотографии. Баба ми има копия от тях. Но груповата снимка бе единствената, с която разполагах.

— Семействата на мнозина от сниманите може да имат копия.

— Разбира се. Сигурно си прав — съгласи се тя и отстъпи леко назад. — Мога да се свържа с тях и да помоля да ми ги изпратят. А сега е време да се връщам долу и да си довърша смяната.

— Ще дойда в ресторанта, когато приключа тук — обеща Броуди и я погали по косата. — Може да направим нещо интересно по-късно.

Да се разходим с колата. Или да вземем лодка под наем. Или нещо друго.

— Звучи добре. И аз също съм добре. И ще съм още по-добре.

Пийт се бе върнал на работа и й намигна, когато влезе в кухнята.

— Пилето териак, което приготви, се превърна в хит сред обядващите. Връщат си чиниите абсолютно изблизани.

— Чудесно.

— Доста си удължи почивката — отбеляза Джоуни.

— Съжалявам. Ще остана и след като ми свърши смяната.

— Броуди боядисва ли горе?

Рийс се закова на място.

— Откъде знаеш? — изненада се тя.

— Карл се отби да пие кафе и каза на Линда-Гейл, че Броуди купил от бакалията боя и четки. Колата му е все още отпред. Събрах две и две.

— Да, прави ми услуга.

— Надявам се да не е някакъв смахнат цвят.

— Много бледосиньо. И само в банята. Аз... имам нужда от това.

— По-скоро банята имаше нужда — усмихна се Джоуни като метна сочна пържола на скарата. — Хубаво е да имаш мъж, който да се грижи за теб.

— Така е.

Рийс си избърса ръцете и се зае със следващата поръчка.

— Не си спомням Броуди да е правил същото за друга жена наоколо. Ти помниш ли, Пийт?

— Не мога да кажа, че си спомням.

Пийт беше прав за пилето териак. Рийс получи набързо две поръчки. Едната — с гарнитура от лучени кръгчета, другата — с боб. И се залови за работа.

— И двамата знаете, че спя с него — каза меко тя. — Мъжете често помагат на жените, с които спят.

— Не си първата, с която е спал откакто пристигна в града — отвърна Джоуни. — Но Броуди не боядиса ничия друга баня.

— Може просто да съм по-добра в леглото.

Джоуни се изсмя весело и метна нарязаните картофи във фритюрника.

— Следващата поръчка! Дени, как си?

— Благодаря, добре, Джоуни.

Вместо да седне, заместник-шерифът остана прав до бара.

— Шерифът ме изпрати тук. Ще пуснеш ли Рийс да отиде при него за няколко минути?

— Мамка му, Дени, тя тъкмо се върна от почивката си, а обедната лудница вече започна.

— Ами... — притесни се Дени и се почеса по главата. — Просто... аз... може ли да вляза при теб за минута?

Джоуни му махна раздражено.

— Какво става? — прошепна Линда-Гейл, която стоеше зад бара.

— Нищо, което да те засяга както взимането на поръчката на платежоспособен клиент — скара ѝ се Джоуни откъм кухнята. — Е, защо Рик иска да ме лиши от готвачката ми точно когато съм затънала до гуша в работа?

— Шерифът иска да се види с мен? — изненада се Рийс, като вдигна глава от пиленето, което цвъртеше на скарата.

— Искат да дойдеш с мен само за няколко минути. Работата е... не исках да говоря за това... нали разбираш, хората се хранят — обясни Дени на Джоуни. — Всъщност намериха труп на жена в тръстиките до Лосовото блато — добави той, като погледна Рийс. — Шерифът иска да ти покаже няколко снимки. Да видиш дали е същата жена, която си видяла до реката.

— Тръгвай — делово ѝ нареди Джоуни.

— Да — едва промълви Рийс. — Трябва да се кача и... първо ще си довърша поръчката.

— Аз ще довърша проклетата поръчка. Пийт, изтичай горе и доведи Броуди.

— Не, не го притеснявай — възпротиви се Рийс като развърза престилката си. — Добре съм. Можем да тръгваме.

Пийт я изчака да се отдалечи, за да не го чуе, и се обърна към Джоуни:

— Искаш ли да повикам Броуди?

— Рийс не иска. Тя знае най-добре — рязко отговори Джоуни, но по лицето ѝ се изписа тревога.

Дени бе с полицейската кола, така че отиването им до участъка бе светкавично и не ѝ остави време да размишлява и да се измъчва. Помисли си, че всичко щеше да приключи за няколко минути. А след това можеше да забрави. Е, поне да се опита.

— Ще те заведа направо в кабинета на Рик — побутна я Дени нежно, когато излязоха от колата. — Искаш ли кафе? Или вода!

— Не, благодаря — отвърна Рийс, не би могла да преглътне нищичко. — Знаеш ли как... как е умряла?

— По-разумно ще е да поговориш с шерифа — отговори Дени и ѝ отвори вратата.

Ханк, който дежуреше като диспечер, покри микрофона с ръка.

— Няколко смахнати туристи преследвали с джипа си бизон, за да го снимат. Сега си имаме смачкан джип и разярен бизон — съобщи той, после се усмихна на младата жена. — Добре ли си?

— Да.

— Дени, налага се да придружиш Лин. Докарайте откачените туристи тук и повикайте пътна помощ за джипа. Тълпа кретени! Извини ме, Рийс.

— Няма проблеми — увери го тя. — Просто ще отида да се видя с шерифа.

Вратата беше отворена и Марсдън вече заобикаляше бюрото си, за да я посрещне.

— Благодаря ти, че дойде.

— Намерили сте някого. Жена. Труп.

— Седни — хвана я той за ръката и я поведе към стола. — Хлапета се натъкнали на трупа. Жената отговаря на описанието ти. Направих няколко снимки. Предупреждавам те, че са зловещи, но ако събереш сили да ги разгледаш, кажи ми дали това е жената, която видя. Страхотно ще ми помогнеш.

— Удушена ли беше?

— Има следи, че може да е биладушена. Мислиш ли, че можеш да разгледаш снимките?

— Да, мога — отговори Рийс като стисна ръце, за да спре треперенето им.

— Не бързай.

Рик се настани на стола до нея и ѝ подаде първата снимка. Рийс не я взе, тъй като не смееше да отпусне скованите си пръсти, но я

огледа внимателно. После отмести очи настрани и се опита да си поеме дъх.

— Тя е... О, Господи!

— Знам, че е страшно. Била е в блатото доста време. Поне ден-два. Съдебният лекар още не е определил точния момент на смъртта.

— Ден-два? Как така? Минаха седмици.

— Ако си е тръгнала с него в онзи ден, наранена, но жива, може да я е убил по-късно.

Рийс поклати глава отрицателно. Рик вдигна ръка.

— Можеш ли да потвърдиш със сигурност, че е била мъртва?

Рийс искаше да отговори, че е напълно сигурна. Но как можеше да е сто процента сигурна?

— Не се съмнявам — каза все пак.

— Добре, това е достатъчно засега. Това ли е жената, която видя?

Тя отново стисна пръсти и се възползва от острата болка, за да се овладее.

Лицето бе насинено и подуто, с белезникави порезни рани, спускащи се до гърлото, което бе червено и издрано. Животните в блатото бяха наръфали трупа. Беше чувала, че рибите и птиците се нахвърлят първо на очите. Сега знаеше, че е истина.

Косата беше дълга и тъмна. Раменете изглеждаха тесни.

Рийс се опита да си представи жената, която бе видяла.

— Не знам... изглежда по-млада, а косата й... косата й изглежда по-къса. Не знам.

— В онзи ден си била доста далеч от двойката.

— Той не я би. Лицето й... това лице... някой я е бил. Той само я бутна на земята преди... не я е удрял по лицето, поне не толкова много...

Рик не проговори за момент, а когато Рийс отново отмести очи от снимката, я обърна с лицето надолу.

— Може да не е била мъртва, когато ти си се втурнала да търсиш помощ. После той я е отнесъл някъде и е заличил следите си. И след като се е съвзела, да са се сдобрили за известно време. Да са попътували из района. А след няколко седмици са се скарали пак и тогава я е пребил. Мъж, който е душил жена веднъж, лесно може да го направи отново.

— Отново... — повтори тя замаяно.

— Трябва да изчакаме аутопсията и изследването на уликите. Но според мен е твърде вероятно да е същата жена, която си видяла. Ако успееш да я разгледаш пак, като първо проясниш мислите си, можеш да ми помогнеш. Жената нямаше никакви документи. Проверихме отпечатъците ѝ, но не са в мрежата. Ще вземат отпечатъци от зъбите ѝ и ще проверят списъците с изчезнали. Но ако сме сигурни, че е била там, където ти си видяла двойката, и сме убедени, че е била с онзи мъж, ще ни бъде по-лесно.

Рийс прикова очи в неговите.

— Преди не ми повярва. Нито за убийството, нито че съм видяла някого там.

— Няма да те лъжа, определено се съмнявах. Но това не означава, че не съм направил всичко възможно да разбера какво става.

— Прав си.

Рийс протегна ръка към снимката. Шокът бе избледнял и сега я заля само съчувствие.

— Не знам. Съжалявам. Иска ми се със сигурност да потвърдя, че това е жената, която видях, но не мога. Мисля, че беше по-възрастна от тази, косата ѝ беше по-дълга, а лицето — по-тясно, но не съм сигурна. Ако те... когато я идентифицират, трябва да видя нейна стара снимка, на която е жива и здрава. Тогава ще бъде по-сигурна.

— Добре — кимна Рик, прибра снимката и я потупа по ръката, която бе студена като лед. — Знам, че ти беше трудно. Искаш ли чаша вода?

— Не, благодаря.

— След като я идентифицират, ще те помоля да видиш снимката ѝ. Благодаря ти, че дойде дотук. Ще накарам Дени да те закара обратно.

— Мисля, че той отиде по задачи.

— Добре, тогава аз ще те закарам.

— Мога да се върна и пеша — каза тя, но като се надигна, краката ѝ се подкосиха. — Май няма да успея.

— Ще те закарам. Но първо поседи още няколко минути.

Рийс поклати глава.

— Да приемем, че си прав и че е била жива в онзи ден. Защо е останала с него? Как може доброволно да остане с мъж, който се е опитал да я убие?

— Трудно е да разбереш как мислят хората. Ханк, отивам да закарам Рийс. А може и да греша — добави той като й отвори вратата. — Може този труп да няма нищо общо с жената, която си видяла. Но отговаря на описанието ти.

— Не е съобщено, че е изчезнала, тъй като е била с него, а той не би съобщил подобно нещо.

— Възможно е.

Тя се качи в колата и облегна глава назад.

— Искан ми се да бях сигурна, че е същата жена. Щеше да е много по-лесно за мен.

— Опитай да забравиш за случая засега. Остави полицията да си върши работата.

— Ще ми се да можем.

Рик спря пред ресторанта. Рийс вдигна очи и видя Броуди да излиза от вратата на апартамента й.

Когато я зърна в полицейската кола, той се втурна надолу по стълбите.

— Какво става?

Изглеждаше страхотно разтревожен, а Рийс не бе свикнала да вижда тревога по лицето му. Сърцето й се сви от умиление.

— Намерили са женски труп и отидох да разгледам снимките... не съм сигурна дали е тя. Лицето беше прекалено съсипано. Не мисля, че е жената, която видях, но...

— Беше намерена в Лосовото блато — обясни Рик като излезе от колата.

— Ще поседна на стъпалата за минута, преди да се върна на работа. Имам нужда от малко чист въздух — каза Рийс, като се отпусна тежко на стълбите.

— Женски труп — продължи Рик шепнешком. — Дълга, тъмна коса. Следи от душене. Пребита и изнасилена. Може би удавена. Съдебният лекар прави аутопсията в момента. Откриха я хлапета. Гола, без документи, никакви дрехи наоколо.

— Кога я намериха?

— Вчера. Научих за това днес и направих снимки на местопрестъплението.

— Господи, Рик, как очакваш Рийс да идентифицира жена, престояла в блатото почти цял месец?

— Ден или два — поправи го шерифът. — Ако е същата, която Рийс е видяла миналия месец, и е била отнесена от реката все още жива, може и да е тя. Трябваше да разбере дали Рийс ще успее да я идентифицира. Справи се много добре. Смела жена.

— Трябваше първо на мен да се обадиш, за да я доведе в участъка — намръщи се Броуди. — Знаеш, че държа на нея.

— Ако Рийс искаше да я придружиш, щеше да ти се обади. Какво, по дяволите, имаш в косата си?

— Мамка му — изсумтя Броуди и прокара ръка през косата си. — Боя. Реших да помогна на Рийс да пооправи апартамента си.

— Така ли? — повдигна вежди шерифът. — Явно си хлътнал повече, отколкото си мислех.

— Просто някаква си боя.

Рик му се ухили весело.

— Красиво светлосиньо. На времето, когато двамата с Деби станаме гаджета, вечно ѝ помагах да поправи или купи нещо. И преди да се усетя, наех смокинг и казах „Да“.

— Майната ти, Рик. Става дума само за боя.

— Все отнякъде трябва да се започне.

Шерифът се приближи до Рийс и коленичи.

— По-добре ли си?

— Да, добре съм. Благодаря, че ме докара.

— Част от задълженията ми.

— Шерифе? — извика тя, когато Рик тръгна към полицейската кола. — Ще ми се обадиш веднага щом я идентифицират, нали?

— Ще ти се обадя. Обещавам. А сега се погрижи за себе си. А ти внимавай Рийс да не те издокара в престилка — подметна ухилено на Броуди.

— Целуни ме по... — започна Броуди, но шерифът вече затваряше вратата на колата.

Тъй като Рийс се надигна, той се приближи към нея.

— Хайде, ела да съберем нещата ти и да отидем у нас. На разходка с колата или нещо друго.

— Не, трябва да се върна на работа.

— Джоуни няма да те уволни, за бога!

— Трябва да работя. Имам нужда от пари. И ѝ дължа цял час. А и се чувствам по-спокойна, когато съм заета. Ще се разходим друг път.

— Добре — кимна писателят, извади ключа от джоба си и ѝ го подаде. — Заключих горе. Аз ще си бъда у дома.

— Чудесно — усмихна се тя и го целуна нежно. — Смятай това за начална вноска от хонорара ти за боядисването.

— Мислех, че ще ми платиш с храна.

— Това е само началото.

19.

Джоуни не започна да я разпитва. Беше предупредила и останалите, че не иска да чува никакви въпроси към Рийс, ако не са свързани с храната.

След като обедната тълпа оредя се загледа как Рийс режеше лук и целина. Момичето действаше с бързината и прецизността на шампион, но мислите ѝ определено не бяха съсредоточени върху работата ѝ.

— Смяната ти свърши — напомни ѝ Джоуни.

— Дължа ти време. А и картофената салата почти свърши.

— Дължеше ми десет минути и вече си ги изработи.

Рийс поклати глава и продължи да реже.

— Бях с шерифа повече от половин час.

Смъртно обидена, Джоуни сложи ръце на кръста си.

— Казвала ли съм, че трябва да изработиш този половин час? Господи!

— Дължа ти половин час — упорито повтори Рийс като изсипа лука и целината в нарязаните сварени картофи. — Салатата ще е похубава с пресен копър.

— И аз ще се изкефя повече, ако си направя тройка с Харисън Форд и Джордж Клуни, но желанието ми няма да се изпълни. Не чувам клиентите да се оплакват, а и вече казах — смяната ти е приключила. Не плащам извънреден труд.

— Не ти искам проклетите пари. Искам пресен копър, кърви и сирене, което да не е от пластмаса. А ако клиентите не се оплакват, то е защото вкусовете им луковици са закърнели.

— Може и така да е — сопна се Джоуни. — Следователно хич не им пука за пресния копър.

— А би трябвало — изсумтя Рийс като тресна буркан с майонеза на плота. — И на теб би трябвало да ти пука. Защо хората се задоволяват с най-малкото? Писна ми да се задоволявам с най-малкото.

— Тогава се разкарай от кухнята ми.

— Добре — дръпна Рийс престилката си. — Изчезвам.

Изпълнена със справедлива ярост, тя се втурна в кабинета на Джоуни, грабна си чантата и се отправи към вратата. Спря до едно от сепаретата, където трима туристи довършваха обяда си и се преструваха, че не подслушват.

— Джоджен — извика тя като посочи купичките с чили. — Имат нужда от джоджен.

След тези думи изфуча навън.

— Джоджен, за бога — промърмори Джоуни, после се нахвърли върху Пийт. — Връщай се на работа. Не ти плащам да мързелуваш с тъжен поглед.

— Мога да я настигна.

— Можеш да останеш без работа — закани се Джоуни и отиде да довърши картофената салата.

Рий се тръшна в колата си и си каза, че просто трябва да се махне от града. Нямаше нужда от него, от обитателите му, от абсурдната работа, която бе подигравка с истинската кулинария. Можеше да отиде в Ел Ей. Да започне работа в истински ресторант, където хората разбираха, че храната е нещо повече от натъпкване на шкембето.

Изскочи от колата си пред бакалията. Дължеше на Джоуни работно време, но кучката не го искаше. Дължеше на Броуди вечеря заради боядисването и щеше да си плати дълга.

Нахлу в магазина и начумерена се насочи към касата, където Мак прибираше парите на Деби Марсдън.

— Имам нужда от лешници — заяви грубо.

— Тъъ... мисля, че нямам.

Как, по дяволите, щеше да стотви пиле „Франджелико“ без лешници?

— Защо нямаш?

— Ами никой не ги купува. Но мога да поръчам, ако искаш.

— По-късно няма да ми свършат никаква работа.

Обиколи рафтовете с хранителни продукти в търсене на вдъхновение и хубави съставки. Абсурдно бе да се надява, че може да намери нещо свястно в проклетата селска бакалница.

— О, чудо! — промърмори тя. — Сушени домати.

Метна ги в кошницата си и огледа критично пресните домати. Оранжерийни, помисли си Рийс отвратено. Опаковани в целофан, по

дяволите. Безвкусни и безцветни.

Е, налагаше се да се задоволи с тях. Нямаше избор. Не намери гъби, нито патладжани. И никакъв шибан пресен копър.

— Здравсти, Рийс.

Тя сложи няколко чушки, които определено не отговаряха на изискванията ѝ в кошницата си и се намръщи на Ло.

— Ако майка ти те е пратила да ме търсиш, върни се и ѝ кажи, че съм приключила с нея.

— Мама? Още не съм се отбивал в ресторанта. Просто видях колата ти отпред. Дай да ти нося кошницата.

— Няма нужда — грубо отвърна тя и я дръпна. — Май си забравил категоричното ми заявление, че няма да спя с теб.

Ло ококори очи стреснато и ченето му увисна.

— Не съм забравил. Слушай, влязох тук, защото видях колата ти и допуснах, че може да си разстроена.

— Защо пък да съм разстроена? О, червени картофи. Чудо!

— Разбрах за жената от Лосовото блато. Подобни новини се разчуват бързо — добави той, когато Рийс се вторачи в него мрачно. — Сигурно не ти е било лесно.

— На нея ѝ е било много по-тежко — отбеляза тя като прехвърляше пакетите с пилешки гърди.

— Предполагам, че си права. Но и за теб не е било лесно. Да я видиш отново, макар и само на снимка. Да си припомниш онзи кошмарен ден на пътеката — каза Ло и се размърда нервно. — Но поне знаеш, че са я намерили.

— Не съм сигурна, че е същата жена, която видях.

— Трябва да е тя.

— Защо?

— Ами логично е — отсъди Ло и тръгна след нея към касата. — Всички казват така.

— Какво ли знаят пък те. Не мога да твърдя, че жената е същата, след като не съм сигурна, само за да им угодя.

— Господи, Рийс, не исках...

— Странно е как намирането на трупа най-после убеди хората, че не съм си измислила историята. Смахнатата Рийс май не е толкова откачена все пак.

Мак опакова покупките ѝ по-внимателно от обикновено.

— Никой не мисли, че си смахната, Рийс — увери я той.

— Разбира се, че го мислят. Щом веднъж си бил луд, значи завинаги ще си останеш такъв.

Тя извади портфейла си и забеляза раздразнено, че след като платеше сметката, щяха да ѝ останат само около десетина долара.

— Не трябва да говориш така — посъветва я Мак, като прибра парите ѝ и ѝ върна ресто. — Обиждаш и себе си, и нас.

— Може и така да е. Обидно е да се разхождаш по улицата или да влезеш някъде и да забележиш как хората те сочат като нещастната луда, дошла от Източното крайбрежие. Или как те поглеждат страхливо с крайчеца на очите си. Опитай да поживееш известно време по този начин — предложи му тя като вдигна кашона. — И виж дали няма да се подразниш. А ти кажи на майка си — обърна се тя към Ло, — че ми дължи пари за двадесет и осем часа.

Закрачи към вратата и подхвърли през рамо:

— Кажи ѝ, че утре ще отида да си прибера чека.

Звукът от затръшването на предната врата изкара Броуди от унеса, в който бе потънал, докато описваше напрегната сцена между героинята си и мъжа, на когото тя нямаше как да не се довери.

Изруга и протегна ръка към кафето си, но откри, че чашата е празна. Първата му мисъл бе да слезе долу и да я напълни, но чу още няколко затръшвания на врати — вероятно кухненските шкафове — и реши да мине без кофеин.

Разтри енергично врата си, схванат от боядисването на тавана на банята на Рийс. После затвори очи и се върна към сцената.

По някое време му се стори, че чува отварянето на предната или задната врата, но продължи да пише упорито.

Завърши сцената и се облегна доволно назад. Двамата с Мадия бяха преживели страхотен ден и макар да я очакваха още приключения, Броуди реши, че вече може да си позволи студена бира и горещ душ.

Но бирата беше на първо място. Тръгна към кухнята с бърза крачка. Прокара ръка по лицето си и усети наболата брада. Май нямаше да е лошо да се обръсне, помисли си лениво. Човек можеше да забрави за това тегаво задължение, когато живееше сам, но след като

се появи жена, настъпваше време за редовни сеанси с проклетата бръсначка.

Щеше да се обръсне под душа.

Не, по-хубаво да убеди Рийс да се изкъпе с него. Бръснене, душ, секс. А после студена бира и топла храна.

Страхотен план.

Само че нищо не къкреше на печката и това го изненада. Напоследък бе свикнал да вижда как нещо се готви, когато влезе в кухнята. И не по-малко се изненада, когато осъзна, че липсата на тенджери го раздразни.

Нищо не се вареше или печеше, на масата нямаше пъстри чинии и свещи, а задната врата бе широко отворена.

Рийс седеше на верандата с бутилка вино до себе си. А като се съдеше по останалото количество вино в шишето, явно бе седяла тук доста време.

Броуди излезе и седна до нея.

— Купон ли си правиш? — попита.

— Разбира се — вдигна чаша тя. — Страхотен купон. Можеш да си купиш хубаво вино тук, но само се опитай да намериш пресен копър или някакви си скапани лешници.

— Миналата седмица се оплаках от тези липси на кмета.

— Не би познал пресния копър, дори да ти го натикам в носа — изсмя се Рийс като отпи щедра глътка и размаха чашата с несигурна ръка. — От Чикаго си, за бога. Би трябвало да имаш някакъв стандарт.

— Ужасно съм засрамен.

А тя бе ужасно пиана.

— Канех се да приготвя пиле „Франджелико“, но не намерих лешници. После се спрях на пиле по мексикански, но доматиите са гола вода. На всичкото отгоре единственото сирене пармезан, което можеш да купиш тук, е на прах. Ама че дивотия!

— Истинска трагедия.

— Има значение.

— Очевидно. Слабаче, пиана си като мотика. Хайде да се качиш горе и да поспиш.

— Не съм приключила с пиенето.

— Твоя си работа. И махмурлукът ще си е твой.

Броуди реши, че ще е благороден жест от негова страна да надигне бутилката и да спаси организма на Рийс от кошмарен махмурлук на следващата сутрин.

— Щом иска да прави картофена салата с готов сос и без копър, нейна си работа. Аз напускам.

Явно ставаше дума за Джоуни.

— Това ще й даде да се разбере — ухили се Броуди.

— Работиш без претенции, не вдигаш шум, никой не те забелязва. Не ми обръщайте внимание, моля, гледайте си работата.

Рийс размахва ръце лудо и той бързо хвана чашата й, за да не я разплиска върху него.

— Писна ми. Писна ми от всичко. Хванах се на работа, която е толкова елементарна, че мога да я върша със затворени очи и една ръка. Живея в скапан апартамент над скапан ресторант. Губя си времето. Това е. Просто си губя времето.

Броуди се замисли и отпи от виното. Не само бе пияна, но и се тресеше от самосъжаление.

— Дълго ли възнамеряваш да мрънкаш? Защото ако смяташ да продължиш, мога да се кача горе и да поработя още няколко часа.

— Типично. Типичният мъж. Ако не се говори за теб, няма защо да слушаш. Какво, по дяволите, правя с теб?

— В момента ли? В момента се напиваш на задната ми веранда, самосъжаляваш се и ме дразниш.

Очите й бяха помътнели от пиенето, но това не й попречи да ги вторачи мрачно в него.

— Ти си самовглъбен егоист и грубиян. Единственото, което ще ти липсва, когато си тръгна, е горещата храна. Майната ти, Броуди. Ще отида да се самосъжалявам някъде другаде.

Рийс се надигна, олюля се и главата й се замая.

— Трябваше да подмина този скапан град. И да ти кажа да вървиш по дяволите, когато започна да ме сваляш. Трябваше да кажа на Марсдън, че мъртвата жена е същата, която видях. И после да забравя за станалото. И точно така ще постъпя.

Тя направи нестабилна крачка към кухнята.

— Но не в този ред. Ти си първи. Върви по дяволите.

Влезе в кухнята и протегна ръка към чантата си, но Броуди беше по-бърз.

— Хей — извика тя и се опита да я издърпа. — Чантата си е моя.

— Ще си я получиш обратно. С изключение на ключа от колата.

Той извади ключодържателя ѝ от вътрешния джоб на чантата. Смахната, пияна или нормална, винаги държеше на реда. Броуди извади ключа от колата ѝ от халката, пхна го в джоба си и остави останалите ключове на масата.

— Можеш да отидеш където си искаш, но няма да шофираш. Ще ти се наложи да ходиш пеша.

— Чудесно. Ще отида при шериф Марсдън Работягата и ще му кажа това, което иска да чуе. Така ще си измия ръцете. И ще забравя и за него, и за теб.

Почти бе стигнала до вратата, когато стомахът ѝ се сви. Притисна го с две ръце и се втурна към банята.

Броуди влезе след нея. Не се изненада, че повръща. Дори се зарадва, тъй като щеше да ѝ помогне да се пречисти от алкохола. Организмът ѝ се опитваше да се брани от идиотщините ѝ.

Задържа косата ѝ встрани от лицето, после ѝ подаде влажна кърпа.

— Вече готова ли си да поспиш?

Тя не помръдна, притиснала кърпата към лицето си.

— Може ли просто да ме оставиш на мира?

— Нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие. И ще го направя след минута.

Вдигна я на ръце и заизкачва стълбите. Рийс изстена измъчено.

— Ако ще повръщаш отново, кажи ми.

Тя поклати глава и затвори очи. Дългите тъмни мигли се откриха на фона на бледото ѝ лице. Броуди я занесе горе и я сложи да легне. Метна одеяло отгоре ѝ и дръпна кошчето за боклук до леглото.

— Заспивай — нареди ѝ и излезе от стаята.

Рийс се сви, потрепери и придърпа одеялото до врата си. Щеше да изчака да се стопли и после щеше да си тръгне.

Но след минута вече спеше.

Сънуваше, че се вози на виенско колело. Цветове, движение, въртене. Отначало виковете ѝ бяха от удоволствие.

Но колелото се завъртя по-бързо. Музиката засвири по-силно. Удоволствието се превърна в страх. Намалете. Моля ви, намалете!

Все по-бързо и по-бързо. Виковете ѝ се изпълниха с ужас. Колелото се залюля диво.

Не е безопасно. Трябва да слеза. Спрете колелото! Спрете и ме пуснете да слеза!

Но скоростта се засили. Внезапно колелото се откачи от оста си и се понесе надолу към тъмнината.

Рийс отвори очи ужасено. Пръстите ѝ стискаха одеялото трескаво. Виковете отекваха в главата ѝ.

Не летеше във въздуха. Не се носеше надолу към сигурна смърт. Просто кошмар. Нищо повече. Вдиша дълбоко и се опита да се ориентира.

Нощната лампа до леглото светеше. В коридора също бе светло. За момент не можа да си припомни нищичко. Но след миг паметта ѝ се завърна и ѝ се дощя да се завие през глава и да потъне в забрава.

Как ще погледне Броуди в очите? Или когото и да било друг? Трябваше да намери ключовете си и да се измъкне от града като крадец.

Надигна се на лакът, изчака да провери дали стомахът ѝ нямаше да се разбунтува отново, после седна. На нощното шкафче стоеше сребърна чаша с капаче. Тя я погледна учудено, свали капачето и подуши.

Билковият ѝ чай. Броуди ѝ беше направил чай и го бе сипал в тази чаша, за да е топъл, когато се събуди.

Ако ѝ бе рецитирал Кийтс и я бе засипал с бели рози, нямаше да се трогне толкова. Беше му наговорила ужасни неща, беше се държала отвратително. А той ѝ бе направил чай.

Рийс изпи чая. Стомахът ѝ се успокои. Чу тракането на клавишите на компютъра и стисна очи, за да си даде смелост. Надигна се предпазливо и се приготви да застане срещу него.

Броуди вдигна глава, когато тя влезе в кабинета, и я погледна въпросително.

Странно е, помисли си Рийс, колко изражения можеха да се изпишат едновременно на лицето му. Интерес. Раздразнение. Смях. А в момента? Абсолютно отегчение.

Би предпочела силен плесник.

— Благодаря за чая.

Броуди не отговори, зачака търпеливо продължението. Рийс осъзна, че все още не бе събрала достатъчно смелост.

— Мога ли да се изкъпя?

— Знаеш къде е банята.

И отново затрака по клавишите, макар че по-късно щеше да му се наложи да изтрие безразборно начуканите букви. Рийс приличаше на призрак и говореше като уплашено дете. Това не му хареса.

Усети я как излиза от стаята и изчака да чуе водата във ваната. После изтри буквите и изключи компютъра. Слезе в кухнята, за да й притопли супа.

Не се грижеше за нея. Все още бе ужасно раздразнен и просто правеше обичайното, което се прави, когато си имаш работа с болен човек. Супа, препечени филийки. Такива неща.

Зачуди се какво ли количество от отровата, която бе насъбрала към него, бе изхвърлила заедно с виното. Ако отново започнеше да се заяжда, щеше да...

Нищо нямаше да направи. Осъзна, че бе ядосан не само на Рийс. Бе ядосан и на себе си. Нормално бе да очаква тя да избухне по някое време. Досега се бе справяла адски добре, съвземаше се след всеки пореден удар. Но бе потискала надълбоко ужаса, гнева и болката си. Рано или късно те трябваше да изскочат на бял свят.

И днес това бе станало.

Гнусната психологическа война, която някой водеше срещу нея, разглеждането на снимките на убитата жена. Не знаеше нищичко за пресния копър, но очевидно той е бил последната капка.

Сега Рийс щеше да се извини, а той не искаше да слуша извинения. Вероятно щеше да му каже, че ѝ се налага да си тръгне, да намери нов подслон за изтерзаната си душа, а той не бе готов да я пусне. Не искаше да я загуби.

А това му се стори унизително.

Рийс се върна в кабинета, ухаеща на сапун и с мокра коса. Броуди забеляза, че бе положила усилия да скрие факта, че е плакала. А мисълта, че бе седяла във ваната разплакана, го накара да потръпне.

— Броуди, толкова...

— Направих супа — прекъсна я той. — Не е пиле по мексикански, но ще ти се наложи да се задоволиш с нея.

— Направи супа?

— По рецепта на майка ми. Отваряш консерва, изсипваш съдържанието в купа, мяташ я в микровълновата. Световноизвестна рецепта.

— Звучи невероятно вкусно. Броуди, съжалявам, ужасно ме е срам.

— Но си гладна, нали?

Тя притисна ръце към слепоочията си. Устните ѝ затрепериха.

— Недей — заповяда ѝ той строго, но Рийс долови отчаянието зад твърдия му тон. — Изчерпах лимита си за нежности. Искаш ли супата или не?

— Да — кимна тя и отпусна ръце. — Искам супа. Ти няма ли да ядеш?

— Направих си сандвич, докато ти си отспиваше виното.

Рийс издаде звук — нещо между смях и изплакване.

— Не мисля всичките тези неща, които ти надрънках.

— Млъкни и яж.

— Моля те, остави ме да ти кажа.

Той сви рамене, сложи купичката със супа на масата и я забеляза да примигва изненадано, когато добави препечените филийки с масло.

— Наистина не ги мисля. Груб си, но това ми помага. Не си егоист. И не искам да отиваш по дяволите.

— Е, отиването в ада не е твое решение.

— Не си спомням дали съм казала още нещо, за което да се извиня. Ако искаш да се махна, ще го направя.

— Ако възнамерявах да те изритам навън, защо тогава си дадох толкова труд да направя супа по рецептата на майка ми?

Рийс пристъпи към него, обви ръце около врата му и притисна лице в гърдите му.

— Просто се разпаднах.

— Не, не се разпадна.

Броуди не може да се въздържа и притисна устни към главата ѝ.

— Беше обикновена пияна скандалджийка.

Настани я на стола, наля си кафе и седна срещу нея.

Рийс опита супата и си призна всичко.

— Изпокарах се с всички. Слава Богу, населението в града не е многобройно. Но скандалите ме оставиха безработна и вероятно

бездомна. Предполагам, че щях да остана и без любовник, ако той не беше толкова дебелокож.

— Искаш ли ги обратно? Имам предвид работата и апартамента.

— Не знам — отговори тя като отчупи парченце хляб и го изрони в чинията си. — Мога да приема днешния ден за знак, че е време да си тръгна. А много ме бива да тълкувам знаци.

— И къде ще отидеш?

— Разумен въпрос. Мога да се просна ничком пред Джоуни и да ѝ обещавам, че никога вече няма да спомена за пресни подправки.

— Или да се върнеш на работа утре и да застанеш пред печката.

Тя го изгледа объркано.

— Просто така?

— Днешната разправа със сигурност не е първата в ресторанта. Какво всъщност искаш, Рийс?

— Да върна нещата назад. Но след като не мога, трябва да се справя с последствията.

Този път лапна отчупеното парче хляб.

— Утре ще поговоря с Джоуни и ще разбера как стоят нещата.

— Нямах това предвид. Искаш ли да напуснеш града, или искаш да останеш?

Рийс се надигна и отиде до мивката. Натопи купичката и отвърна:

— Харесва ми да се разхождам из града и околностите. Приятно ми е хората да ми махат при среща или да спират да си поговорим. Харесвам смеха на Линда-Гейл и песните на Пийт, докато мие чиниите. Въздухът е свеж, а скоро и цветята ще разцъфнат. Но има и други места с красиви гледки и дружелюбни хора. Проблемът е, че ти не си там. Така че искам да остана.

Броуди отиде до нея и с невероятна нежност погали косата ѝ.

— Аз също. Искам да останеш.

Целуна я бавно и нежно. Тя обви ръце около врата му.

— Ако нямаш нищо против, знам, че вече си създаде доста проблеми заради мен днес, но ако нямаш нищо против, покажи ми какво искаш — каза Рийс като се притисна към него.

Излязоха от кухнята прегърнати.

— Поглези ме — помоли тя.

— Точно това си мислех да направя.

— Не — засмя се тя весело. — Поглези ме, като ми повтаряш, че искаш да остана в града.

— Жените вечно искат уверения в любов — изсумтя Броуди като я побутна към всекидневната. — Да, искам да останеш.

О, да, по-добре от Кийтс, помисли си тя доволно и го прегърна здраво, когато я положи на канапето.

Огънят в камината пламтеше весело и в стаята бе приятно топло. На Рийс ѝ хрумна, че Броуди по същия начин я затопляше с любовта си.

Можеше да му се радва, да зарови пръсти в косата му, да се остави на целувките му. А през нощта щеше да спи спокойно в прегръдките му. Беше ѝ направил чай и супа и бе поискал да остане в града.

Заля я вълна от любов и нежност.

Протегна се към него, готова да му се отдаде изцяло. Но не жаждата да я вземе тласкаше Броуди, а желанието да я успокои и да премахне неприятностите ѝ. Никоя жена досега не бе прониквала толкова дълбоко в душата му, не бе стигала до скритата нежност.

А сега тя бе избликнала и искаше да ѝ я даде, за да се порадва на удоволствието ѝ. Всяка нейна въздишка само засилваше собственото му удоволствие.

Докато я събличаше, пръстите му галеха меката ѝ кожа. Ароматът на неговия сапун, който се излъчваше от тялото ѝ, събуди чувството му за собственост. Беше негова. Само негова. Можеше да я докосва, гали, целува.

Силата, мускулите му, големите ръце и здравата му фигура я възбуждаха лудо. Беше замаяна от удоволствие.

Кръвта запулсира под кожата ѝ, нервите ѝ се отпуснаха. Изстена, отвори очи и ги прикова в неговите. Броуди потъна в тях, а сърцето му потръпна.

— Не затваряй очи — прошепна ѝ, като впи устни в нейните и я загледа нежно.

Ритъмът се ускори, дишането им също. Поеха на горе към върха. Броуди стисна ръцете ѝ и загледа неустоимите ѝ очи, докато тя стенеше името му.

Собственото му зрение се замъгли, когато свършиха едновременно.

Лежаха прегърнати и наблюдаваха как пламъчетата в камината намаляват и постепенно угасват. Броуди усети, че Рийс се унася и придърпа одеялото.

Тя се сгуши в него и промърмори нещо, после заспа.

На свой ред затвори очи и се усмихна. Не беше го помолила да провери ключалките, а просто бе заспала без страх.

Ло пхна ръка под блузата на Линда-Гейл, а с другата напипа презерватива в джоба си. Част от мозъка му, която все още се намираше над колана, го върна към онова чудесно време, когато бяха на шестнадесет години и в същото положение.

Но сега се намираха в малката къщичка на Линда-Гейл, а не в стария пикап, който Джоуни му бе помогнала да си купи. И спалнята бе наблизко, макар че и канапетото щеше да свърши работа.

Красивите гърди на Линда-Гейл, които не бе виждал от онова далечно лято, бяха меки и топли под пръстите му. Устните ѝ, които също не бе забравил, бяха горещи и сладки като шоколад.

И ухаеше неземно.

Беше страхотно съблазнителна. С повече извивки, отколкото на шестнадесет, и то на всички подходящи места. И макар отначало да се раздражни, че си е боядисала косата, сега я намираше за безумно секси.

Но когато ръката му се плъзна да разкопчае джинсите ѝ, тя я хвана здраво и каза:

— Не.

— О, стига, скъпа — погали я нежно и усети как потреперва. — Просто искам...

— Не можеш винаги да получаващ каквото искаш, Ло. Тази вечер например няма да го получиш.

— Знаеш, че те желая. Винаги съм те желал, за бога. И ти ме искаш — целуна я той страстно. — Защо ме измъчваш по този начин, скъпа?

— Не ме наричай скъпа, ако наистина не го мислиш. И не те измъчвам.

Беше ѝ нужно страхотно усилие на волята, за да се отдръпне от него, но успя да го направи. Забеляза изненадата по лицето му и следи от гняв.

— Нещата между нас няма да стоят така.
— Какво имаш предвид?
— Няма да ме изчукаш, а после да изчезнеш.
— Господи, Линда-Гейл — изстена той, а по лицето му се изписа искрено объркване. — Нали ти ме покани?
— Да, за да поговорим за Рийс.
— Глупости. Не се разкрещя за помощ, когато те целунах.
— Приятно ми беше. Винаги ми е било приятно, Ло.
— Защо се дърпаш тогава?
— Вече не сме деца и не търся преживяване за една нощ. Ако това имаш наум, отиди при някоя от жените, които се задоволяват с подобна авантюра. Моят стандарт е по-висок.
— По-висок стандарт? — ядоса се Ло. — Ама че идиотщина. Покани ме тук, за да ме дразниш, а после ме гониш. За такива жени си има име.
Линда-Гейл вдигна глава и прикова очи в неговите. Изглеждаше бясна.
— Щом мислиш така, изчезвай. Веднага.
— Тръгвам — скочи той. — Какво, по дяволите, искаш всъщност?
— Върни се, когато проумееш какво искам — метна шапката му по него. — Но ако отидеш при друга жена сега, ще разбере и никога вече няма да те пусна тук.
— Значи не бива да съм с теб, нито с някоя друга, докато не получа твоето разрешение?
— Не, Ло. Не можеш да си с никоя жена, докато ти самият не осъзнаеш за какво става дума. Е, поне знаеш как да излезеш оттук.
Раздразнена от безсилна ярост и потиснато сексуално желание, Линда-Гейл влезе в спалнята си и затръшна вратата.
Ло остана неподвижен за момент. Какво, по дяволите, й стана? Бе усетил вкуса на устните ѝ. Ръката му бе все още топла от допира до гърдите ѝ. А тя си влезе в спалнята и затръшна проклетата врата.
Изскочи навън напълно вбесен. Жени като нея, които използваша мъжа, заповядваха му, играеха игрички, трябваше да си платят за това.
Тръшна се в пикапа си и изгледа свирепо къщичката с жълтите капаци. Линда-Гейл мислеше, че го познава, мислеше си, че го е сложила на мястото му.

Но допускаше грешка. Смъртоносна грешка.

20.

Не ѝ бе трудно да влезе в ресторанта на Джоуни. Какво можеше да загуби? Пък и по време на терапията бе научила колко важно е да решаваш проблемите си и да поемаш отговорността.

Каза си, че срамът е ниска цена за психическото ѝ здраве. А приемането на срама можеше да ѝ върне работата.

Дневният ѝ хороскоп също я съветваше да понесе бремето си. Без съмнение добър знак.

За всеки случай влезе през задната врата десетина минути преди отварянето. Нямаше смисъл да се излага пред клиентите, похапващи бекон и яйца, ако не се налагаше.

Джоуни, застанала права в удобните си обувки, бъркаше тесто в гигантска купа. Въздухът ухаеше на кафе и топли палачинки.

— Закъсня — рязко каза Джоуни. — И не мисли, че няма да ти удържа парите от чека, ако нямаш бележка от доктора.

— Но...

— Не искам извинения, а отговорност. Нуждая се от лук, чушки и домати, нарязани за салата. Остави си нещата и се залавяй за работа.

— Добре.

По-засрамена, отколкото ако Джоуни ѝ бе показала вратата, Рийс влезе в кабинета и остави чантата и якето си. Върна се в кухнята и грабна престилка.

— Искам да ти се извиня за вчера.

— Извини се, докато работиш. Не ти плащам да говориш.

Рийс застана до плота.

— Съжалявам, че се държах като проклетница вчера. Нямах право да те обиждам, въпреки че пресните подправки биха подобрили менюто ти.

Рийс забеляза как Джоуни повдига вежди и устните ѝ потрепват в лека усмивка.

— Май това е достатъчно — кимна шефката.

— Добре.

— Но не копърът те накара да побеснееш.

— Не. Просто стана повод да се нахвърля върху теб.

— Веднъж ми се наложи да се разправам с труп.

— Какво?

— Бях дала под наем една от вилите си на тип от Атланта. Две години поред. Идваше за две седмици през лятото заедно със семейството си. Беше преди около десетина години. Но едно лято дойде сам. Жена му поискала развод. Започвай да пържиш надениците. Линт ще е първи тази сутрин, а той обича наденици с яйца.

Рийс послушно извади кутията с наденици от хладилника и започна да ги приготвя.

— Та този тип от Атланта не се появи в града, за да ми върне ключовете, и ми се наложи да отида до вилата. А и бездруго тогава сама си чистех къщите под наем. Понесох се натам с препаратите за чистене. Колата му беше пред къщата. Потропах на вратата и ужасно се раздразних, тъй като трябваше да си е заминал преди десет часа. В три щеше да пристигне новият наемател. Но не ми отвори и...

Тя замълча колкото да отпие от кафето си и продължи:

— Влязох вътре. Очаквах, че ще го намеря потънал в пиански сън. Типът, който притежаваше магазина за алкохол тогава, казваше се Франк, ми бе казал как доброто момче от Атланта си купило две шишета „Уайлд търки“ предишния ден. Но намерих само останките му на пода пред камината. Предполагам, че е шофирал от Атланта до тук с пушка в пикапа си. Но си бе донесъл пушката не за да ходи на лов, а просто да си пръсне черепа.

— О, Господи!

— И се беше справил доста добре. Навсякъде имаше кръв и мозък. Беше се прострелял в главата.

— Ужасно! Сигурно си обезумяла, когато си го намерила.

— Е, не ми напомни за разходка по плажа. След като ченгетата си свършиха работата, трябваше да се върна във вилата и да почистя проклетото място.

— Сама?

— Съвсем сама, мамка му. Търках като луда и проклинах. Вижте какво направи на горката ми вила това гнусно копеле. Шофира хиляда мили, за да си пръсне черепа в дома ми. Изсипах десетки кофи с кървава вода и изхвърлих чудесен килим, който ми струваше петдесет

долара. И се нахвърлях върху всички, притекли ми се на помощ. Едва не одрах Уилям жив, когато се опита да ми помогне.

— Разбирам — кимна Рийс.

— Направо бях откачила. Беснеех и дори напердаших сина си, защото искаше да ми помогне. Но ако не го бях направила, просто нямаше да мога да понеса ужаса.

Джоуни отиде до мивката и изля кафето си, което бе изстинало.

— Тази вила вече не я давам под наем на непознати. Само на местни хора, които отиват на лов или риболов.

Наля си ново кафе и продължи:

— Така че разбирам какво ти беше вчера. Вярно е, че не знаеше тази история, но би трябвало да ме познаваш по-добре.

— Джоуни...

— Наясно съм, че имаше нужда да побеснееш малко, но е глупаво и обидно за мен да смяташ, че бих се настроила срещу теб заради това.

— Абсолютно си права. Би трябвало да те познавам по-добре — кимна Рийс като хвърли бърз поглед към шефката си, която тъкмо вадеше бисквитите от фурната. — Беснях най-много срещу теб и Броуди, защото сте ми най-близки. На вас двамата се доверявам най-много.

— Това е сериозен комплимент.

— Ло дойде ли в ресторанта след срещата ни в бакалията?

— Дойде. Линда-Гейл, отваряй вече! Но тъй като не приемам заповеди от теб, ще си получиш чека в деня за заплати, също като всички други.

— Съжалявам, наругах и него, и горкия Мак Дръбър.

— Зрелите мъже трябва да могат да се справят с женски изблици от време на време.

Линда-Гейл изсумтя и Джоуни я стрелна с поглед.

— Но някои така и не узряват. Цял живот си остават разглезени момченца. Единственият начин да нараниш чувствата на Ло, Рийс, е да го стиснеш за топките му. Те са единственото, което го вълнува.

— Ло може да е всякакъв, Линда-Гейл — меко каза Джоуни, — но все пак е мой син.

Келнерката почервения и сви рамене.

— Не мога да си променя чувствата към него. Но, ако се тревожиш, че се е обидил, Рийс, спомена ми колко си била разстроена и дори ти съчувстваше.

Вратата на ресторанта се отвори широко.

— Здравсти, докторе. Здравсти, Мак — извика Линда-Гейл и грабна каната с кафе. — Доста сте подранили тази сутрин.

Рийс се притесни, но побърза да извади яйцата и бекона.

— Не мисля, че и Мак ти е сърдит — успокой я Джоуни, като я потупа нежно по рамото. — Вземи си почивката по-късно и от кабинета ми се обади на доставчика на продукти. Ще ти отпусна бюджет от петдесет долара, нито цент повече, за да поръчаш някои от луксозните подправки, за които вечно хленчиш.

— Мога да направя доста неща с петдесет долара.

Поне като начало, помисли си Рийс доволно.

— Е, сега определено изглеждаш по-добре — промърмори Джоуни.

В сепарето доктор Уолъс се нахвърли енергично върху палачинките си. Днес не бе денят му за богата закуска, но му бе трудно да се въздържа, след като Мак го бе поканил на сутрешна среща. А ако изпиеше втора чаша истинско кафе, вместо безкофеиново, нямаше да умре.

— Мак, знаеш, че не мога да обсъждам медицинските проблеми на Рийс. Работата на лекаря е поверителна.

— Не те моля да ги обсъждаш, а да ми кажеш какво мислиш. Смятам, че момичето си има неприятности. Не я видя вчера — каза Мак като размаха вилицата си. — Аз обаче я видях.

— Чух достатъчно по въпроса.

— Не бях сигурен, че ще я заваря тук — замислено отбеляза Мак. — Всъщност смятах, че вече е потеглила на път.

— Може би има причина да остане.

— Не знам, докторе — загрижено се намръщи Мак.

— Само като си спомня начина, по който нахлу в магазина... Беше бясна, разбира се, но и не изглеждаше добре. Разтревожих се за нея и отидох да проверя как е, след като затворих. Но апартаментът ѝ бе заключен, а колата ѝ бе изчезнала. Реших, че е напуснала града.

Мак започна яйцата си.

— Реших да поговоря с теб по въпроса. И си признавам, че страхотно се учудих, когато я видях в кухнята тази сутрин. Почувствах и известно облекчение, разбира се. Не ми се нравеше мисълта, че е потеглила на път в това състояние.

— Хората изпадат в подобни състояния, Мак — увери го докторът, като се засмя на угриженото му лице.

— Някои по-често от други. Явно Рийс е преживяла тежък ден вчера.

— Това е другият проблем.

Мак хвърли бърз поглед към бара, за да се увери, че Линда-Гейл не се приближава към тях, за да допълни чашите им. Джубоксът мълчеше — до десет сутринта Джоуни не разрешаваше музика, но шумът от разговорите на околните бе достатъчен да заглуши гласа му.

— Първо, смятам, че не беше разумно от страна на Рик да я кара да отиде сама при него и да гледа онези ужасни снимки. Господи, докторе, повечето жени не биха могли да понесат подобна гледка. А Рийс е преживяла зловещи неща. Рик трябваше да покани и теб в участъка.

— Мак, не мисля, че шерифът е трябвало да ме вика. Аз съм семеен лекар, а не психиатър.

— Трябваше да си там — упорито повтори Мак. — Второ, вчера Рийс спомена, че убитата не е същата жена, която е видяла край реката. Въпреки че би трябвало да е тя, нали? Не сме в Ню Йорк. Тук не убиват хората безразборно.

— Не разбирам накъде биеш.

— Чудя се дали Рийс просто не иска това да е друга.

Докторът се усмихна.

— Кой си играе на психиатър?

— Обслужването на хората в магазина в продължение на десетки години те превръща в нещо като психиатър. Не всички повярваха на Рийс, когато съобщи за убийството край реката — изтъкна Мак като размаха вилицата си. — Но аз ѝ повярвах. Също както съм сигурен, че същата нещастна жена се е озовала в блатото. Но смятам, че Рийс не може да се справи с тази мисъл.

— Може и така да е.

— Ами ти си доктор, помогни ѝ.

— Вие двамата сте ужасно сериозни и потайни — ухили се Линда-Гейл като допълни чашите им. — Седите тук като някакви заговорници.

— Мъжки приказки — намигна ѝ докторът.

— Секс, спорт или коне?

Докторът се ухили и набодне палачинка.

— Как е Рийс? — попита Мак.

— По-добре от вчера — отговори келнерката, като хвърли поглед през рамо. — Да сте чули дали шерифът е идентифицирал жената?

— Днес нищо не съм чул, но е още рано. Ужасна история — отговори докторът.

— И страшна. Само си представете, че в града живее човек, който убива жени. Лосовото блато е сравнително далеч от Ейнджълс Фист, но все пак...

— Жени? — намръщи се Мак.

— Ако жената от блатото не е онази, която Рийс е видяла, значи става дума за две жени. Може един и същи човек да е убил и двете. Сериен убиец, представяте ли си.

— О, я престани, Линда-Гейл — поклати глава Мак. — Гледаш прекалено много телевизия.

— Нямаше да дават филми за убийци, ако такива хора не съществуваха, нали? Ще ти кажа и още нещо — сниши глас келнерката. — Ако Рийс не бе на пътеката в онзи ден, никой нямаше да знае за убийството. Възможно е убиецът да го е правил и преди. Казвам ви, аз ще си стоя у дома, докато го хванат.

— Това, мамка му, е друг проблем — почеса се по главата Мак. — Преди да се усетим, хората в Ейнджълс Фист ще започнат да се гледат подозрително и да се чудят дали сред тях има психопат убиец. А може някой проклет журналист да напише обвинителна статия и ще загубим туристите през летния сезон. Или някой ядосан местен ще удари две-три питиета в бара на Кланси и ще предизвика масово сбиване.

Докторът се намръщи замислено.

— Да, тук може и да си прав.

Тъй като все още разполагаше с един час преди да отвори кабинета си, докторът реши да се отбие в участъка. Дени го погледна усмихнато.

— Как си, докторе?

— Не мога да се оплача. Майка ти има ли си проблеми с глезена?

— Не. Вече тича наоколо енергично.

— Кажи й, че още е рано да тича и да танцува. Изкълчването беше лошо. Тук ли е шефът?

— Не още. Идва към десет, ако не е станало нещо извънредно. Напоследък работи много. Предполагам, че вече си чул за трупа, който намериха в Лосовото бласто?

— Да. Идентифицирали ли са жената?

— Засега не. Дяволска работа. Копелето явно я е оставило жива няколко седмици. Господ знае какво й е причинил през това време.

— Но дали това е жената, която Рийс е видяла?

— Ами, разбира се — озадачено отвърна Дени. — Коя друга може да е? Шерифът смята, че е същата.

— Имаш ли нещо против да погледна снимките?

— Не знам, докторе. Шерифът...

— Виждал съм трупове и преди, Дени. Може пък да я позная. Представи си, че съм я лекувал по някое време. А и Рик използва скицата ми, за да определи дали е същата жена.

— Да, предполагам, че си прав. Здравсти, Ханк — поздрави, когато диспечерът влезе в участъка.

— Нещо ново, освен лошото кафе? Здравсти, докторе.

— Ханк. Как са коленете?

— Мъчат ме, но не много.

— По-добре ще са, ако свалиш десетина килограма. Но това няма да стане, ако изядеш всички понички, които носиш в плика си.

— Човек трябва да си поддържа енергията.

— Прекаленото количество захар не е енергия — възрази лекарят като нагласи очилата си, когато Дени излезе от кабинета на Рик с папка в ръка.

Уолъс отвори папката и стисна устни с интерес и съжаление.

— Изглежда, че и човекът, и животните са се отнесли грубо с нещастната жена.

— Пребил я е зверски. И я изнасилил — обясни Дени с мрачен поглед. — Шерифът не показва на Рийс всички снимки от местопрестъплението. Не искаше да я разстройва допълнително. Виждаш ли тук? Китките и глезените ѝ са издрани и насинени. Връзвал я е.

— Да, виждам.

— Завлякъл я е някъде от реката. В пикап или джип, или нещо друго. Държал я е завързана и е правил с нея каквото си поиска. А после я е хвърлил в блатото. Познаваш ли я, докторе?

— Не. Мисля, че не съм я виждал. Съжалявам, Дени. Искаше ми се да помогна. Но вече е време да се погрижа за пациентите си. Ханк, внимавай с проклетите понички.

— О, докторе!

Докторът се замисли на път към дома си. За разговора си с Мак, за снимките, които току-що бе разгледал. За града и за дългото време, което бе прекарал тук. За това как винаги държеше да знае какво става наоколо.

Влезе в къщата си, която не бе заключвал от двадесет години, но вместо да отиде в кабинета си, се насочи към всекидневната и вдигна телефона. Уилоу ще се справи с ранните пациенти, помисли си той.

Обади се, после лапна ментов бонбон, за да прогони миризмата на кафе от дъха си, преди да приеме първия си пациент.

Малко след дванадесет Броуди се разхождаше нервно из всекидневната на доктор Уолъс. Инструкциите на доктора бяха да дойде по обед и да се настани удобно. Броуди си помисли недоволно, че това прекъсва творческия му устрем точно в момент, когато книгата му вървеше страхотно.

Ако искаше да си даде почивка в средата на деня — а определено нямаше желание да го прави — предпочиташе да стане в ресторанта на Джоуни. Да обядва и да види Рийс.

Е, поне вярваше, че ще я види. Не му се беше обадила, за да му съобщи, че е безработна, а колата ѝ бе паркирана пред заведението. Но все пак искаше да се увери със собствените си очи.

Не че се грижеше за нея, увери се той. Просто проверяваше.

Ако докторът не бе толкова загадъчен по телефона, нямаше да успее да възбуди любопитството му и сега писателят щеше да си седи пред компютъра.

Главната му героиня го водеше енергично напред. Почти го влачеше след себе си. А отначало я бе смятал за жертва. Бе решил да ѝ отдели само няколко глави, ужасна смърт и да забрави за нея.

Е, ама тя не бе съгласна с плана му.

Искаше да се върне към работата си. Но след като бездруго бе вече в града, Мадри щеше да почака, а той щеше да се отбие в ресторанта, за да обядва и да види Рийс. Не е зле да ѝ предложи да остане при него и тази нощ.

Не, май щеше да е по-разумно да не го прави. По-добре да се върне в собствения си апартамент, преди нещата да се объркат и да заживеят официално заедно.

Цял живот бе избягвал подобно обвързване. Нямаше нужда да се впуска в авантюри сега.

Отиде до прозореца, загледа се за момент, после се върна назад. Застана пред библиотеката и огледа книгите. И както винаги потръпна от удоволствие, когато видя един от собствените си романи и името си, отпечатано с ярки букви.

После отново се заразхожда.

Снимките, разпръснати из цялата стая, приковаха вниманието му. Взе една небрежно и се загледа в доктора и любимата му съпруга. Къмпингови екипи, ярко слънце. Уолъс държеше връзка с прясно уловени риби, а жена му се усмихваше.

Изглеждаха чудесно заедно. Щастливи. Макар че очевидно бяха живели заедно поне двадесет години, когато бе направена снимката.

Вдигна следващата фотография. Цялото семейство. На друга младите господин и госпожа Уолъс държаха бебе. Няколко снимки от абитуриентски балове, от сватби, от кръщенетата на внуците.

Животът на един човек и семейството му, помисли си Броуди.

Какво ли представляваше?

Нямаше нищо против брака като идея. Вършеше работа на някои хора. Очевидно докторът бе имал щастлив брак. Родителите на Броуди също се радваха на чудесен живот заедно.

Но пък бе толкова... окончателно. До края на живота ти. Близост само с един човек, освен ако не искаш да преживееш кошмарите на развода.

Ами ако си промениш решението или нещата се объркат? А това ставаше в петдесет процента от случаите.

И дори нищо да не се объркаше, цялото това приспособяване, прибягване до компромиси и какво ли не друго. Нима не беше кошмар. Човек просто вече не можеше да прави каквото си иска, когато си иска.

Ами ако например му хрумнеше да се върне в Чикаго? Или да отиде на Мадагаскар, по дяволите? Не че искаше, но пък можеше да поиска. Ала нямаш право да се ръководиш от капризите си, когато си женен.

И вече не си мъж, а част от двойка. После си баща и след нула време — цяло голямо семейство. И няма връщане назад. Няма редактиране и поемане по нов път.

Вероятно не беше влюбен в нея. Не повече отколкото тя в него. Ставаше дума само за... за връзка. Връзката беше нещо друго.

Обърна се, когато лекарят влезе в стаята.

— Съжалявам, появиха се неочаквани пациенти — извини се той. — Благодаря ти, че дойде, Броуди.

— Защо искаше да ме видиш?

— Ела в кухнята. Ще приготвя набързо нещо за обяд, докато си говорим. Е, няма да е като изкушенията, с които си свикнал напоследък — добави той усмихнато. — Но ще утоли глада.

— Не съм придирчив.

— Чух какво е станало с Рийс вчера.

— Говори ли с нея?

— Не днес — отговори Уолъс като извади пуешко филе, няколко от омразните на Рийс оранжерийни домата и буркан с кисели краставички. — Но говорих с Мак, а той се тревожи за нея. Чудех се дали и ти се тревожиш.

— Защо?

— Опитвам се да сглобя цялата картинка. Не мога да ти кажа нищо, което Рийс е споделила с мен като с лекар. А вероятно на теб не ти се иска да ми довериш нещо, което е споделила с теб като с... приятел. Но ако си склонен да го сториш, кажи ми споменавала ли ти е нещо, което да определиш като притеснително?

— Каза ли ти, че една вечер се прибрала у дома и намерила всичките си дрехи опаковани? — попита Броуди. — Не си спомня да ги е опаковала. И не мисля, че го е направила.

— Кой друг може да го е направил?

— Същият човек, който надраска цялата ѝ баня с червен маркер, размести нещата ѝ из целия апартамент и сложи на друго място хапчетата ѝ. И други подобни номера.

Докторът остави ножа.

— Броуди, ако Рийс си губи паметта, трябва да бъде лекувана.

— Не смятам, че има подобен проблем. Убеден съм, че някой си играе с нея.

— А това ти мнение само подсилва проблемите и халюцинациите ѝ.

— Не са халюцинации, ако е истина. Защо тези неща се случват само когато е сама?

— Не съм достатъчно квалифициран, за да...

— Защо всичко започна, след като видя да убиват жената?

Докторът въздъхна и се върна към приготвянето на сандвичите.

— Не можем да твърдим със сигурност, че не е имало други епизоди. Но ако са започнали по онова време, може да има няколко причини. Едната е, че видяното е засилило симптомите ѝ.

Уолъс постави сандвичите в чинии, добави по две краставички и малко чипс във всяка. После сипа две чаши мляко.

— Прекарвам много време с нея. Не съм виждал никакви симптоми. Не и каквито ти имаш предвид — възрази Броуди.

— Но си видял нещо.

— Не ми харесва положението, в което ме поставяш.

— Аз пък не харесвам положението, в което е Рийс — контрира го лекарят.

— Добре, ще ти кажа какво видях. Видях една жена, която прави всичко възможно да се измъкне от тъмнината. Която трепери насън повечето нощи, но всеки ден става и върши каквото трябва. Виждам жена, която отказва да е жертва и оцелява благодарение на волята си и чувството си за хумор, и се опитва да си изгради отново живота.

— Сядай и яж — подкани го докторът. — Тя знае ли, че си влюбен в нея?

Стомахът на Броуди се сви, но той седна послушно. Взе сандвича и отхапа.

— Не съм казвал, че съм влюбен в нея.

— Подтекст, Броуди. Писател си. Знаеш всичко за подтекста.

— Държа на нея — натърти той и усети, че се отбранява. — Да не го обсъждаме повече.

— Добре. Ако те разбирам правилно, смяташ, че всичко, случило се на Рийс напоследък, е дело на човек, който иска да я нарани — рече лекарят замислено и отпи от млякото си. — Единственият, който има мотив да я нарани, е човекът, когото твърди, че е видяла да души жената.

— Не само твърди. Видяла го е.

— Съгласен съм, но засега нищо не е доказано. От друга страна, ако си прав... говори ли с шерифа по въпроса?

— Рик ще реши, че Рийс е луда. И доверието към нея като към свидетел на престъпление ще се изпари.

— Ако не разполага с всички факти, Рик не може да си върши работата.

— Засега аз ще се грижа за Рийс. А шерифът да се съсредоточи върху идентифицирането на трупа при Лосовото блато и издирването на жената, убита при Змийската река. Казвам ти го под секрет.

— Добре, добре — размаха ръце докторът. — Не се притеснявай. Отбих се в участъка и Дени ми показа снимките.

— И?

— Мога да съдя само по описанието, което Рийс ми даде, и одобрената от нея скица. Не съм сигурен. Възможно е да е същата жена.

— Ами времето? Минаха седмици откакто Рийс видя убийството.

— Това ме притеснява. Предполагам, че притеснява и властите. По китките и глезените на жената има следи от охлузвания, причинени от въже. Може да е била държана завързана някъде през цялото време. Но това не обяснява защо нямаше следи край реката, където Рийс е видяла хората. Защо някой ще души жена достатъчно силно, та Рийс да повярва, че жертвата е мъртва, а после ще я отнесе някъде и ще заличи следите си? При това толкова добре, че Рик, който е опитен следотърсач, няма да открие абсолютно нищо.

— Защото убиецът я е видял.

— Видял я е?

— Може би не достатъчно добре, за да я разпознае, но е видял жена на отсрещния бряг на реката. Или е зърнал нещата ѝ на скалата, когато Рийс се втурна обратно към мен. Знаел е, че някой е станал свидетел на случилото се.

— Възможно ли е? — усъмни се докторът. — От това разстояние?

— Рийс имаше бинокъл. Можем ли да твърдим, че и той не е имал? Може да е огледал района, след като е убил жената. Просто още един начин да си заличи следите.

— Не мога да споря. Но това са само предположения, Броуди.

— Добре, да допуснем следното: независимо дали намереният труп е на същата жена, човекът, когото Рийс е видяла, е знаел, че някой е станал свидетел на престъплението. В противен случай не е имало нужда да заличава следите си. Да отнесе трупа, да. Глупаво е да го остави там, където някой турист може да се натъкне на него. Отнася го, изчаква да се стъмни, заравя го или се освобождава от него по друг начин. Но да заличи следите си? Не би го направил, ако не знаеше, че са го видели.

— Да, прав си — съгласи се докторът. — А щом знае, че са го видели, трябва просто да си държи ушите отворени и скоро ще научи кой е свидетелят.

— И оттогава някой си играе с Рийс и се опитва да я накара да повярва, че откача. Но няма да го оставя да я подлуди.

— Искат ми се пак да поговоря с нея. Тази сутрин обясних на Мак, че не съм психиатър, но имам известен опит.

— Това зависи от нея.

Докторът кимна.

— Така е. Случилото се е сериозно бреме за човек с нейното минало. Има ли ти доверие?

— Да.

— И ти носиш бреме. Кажи ѝ, че си говорил с мен — реши докторът след минута. — Не разбивай доверието ѝ. Но ми се иска да ме държиш в течение. Как е сандвичът?

— Страшно вкусен. Но не те превръща в изискан кулинар.

Той се върна до реката. Нямаше следи от случилото се. Беше сигурен в това. Внимаваше. Винаги бе внимателен.

Изобщо не трябваше да става така, разбира се. И нямаше да се случи, ако имаше избор. И всичко, което бе извършил оттогава бе, защото тя не му остави избор.

Все още чуваше гласа ѝ. Крещеше му, заплашваше го.

Заплашваше го, сякаш имаше право.

Сама си бе виновна за смъртта си. Той не чувстваше вина. Другите не биха го разбрали, затова просто правеше нужното да се предпази.

Откъде да знае, че някой ще стои на пътеката и ще го наблюдава с бинокъл? Дори и най-предпазливият човек не би могъл да предположи подобно нещо.

Рийс Гилмор.

Уж трябваше да се справи с нея невероятно лесно. Смяташе, че няма да е трудно да я дискредитира, дори и в собствените ѝ очи. Но тя упорито не се предаваше.

Е, все пак имаше начин да оправи нещата. Бе заложил прекалено много, за да позволи на бегълка от психиатрията да го провали. Ако му се наложеше да засили натиска върху нея, щеше да го направи.

Погледнете това място, помисли си той, загледан възхитено в реката, хълмовете и дърветата. Съвършено. Девствено. Уединено. Неговото място. Единственото, което искаше. Всичко, което обичаше, бе свързано с планините и реките тук.

И щеше да направи всичко необходимо, за да запази онова, което обичаше.

Рийс Гилмор просто трябваше да изчезне оттук.

По един или друг начин.

21.

„У ДОМА

*Бях добре, щях да се оправя,
вече съм тук.“*

Рийс не трябваше да е на работа чак до два часа. Зачуди се дали да не остане да се помотае из вилата на Броуди, да свърши някоя домакинска работа, да му помогне с прането. Нямаше да му пречи на писането, а и можеше да измисли каква супа да приготви за ресторанта на следващия ден.

Вече бе облечена и оправяше леглото, когато Броуди излезе изпод душа.

— Искаш ли нещо специално за закуска? На работа съм чак следобед, така че желанието ти ще бъде изпълнено. В гастрономическо отношение.

— Не. Ще хапна само малко попара.

— Добре — кимна тя като изпъна кувертюрата и си помисли, че няколко пъстри възглавници щяха да я разкрасят. — Ще приготвя италианска сватбена супа за Джоуни. Можеш да я опиташ на обяд и да прецениш дали ще изкара теста. А също гювеч или нещо друго, което лесно да затоплиш в микровълновата, тъй като съм вечерна смяна. А да, мислех си да ти помогна и с прането, докато съм тук. Имаш ли нещо за пране?

Сватбена супа? Да не би да бе някакъв намек? И сега искаше да му пере гащите? Господи!

— Хайде да отстъпим леко назад — каза той.

Рийс се усмихна озадачено.

— Добре.

— Не искам да започнеш да планираш закуска, обяд и вечеря или полунощна закуска всяка проклета сутрин.

Усмивката ѝ се стопи и на лицето ѝ се изписа изненада.

— Ами...

— И не си тук, за да переш, оправяш легла и готвиш гювечи.

— Не — бавно промълви тя. — Но след като бездруго съм тук, защо да не свърша нещо полезно.

— Не желая да се правиш на прислужница.

Отново усети отбранителността в тона си, която бе доловил и при доктора. И това го раздразни.

— Мога да се справям с домакинството си. Правя го от години.

— Не се съмнявам. Очевидно съм те разбрала погрешно. Мислех, че ти харесва да ти готвя.

— Това е различно.

— Различно от прането на моите и твоите дрехи в една и съща машина. Навярно това символизира връзка, каквато не искаш. Адски тъпо.

Сигурно беше права.

— Не искам да переш, нито да ми оставяш гювечи или нещо такова. Не си майка ми.

— Абсолютно си прав — кимна тя, като пристъпи към леглото, дръпна кувертюрата и смачка чаршафите. — Ето, по-добре ли е така?

— Кой се държи глупаво?

— О, ти със сигурност ще спечелиш първа награда. Наистина ли смяташ, че се опитвам да те хвана в капан, като ти пера мръсните чорапи и те храня с печено пиле и пирожки? Ти си идиот, Броуди, и имаш прекалено високо мнение за себе си. Ще те оставя да му се наслаждаваш сам.

Рийс тръгна решително към вратата.

— И в никакъв случай не съм майка ти! Тя дори не знае да готви, за бога!

Броуди се намръщи при вида на разхвърляното легло и раздразнено разтри скования си от напрежение врат.

— Да бе, мина адски добре — промърмори под нос, после потръпна, когато вратата долу се затръшна с такава сила, че зъбите му изтракаха.

Рийс грабна само нещата, които бяха наблизо, и скочи в колата си. Щеше да се тревожи за останалите си вещи по-късно.

Първо ще подбере съставките за супата от собствения си килер и запасите на Джоуни. После ще развали няколко долара и ще занесе прането си, само собственото си пране, до скапаните машини в мазето на хотела. И преди го беше правила.

Или просто ще тегли майната на всичко и ще се разходи с колата.

Насочи се към града несъзнателно.

— Какво става, по дяволите? Какво има сега? — промърмори раздразнено, когато колата ѝ затрака странно и едва я докара до града. Халоса волана ядосано, после примирено отби към гаража на Линт.

Монтьорът излезе от сервиза с енергична походка. Ръкавите на любимата му бежова риза бяха навити и разкриваха мускулестите му ръце. От задния му джоб се подаваше изцапан с машинно масло парцал. Мърляво кепе бе кацнало на главата му.

Линт докосна шапката си, когато Рийс излезе от колата.

— Неприятности ли имаш? — попита.

— Така изглежда — отговори Рийс. — Едвам се движи.

— Нищо чудно, като се има предвид, че двете ти задни гуми са сплескани.

— Тъй ли? — изненада се тя. — Мамка му! Вчера си бяха съвсем добре.

— Може да си минала по нещо остро — подхвърли монтьорът, като коленичи и огледа задната дясна гума. — Май има и някакъв теч. Ще видя какво мога да направя.

— Имам резервна гума в багажника.

Господи, наистина ли щеше да ѝ се наложи да купува две нови гуми?

— Ще се захвана с гумите веднага щом оправя спирачките ти. Искаш ли да те закарам донякъде?

— Не. С удоволствие ще се разходя.

Тя взе лаптопа си от задната седалка, после свали ключовете от апартамента от халката и ги прибра в джоба си.

— Колко смяташ, че ще ми струват новите гуми?

— Ще мислим за това, когато му дойде времето — рече Линт и взе ключа от колата ѝ. — Ще ти се обадя.

— Благодаря.

Рийс метна дамската чанта на едното си рамо, компютърната — на другото и тръгна.

Денят беше чудесен за разходка, напомни си в опит да прогони отчаянието си. Имаше работа и покрив над главата си. И ако беше влюбена в кретен, щеше да се потруди да го забрави.

Ако се нуждаеше от нови гуми, просто щеше да ходи пеша, докато може да си ги позволи.

Колата не ѝ трябваше точно в тази минута. И любовник не ѝ трябваше. Самата тя си бе достатъчна. Нали точно това бе идеята ѝ, когато напусна Бостън? Беше доказала, че може да действа, да оздравее и да си изгради нов живот.

А ако Броуди смяташе, че се опитва да го въвлече в живота си, беше не само кретен, но и прекалено самодоволен.

Бездруго имаше нужда от малко усамотение, за да си навакса с дневника. И да се отнесе сериозно към писането на готварската книга. Не че щеше да иска помощ от Броуди. Проклето копеле! Но не беше ли зле да подреди рецептите си и да напише сериозно въведение. Нещо като...

„Не трябва да си експерт, за да приготвиш добра вечеря. Не и когато си ръководен от експерт.“

— Не, това звучи прекалено надутото и снизходително — промърмори си тя.

„Писнало ли ви е от вечния въпрос «Какво има за вечеря»? Отчаяно желаете да откриете нещо ново и интересно за неделните обеда? Паникьосани ли сте от мисълта, че са ви възложили да пригответе ордъворите за благотворителното събиране?“

— Хм. Прекалено простишко — каза Рийс на глас. — Но все пак е начало.

— Хей! Хей!

Рийс се закова на място и видя Линда-Гейл, коленичила в малкия си преден двор с няколко саксии с теменужки до себе си.

— Прекалено си заета да си говориш сама и не искаш да си побъбриш с мен?

— Сама ли си говорех? Обмислях нещо, а понякога, не се усещам, че си мърморя. Цветята ти са много красиви.

— Трябваше да посадя теменужките по-рано — затюхка се Линда-Гейл като бутна назад сламената каубойска шапка. — Студът не

ги съсипва. Но все забравях. Какво правиш в тази част на града?

— Спуках гума. Или по-скоро гуми. Трябваше да откарам колата при Линт.

— Противна работа. Станала си доста рано. Реших, че днес ще останеш при Броуди.

— Той очевидно не искаше. Оправих му леглото и му предложих да изпера неговите неща заедно с моите. Реагира, като че съм насочила пушка към челото му и съм извадила свещеник от джоба си.

— Мъжете са говеда. Изхвърлих Ло от къщи оня ден. Вкисна се, когато не му позволих да ме чука.

— Да, мъжете са говеда.

— Да вървят по дяволите. Искаш ли да останеш да садим теменужки и да проклинаме мъжете?

— Наистина ми се иска, но трябва да свърша няколко неща тази сутрин.

— Добре, тогава довечера след работа ще отидем в бара на Кланси. Ще пийнем по няколко бири и ще попеем песни против мъжете.

Кой се нуждаеше от любовник кретен, когато си имаше приятелка?

— С удоволствие — съгласи се Рийс. — Ще се видим в ресторанта.

Да, помисли си, докато вървеше към дома си, притежаваше и още нещо. Имаше си Линда-Гейл Кейс.

А и езерото, каза си, като погледна към него. Синьо и невероятно красиво, оградено от раззеленените плачещи върби и нежните пъпки на дряноревите.

Импулсивно потегли към водата, вместо да продължи към къщи. Остави чантите на земята и се събу. Нави крачолите на панталона, седна на брега и натопа крака във водата.

Ледена! Но не й пукаше. Седеше, натопила крака в сините води на Ангелското езеро, загледана във върховете на планината. А след малко щеше да готви супа, да пише готварска книга и да сортира пране. Какво по-нормално от това? Щеше да й се наложи да действа адски бързо, за да не закъснее за работа. Но това също бе нормално.

Легна назад и се загледа в небето, синьо като езерото, украсено с нежни бели облачета. Слънцето грееше силно, но вместо да извади

тъмните си очила, тя заслони очи с ръка и се заслуша.

В пляска на водата, предизвикан от доволно мърдащите ѝ крака, в безгрижните птичи песни. Чу кучешки лай и шум от минаваща кола. Нервите ѝ се отпуснаха.

Внезапният гърмеж я накара да скочи стреснато и едва не цопна във водата. Успя да се задържи на брега, но натопи единия си крак до коляното.

— Пикапът на Карл — напомни си гласно. — Просто проклетият пикап.

Видя вехтия автомобил, който трополеше към бакалията. Надигна се на лакти и колене и остана за момент така, за да си поеме дъх.

Изчерви се, когато забеляза Деби Марсдън, застанала пред агенцията, да я наблюдава.

— Да, това е лудата — промърмори Рийс раздразнено, като се насили да се усмихне и да махне с ръка. — Цамбурка из езерото с дрехи. Нищо особено.

Чудесният момент бе нарушен, затова тя грабна чантите и обувките си и тръгна боса към дома си.

Не ми пука какво мисли перфектната Деби Марсдън, каза си решително. Нито какво си мисли който и да било друг. Имам право да седя и да шляпам с крака във водата. Имам право да скачам като подплашен заек, когато чуя пикапа на Карл.

Свали мокрия панталон и obu сух. Събра прането си, взе праха и няколкото долара, които ѝ бяха останали.

Пускам пералнята, после отивам и готвя супата, каза си тя. Връщам се и прехвърлям дрехите в сушилнята. После се захващам с готварската книга. Изнесе малката си кошница от апартамента и потегли към хотела.

Тъй като ѝ се налагаше да мине покрай агенцията, се помоли Деби да не я види. Не притича покрай витрината, но определено ускори крачка и намали едва когато стигна до хотела.

— Здравсти, Бренда. Днес ми е ден за пране. Имаш ли дребни?

— Разбира се. Веднага — усмихна се Бренда широко и повдигна вежди. — Нямах ли нужда и от обувки?

— Моля?

— Не носиш обувки, Рийс.

— О!

Господи! Рийс се вторачи в босите си крака. Изчерви се, но когато погледна Бренда, забеляза присмехулното ѝ изражение и побесня.

— Е, просто съм забравила да се обуя. Знаеш, че умът ми не си е съвсем на мястото. Дай ми стотинките, моля — и остави банкнотите си на плота.

Бренда ги преброи и предупреди:

— Внимавай къде стъпваш.

— Ще внимавам.

Тъй като не можеше да се качи в асансьора, тръгна надолу по стълбите. Мразеше влажното хотелско мазе. Ако Броуди не бе такъв идиот, можеше да използва машината му и да избегне всички тези неприятности.

— Седем по едно е седем — започна тя като мина покрай сервизното помещение. — Седем по две е четиринадесет.

Повтори таблицата за умножение със седем, после с осем и излезе бързо от мазето. Тръгна по-бавно из фойето на хотела и махна небрежно на Бренда. Но не извади късмет, когато мина покрай агенцията.

— Рийс — извика Деби и изскочи навън. — Добре ли си?

— Разбира се. Ти как си?

— Още е хладно за боси крака.

— Така ли мислиш? Реших да се позакаля. Надявам се да съм първата жена, стигнала боса до Скалистите планини. Това е мечтата ми от детска възраст. Чао!

Хайде, разнеси бързо клюката, помисли си тя, докато вървеше към дома си.

Прогони неприятните мисли, като започна да прави месни топчета за супата. Зачуди се дали да не остане боса и да даде на клюкарите още теми за разговор, но реши, че е прекалено глупаво. Изтича обратно до хотела и се пребори със страха си от мазето, за да прехвърли дрехите си от пералнята в сушилнята.

Още едно отиване, утеши се тя като се втурна към апартамента си. Щеше да има предостатъчно време да започне въвеждането за книгата си, докато дрехите ѝ се сушаха.

След като включи лаптопа и потри ръце, се залови с дневника си.

„Бясна съм на Броуди. Оправих му леглото, а той реши, че очаквам венчална халка. Наистина ли всички мъже разсъждават по този начин? Ако е така, значи се нуждаят от сериозна терапия.

Предполагам, че вече не съм добре дошла в дома му. Направи за мен повече, отколкото очаквах, затова ще се опитам да съм му благодарна, а не само ядосана, но ще стоя далеч от него.

Кретен!

Междувременно, циментирах статута си като градската луда просто защото се разсеях и отидох до хотела боса. Опитвам се да не мисля по въпроса. Правя супа и проверих ключалката само веднъж.

Два пъти, по дяволите.

Май ще ми се наложи да купя две нови гуми. Господи, това е кошмарно. При сегашните обстоятелства нещо, което преди време бе само неудобство, се превръща в сериозен проблем. Нямам пари. Съвсем просто е. Е, ще ходя пеша следващите няколко седмици.

Може пък да стане чудо и да публикувам готварската си книга. Тогава ще имам сериозен приток на пари. Поне ще ме защитава от лошите неща.

Линда-Гейл сади теменужки. След работа отиваме в бара на Кланси, където ще оплюваме мъжете. Мисля, че имам нужда точно от това.“

Рийс доволно отвори нов файл и се заигра с различни идеи за въведението си.

Будилникът в кухнята иззвъня и й съобщи, че е време да си прибере дрехите от сушилнята. Тя изключи компютъра и отново потегли към хотела.

Реши да метне дрехите си в кошницата и бързо да се изнесе от зловещото мазе. Щеше да ги сгъне у дома. Можеше да остави супата да ври на бавен огън, докато бе на работа и да изтичва да я наглежда през почивките.

Надяваше се, че тази вечер ще е препълнено. Работата щеше да ѝ помогне да се разсее.

Профуча през фоайето и си спести ненужните разговори, тъй като Бренда не беше на мястото си. Рийс дочу мърморенето ѝ някъде отзад.

Е, човек трябва да е благодарен и на малкото.

Заповтаря си таблицата за умножение с дванадесет, докато бързаше надолу по стълбите.

Отвори вратичката на сушилнята и не намери нищо.

— Ама че... — изсумтя и отвори следващата сушилня като си помисли, че се е объркала, но тя също бе празна. — Абсурдна история. Някой не би слязъл тук, за да открадне дрехите ми.

И защо кошницата ѝ беше върху сушилнята вместо върху малката масичка за сгъване, където знаеше, че я бе оставила? Тя предпазливо вдигна капака на пералнята.

Дрехите ѝ бяха вътре. Мокри.

— Сложих ги в сушилнята! — нервно извика Рийс. — Това е третото ми идване тук. Третото. Не ги оставих в пералнята.

Тя яростно задърпа мокрите дрехи. Червен маркер падна на пода. Нейният червен маркер. Разтрепери се и го метна в кошницата при дрехите, които бяха изпъстрени с червени петна.

Някой ѝ правеше номера. Някой искаше да я накара да повярва, че откача.

И можеше да е тук, в мазето, и дори в момента да я наблюдава.

Огледа се във всички посоки, изстена, грабна кошницата и побягна. Внезапното свистене от една от тръбите я накара да подскочи. Едва сдържа писъка си.

Този път не спря, когато стигна до фоайето, а се втурна към регистратурата. Бренда, която се бе върнала на мястото си, я изглежда ококорено.

— Долу има някой. Някой е слизал долу.

— Какво? Кой? Добре ли си?

— Дрехите ми. Някой е сложил дрехите ми в пералнята.

— Но... Рийс, ти ги сложи в пералнята — отчетливо произнесе Бренда, сякаш говореше на малоумно дете. — Не помниш ли? Слезе долу, за да си изпереш дрехите.

— След това! Сложих ги в сушилнята, но сега ги открих отново в пералнята. Видя ме да се връщам, за да ги сложа в сушилнята.

— Ами... разбира се. Видях те да се връщаш и да слизаш долу, но може да си забравила да ги сложиш в пералнята. Сещаш се, както забрави обувките си. Аз самата вечно правя подобни неща — добави Бренда. — Когато съм разсеяна.

— Не съм забравила. Сложих ги в сушилнята. Виж — извади тя единствената си монета. — Само тя ми остана. Използвах останалите, за да изпера и изсуша проклетите дрехи. Кой е слизал долу?

— Слушай, успокой се. Не видях никого, освен теб да слиза долу.

— Може би си ти?

— Господи, Рийс — по лицето на Бренда се изписа искрена изненада. — Защо ми е да правя такова нещо! Трябва да се стегнеш. Ако имаш нужда от още дребни...

— Нямам нужда от нищо.

Обзеха я див гняв и паника. Рийс се втурна на улицата с кошницата с мокри дрехи.

Прибери се у дома, нареди си тя. Веднага. Заклучи вратата.

Рязкото изсвирване на клаксон я накара да подскочи и да вдигне кошницата като щит. Загледа как собствената ѝ кола се плъзна на обичайното си място до стълбите. От нея слезе Линт.

— Не исках да те уплаша — извини се той.

Рийс успя да кимне любезно. Защо я наблюдаваше по този начин, сякаш бе извънземна? Защо хората я гледаха така странно?

— Гумите са здрави. Просто бяха спаднали. Напомпах ги.

— О, чудесно. Благодаря.

— Реших да проверя и резервната ти гума, но...

Тя облиза устни нервно.

— Нещо нередно ли има с резервната гума?

— Работата е там... — притеснено поде той. — Гумата е заровена надълбоко.

— Не разбирам какво искаш да кажеш — отвърна Рийс като остави кошницата на стъпалата и се приближи до него. — В багажника няма друго, освен аптечка и аварийни инструменти.

Линт се поколеба, тя грабна ключа от него и отвори багажника.

Първо я блъсна вонята. После забеляза боклука. Багажникът бе натъпкан с боклук. Черупки от яйца, утайка от кафе, мокри хартии,

празни консервени кутии. Сякаш някой бе изсипал цяла кофа в багажника.

— Не бях сигурен какво ще искаш да направя — обясни й Линт.

— Това не е мое дело! — извика тя като отстъпи назад. — Не съм го направила! Ти ли го направи?

Внезапното смайване, изписало се по лицето на Линт й напомни за изненаданото изражение на Бренда.

— Разбира се, че не, Рийс. Багажникът бе пълен, когато го отворих.

— Някой ми причинява това! Не съм го направила! Някой...

— Не искам да се крещи пред ресторанта — сгълча ги Джоуни, като излезе от задната врата на заведението. — Какво става тук? Господи, каква е тази смрад? — сбърчи нос и надникна в багажника.

— Не съм го направила — започна Рийс.

— Нито пък аз — бързо добави Линт. — Трябваше да проверя резервната гума и се натъкнах на това. Но Рийс ме обвинява, че аз съм натъпкал багажника й с боклук.

— Просто е разстроена. Мамка му, Линт, ти няма ли да побеснееш, ако ти се случи подобно нещо? Проклети хлапета — продължи малко по-меко Джоуни. — Най-вероятно банда келеши правят гадни номера на хората. Линт, отзад имам гумени ръкавици и препарати. Помогни ми да почистим колата.

— Аз ще я почистя — бързо се обади Рийс. — Линт, ужасно съжалявам. Просто не разбирам...

— Качвай се горе — нареди й Джоуни. — Отивай. Линт и Пийт ще почистят колата. Ще дойда при теб след минута. Не спори с мен — добави тя, когато Рийс започна да протестира.

— Съжалявам — повтори младата жена и изморено вдигна кошницата. — Ще ти донеса парите — обърна се към Линт.

— Няма за какво да плащаш — махна небрежно той. — Само въздух.

Джоуни го потупа по ръката.

— Иди отзад и кажи на Пийт да ти помогне. Следващата ти вечеря е за сметка на ресторанта.

— Как хлапетата са отворили багажника, Джоуни? Огледах го, със сигурност не е бил насилван.

— Господ знае как тия калпазани успяват да сътворят някоя дивотия. Или защо — добави, преди Линт да зададе следващия въпрос. — Но факт е, че багажникът е пълен с боклук. Така че вие с Пийт трябва да се погрижите.

Когато Джоуни влезе в апартамента на Рийс, я завари седнала на леглото. Кошницата с мокрите дрехи бе до краката ѝ.

— Супата ухае чудесно — отбеляза Джоуни като се намръщи при вида на кошницата. — Дрехите ще мухлясат, ако не ги закачиш да съхнат. Защо не използва сушилнята?

— Мислех, че съм я използвала. Всъщност съм сигурна, че го направих. Но дрехите ми не бяха в нея. Намерих ги в пералнята.

— Какви, по дяволите, са тия петна по тях?

— Мастило. Червено мастило. Някой е сложил червения ми маркер в пералнята заедно с дрехите ми.

Джоуни изду бузи замислено. Отиде в кухнята и извади малка чинийка от шкафа. Върна се, седна до Рийс и запали цигара.

— Ще изпуша една, а ти ще ми разкажеш какво става.

— Представа нямам. Със сигурност сложих дрехите си в сушилнята, пуснах монета и натиснах копчето. Но когато се върнах, бяха мокри. В пералнята. Знам, че не съм слагала боклук в багажника, но е там. И не съм драскала по стените в банята.

— В моята баня? — извика Джоуни и бързо надникна да я огледа. — Не виждам нищо написано.

— Броуди боядиса. Не съм слагала туристическите си обувки в кухненския шкаф, нито фенера си в хладилника. Не съм направила нито едно от тези неща, но ето че продължават да се случват.

— Погледни ме. Погледни ме в очите.

Рийс я погледна и Джоуни внимателно я проучи.

— Случайно да си взимала някакви лекарства? Предписани от лекар или не?

— Не, само билковия чай, който доктор Уолъс ми приготви. И тилонол. Но всичките ми запаси от хапове се озоваха в хаванчето.

— Защо някой би направил това? Или някое от другите неща?

— За да ме накара да повярвам, че съм луда. И да ме подлуди, за което не е нужно много. Аз видях убийството, но никой няма да повярва на луда жена.

— Намериха труп...

— Не е на същата жена — прекъсна я Рийс като повиши глас. — Не е същата. Не е тя и...

— Престани — рязко ѝ се скара Джоуни. — Няма да говоря с теб, ако не се успокоиш.

— Ти се опитай да останеш спокойна, когато някой ти погажда подобни номера. Бъди разумна и хладнокръвна, когато не знаеш какво ще ти се случи в следващия момент. Или кога ще настъпи следващият момент. Дрехите ми са съсипани. Едва събрах пари да ги изпера, а сега са унищожени.

— Можеш да пазаруваш на кредит от магазина на Мак. Ако искаш да ти дам аванс, щом се налага да си купиш нови дрехи.

— Не е там работата.

— Не е. Но е по-добре, отколкото извадено око. Откога се случват тези неща?

— Откак... почти откакто съобщих за убийството на жената. Не знам какво да правя.

— Трябва да поговориш с шерифа.

— Защо? — прокара ръце през косата си Рийс. — Да не мислиш, че върху боклука в багажника ми има отпечатьци?

— Все пак, Рийс.

— Добре — въздъхна тя тежко. — Добре, ще кажа на шерифа.

— Хубаво. А сега прегледай дрехите си, виж какво може да бъде спасено и ги окачи да съхнат. Ако имаш нужда от нова риза или бельо, изтичай до магазина през почивката си. Имаш около пет минути преди началото на смяната.

Джоуни загаси цигарата, стана и извади двадесет долара от джоба си.

— За боядисването на банята — каза тя.

— Не съм я боядисвала. Броуди свърши работата.

— Дай ги на Броуди, ако искаш да се правиш на идиотка.

Гордостта ѝ се забори с практичността. Практичността надделя.

— Благодаря.

— Броуди знае ли за всичко това?

— Да. Като изключим нещата, които се случиха днес.

— Искаш ли да му се обадиш, преди да започнеш работа?

— Не. Очевидно му преча.

Джоуни изсумтя.

— От мъжете безспорно има полза, но ако изключим, че могат да те докарат до оргазъм, трудно е да се сетиш за какво още стават. Стегни се и слизай долу. Специалитетът тази вечер са ребра.

Рийс се надигна и срита кошницата.

— Ребра от какво?

— Бизон — усмихна се Джоуни. — Може би знаеш как да ги направиш по-изискани.

— Всъщност...

— Слизай долу и действай. Имам само две ръце.

Броуди се зачуди дали да метне пица в микровълновата и се сети за обещаното пиле и пирожки.

Рийс го бе направила нарочно, реши той. Беше му подхвърлила идеята за печено пиле и пирожки, за да го накара да мисли само за нея. За храната, поправи се той.

Просто бе искал Рийс да не напират толкова. Каза ѝ да отстъпи леко, не нещо повече, нали? Но тя реагира прекалено бурно, както постъпваха всички жени.

Мъжът имаше право на малко пространство в собствената си къщи, нали? Малко уединение, без някоя жена вечно да се върти около него.

Имаше право да яде и замразена пица, ако си поиска. Но пък той не искаше. Желаше хубава, топла храна. И знаеше къде да я получи.

Беше вечерял в ресторанта и преди Рийс да се появи в града, помисли си, докато крачеше към колата. Не отиваше в града заради нея. И ако Рийс иска да си вири нос, нейна си работа. Той очакваше само хубава храна.

Но когато паркира пред ресторанта, Джоуни бързо излезе навън.

— Идвам да поговорим.

— За какво? Рийс е...

— Да, за нея — прекъсна го тя и веднага забеляза каквото бе очаквала — човекът бе лудо влюбен. — Поразходи се с мен. Разполагам с десет минути.

Джоуни заговори бързо, за да не му даде възможност да я прекъсне.

— Каза, че ще се обади на шерифа, но още не го е направила. Опитва се да се справи сама. Боклукът в багажника ѝ бе гадна работа. Не обичам такива неща.

— Всичко, което се случи, е гадно. Трябва да поговоря с нея.

— Ще ѝ дам десетина минути почивка, ако иска. Иди отзад. Не искам да се разправяте в ресторанта.

Той я послуша, влезе в кухнята, мина покрай Пийт и хвана Рийс за ръката.

— Ела отзад.

— Заета съм.

— Работата ще почака — възрази той и я повлече към вратата.

— Чакай малко! Работя. Никой не влиза да те дърпа, когато работиш. Ако имаш да ми казваш нещо, ще почакаш, докато приключа.

— Защо, по дяволите, не ми се обади днес? И то след всичко, което се е случило?

— Както винаги, слуховете се разнасят бързо — кисело отбеляза Рийс. — Нямах желание да ти се обадя. Ако си тук да ме спасяваш, не си прави труда. Нямам нужда от герой. Трябва да си свърша работата.

— Ще изчакам края на смяната ти и ще те закарам у нас. А утре сутрин ще отидем да се видим с Рик.

— Не искам никой да ме чака. А и имам планове за след работа.

— Какви планове?

— Не те засягат. И няма да идваш с мен при шерифа. Не се нуждаю от гувернантка, нито от рицар, нито от съчувствие, поне не повече, отколкото ти се нуждаеш от мен, за да ти оправям леглото и да ти пера дрехите. А и сега не ми е време за почивка.

Рийс му обърна гръб, но Броуди я хвана за ръката и я завъртя към себе си.

— Мамка му, Рийс — въздъхна той и се предаде. — По дяволите — тихо промълви. — Върни се у дома.

Младата жена се вторачи в него, после затвори очи.

— Идва ми неочаквано. Мисля, че и двамата трябва да помислим по въпроса. Трябва да сме сигурни какво означава връзката ни, както че и двамата я искаме. Хайде да поговорим утре.

— Ще спя в кабинета или долу на канапето — обеща ѝ той.

— Не идвам у вас, за да ме пазиш. Ако между нас има нещо повече, нека изчакаме да видим какво ще стане. По-добре си изясни

какво искаш, преди отново да говорим.

И тя го остави объркан и нервен, за да се върне пред скарата.

22.

Една бира, помисли си Рийс. Ако жена не можеше да си позволи да си купи една бира, какъв смисъл има да работи? При това толкова усърдно, че гърбът я болеше след края на смяната.

Барът на Кланси бе претъпкан с местни хора и туристи, дошли на риболов или езда. Високият Рубен бе хванал микрофона и пееше „Ще си мислиш за мен“. Група каубои бе поканила няколко градски момичета да поиграят билиард. Топките тракаха весело в задната зала. Две двойки от Източното крайбрежие вдигаха чаши и си правеха снимки на фона на препарираните животни.

На бара, сложил крак на релсата, Ло гледаше мрачно бирената си бутилка.

— Ло страда — отбеляза Рийс.

Линда-Гейл сви рамене.

— Не е достатъчно. Този път ще трябва да се върне при мен с шапка в ръка. Мога да чакам — закани се тя като лапна една от солетите в черната пластмасова купичка на масата. — Влюбена съм в него откак се помня. И му отпуснах достатъчно време да приключи с обзядването на всички жени в района.

— Чудесна метафора — засмя се Рийс.

Но приятелката ѝ не бе в настроение за комплименти.

— Реших, че Ло е по-див от останалите и го оставих да се налудува. Жените вечно скачат послушно, когато мъж като него щракне с пръсти.

Рийс вдигна ръка.

— Аз не скочих.

— Да, ама ти си луда.

— Вярно е. Предполагам, че това обяснява реакцията ми.

— Но съм готова да започна да градя остатъка от живота си — продължи Линда-Гейл като присви очи. — Ло или ще е с мен, или не.

Рийс се замисли.

— Мъжете са говеда.

— Разбира се. Но пък не си падам по жени, по дяволите. Така че все пак имам нужда от мъж, за да си оправя живота.

— И как ще го оправиш?

Линда-Гейл облегна лакти на масата.

— Искам да купя от Джоуни къщичката ми. Сигурна съм, че ще ми я продаде, ако я помоля. А когато реши да се оттегли, ще се кандидатирам за управителка на „Ангелска храна“.

Рийс кимна.

— Бива те за това.

— Адски си права. Освен това искам чифт сребърни свещници за трапезарията. Хубави свещници, които да оставя на дъщеря си. Ще ми се да имам най-вече дъщеря, но ще се радвам и на две деца. Момче и момиче. Разбира се, ми трябва мъж, който да стои до мен и да ме гледа с любов. Искам да чувам тропането на ботушите му пред вратата, докато приготвям вечерята. И от време на време да ми носи цветя, когато се прибира.

— Звучи добре.

— И да е страхотен в леглото. Да ме зашеметява от бурна страст редовно.

— Чудесни цели. Ло става ли за тях?

— Сигурна съм за секса, макар засега да не съм се радвала на цялото шоу — засмя се Линда-Гейл. — А за останалото? Има потенциал. Но ако иска да го затрие, не мога да го спра. Ще пиеш ли още една бира?

— Не, стига ми.

Линда-Гейл махна към бара, за да ѝ донесат втора бира.

— Ами ти? Какви са твоите цели? — попита тя.

— На времето амбицията ми беше да ръководя най-добрата кухня в най-добрия ресторант в Бостън. Да стана един от петимата най-прочути готвачи в страната. Идеята за брак и деца бе някъде по-надалеч. Мислех, че ще имам предостатъчно време за тях. По-късно. Но след като ме раниха, единственото ми желание бе само да преживея до следващия ден.

— Който не е минал през същото, не знае какво си преживяла — замислено отсъди Линда-Гейл. — Но според мен най-разумното е да живееш, устремен напред.

— Сега например вече се замислям за собствено жилище. Допада ми да върша приятната си работа през деня, а после да отида да пийна с приятелка.

— А Броуди?

— Не мога да си представя, че ще настъпи момент, когато няма да го искам. Тази вечер влезе в кухнята и ме завлече отзад.

— Какво? Какво? — извика Линда-Гейл и остави бирата си толкова бързо, че пяната се разплиска по масата. — Как съм пропуснала това? Какво стана?

— Искаше да се прибера у дома с него.

— А защо седиш тук, наливаш се с бира и слушаш глупави песни?

Рийс стисна устни.

— Няма да се върна, докато не се уверя, че той ме иска. Не се нуждая само от защита. Ако беше така, по-добре да си взема куче — решително заяви тя.

— Не загарявам.

— Ако търсех само защита, щях да си взема куче. Искам мъж, който да ме обича. И не желая да се чувствам като гостенка във вилата му. Досега дори не ми е предложил чекмедже от скрина.

Линда-Гейл се нацупи и облегна глава на ръката си.

— Мъжете са говеда.

— Така е. И съм бясна на себе си, задето съм влюбена в него.

Приятелката ѝ я изгледа тъжно и чукна чаша в нейната.

— И аз съм като теб.

Хвърли поглед към бара и забеляза, че Ло споделяше неприятностите си с една от келнерките. Една от жените, за които бе сигурна, че е чукал.

— Хайде да потанцуваме.

Рийс примигна изненадано.

— Какво?

— Да отидем да проверим дали някой от рибарите иска да ни завърти по дансинга.

Дансингът представляваше плоска дъсчена площадка пред подиума. А рибарите изглеждаха доста пияни.

— Не ми се танцува — отказа Рийс.

— Аз пък ще отида да си избира един от групата.

Линда-Гейл порови из чантата си, извади червило и се разкраси в яркочервено.

— Как изглеждам?

— Малко опасна. Трябва да...

— Идеално — ухили се Линда-Гейл и се надигна. Тръгна към рибарите, облегна ръце на масата, около която седяха тримата мъже, и се наведе.

Рийс не чу думите ѝ, но нямаше и нужда. Мъжете се ухилиха весело, Ло изглеждаше готов на убийство.

Лоша идея, помисли си Рийс. Подобни игрички винаги свършват зле. Но Линда-Гейл се понесе към дансинга с един от мъжете. Приятелите му заръкопляскаха. Тя сложи ръце на раменете му и се притисна към него.

— Давай, Чък! — изреваха двамата на масата.

Чък пусна ръце по задника на Линда-Гейл.

Въпреки значителното разстояние и гъстия цигарен дим Рийс забеляза как пръстите на Ло стиснаха здраво бутилката.

Да, идеята наистина беше ужасна, реши тя. Правотата ѝ се потвърди, когато Ло тресна бирата на бара и тръгна към дансинга.

Рийс дочу откъслечни думи.

— Това си е моят задник, кретен такъв — каза Линда-Гейл.

— Гледай си работата, приятел — добави Чък.

След което бутна Ло. Ло на свой ред бутна Чък. С всичките си петдесет килограма Линда-Гейл бутна и двамата.

Надеждата на Рийс, че това ще е краят се изпари, когато приятелите на Чък се надигнаха от масата.

Малката група каубои, които играеха бiliarд, пристъпи напред. Все пак Ло беше един от тях.

Ще се озова наред пиянски побой, помисли си Рийс изненадано. Освен ако не успее да грабна Линда-Гейл и да избяга.

Огледа се бързо, за да прецени разстоянието до вратата.

Сред шумната, скочила на крака тълпа забеляза мъж с оранжево ловджийско кепе. Сърцето ѝ се сви. Скочи от стола и събори бирата си на пода. Чашата се разби с трясък като от изстрел. Рийс се спъна и се блъсна силно в един от каубоите, който на свой ред се удари в един от рибарите.

Размахаха се юмруци. Жените запищяха и се вкопчиха една в друга. Тела западаха по масите и бара. Разбиваха се чаши и бутилки. Рийс чу как някой въодушевено изкрещя „Уха!“, преди нечий лакът да я халоса по скулата и да я просне на пода сред разсипаната бира.

Вмирисана на бира и цигарен дим, притиснала торбичка с лед до пулсиращата си буза, Рийс седеше в кабинета на шерифа. Никога в живота си не се бе чувствала толкова унижена.

— Последното, което очаквах, е да те изкарам от пиански побой.

— Плановете ми за вечерта не включваха подобно нещо. Просто се случи. Аз не съм се била.

— Бутнала си Джъд Хорст в някой си Робърт Гавин и така си предизвикала инцидента. Метнала си шише бира.

— Не я метнах! Съборих я на пода, когато се опитвах да стана от масата. И тогава се блъснах в Джъд. Беше случайно.

— Но си пила алкохол — отбеляза Рик.

— Половин бира. Господи, седях в бар! Разбира се, че пиех. Всички други също пиеха. Но не бях пиана. Паникьосах се. Видях...

— Какво видя?

— Мъж с оранжево кепе.

Изморените очи на Рик внезапно я загледаха внимателно.

— Видя мъжа, когото преди това видя на реката?

— Не знам. Не го видях добре. Всичко стана адски бързо. Сkochих, исках да избягам. Всъщност исках да го видя по-добре.

— Кое по-точно искаше?

— И двете — рязко отговори тя. — Бях уплашена. Съборих бирата. После се подхлъзнах. Това е всичко.

Рик въздъхна тежко. Тревожното телефонно обаждане на една от келнерките в бара на Кланси го бе вдигнало от леглото. Едва бе затворил очи, а му се наложи да стане и да разчисти бъркотията в бара.

Сега бе изправен пред имуществени щети, наранявания, вероятно граждански и криминални дела.

— Мин Хобалт твърди, че си я ударила. В друго от показанията се сочи, че си бутнала маса, а от нея тежка халба паднала върху крака на госпожица Ли Шанкс от Сан Диего. Туристката е със счупен палец на крака.

— Не съм удряла никого! Не и нарочно. Опитвах да се измъкна. Удариха ме в лицето. Бях уплашена. Паднах върху масата, не съм я събаряла. Удариха ме по лицето — продължи тя. — Цялото ми тяло е покрито със синини.

Шерифът си пое дъх.

— Кой размаха юмруци първи?

— Не знам. Онзи, когото наричаха Чък, бутна Ло. Ло също го бутна. После видях... видях кепето.

— Видя кепето.

— Знам, че звучи абсурдно. Наясно съм и че много мъже наоколо носят подобни кепета. Но бях нервна, тъй като разбрах, че ще стане побой, а после видях кепето и се вцепених. Разбираш ли?

— Кланси каза, че тъкмо отивал да прекрати свадата, когато чашата паднала на пода. Според него действала като удряне на гонга на боксов мач. А после каубоят се блъснал в туриста и настанал пълен ад.

— Значи аз съм виновна — процеди Рийс мрачно. — Добре. Обвини ме в подстрекавано на бунт или в каквото искаш. Но ми дай един аспирин, преди да заключиш килията.

— Никой няма да те заключва, за бога — изстена шерифът като разтърка челото си. — Работата е там, че около теб вечно се случва нещо. Днес си имала проблеми в хотелската пералня?

— Аз...

Разбира се, че Рик знаеше за случилото се. Бренда беше приятелка на Деби, жена му. Рийс предположи, че е била основната тема за разговор около масата за вечеря в дома на шерифа.

— Това е друга история. Някой ми сви номер. Но според мен не е смешен.

Рик зачака обяснението ѝ с вдигнати вежди. Рийс се зачуди дали е разумно да му казва истината.

Реши, че в момента истината щеше да прозвучи адски тъпо.

— Беше дребна работа. Без значение. Всички, които говорят със служителите в хотела ли разпитваш? Или само мен?

Очите му я загледаха студено.

— Върша си работата, Рийс. Може начинът, по който я върша, да не ти харесва. Но аз трябва да оправя бъркотията. Утре може да поговорим отново.

— Значи съм свободна да си тръгна?

— Да. Искаш ли доктор Уолъс да погледне бузата ти?

— Не — скочи на крака тя. — Не аз започнах побоя тази вечер. Нито пък го завърших. Просто се озовах наред с него.

— Май ти е навик да се озоваваш наред с нещо странно. Но ако скачаш и размахваш юмруци всеки път, когато видиш оранжево кепе, ще си имаме проблеми.

Рийс пое към вратата. Искаше да се прибере у дома и да побеснее на спокойствие. Но първо май трябваше да се справи с Броуди. Той седеше на стол във външния офис, протегнал крака и затворил очи. Тя се опита да го заобиколи.

— Замръзни, слабаче — нареди ѝ Броуди се надигна лениво. — Дай да ти видя лицето.

— Няма какво да гледаш.

Той стигна до вратата първи и се облегна на нея.

— Миришеш като пода в бар.

— Прекарах известно време на пода тази вечер. Ще ме извиниш ли?

Броуди отвори вратата, но я хвана за ръка, когато излязоха навън.

— Хайде да не си губим времето с абсурдни спорове по въпроса дали ще те оставя да се прибереш сама. Късно е. Качвай се в колата.

Тъй като цялото тяло я болеше, а най-вече коляното, което бе ударила по време на побоя, Рийс не си направи труда да се разправя.

— Добре. Какво правиш тук?

— Линда-Гейл ми се обади. Смяташе, че може да се наложи някой да ти плати гаранцията — ухили се той като ѝ отвори вратата. — Определено правиш живота ми интересен.

— Нищо!

— Аха, значи се придържаш към версията си?

— Да не мислиш, че е смешно? — вбесено попита тя.

— Забелязах няколко от класическите елементи на фарса. Да, мисля, че е смешно. Единствената друга жена, която някога съм вадил от участък, бе стриптийзьорка в Чикаго. Беше халосала с бирена бутилка някакъв тип, който започнал да я опипва, докато танцувала на ергенско парти. Но тя ми бе по-благодарна от теб.

— Линда-Гейл ти се обади, не аз — напомни му Рийс, като скръсти ръце и отчаяно си пожела да се добере по-скоро до аспирин и

торбичка с лед. — Бездруго вината е нейна. Нищо нямаше да се случи, ако не бе решила да накара Ло да ревнува.

— Че защо ще го прави?

— Защото е влюбена в него.

— Влюбена е в Ло, затова предизвиква пьянски побой. Напълно разбираемо.

Да бе, ама само в смахнатия свят на жените.

— Добре, слабаче, твоето жилище или моето?

— Моето. Можеш да ме оставиш отпред и да смяташ самарянските си задължения за приключени.

Броуди подкара колата и забарабани с пръсти по волана.

— Искаш ли да знаеш защо се надигнах от леглото и дойдох да те взема, когато Линда-Гейл ми се обади?

Рийс затвори очи.

— Защото обичаш да си играеш на спасител на стриптийзьорки и откачалки.

— Може и така да е. Но може и да държа на теб.

— Може и да държиш. Уведоми ме, когато решиш какво е.

— Знаеш, че държа на теб, по дяволите. Защо иначе ще лежа в леглото и ще те проклинам още преди партньорката ти в престъпленията да ми се обади?

— Не знам.

— Мисля непрестанно за теб. А това ме побърква — негодуващо заяви той. — Ти ме побъркваш. Вечно си ми на пътя.

— Тъй като за втори път ми се мяркаш пред очите тази вечер, бих казала, че ти ми се изпречваш на пътя. Искаше да се махна от дома ти. Направих го. Искаше да отстъпя назад. Направих го. Ако капризите ти непрестанно се променят, вината не е моя.

— Ужасно си дебелоглава. Сутринта се почувствах притиснат. Още в ранни зори заговори за италианска сватбена супа, за бога.

— И какво лошо има в италианската сватбена супа? Беше един от специалитети ми, когато... О, идиот такъв! Заради сватбата ли? Трепериш при мисълта за сватба?

Броуди едва не се загърчи.

— Никой не трепери.

— Аз се каня да готвя, а в смотаната ти глава се пръква идеята, че вече съм готова да си шия сватбена рокля? Идиот.

Рийс дръпна дръжката на вратата, но Броуди сложи ръка върху нейната. Предпочиташе да е ядосан, отколкото притеснен.

— Оправяш ми леглото, предлагаш да ми изпереш дрехите. Питаш ме какво искам за закуска...

Рийс сложи ръка на гърдите му и го бутна назад.

— Спах в леглото, затова го оправих. Позволи ми да остана в дома ти, когато се нуждаех от безопасно място, а и бездруго се канех да изпера собствените си дрехи. Реших, че мога да ти се отплатя, като свърша някои от домакинските ти задължения. Обичам да ти готвя. По принцип обичам да готвя. Това е всичко.

— Каза, че ме обичаш.

— Да, казах. Но не помолих и ти да ме обичаш. Не поисках абонамент за списание „Булка“. Дори не съм те молила да ми освободиш едно от чекмеджетата си, за да оставя там някои от моите неща. Не съм искала от теб нищо друго, освен компания.

Беше кошмарно за него да се окаже толкова тъп.

— Добре де, реагирах прекалено...

— Така каза и преди. Изморена съм, Броуди. Ако искаш да си изясняваме отношенията, да го направим друг път. Искам да си легна.

— Чакай. Дявол да го вземе! — той се облегна назад и нервно прокара пръсти през косата си. — Прекалих тази сутрин. Ужасно съжалявам.

Рийс замълча за миг, после възкликна насмешливо:

— Олеле! Обзалагам се, че от изричането на думите те заболя не по-малко, отколкото мен ме боли лицето.

— Може би дори повече. Не ме карай да ги повтарям.

— Веднъж е достатъчно — потупа го тя по ръката и отново понечи да отвори вратата.

— Няма ли да почакаш? Господи! Чуй ме.

Тя се вгледа в измъченото му лице.

— Добре, слушам.

— Чудесно. Преди ми каза, че не искаш да се грижа за теб. И това не беше лошо, тъй като мисълта, че горя от желание да се грижа за теб, ме плаши. Но искам да съм с теб. Само с теб и с никоя друга. Може ли да се върнем на това?

Рийс отвори вратата, но спря и го погледна. Животът бе прекалено кратък. Кой знаеше това по-добре от нея?

— Това е единственото, което исках. Ще се качиш ли?

— Да.

Броуди я изчака да заобиколи колата и протегна ръце към нея.

— Ела тук за минута — наведе се той и нежно целуна наранената ѝ буза. — Изглежда сериозно пострадала.

— Не е лъжа. Няма да съм много добра компания. Искам само гореща вана, няколко аспирина и меко легло.

— Нямах меко легло.

— Ще се задоволя и с това — увери го тя и отключи. — Имам чувството, че съм участвала във футболен мач. В ролята на топката.

Рийс отвори вратата, но Броуди я дръпна назад и заслони тялото ѝ със своето.

— Какъв е този звук? — попита тя. — Чуваш ли? Сякаш тече вода.

— Стой тук.

Разбира се, тя не можеше да остане сама отвън. Пристъпи предпазливо след него.

— В банята — прошепна. — Вратата е затворена. Никога не я затварям, защото трябва да виждам цялата стая, когато излизам от банята. Водата тече. Господи, има наводнение. Излиза изпод вратата.

Броуди отвори вратата рязко и водата се изля навън. Ваната преливаше. Няколкото дрехи, които Рийс бе решила да запази след инцидента в пералнята, плуваха вътре.

— Не съм оставяла крановете пуснати. Изобщо не съм ги пускала. Само се отбих тук и...

Без да каже и дума, Броуди зацапа по мокрия под, за да завърти крановете. Нави ръкава си и отпуши ваната.

— Закачих дрехите на релсата, преди да отида на работа. А след като смяната ми свърши, се отбих тук само да си сменя обувките. Нищо друго не съм пипала, преди да изляза с Линда-Гейл.

— Не твърдя противното.

— Подът е съсипан. Ще трябва да направя нещо... Господи, ресторантът! Водата сигурно капе от тавана.

— Обади се на Джоуни. Нека дойде и да донесе ключовете за ресторанта.

Джоуни се появи с ключовете и специална прахосмукачка. Огледа щетите с мрачен поглед и бутна уреда в ръцете на Рийс.

— Иди изсмучи водата. А когато свършиш, донеси прахосмукачката долу.

— Джоуни, ужасно съжалявам...

— Мълчи и действай.

След това отключи, влезе в ресторанта и запали лампите.

В северния ъгъл водата бе съсипала тавана. Мазилката се бе нагънала и разцепила. Две от сепаретата бяха наводнени.

— Гнусно копеле! — процеди Джоуни.

— Рийс не е виновна — започна Броуди, но Джоуни само размаха ръка към него, приковала очи в щетите.

— Имам нужда от вентилатори. И голям найлон, за да покрия дупката в шибания таван, преди гадният здравен инспектор да ми затвори ресторанта. Ако искаш да помогнеш, иди отзад и донеси големия вентилатор от склада. А после изприпкай до дома ми. Имам руло найлон в бараката.

Броуди се вторачи в тавана.

— Трябва ни и стълба.

— И тя е в бараката. Гнусно копеле!

Рийс плачеше, докато работеше. Вече бе пострадала не само тя, но и жената, чието единствено престъпление бе, че ѝ даде работа, подслони я и ѝ помагаше.

Бъркотията беше ужасна. Съсипан под и таван и Господ знае какво още.

Изпразни резервоара на прахосмукачката и започна да смуче водата отново. Вдигна очи, когато Джоуни влезе в апартамента.

— Плачът само ще ти осигури още вода за почистване — отбеляза тя.

Рийс избърса сълзите си.

— Много ли е зле долу!

— Достатъчно. Но поправимо.

— Ще платя...

— Имам застраховка. Копелетата трябва да ми я изплатят, след като ми съдират кожата всеки месец.

Рийс се вторачи в пода.

— Давам си сметка как изглежда отстрани и със сигурност знам, че не си в настроение да слушаш извинения. Но не съм оставила водата да тече във ваната. Дори не...

— Знам, че не си виновна, по дяволите.

Рийс вдигна глава изненадано.

— Знаеш?

— Никога нищо не забравям. Нали току-що ми се наложи да използвам проклетия си ключ, за да отворя вратата? Каза, че някой ти прави номера. А сега започва да тормози и мен. И съм бясна. Но първо да оправим бъркотията, а после ще решим какво да предприемем по отношение на гадняра — решително заяви тя като сложи ръце на кръста си. — Дюшемето трябва да се смени. Можеш ли да останеш при Броуди известно време?

— Да.

— Добре. Довърши тук и си опаковай нещата. Ще извикам майстори още утре сутрин.

Тя срита ядосано бюрото, после огледа за първи път лицето на Рийс.

— Къде пострада?

— В бара на Кланси имаше сбиване.

— Мили Боже! Вземи пакет замразен грах от фризера, преди да тръгнеш.

— Само докато мога да се върна обратно в апартамента.

Минаваше три часът, когато Рийс натовари последните си вещи в багажника на Броуди.

— Аха.

— Само за няколко дни.

Изтощена и отчаяна от вида на съсипания ресторант, Рийс се качи в колата.

— Няма да ти предлагам да ти пера дрехите. Без друго нямам късмет в това отношение.

— Добре.

— Джоуни ми повярва. Дори не се наложи да ѝ обяснявам.

— Джоуни е умна жена. Вижда всичко.

— Човекът, който ме преследва, можеше да не прави мръсотии и на Джоуни. Нямаше нужда да я замесва в това.

Рийс се загледа през прозореца в тъмната повърхност на езерото. Животът ѝ бе същият като неговия. Прекалено тъмен, за да видиш какво те очаква след миг.

— Може би се е надявал Джоуни да обвини теб, да те уволни и изрита от апартамента. И щеше да ти се наложи да напуснеш града. Целял е да ти отнеме чека и жилището. Хитър ход.

— Радвам се, че не ме преследва тъпак. Но по тази логика ти ще си следващият в списъка му. Не нося късмет на хората, Броуди.

— Не вярвам в тия неща — заяви той и паркира пред дома си.

Извади от багажника тежкия кашон с кухненските ѝ принадлежности и метна компютърната чанта на рамо. Остави втория кашон и сака за нея.

Влезе вътре и пусна кашона на пода.

— Няма да подреждам нещата ти — каза ѝ като взе втория кашон от ръцете ѝ и го подреди до първия. — Качи се горе и вземи горещ душ.

— Мисля да се поглезя с вана — усмихна се Рийс и подуши ръката си. — Воня кошмарно.

— Не и ако си падаш по бира и цигари — ухили се той като извади замразения грах и ѝ го подхвърли. — Не забравяй да го използваш.

Рийс се качи горе и напълни ваната с гореща вода. Накисна се и притисна граха към бузата си. Надигна се, когато Броуди влезе в банята.

— Аспирин — съобщи ѝ и остави на ръба на ваната чаша с вода и шишенце.

Рийс излезе от банята издокарана в широка сива тениска на червени петна и фланелен панталон. Броуди стоеше до прозореца. Извърна се и се ухили.

— Хубав тоалет.

— Не ми останаха много неща.

— Добре. Можеш да ги прибереш там — махна той към скрина. — Освободих ти две чекмеджета.

— О!

— Това не е предложение за женитба.

— Добре. Ще разтребя утре. Сега съм ужасно изморена. Съжалявам, Броуди, про...

— Да, проверих. Вратите са заключени.

— Добре — пъхна се тя в леглото и въздъхна от удоволствие.

След минута лампата угасна, а матракът се размърда. Броуди притисна топлото си тяло до нея и я прегърна нежно.

Рийс го хвана за ръка. Заспа, вплела пръсти в неговите, прекалено изтощена, за да сънува.

23.

Броуди закара Рийс до ресторанта на Джоуни точно в шест. Вътре вече светеше. До бордюра стояха пикап и грозен зелен контейнер за боклук, пълен до половината със строителни отпадъци и боклуци.

Видът му накара Рийс да настръхне притеснено.

— Колко мислиш, че ще струва ремонтът?

— Нямам идея — сви рамене Броуди. — Мъжеството ми не се простира до строителните работи.

Застраховката е чудесно нещо, помисли си Рийс, но все пак имаше определена начална сума, която собственикът трябваше да плати. Когато влезе, откри Джоуни, застанала с ръце на кръста да гледа намръщено найлоновата завеса. Носеше работните ботуши, които Рийс бе видяла в дома ѝ първия път, когато я посети, груб кафяв панталон и бежова каубойска риза. Единият джоб на ризата бе издут, вероятно от вечния пакет „Марлборо“.

Няколко мъже се бяха покачили на стълби зад найлоновата завеса.

Ресторантът миришеше на кафе и влага. Големият вентилатор продължаваше да се върти и да охлажда въздуха.

— Днес си на работа от единадесет — каза Джоуни.

— Искам да помогна в ремонта. А ако започнеш да спориш — добави Рийс, — ще напусна, ще се преместя в Джаксън и ще започна работа там. И тогава ще останеш не само без две сепарета, но и без готвачка.

Джоуни не помръдна.

— Момчетата работят вече цял час. Иди им пригответи сериозна закуска.

— Как обичат яйцата?

— Пържени. На очи.

Броуди пристъпи към Джоуни, когато Рийс влезе в кухнята.

— Успя ли да поспиш малко?

— Ще си отспя, когато умра. Тук си само в ролята на шофьор и любовник или ще си предложиш услугите и за друго?

— Мога да върша няколко неща едновременно.

— Радвам се, бягай тогава отзад. Сигурна съм, че Рубен и Джо могат да използват помощта ти. Клиентите скоро ще започнат да пристигат, Рийс, пригответи три закуски.

Рийс лично поднесе закуската на бара, Джоуни и Бебе домъкнаха още няколко маси, за да компенсират ограничените места. Редовните ранни посетители вече влизаха в заведението, а вечно сънливият сутрешен мияч се завлече в кухнята, за да започне работа.

Никой не се оплака заради неудобствата и бъркотията, но те бяха основната тема за разговор цяла сутрин. Изпитателни погледи се устремиха към Рийс, но тя се утеши с мисълта, че не можеше да очаква нещо друго. Все пак клиентите си изядоха храната, а точно в десет някой пусна джубокса.

Бе приготвила обедната супа и тъкмо правеше салца, когато Линда-Гейл влезе в кухнята.

— Ама че бъркотия. Сигурно си ми адски ядосана.

— Бях — кимна Рийс като продължи да реже лук. — Но после се замислих и реших, че вината не беше твоя. Поне не изцяло.

— Наистина ли? Чувствам се като пълна идиотка.

— Държа се като такава — ухили се Рийс и грабна шише с вода. — Но това бе само една от причините за побоя.

— О, Рийс, лицето ти!

— Не ми напомняй — изхленчи тя, но тъй като вече си бе припомнила, притисна студеното шише до бузата си. — Ужасно ли изглеждам?

— Разбира се, че не. Никога не би могла да изглеждаш ужасно.

— Адски зле, а? Благодарение на побоя в бара на Кланси и бъркотията тук, хората ще имат тема на разговор за дълго време.

— Ти нямаш вина.

— Така е — потвърди тя като си помисли, че дните, в които се чувстваше виновна, вече бяха отминали. — Наистина нямам.

— Някой знае ли какво точно е станало? Имам предвид, кой би направил такава гадост? — попита Линда-Гейл като се огледа наоколо.

— Хубавото е, че Джоуни реши да боядиса целия ресторант, а не само тавана. Имахме нужда от освежаване.

— Скапана причина за подновяване.

Линда-Гейл разтри гърба ѝ нежно.

— Ужасно съжалявам за всичко.

— Не се тревожи.

— Ло не ми говори.

— Ще ти проговори. Но вероятно ти ще трябва да направиш първата крачка. Животът е прекалено кратък, за да го хабиш в играчки, когато желаш нещо силно.

— Може и да си права. Рийс, ако се налага, можеш да се нанесеш при мен и да останеш колкото си поискаш.

— Благодаря — усмихна се тя и хвърли поглед през рамо. — Той ми отпусна две чекмеджета — додаде шепнешком.

Линда-Гейл ококори очи.

— О, Рийс! — прегърна я тя. — Това е страхотно!

— Става дума само за чекмеджета, Линда-Гейл. Но все пак има някакъв напредък.

— Линда-Гейл Кейс, не ти плащам, за да танцуваш — скара се Джоуни. — Рик е в ресторанта, Рийс. Искан да поговори с теб колкото се може по-скоро. Заведи го в кабинета ми, за да говорите спокойно.

— Да, предполагам, че така е най-разумно — съгласи се Рийс, но като се обърна, забеляза любопитните погледи на посетителите. — Не, мисля да проведем разговора в ресторанта. Хората съвсем ще развихрят въображението си по мой адрес, ако се уединя с шерифа.

Джоуни я изгледа одобрително и кимна.

— Браво на теб!

Рийс не си свали престилката и взе шишето си с вода. Рик стоеше облегнат на бара.

— Здравей. Защо не отидем да седнем отзад? — предложи ѝ той.

— Тук си е добре. Пета маса е празна. Линда-Гейл — извика тя, без да сваля очи от Рик. — Ще донесеш ли кафе за шерифа? Пета маса.

Поведе го напред и седна.

— Мин иска ли да ме съди?

— Не — отговори той и извади бележника си. — Тази сутрин говорих с нея. Казва, че всъщност не си я ударила, други са те бутнали в нея. Свидетелите потвърдиха, че масата е паднала не по твоя вина, а

когато други посетители се втурнали да се включат в побоя. Единодушно е мнението, че побоят е започнал заради малоумните действия на някои хора.

— Включително и моите.

— Е — усмихна се Рик леко, — очевидно предизвикваш... реакции. А сега — замълча той за момент като погледна найлоновата завеса. — Защо не ми разкажеш за това?

— След като излязох от участъка, Броуди ме докара дотук. Качихме се горе. Чух, че тече вода. Вратата на банята беше затворена, когато влязохме в апартамента. И изпод нея се процеждаше вода. Някой беше отвъртял крановете и запушил ваната. Стана наводнение.

— Някой?

Рийс бе готова за въпроса му и не потрепна, а отговори решително и твърдо:

— Не бях аз. Не бях в апартамента. Знаеш, че не бях, тъй като по това време седях в бара, а после и в участъка.

— Знам, че си седяла в бара час-два, а после още толкова и при мен. Доколкото разбирам, водата е текла известно време. Трудно е да уточниш точно колко.

— Не съм пускала водата. След смяната се качих горе само да си сменя обувките и...

— И?

Да проверя ключалките и прозорците, помисли си Рийс.

— И нищо. Смених си обувките и се върнах долу при Линда-Гейл. Не останах в апартамента повече от три минути.

— Влиза ли в банята?

— Да, отидох до тоалетната и проверих дрехите, които висяха на релсата, за да видя дали са изсъхнали. Това е. Нямах причина да пускам водата.

— Дрехите, които по-рано си занесла в хотелската пералня?

Добре, каза си тя. Добре.

— Да. Някой бе извадил дрехите, които сложих в сушилнята, и ги бе върнал в пералнята. Занесох дрехите си в хотела. Сложих ги в пералнята. После се прибрах у дома. Върнах се в хотела и ги сложих в сушилнята. Пак се прибрах у дома. И накрая, когато отидох да си ги прибера, бяха в пералнята.

Шерифът вдигна глава, когато Линда-Гейл му донесе кафето и рохко сварено яйце с препечена филийка за Рийс.

— Джоуни нареди да изядеш това. Шерифе, да ти донеса ли още нещо?

— Не, само кафе, благодаря.

— Линда-Гейл може да потвърди, че не останах в апартамента повече от две-три минути преди да отидем в бара.

— Разбира се — потвърждението на келнерката дойде след почти незабележимо колебание. — Изтича до горе и се върна за нула време.

— Ти не се ли качи с нея? — попита Рик.

— Не. Ползвах тоалетната на ресторанта, оправих си грима и си поиграх с косата си. Рийс вече ме чакаше, когато излязох. Не може да е била горе повече от две-три минути. Някой ѝ прави мръсни номера, това е. Гнусна работа.

— Защо ми е да пускам водата? — настойчиво запита Рийс. — Канех се да излизам.

— Не казвам, че си го направила. Нито пък твърдя, че си причинила суматохата тук — Рик подръпна замислено ухото си и продължи. — Но понякога, когато човек има много неща наум, просто забравя. Тенджерата на печката, включена ютия. Съвсем нормално.

— Не е нормално да пълниш ваната, ако не възнамеряваш да се къпеш, а после да излезеш и да оставиш водата да тече. И не съм го направила.

— Разбира се, че не си — каза Линда-Гейл като нежно разтри рамото ѝ.

Рийс се зачуди дали бе доловила леко съмнение в успокоителния жест.

— Някой е бил в апартамента ми — продължи тя. — И това не е първият път.

Рик прикова очи в нея.

— Аз пък го чувам за първи път. Благодаря ти, Линда-Гейл. Ще те повикам, ако имам нужда от нещо.

— Хайде, Рийс, започвай да ядеш. Цял ден не си хапнала нищичко, а ако чинията се върне недокосната, Джоуни ще побеснее — каза Линда-Гейл, преди да се оттегли.

— Всичко започна след убийството — поде Рийс.

Разказа на Рик цялата история: картата, вратата, банята, опакованите й неща, купите и обувките, хапчетата и албума. Насили се да хапне малко като се надяваше, че действието ще направи показанията й по-надеждни.

Шерифът си водеше бележки и задаваше въпроси с хладен и спокоен глас.

— Защо не ми съобщи за тези инциденти преди?

— Защото знаех, че ще си помислиш точно това, което си мислиш в момента. Че съм направила всичко несъзнателно или просто си въобразявам.

— Не можеш да надникнеш в мозъка ми, Рийс — отвърна шерифът с глас, в който се долавяше предупреждение, че търпението му вече се изчерпва. — Забелязвала ли си някой да се мотае наоколо?

— Половината град се мотае наоколо.

— Кой има достъп до ключа ти?

— Държа го у мен. Резервният е в кабинета на Джоуни.

— Броуди има ли ключ?

— Не. Никой няма ключ.

— Да си се карала с някого от града?

— Не. Само дето халосах Мин в бара на Кланси снощи.

Рик се усмихна.

— Мисля, че можем да я изключим от списъка със заподозрените.

— Сигурно ме е видял.

— Кой?

— Мъжът край реката. Онзи, когото видях да души жената.

Шерифът си пое дъх и се облегна назад.

— Да те види от такова разстояние?

— Едва ли ме е разпознал. Но сигурно е забелязал човек на пътеката. А после никак не му е било трудно да разбере, че този човек съм аз. Целият град говореше за това. И сега се опитва да ме дискредитира като свидетел.

Рик затвори бележника си.

— Какво ще предприемеш? — попита Рийс.

— Ще си свърша работата. Ще проверя какво става. Следващия път, когато нещо необичайно се случи, веднага ми се обади. Не мога да ти помогна, ако не знам, че имаш неприятности.

— Добре. Идентифицираха ли вече жената?

— Още няма съвпадение със зъбните отпечатьци. Все още е неизвестна. Ти помисли ли по въпроса? Можеш ли да потвърдиш, че е същата жена, която видя край реката?

— Не мога. Не е същата.

— Добре тогава — надигна се той. — Имаш ли къде да живееш, докато ремонтират апартамента ти?

— Да, при Броуди съм.

— Ще поддържахме връзка.

Рийс се надигна и разчисти масата. В кухнята Джоуни се вторачи в недояденото яйце.

— Не харесваш как готвя ли? — строго попита тя.

— Не. Рик не ми вярва.

— Няма значение дали ти вярва или не. Все пак ще свърши работата, за която му плащат. Опечи няколко пържоли за обедния специалитет. Изоставаш с работата.

— Веднага се заемам.

— И направи картофената салата. Прочутият ти пресен копър е в хладилника. Използвай го.

Рийс тъкмо привършваше двойната си смяна, когато Рик най-после откри доктор Уолъс. Лекарят гребеше към брега с мощни, сръчни движения. Рик грабна въжето на лодката му и я върза за кея.

— Имаш ли риболовен билет? — попита строго.

— Да виждаш някакви проклети риби? Чу ли вица за горския, който видял жена да седи в лодка и да чете книга. Попитал я дали има риболовен билет. Тя му отговорила, че не лови риба, а просто си чете книгата. Горският казал: „Имаш оборудване за риболов, затова ще те глобя.“ Жената отвърнала: „Направи го, а аз ще те обвиня в сексуален тормоз.“

Рик зачака търпеливо докторът да извади тъмните си очила и да ги излъска в ризата си.

— Горският се възмутил: „Госпожо, никога не съм те тормозил сексуално!“ А жената рекла: „Да, ама имаш нужното оборудване.“

Рик се засмя весело.

— Хубав виц. Улови ли нещо днес?

— Не — отговори лекарят и метна въдицата си през рамо. — Но е чудесен ден за разходка по езерото.

— Така си е. Разполагаш ли с няколко минути?

— С повече от няколко. Днес е почивният ми ден. Бих се пораздвижил след дългото седене в лодката.

Тръгнаха бавно покрай езерото.

— Чух, че Рийс Гилмор ти е станала пациентка — започна шерифът.

— Знаеш, че не мога да обсъждам подобни неща, Рик.

— Не те моля да ги обсъждаш. Просто ще обмислим някои хипотези.

— Рискована работа.

— Ако ти се стори прекалено рискована, можеш да откажеш.

— Добре.

— Чу ли какво стана в ресторанта на Джоуни?

— Щети от наводнение.

— Взех показанията на Рийс. Твърди, че не е пускала водата във ваната. Убедена е, че някой прониква в апартамента ѝ и злодейства. Някой бил извадил прането ѝ от сушилнята и го върнал в пералнята в мазето на хотела, докато тя не е била там. Възможно е някой от местните жители да не я харесва, макар че според мен е много симпатична.

— Някои хора не обичат тъкмо симпатичните.

— Вярно е. Вчера едва не паднала в езерото. После се втурнала по улицата боса. Нахвърлила се на Бренда, защото някой ѝ правел номера с прането. Снощи пък взела участие в побоя в бара на Кланси.

— Стига, Рик, чух за тази дивотия. Линда-Гейл искала да накара Ло да ревнува. Така започнало всичко.

— Все пак и Рийс е била замесена. Не сме имали толкова неприятности наведнъж преди тази жена да се появи в града.

— Мислиш, че тя е причината за всички проблеми? Защо би ги създала?

— Питам те съвсем хипотетично: ако имаш пациент с емоционални и психически проблеми, дали този пациент може да се държи нормално през повечето време. А понякога да халюцинира или просто да забравя.

— По дяволите, Рик, човек е разсеян понякога.

— Става дума за нещо повече от забравянето на ключовете някъде. Възможно ли е всичко това да не е истина и само да се върти из главата ѝ, докторе?

— Хипотетично е възможно. Но това не означава, че нещата стоят така. Ако е просто разсеяна, не сме изправени пред престъпление. Но ако някой ѝ причинява тези неща...

— Ще я държа под око.

Лекарят кимна и продължиха напред в дружелюбно мълчание.

— Май трябва да отида до хотела и да огледам пералното помещение — каза Рик.

Първо реши да се отбие в апартамента на Рийс. Вратата беше широко отворена. Силна рок музика се опитваше да заглуши тракането на чук върху длето.

Броуди бе коленичил в банята и се мъчеше да отлепи древния балатум.

— Не е обичайната ти работа — подвикна му Рик.

— Малко промяна — отвърна Броуди. — Грозна, потна, съсипваща промяна. Възложиха ми я, когато откриха, че нямам скрит дърводелски талант.

Рик се наведе.

— Подът е унищожен — отбеляза той.

— Така изглежда.

— Трябваше да ми съобщиш за инцидентите на Рийс преди доста време, Броуди.

— Изборът беше неин. И напълно я разбирам. Виждам по лицето ти, че все още не ѝ вярваш.

— Не съм казвал подобно нещо. Но ми е трудно да разследвам, ако не знам как стоят нещата и не ги видя лично с очите си. Боядисал си драсканиците по стените.

— Първо направих снимки. Мога да ти дам копия.

— Добро начало. Никой от инцидентите не се е случвал в твоя дом или когато си бил с нея, нали?

— Засега не — отговори Броуди и продължи работата си. — Слушай, абсолютно ми е невъзможно да повярвам, че Рийс е оставила водата да тече. Тя проверява печката всеки път, когато излиза от кухнята. А също лампите и ключалките. Толкова педантичен човек

няма да забрави водата пусната. А никога не би влязла във ваната, ако знае, че някой я чака долу.

— Не видях следи от насилване на ключалката.

— Явно човекът има ключ. Ще се погрижа да сменя бравата.

— Разумно. Запътил съм се към хотела да огледам пералнята.

Искаш ли да дойдеш с мен?

— И да зарежа тази вълнуваща работа? — ухили се Броуди и остави инструментите. — Можеш да се обзаложиш, че искам.

Броуди си представи как се бе чувствала Рийс на път към мазето. Слабата крушка хвърляше сенки по ъглите. Отоплението боботеше, тръбите за водата гъргореха. Всички звуци отекваха зловещо в циментовия под.

Две перални и две сушилни. Автомат за прах и омекотител в миниатюрни пакети на астрономически цени.

Високо над машините имаше малък прозорец, през който се процеждаше слаба светлина.

— Асансьорите за гостите на хотела не слизат дотук — започна Рик. — Има вход и от задната страна на хотела, до машинното помещение. Два прозореца. Не е трудно да проникнеш тук, без да те забележат. Но все пак. Откъде ще знаят, че Рийс възнамерява да пере дрехите си?

— Минала е няколко пъти по улицата. Не е трудно да се досетиш, особено ако я държиш под око.

Рик огледа помещението.

— Позволи ми да те попитам нещо, Броуди. Ако някой иска да й навреди, защо не е наранил самата нея? Тя е убедена, че убиецът край реката ѝ причинява всички проблеми.

— Аз я убедих в това.

Рик се облегна на пералнята, сякаш внезапно бе почувствал умора.

— Защо, по дяволите, го направи?

— Струва ми се логично. Играе си със слабостите ѝ, плаши я, кара я да се съмнява в себе си. А също и всички останали да се съмняват в нея. Хитро и чисто. Но не означава, че няма да я нарани.

И затова, помисли си Броуди, няма да я пусна да ходи никъде сама.

— Струва ми се, че напрежението нараства — продължи той. — Този път не само Рийс пострада, но и Джоуни. Защото първоначалният му план се провали и Рийс не се предаде.

— Броуди, някога да ти се е случвало да забравиш, че си оставил мокрото си пране в пералнята?

— Разбира се. Но аз не съм Рийс.

Рик поклати глава.

— Ще се кача да поговоря с Бренда.

Завари я на регистратурата да говори по телефона с професионален тон.

— Ще ви очакваме на десети юли. Ще направя резервациите и ще ви изпратя потвърждението. Удоволствието е изцяло мое. Довиждане, господин Франклин.

Тя затвори телефона и се завъртя към шерифа.

— Тъкмо резервирах и втория ни апартамент за цяла седмица през юли. Това лято ще сме претъпкани, ако продължава по същия начин. Как си?

— Добре — отговори Рик. — Видя Рийс да влиза и излиза от пералнята вчера, нали?

— Разбира се. Казах на Деби...

— Сега трябва да разкажеш и на мен. Дошла е да си изпере дрехите.

— Да, носеше кошница с пране. И беше боса — завъртя очи Бренда. — Дадох ѝ дребни за машините. Втурна се право надолу. Излезе след около не повече от десет минути. Следващия път, когато дойде, след половин час, беше обута. Слезе долу и се върна бързо. Не я видях да идва последния път. Сигурно съм била в задната стая. Но изскочи от мазето побесняла. Твърдеше, че някой е слизал долу.

— Ти видя ли някой да слиза?

— Не. Рийс каза, че някой сложил сухите ѝ дрехи обратно в пералнята. Кой би направил подобно нещо?

— Но не си била на регистратурата през цялото време? — подсети я Броуди, после хвърли бърз поглед на шерифа. — Съжалявам.

— Няма нищо. Бренда, при последното идване на Рийс си била в задната стая. Колко време остана там?

— Ами не мога да кажа точно. Десет, петнадесет минути. Но през повечето време, когато съм отзад, чувам вратата.

— През повечето време — повтори Броуди.

— Е, ако съм на телефона, няма да я чуя, освен ако някой не позвъни на звънеца на регистратурата. Затова е сложен там — добави тя с отбранителен тон.

— Някой да е идвал насам да разпитва за Рийс?

— Не. Че защо? Слушай, харесвам Рийс. Симпатична ми е. Но вчера се държа адски странно. Никога не съм виждала човек да побеснее толкова заради мокрите си дрехи. Да не споменавам как казала на Деби, че тренира за маратон или нещо подобно и затова ходи боса. Звучи откачено, нали?

— Добре, Бренда. Благодаря ти, че ни отдели време.

Излязоха навън и Броуди подхвърли:

— Бренда наскоро ли си оперира чувството за хумор?

— Стига, Броуди, тя е свестен човек, знаеш го. Не можеш да очакваш всички да реагират като теб, тъй като не разбират какво става.

— А ти разбираш ли?

— Опитвам се. Донеси снимките от банята ѝ колкото се може по-скоро. А като писател, вероятно би могъл да ми напишеш версията си за събитията и инцидентите. Отбележи датите и часовете.

Броуди се поуспокои.

— Добре, мога да го направя. Бива ме повече за писане, отколкото за дърводелска работа.

— Бъди съвсем точен — добави Рик. — Ако е нещо, за което Рийс току-що ти е съобщила, напиши ми го.

— Добре.

Шерифът спря за момент пред туристическата агенция. Вътре Деби обслужваше клиенти, затова той само почука по стъклото, махна и ѝ прати въздушна целувка.

— Започва да се оживява наоколо — отбеляза, докато вървяха по тротоара. — Какво става между вас двамата? Сериозно ли е?

— Да, струва ми се, че става сериозно.

— Опитай се да не позволиш на чувствата си да повлияят на показанията ти. Влюбеният човек е склонен да разкрасява нещата.

— Тя не е луда, Рик. По дяволите, дори не е истински ексцентрична в някои отношения.

— А в други?

— Е, донякъде. Но кой не е? Хората тук смятаха и мен за ексцентричен, тъй като пиша за убийства. Не ловя риба, не стрелям по животни и не знам десетте хита в кънтри класацията.

Рик се усмихна.

— Броуди, хората все още си мислят, че си странен.

24.

Линда-Гейл не беше сигурна как да постъпи. Никога преди не бе преживявала подобен провал с мъж. На всичкото отгоре никога не бе и съществувал мъж, който да означава за нея толкова много, колкото Ло.

Вероятно се бе провалила точно заради това. Ло не отговаряше на обаянията ѝ. Искаше да му се ядоса, но вместо това се чувстваше тъжна и уплашена. И страхотно объркана.

Беше планирала всичко, бе прекарала безкрайни часове, дни и нощи в обмисляне как да върже Ло, когато му дойде времето. Признаваше си, че очакваше подходящ за нея момент. Но, дявол да го вземе, ако някой мъж се нуждаеше от връзване, това бе точно Ло.

Беше му отпуснала предостатъчно време и свобода. Вече бе настъпил моментът да се съберат и заживеят щастливо.

Докато шофираше към ранчото, взе твърдо решение да сподели идеята си с Ло. Или щеше да го хване на въдицата, или да се откаже от риболова.

Но какво щеше да прави, ако не успееше да го хване?

Искаше ѝ се да поговори с Рийс, преди да предприеме тази важна стъпка. Рийс имаше опит, градска изисканост, здрав разум и стил. Но си имаше и безброй собствени проблеми. Пък и в момента вероятно все още ѝ бе леко ядосана заради побоя в бара.

Наложи ѝ се да спре за минута, тъй като огромен бизон бе застанал на шосето самоуверено, сякаш притежаваше пътя. Линда-Гейл натисна клаксона продължително и бизонът се оттегли неохотно.

Господи, къде ѝ беше акълът, когато реши да дразни Ло с онзи тъпанар? Да го накара да ревнува, да види какво изпуска. Тогава ѝ се струваше добра идея. Само че идеята ѝ свърши повече от очакваната работа.

Всъщност, откъде да знае, че ще се сбият?

Мъже! Изсумтя мрачно и изгледа намръщено към изпъстрените с цветя ливади. Започна отново да се ядосва.

Само бе танцувала, за бога!

Забарабани с пръсти по волана в ритъма на песента на Кени Чесни. Май трябваше да обърне колата, да се върне в града и да остави Ло да беснее още няколко дни. Или завинаги. Не! По-добре да продължи напред, да намери малоумния си каубой и да му даде да се разбере.

Намали, когато стигна до огромната отворена порта, украсена с кръг от ковано желязо, в който имаше гигантска буква К. Не беше честно да прегази някой нещастен турист, дошъл да се наслади на каубойския начин на живот, само защото любовният ѝ живот бе пълен провал.

Подмина пасището, където малко жребче бозаеше от майка си, и ловната хижа от избелели дървени трупи с широка предна тераса, построена да изглежда така, сякаш бе стояла тук от векове. Линда-Гейл знаеше добре, че освен всички други удобства, в кухнята имаше микровълнова печка и машина за еспreso.

Голямата къща за посетители също бе от дървени трупи. Гостите можеха да отседнат в някоя от стаите или в апартамента на втория етаж, или да се настанят в уютните дървени бунгала сред боровете. Можеха да яздят, да обикалят из планините с водач, да ловят риба или да се понесат с лодка по дивата река.

Можеха да се преструват на каубои за няколко дни и да си отнесат у дома мазолите и синините, които вървяха заедно с фантазията. Или просто да си седят на верандата в люлеещ се стол и да се наслаждават на гледката.

А вечер отиваха в бара на ранчото и обсъждаха приключенията си, преди да се отпуснат в мекото легло под пухената завивка.

Линда-Гейл зави по черния път към конюшните. Приятелката ѝ Мариан, която работеше в кухнята, ѝ бе пошушнала, че Ло е дежурен в конюшната тази вечер.

Паркира, огледа се в огледалото за обратно виждане и разбухна косата си. Излезе от колата, а каубоят, който даваше урок по езда на градските туристи, докосна шапката си за поздрав.

— Здравсти, Харли — усмихна му се тя сияйно.

Не правя нищо лошо, каза си младата жена. Просто си убивам времето. И сритвам глупавия задник на Ло.

Влезе в конюшната, където миришеше на коне, слама и кожа. Усмихна се на Ладона, една от жените, които обучаваха туристите на

езда.

— Линда-Гейл, как си? — поздрави я Ладона и повдигна вежди любопитно.

Новините се разпространяваха бързо, особено когато ставаше дума за яростно размахване на юмруци. Тя кимна към задната част на помещението.

— Ло е отзад в стаята със седлата. И е ужасно ядосан.

— Чудесно. И аз съм не по-малко бясна.

След което закричи енергично към задната стая.

Ло търкаше със сапун едно от седлата и слушаше Тоби Кийт по уредбата. Джинсите му бяха избелели и обгръщаха съблазнително стегнатия му задник. Ръкавите на ризата му бяха навити до лактите. Протритият му ляв ботуш отмерваше ритъма.

Красивото му лице изглеждаше мрачно и особено привлекателно, въпреки подутата долна устна и синината около окото му.

Гледката разтопи сърцето на Линда-Гейл и прогони гнева й.

— Ло — повика го нежно.

Той вдигна глава и се намръщи.

— Какво искаш? Работя.

— Виждам. Не те спирам.

Линда-Гейл реши да се прояви като по-зрялата от двамата.

— Съжалявам за окото ти.

Той се взря в нея за момент, после отново се залови за работа.

— Съжалявам — повтори тя. — Но пък не за първи път ти насиняват окото. А и само танцувах.

Ло продължи да търка седлото мълчаливо. Линда-Гейл се притесни.

— И какво сега? Дори няма да говориш с мен? Всъщност ти побесня, че танцувам с друг. Колко пъти си танцувал с други жени в бара на Кланси?

— Различно е.

— Ама че глупост изтърси. Какво е различното?

— Просто е различно.

— Просто различно — повтори тя презрително. — Танцувам с някого, а ти налиташ на бой. Но когато ти танцуваш или правиш какво ли не още, аз трябва да си мълча.

— Моето танцуване нищо не означава.

— Ти така казваш — размаха пръст обвинително тя. — Аз пък твърдя, че мога да танцувам с когото си искам, а ти нямаш право да се месиш.

— Добре. Отсега нататък бъди сигурна, че няма да го правя. Така че, ако това е...

— Не ми се прави на важен, Уилям Бътлър! Защо започна сбиването?

— Не съм го направил. Той започна.

— Ти го бутна.

— Той те беше хванал за задника! — побесня Ло и хвърли парцала. — А ти го остави да те опипва пред хората!

— Не ме опипваше. И нямаше да му позволя да сложи ръка на задника ми, ако ти не се държеше като идиот.

— Аз?

— Да, ти — забучи пръст в гърдите му Линда-Гейл. — Вечно се държиш като идиот, защото оставяш члена си да те ръководи. Чаках те достатъчно дълго да пораснеш и да станеш истински мъж.

В очите му просветна опасно пламъче.

— Мъж съм — отвърна той като я сграбчи за ръката и я дръпна към себе си. — И съм единственият мъж, който може да слага ръка върху теб. Разбра ли?

— И какво ти дава това право? — попита тя с насълзени очи. — Какво ти дава това право?

— Сам си взимам правото. Следващия път, когато позволиш на някого да те опипва, не само носа му ще разкървавя.

— Какво ти пука кой ме опипва? — извика тя. — Какво ти пука? Ако не можеш да го изречеш, ако наистина не го вярваш, ще си тръгна, Ло. Готова съм да си тръгна.

— Ужасно съм ти ядосан, Линда-Гейл.

— Знам.

— Обичам те. Това ли искаше да чуеш? Обичам те. Мисля, че винаги съм те обичал.

— Да, точно това исках да чуя. Заболя те, нали?

— Малко.

— И се изплаши малко?

Ло я прегърна нежно.

— Може би повече от малко.

— Е, сега вече знам, че го вярваш — промърмори тя и погали насинената му буза. — Цял живот чакам да чуя тези думи от теб.

— Никога не успях да те забравя — притисна я той по-близо и впи устни в нейните. — Искях да те забравя. Наистина се опитвах.

— Добре. Ето — тя хвана ръцете му и ги сложи на задника си. — Никой друг вече не може да си сложи ръцете там, където са твоите. Но и ти няма да посягаеш към друга жена. Разбрахме ли се?

— Дадено.

— Мислиш ли, че можеш да се измъкнеш от работа?

Ло се усмихна широко.

— Смятам, че мога да го уредя.

— И ще дойдеш у дома с мен?

— Може.

— Ще ме съблечеш и ще правиш любов с мен до разсъмване?

— Само до разсъмване?

— Този път — усмихна се тя и го целуна отново.

Беше добър. Линда-Гейл си бе представяла, че ще е добър, още откак бе пораснала достатъчно, за да знае какво правят мъжете и жените на тъмно. Но Ло надмина очакванията ѝ. Силни ръце, които намираха нужните места без проблеми, горещи устни, безкраен апетит. Стегнато, неуморно тяло.

Люби я два пъти преди зашеметеният ѝ мозък да заработи и да ѝ даде възможност да разсъждава.

Гола, отпусната доволно, Линда-Гейл се ухили и попита:

— Къде се научи да правиш всичко това?

— Уча се от доста време — лениво отговори той. — Искях да се усъвършенствам, преди да дойда при теб.

— Чудесно свършена работа — заигра се тя с косата му. — Сега трябва да се ожениш за мен, Ло.

— Трябва да... — ококори очи младият мъж. — Какво?

Линда-Гейл го погледна замечтано.

— Трябваше да се уверя, че си подхождаме в леглото. Ако сексът не е добър, и бракът няма да е добър. Но след като вече знаем, че си подхождаме, можем да се оженим.

Тя прикова очи в него. Беше шокиран, но това можеше да се очаква.

— Не съм една от многото, Ло — продължи тя. — Отсега нататък ще съм единствената жена за теб. Ако си искал само да спиш с мен, кажи ми го. Няма да ти се разсърдя. Но мога да ти обеща, че никога вече няма да се случи.

Ло седна и си пое дълбоко дъх.

— Искаш да се оженим?

— Да, искам. Вярвам в традициите, Ло. Копнея за дом и семейство, за мъж, който ме обича. Обичам те откак се помня. И те чаках дълго. Но стига толкова. Ако не ме желаеш достатъчно и не ме обичаш достатъчно, за да започнеш нов живот с мен, трябва да го знам.

Известно време Ло не проговори. Линда-Гейл се зачуди дали не си представя външната ѝ врата и как се измъква през нея.

— На двадесет и осем години съм — започна той.

— И смяташ, че си прекалено млад, за да се обвържеш само с една жена?

— Замълчи и остави и някой друг да говори веднъж.

— Добре.

Заповяда си да запази спокойствие, седна и се покри с чаршафа. Нямаше да прави сцени.

— На двадесет и осем години съм — повтори Ло. — Имам хубава работа и съм добър в нея. Спестил съм пари. Не много, но джобовете ми не са празни. Имам силен гръб и ме бива с ръцете. Можеш да си хванеш и по-скапан съпруг, Линда-Гейл.

Погледна я в очите и попита:

— Ще се омъжиш ли за мен, Линда-Гейл?

Тя въздъхна щастливо.

— Да, Ло, ще се омъжа за теб.

По-късно Линда-Гейл приготви бъркани яйца, които изядоха в леглото.

— Майка ми ще припадне, когато чуе новината.

Тя поклати глава.

— Подценяваш я. Майка ти те обича безкрайно.

— Да, така си е.
— Обича и мен. Защо не дойде да помогнеш за ремонта?
— Мама каза, че нямало нужда от мен. Наела предостатъчно хора. Дори отказа да говори по въпроса. Знаеш я каква е.
— Беше по-притеснена, отколкото показваше. Кой би ѝ причинил подобно нещо, Ло?
Той се замисли за момент.
— Чух, че станало случайно. Рийс наводнила банята горе.
— Не е така. Някой е проникнал в апартамента на Рийс и е пуснал водата. Тя дори не е била там.
— Но... защо, по дяволите, никой не ми разказа за тези неща?
— Сигурно защото си стоял мрачно в задната стая — усмихна се Линда-Гейл. — Някой погажда мръсни номера на Рийс.
— За какво говориш?
Младата жена му разказа всичко, което знаеше или бе чула.
— Малко е страшно като се замислиш. Някой ѝ прави номера, а тя не знае кой е. А ако е човекът, когото е видяла да убива онази жена...
— Как може да е той? — прекъсна я Ло. — Това стана преди седмици. Навярно отдавна е изчезнал от града.
— Не и ако е местен.
— По дяволите, Линда-Гейл! — Ло прокара пръсти през рошавата си, изсветляла от слънцето коса. — Не може да е местен човек. Познаваме всички. Щяхме да се досетим кой е убиецът, ако застане до нас в магазина или пие кафе в ресторанта на мама.
— Глупости. Спомни си какво казват хората, когато открият, че съседът им е сериен убиец или престъпник. „О, той беше толкова кротък и мил. Беше вечно сам. Никога не притесняваше никого.“
— Никой наоколо не е вечно сам — отбеляза Ло.
— Все тая. Не си наясно, докато не разбереш със сигурност. Искате ли да можех да помогна на Рийс по някакъв начин.
— Струва ми се, че ѝ помагаш. Приятелка си ѝ.
Линда-Гейл се усмихна широко.
— Определено си по-умен, отколкото хората си мислят.
— Да, ама предпочитам да не привличам внимание.

Тим Макгроу пееше от джубокса. Един от дърводелците на Джоуни му пригласяше. Рийс бързо приготвяше поръчките за обедната тълпа. Беше прогонила музиката от ума си, както и останалия шум в заведението — плач на бебе, разгорещен спор на няколко мъже. Това бе най-добрият начин да запази разсъдъка си.

Положението ѝ се струваше почти нормално, стига да не мислеше. Хамбургер с бобена чорба, сандвич с филе, пилешка пържола. Режеш, мериш, сипваш.

Можеше да го прави и насън. Вероятно това ѝ помагаше да пренебрегва факта, че братът на Бренда, Дийн, съсипваше песента на Макгроу, докато ковеше зад найлоновата завеса.

Всичко бе рутина. Горещина, дим, съскане на тенджери. Рутината беше чудесно нещо. Нямаше нищо лошо да се придържаш към нея в кризисни моменти.

Тя сложи в чиния хамбургера, пържолата и гарнитурите и извика:
— Поръчката е готова.

Завъртя се и видя Деби Марсдън да се настанява на столче до бара.

Деби стисна устни, докосна собствената си свежа буза и подхвърли:

— Горкото момиче.

— Изглежда по-зле, отколкото е — отвърна Рийс.

— Надявам се. Видях Мин Хобалт. Каза, че имаш страхотен удар.

— Не я...

— Само се шегуваше — вдигна ръце Деби. — Вече се е успокоила и приема всичко от забавната му страна. Петнадесетгодишният ѝ син смятал, че участието ѝ в пиянски побой е страхотно.

— Радвам се, че ѝ помогнах да го впечатли.

— Супата ухае чудесно. Ще си поръчам малка купичка и салата — каза Деби и като се огледа наоколо със заговорнически вид, прошепна: — Искam от твоя сос.

— Разбира се.

Рийс предположи, че молбата ѝ играеше ролята на предложена маслинена клонка. Реши да бъде любезна и я прие.

— Поръчката ти ще бъде изпълнена след миг — увери я и тутакси се върна в кухнята и се захвана с готвене.

Двадесет минути по-късно, когато тълпата понамаля, Деби все още беше на мястото си.

— Господи, мислех си, че приготвянето на вечеря у дома е сериозно предизвикателство — каза тя. — Как се справяш с толкова гладни гърла?

— Превръща се в навик.

— Изхранването на три деца и съпруг е нещо, което в повечето дни адски ми тежи. Можеш ли да си вземеш почивка? Искам да те черпя едно кафе.

— Не пия кафе — отвърна Рийс, но реши, че думите ѝ прозвучаха грубо. — Но мога да си взема почивка.

Грабна шишето си с вода и отиде да седне до бара. Ако не друго, поне ѝ беше приятно да отмори горките си крака. Може и да се чувстваше мърлява и смотана до Деби в нейната бяла ленена пола и красив розов пуловер, но поне си почиваше.

— Супата беше великолепна. Предполагам, че пазиш в тайна рецептата?

— Мисля да разсекрета повечето си рецепти.

— Наистина ли?

— Да, ще напиша готварска книга.

— Наистина ли? — Деби се завъртя на стола и розовите ѝ гривни дръннаха. — Това е адски интересно. Ще имаме двама прочути автори в Ейнджълс Фист. Май двамата с Броуди имате доста общи неща.

Рийс отпи от водата си.

— Така ли смяташ?

— Ами и двамата сте от Източното крайбрежие. И двамата сте творци. Нищо чудно, че се събрахте толкова бързо.

— Така ли?

— Много жени наоколо му бяха хвърлили око, но той не отвърна на никоя преди теб. Мъжете в тази част на света са повече от жените, така че жените могат да си позволят да избират — каза Деби и се ухили. — Ти направи добър избор.

— Не търсех мъж.

— Често става така. Излизаш на лов, но не откриваш дори следа от дивеч. А после просто отиваш да се поразходиш и се натъкваш на цяло стадо.

— Хм. Ходиш ли на лов?

— Разбира се. Обичам да съм на чист въздух колкото се може повече. Както и да е, двамата с Броуди сте чудесна двойка. Отначало изглеждаше, че ти просто минаваш през града. Но май вече си готова да се установиш тук.

— Да, мястото ми харесва. С изключение на побоищата в бара.

— Градът е хубав. Няма особено богата култура, но има здрави основи. Разбираш ли какво имам предвид? Хората се грижат един за друг. Това ми харесва. Ако имаш неприятности, винаги можеш да разчиташ, че съседите ще ти помогнат — поясни тя, после се усмихна.

— Разбира се, всички знаят всичко за теб, но сделката си я бива. Ако подобна неприятност се бе случила в големия град, Джоуни щеше да затвори заведението си поне за седмица.

— Да, страхотен късмет.

— Съжалявам — каза Деби и потупа ръката на Рийс. — Вероятно не ти се говори по въпроса. Просто исках да ти кажа, че не трябва да се притесняваш. Всичко ще бъде поправено. И дори ще изглежда по-добре отпреди.

— Не съм пускала водата горе — безстрастно произнесе Рийс. — Но се чувствам донякъде виновна, тъй като човекът, който преследва мен, навреди и на Джоуни. А тя ме прие толкова радушно още откакто влязох в ресторанта за първи път.

— Джоуни има голямо сърце, макар да се опитва да скрие добротата си. Слушай, не исках да кажа, че ти си причинила неприятностите на Джоуни. Просто изтъкнах, че всичко ще се оправи. И се надявам онзи ден да не си останала с погрешното впечатление, че съм си помислила кой знае какво, когато те видях да отиваш към хотела боса. Понякога и моят мозък е претрупан с толкова неща, че мога да си забравя и главата, ако не е закачена на раменете ми. Господ знае, че и ти си имаш достатъчно проблеми.

Деби отново я потупа приятелски по ръката.

— Трябва да опиташ ароматотерапия. Когато съм под стрес, нищо не ме успокоява така, както лавандуловото масло.

— Ще го включа в списъка си. Следващия път, когато убиец проникне в апартамента ми и го наводни, ще се успокоя с лавандулово масло. Чудесен съвет.

— За бога...

— Не се обиждай — каза Рийс като скочи от стола. — Благодаря ти за съвета. А сега трябва да се върна на работа.

За миг се поколеба, после реши да си изясни отношенията с Деби.

— Слушай, ти си сваятна жена и имаш великолепни деца. И бе много мило от твоя страна, че отдели от времето си, за да се държиш приятелски с мен. Но наистина не можеш да знаеш с какво точно е затрупан мозъкът ми. Никога не си била на мое място.

Рийс бесня безмълвно до края на смяната си и все още бе разгневена, когато излезе от ресторанта. Броуди бе настоял да я закара на работа тази сутрин и сега беше без кола.

Е, няма значение, успокои се тя. Можеше да се поразходи и поразведри.

Беше достатъчно топло, за да не си закопчава якето. Лекият ветреца носеше уханието на горите и мириса на младата трева.

Липсваше ѝ зеленината на големите градски паркове. Величествените стари дървета, шумното движение. Анонимността на големия процъфтяващ град.

Какво правеше тук? Приготвяше бизонски хамбургери, отбраняваше се от някаква си домакия, тревожеше се за смъртта на жена, която дори не познаваше?

На сърцето ѝ вече тегнеха дванадесет убити, които бе познавала и обичала. Не ѝ ли беше достатъчно?

Не можеше нищо да промени. Единствената ѝ отговорност сега бе да си живее живота. И едва се справяше с нея.

Тръгна, забила нос в улицата, пхнала ръце в джобовете си. Така и не знаеше къде, по дяволите, отиваше.

Някаква кола забави ход до нея, но Рийс не я забеляза. Лекото изсвирване на клаксона я накара да подскочи.

— Искаш ли да се повозиш, момиченце? Ще ти дам шоколад.

Рийс се намръщи. Беше Броуди.

— Какво правиш?

— Шофирам наоколо и си търся сексапилни жени. Ти ставаш. Качвай се.

— Не искам да си нарушаваш режима, като ме караш на работа и обратно.

— Добре, но не си наруших режима — отвърна Броуди като се протегна и й отвори вратата. — Влизай. Можеш да гледаш страшно и в колата.

— Не гледам страшно — възрази Рийс, но се качи. — Сериозно говоря, Броуди. Имаш си собствена работа и собствен режим.

— Обичам да си променям режима. Всъщност, ранното ставане, за да те закарам на работа, ми помогна да седна пред компютъра по-рано от обикновено. Изкарах чудесен ден в писане, а сега ми се шофира. Сложи си колана, слабаче.

— Чудесен ден? Браво! Моят беше гола вода.

— Така ли? Никога нямаше да предположа. Особено след като видях мрачната ти физиономия.

— Цял ден ми дъниха главата с кънтри музика. Шерифът мисли, че в най-добрия случай съм леко откачена, но все пак ще провери налудничавите ми идеи. Жена му пък идва да се рови в личния ми живот под маскировката на приятелски разговор. Краката ме болят и ще е цяло чудо, ако не прихвана настинката на Пийт. Аз съм градската луда, посъветвана от красивата и дразнещо свършена Деби Марсдън да успокои нервите си с лавандулово масло. А, да, на всичкото отгоре се закачих за теб и те отделих от обожателките ти в Ейнджълс Фист, защото и двамата сме от големи градове и сме творчески личности.

— Аз пък си мислех, че това е станало благодарение на сексуалната ми издръжливост.

Рийс раздразнено измъкна слънчевите очила от чантата си и си ги сложи.

— Не стигнахме чак дотам, но това може да е темата на следващия ни приятелски разговор.

— Е, тогава не забравяй да споменеш, че никога не си имала добър любовник. И не само добър, но и невероятно изобретателен.

Рийс се размърда на седалката.

— Наистина си имал хубав ден.

— Чудесен. А и още не е свършил.

Броуди подкара вън от града. Искаше да види ливадите и цъфналите цветя. Да се наслади на тишината и спокойствието. Реши, че за него бе страхотна промяна да се радва на компания в подобен момент. Но наистина желаше Рийс да е до него.

Изненада се от собствената си сантименталност, когато паркира колата на мястото, където се бяха целунали за първи път.

Рийс се вторачи през прозореца и не каза нищо. Само се протегна, погали го нежно и излезе навън.

Застана наред полето, изпъстрено с цветя, оградено от сребристосините върхове на планината, позлатени сега от залязващото слънце.

Розово и синьо, яркочервено, лилаво и слънчево жълто изпъстряха зелените ливади.

— Никога не съм виждала подобно нещо — възхити се тя.

— Заслужава ли си идването дотук?

— О, да. Това ралици ли са?

— Да. Както и камбанки, синчец, забравки.

— Откъде знаеш имената на дивите цветя? — наклони глава към него тя. — Мъжете с твоята сексуална издръжливост обикновено не се интересуват от цветя.

— Правя проучвания. Днес убих един тип в блатото.

— Явно проучванията вършат работа.

— Виждаш ли тази птица? Синигерче.

Рийс се засмя.

— Измисляш ли си?

— Не. И почти съм сигурен, че чувам песен на чучулига — отвърна Броуди като извади одеяло от багажника и й го подаде. — Защо не го проснеш на земята?

— Мога ли да попитам защо се нуждаем от одеяло?

— Тонът ти подсказва, че си мислиш мръсотии. Харесва ми. Но одеялото е, за да седнем на него и да изпием виното, което нося в хладилната чанта. Имаме около час, преди слънцето да залезе. Мястото е чудесно да пиеш вино и да наблюдаваш залеза.

— Броуди?

Той извади хладилната чанта и се обърна към нея.

— Да?

— Трябва да ми разкажеш подробно за шибания си чудесен ден, за да можеш да му се насладиш отново.

Рийс просна одеялото, седна на него и повдигна вежди изненадано, когато забеляза, че Броуди бе донесъл не само вино, но и хляб, сирене и едро червено грозде.

Раздразнението и тревогата ѝ се стопиха.

— Е, позволи ми да кажа: Уха! Не очаквах денят ми да завърши с пикник.

— Няма да завърши с пикник. Накрая ще правиш див секс с мен. Това е само увертюра.

— Дотук ми харесва — усмихна се тя като отпи от виното и се загледа в цветята и планината. — Как можах да си помисля, че зеленината ми липсва?

— Зеленината?

Рийс се засмя и лапна зърно грозде.

— Бях ужасно ядосана. Най-вече на Деби Марсдън. Опитвах се да се потопя в рутинните си действия, да не обръщам внимание на музиката, чукането, приказките и да не мисля за станалото. Тогава Деби ме покани да седна при нея през почивката и да си поговорим. Смята, че ние с теб сме добра двойка.

— Това е повече от ясно. Ти си красива, макар и не по традиционния начин, а и аз съм хубаво копеле.

Рийс го изгледа престорено свирепо.

— Какво означава това, че не съм традиционно красива?

— Не си снежнобяла доячка, нито екзотична циганка. Не си типичната американка. Някаква странна смесица си, но пък тя е учудващо привлекателна.

Изядоха хляба и сиренето, изпиха виното и загледаха разкошния залез.

— Това е по-хубаво от лавандулово масло — каза Рийс като се наведе към него и го целуна. — Благодаря ти.

Броуди я притисна до себе си и впи устни в нейните.

— Няма защо.

25.

Изпи три чаши вино, което обясняваше веселото ѝ настроение и закачливостта ѝ. Почувства се толкова добре, че когато излязоха от колата пред дома на Броуди, се метна на гърба му и започва да го хапе по ухото.

Той бе изпил само една и внезапната атака го накара да изпусне ключовете си.

Рийс се изсмя, когато Броуди се наведе, за да ги вземе, без да я изпусне от гърба си.

— Хммм! Силен мъж!

— Кльоцава жена.

— Бях още по-кльоцава — започна тя да разкопчава ризата му още преди да стигнат до вратата. — Отнеси ме в леглото.

Броуди едва не падна по стълбите, когато Рийс впи зъби във врата му.

— Ще трябва да престанеш с това — каза той задъхано. — След около два-три часа.

Отнесе я до леглото и я метна. Рийс полетя с писък и се просна на дюшека с доволен смях. След миг Броуди бе върху нея и събличаше ризата ѝ. Дръпна я надолу и стегна ръцете ѝ като с въже. Тя ахна, но устните му се впиха в нейните със собственическо чувство, което я изпълни с безпомощна възбуда.

— О, Господи! Не мога...

— Ти започна — прекъсна я той като смъкна презрамките на сутиена и започна да я целува по гърдите.

Рийс потръпна и изстена, когато Броуди пхна ръка под джинсите ѝ. При първия ѝ вик, той ухапа зърното ѝ. Бедрата ѝ се раздвижиха лудо под ръцете му.

— Викай колкото си искаш — прошепна той. — Никой, освен мен няма да те чуе.

Тя завика, когато Броуди ѝ достави лудо удоволствие с езика, зъбите и пръстите си. Дивите ѝ викове я стреснаха. Не можеше да го

спре. Пръстите на прикованите ѝ ръце се забиха в леглото, сякаш да я задържат върху него. За първи път от години чувството за безпомощност я възбуждаше, вместо да я уплаши.

Ако това бе полудяло виенско колело, този път не искаше да слезе от него. Искеше да се завърти по-бързо, да полети.

Броуди дръпна ризата ѝ настрани и тя се търколи на леглото заедно с него, полудяла от желание да докосва, да дава и получава удоволствие.

Изстена, когато той вдигна ръцете ѝ над главата и стисна пръстите ѝ в решетките на таблата.

— Дръж се здраво — нареди ѝ и проникна в нея.

Стори ѝ се, че преживява земетресение, бурна смесица от възбуда, сила и скорост. Държеше се здраво за таблата, уплашена, че ще се разпадне на парчета от страст.

След миг обви ръце около врата на Броуди, за да полетят заедно.

И тялото и умът се отпуснаха изтощено. Ръцете ѝ се плъзнаха настрани, премалели от умора. Едва усещаше тежестта на Броуди върху себе си, сякаш се бяха слели в едно.

Сърцето му, което биеше ускорено, се превърна в центъра на света ѝ.

Броуди се размърда и тя се опита да го спре. Той се търколи по гръб и вплете пръсти в нейните. Рийс отпусна глава на рамото му.

Той наблюдаваше къщата, застанал сред сянката на дърветата. Гледаше прозореца на спалнята, осветена от луната. Забеляза движение зад стъклата.

Знаеше, че е прекалено рано за сън. Но никога не бе прекалено рано за секс. Можеше да ги изчака. Търпението беше жизнено необходимо за успеха и оцеляването.

Бе планирал няколко варианта. Те също бяха жизненоважни за постигането на целите му. И щеше да ги приспособи към каквато възможност му се предоставеше.

Рийс не се бе уплашила толкова лесно, както бе предполагал. И както се бе надявал, че ще стане. Затова той се приспособи. Вместо да избяга от града, тя изглеждаше твърдо решена да се установи тук. Е, щеше да се справи с това.

Предпочиташе бягството ѝ, но животът му бе пълен с предпочитания, повечето от които не се осъществяваха. Ала твърдо възнамеряваше да запази осъществяваните незасегнати.

В спалнята светна и той се вгледа.

Видя Рийс през прозореца. Тя се протегна гола, очевидно довольна от секса.

Кръвта му не закипя при гледката. Все пак, не беше никакъв симотан воайор. А и Рийс не беше от неговия тип жени. Прекалено кльощава и странна. Почти не гледаше на нея като на жена.

Рийс беше пречка. И нещо като проект. А той обичаше проекти.

Видя я да се смее, докато обличаше риза. Очевидно ризата на Броуди, тъй като бе огромна за нея.

Загледа я как отива до вратата, спира и подхвърля нещо през рамо.

Той реши да приспособи плана си към възможността.

— Първо вода — повтори Рийс. — Ще умра от жажда.

— Чух, че под душа имало вода.

— Няма да се пъхна под душа с теб. Ще ме изкушиш, а организмът ми трябва да се рехидратира. А и мога да приготвя нещо набързо, докато се изкъпеш.

— Нещо като храна ли?

— Реших, че хлябът и сиренето няма да ти стигнат, особено след бурния секс. Ще забъркам една китайска манджа.

Доволното изражение на Броуди се замени с намръщена гримаса.

— Каза храна, а не зеленчуци.

— Ще ти хареса, не се безпокой.

Отпусната и щастлива след бурния секс, Рийс едва не излетя от стаята. Реша да нареже няколко филета от пилешките гърди, които бе замразила в марината, да ги задуши с чесън, лук, броколи, моркови и карфиол. Да ги сервира с ориз и джинджифилов сос.

Със сигурност щеше да му хареса. Щеше да е хубаво да има и кестени, но какво да се прави — налагаше се да се задоволи и с малкото.

Разтърка гърлото си и си помисли, че ще изпие три литра вода. И нищо чудно, след като се бяха нахвърлили един върху друг като

животни. Великолепно.

Сигурно щеше да открие синини на най-неочаквани места по тялото си, но и Броуди не се бе измъкнал безнаказано. Мисълта я накара да спре и да затанцува. Нави ръкавите на ризата и влезе в кухнята.

Запали лампата, застана до хладилника и се нахвърли върху водата като камила в пустинята.

Леко почукване я накара да погледна към прозореца над мивката.

Видя силуета му. Рамене, покрити с черно палто, глава, покрита с оранжево кепе. Слънчеви очила, тъмни като нощта, скриваха лицето му.

Рийс ахна, отстъпи назад и се спъна. Шишето с вода излетя от ръката ѝ, падна и се разплиска по плочките и босите ѝ крака.

Искаше да изпищи, но гърлото ѝ бе стегнато от шок и страх.

Силуетът изчезна. Тя остана вцепенена на мястото си, като се опитваше да си поеме дъх и да събере мислите си.

Внезапно видя как дръжката на вратата се раздвижи наляво-надясно.

Този път изпищя, втурна се към плота и грабна огромния готварски нож. Продължи да пищи и да стиска ножа, докато отстъпваше назад.

Вратата се отвори и тя побягна.

Броуди стоеше под душа, когато чу вратата на банята да се отваря с трясък. Дръпна лениво завесата и се вторачи в Рийс, която стискаше огромен нож, притиснала гръб към вратата.

— Какво, по дяволите... — започна той.

— Той е в къщата! В къщата е! През задната врата! В кухнята е!

Броуди бързо спря водата и грабна хавлия.

— Стой тук — нареди ѝ.

— Той е в къщата.

Броуди уви кърпата около кръста си.

— Дай ми ножа, Рийс.

— Видях го.

— Добре. Дай ми ножа — повтори той като се опита да го издърпа от ръцете ѝ. — Стой зад мен — добави, променил решението си да я накара да се заключи в банята. — Първо ще отидем в спалнята,

където има телефон. Когато се уверя, че наоколо е чисто, ще се заключиш вътре и ще се обадиш в полицията. Разбра ли?

— Да. Не отивай — стисна ръката му и се вторачи уплашено във вратата. — Не слизай долу. Не слизай долу.

— Тук ще бъдеш в безопасност.

— Ами ти... ти...

Броуди поклати глава и я бутна зад себе си. Стисна ножа и бързо отвори вратата. Не видя нищо. Чуваше само задъханото дишане на Рийс.

— Той спусна ли се след теб? — попита Броуди.

— Не. Не знам. Не. Беше там, а аз грабнах ножа и побягнах.

— Стой до мен.

Влезе в стаята, огледа се, затвори и заключи вратата. После претърси под леглото и в гардероба — единствените две места, където според него някой можеше да се скрие. Доволен, пусна ножа, за да си обуе джинсите.

— Обади се на ченгетата, Рийс.

— Моля те, не слизай долу. Той може да има пистолет. Може... Не ме оставяй тук.

Броуди се извърна към нея, опитвайки се да потисне желанието си да се втурне надолу.

— Не те оставям. Ще се върна след няколко минути.

Остави ножа на леглото и взе бейзболната си бухалка от гардероба.

— Заключи вратата след мен. И се обади на ченгетата. — Не му се искаше да я оставя сама, особено когато беше толкова уплашена. Но човек трябваше да защитава собствеността си.

Вероятно мръсникът отдавна бе изчезнал, помисли си, докато проверяваше кабинета си. Но все пак трябваше да се увери, че в къщата няма никой.

Трябваше да се увери, че Рийс е в безопасност.

Влезе в банята. Онзи можеше да се е пхнал там, когато влязоха в спалнята. Вдигна бухалката и бързо огледа помещението. Почувства се глупаво, въпреки че трепереше от нерви. Убеден, че вторият етаж е чист, той тръгна надолу по стълбите.

Рийс се вторачи ужасено във вратата. Метна се на леглото и грабна телефона.

— Деветстотин и единайсет. Какво има?

— Помощ! Имаме нужда от помощ. Той е тук.

— Какъв вид... Рийс? Рийс Гилмор ли се обажда? Рийс, Ханк е. Какво става? Ранена ли си?

— Броуди. Вилата на Броуди. Той я уби и е тук. Побързайте.

— Остани на линия. Искам да останеш на линия. Веднага ще изпратя някого. Стой там спокойно.

Трясък от долния етаж я накара да изпищи и изпусне телефона. Изстрел ли беше това? Истински или само въображаем?

Ужасена, Рийс грабна ножа.

Не беше заключила вратата. Но ако я заключеше, Броуди щеше да е от едната страна, а тя — от другата. Можеше да е ранен. Можеше да умре, а тя да не направи нищо.

Джини бе умряла, тъй като тя не направи нищо.

Скочи на крака и се олюля. Струваше й се, че плува из гъст сироп, който запушваше ушите, носа и очите й. Приблужи се до вратата и чу стъпки по стълбите.

Този път щяха да я намерят. И веднага щяха да разберат, че не е мъртва. А тогава щяха да я довършат.

— Рийс, всичко е наред. Отвори вратата.

— Броуди — извика тя облекчено. Отвори вратата и отново се олюля.

— Всичко е наред — повтори той като се протегна да вземе ножа от ръката й. — Изчезнал е.

Пред очите й се завъртяха петна. Броуди я сложи да седне и натисна главата й между коленете.

— Престани. Дишай спокойно.

Гласът му проникна приглушено през бученето в ушите й.

— Мислех... чух...

— Подхлъзнах се. Кухненският под беше мокър. Съборих стола. Продължавай да дишаш.

— Не си прострелян. Не си прострелян.

— Приличам ли на прострелян?

Тя бавно повдигна глава.

— Не бях сигурна кое е истинско и кое става само във въображението ми. Не знаех къде съм.

— Тук при мен си, а аз съм до теб. Той изчезна.

— Видя ли го?

— Не. Страхливецът избяга. Запомни това — хвана ръката ѝ. — Той е страхливец.

Броуди чу сирените, но не отмести поглед от очите ѝ.

— Идва кавалерията. Облечи се.

Рийс нахлузи дрехите си, слезе долу и откри задната врата отворена. Навсякъде светеше. Чуваха се множество гласове. Търсейки успокоение в реда, побърза да направи кафе, после избърса мокрия под.

Запари чай и сложи чаши, мляко и захар на масата. Броуди се появи заедно с Дени.

— Кафе, Дени?

— Нямам нищо против. Ще дадеш ли показания, Рийс?

— Да, както обикновено ли искаш кафето?

— Моля?

— С мляко и две бучки захар?

— Да, благодаря — кимна Дени и се почеса по ухото. — Помниш подробности. Можем ли да седнем? — настани се той до масата и извади бележника си. — Ще ми разкажеш ли какво стана?

— Слязох долу. Бях жадна и се канех да приготвя вечеря. Броуди беше под душа.

Тя сипа кафето и погледна Дени. Забеляза, че е леко изчервен. Вероятно Броуди му беше казал какво бяха правила, преди тя да слезе долу.

— Взех шише вода от хладилника — продължи като остави чашата на масата. — Чух нещо като леко потропване по прозореца. Погледнах и го видях.

— Какво точно видя?

— Мъж. С черно палто, оранжево кепе, тъмни очила.

— Можеш ли да го опишеш?

— Беше тъмно — предпазливо отговори тя. — Кухненската лампа се отразяваше в стъклото. Не го видях ясно. После той се отдръпна и тогава видях дръжката на вратата да мърда. Чух я да се

завърта. Грабнах ножа от плота. Вратата се отвори и той застана на прага. Просто стоеше. Избягах на горния етаж.

— Височина? Тегло? Цвят?

Рийс затвори очи. Мъжът й се бе сторил огромен, но бе зашеметена от страх.

— Бял, бръснат. Не съм сигурна. Беше тъмно, всичко стана адски бързо, а и бях невероятно уплашена.

— Той каза ли нещо?

— Не — отговори тя и подскочи при звука на идваща кола.

— Това сигурно е шерифът — успокои я Дени. — Ханк му се обади, след като ме изпрати тук. Ще изляза да му обясня какво е станало.

Рийс седна и отпусна ръце в скута си.

— Жалка история, нали? Той стоеше до вратата, а сега не мога да обясня как изглеждаше.

— Беше тъмно — утеши я Броуди. — А и предполагам, че е стоял в сянката. Лампата е блестяла в очите ти. И си била уплашена. Помниш ли какво ти казах за него?

— Че е страхливец — вдигна глава тя. — И знае как да ме уплаши. Те няма да ми повярват, Броуди. За тях съм истерична жена, която получава халюцинации. Ти и Дени не намерихте нищо навън. Никаква улика или следа.

— Така е. Той е внимателен.

— Но ти ми вярваш, нали? — Тя си пое дъх. — Когато бях сама горе, ми се стори, че чувам изстрел. Всичко в главата ми се обърка.

— Не се притеснявай, Рийс. Успя да се съвземеш бързо.

— Сигурно ни е наблюдавал. Стоял е отвън и е наблюдавал къщата и нас — продължи Рийс и забеляза как лицето на Броуди се напрегна. — Не мислеше, че ще се усетя, нали?

— Надявах се да не се усетиш.

— Няма да откача, че ме е видял гола или докато сме правили секс. Дребна работа.

— Добре — кимна той и се обърна към вратата.

Рик влезе в кухнята и свали шапката си.

— Добър вечер. Чух, че сте имали проблеми.

— Проникване с взлом и тормоз — отговори Броуди.

— Може ли да получа чаша кафе? Помолих Дени да огледа наоколо внимателно — каза шерифът и изчака Рийс да му поднесе кафето. — Рийс, защо не ми покажеш къде стоеше, когато видя човек до прозореца?

— Първо бях тук — застана тя до хладилника и сложи ръка на вратата. — Чух звук и вдигнах очи. Той беше пред прозореца.

— Кухненската лампа се отразява в стъклото му, нали? Отиде ли по-близо до него?

— Аз... не. Не тогава. После видях как дръжката на вратата се завъртя. Той се отдалечи от прозореца и после видях дръжката. Грабнах ножа — тя пристъпи напред и се престори, че взима нещо от плота. — И аз... мисля, че отстъпих назад. Бях ужасно уплашена.

— Не се съмнявам.

— После вратата се отвори и той застана на прага.

— Ти къде стоеше? Където си сега ли?

— Аз... не съм сигурна. Не бях по-близо. Може би една-две стъпки назад. Завъртях се и побягнах.

— Аха. Най-разумното в подобен случай. Ти под душа ли беше? — обърна се шерифът към Броуди.

— Точно така.

— Ами вратата? Заключена ли беше?

— Да. Заключих, преди да отида да взема Рийс от работа.

— Добре — кимна Рик, отиде до вратата и клекна да огледа ключалката. — Той носеше ли ръкавици?

— Той... — Рийс се помъчи да си представи мъжа. — Да. Мисля, че носеше. Черни ръкавици, също като по времето, когато удуши жената.

— Други подробности?

— Съжалявам...

Рик се изправи.

— Добре, да се върнем назад. До колко часа си беше у дома, Броуди?

— Излязох към шест и половина — седем без петнайсет.

— Отиде, взе Рийс от ресторанта и се върнахте тук?

— Не, първо се поразходихме с колата към ливадите — отговори Броуди и внезапно изпита диво желание да запали цигара, но го потисна.

— Да. Всичко е разцъфнало и наоколо е много красиво. Та значи решихте да се поразходите с колата.

— Да — потвърди Броуди. — Направихме си пикник с вино и сирене и погледахме залеза. Върнахме се тук около осем и половина. Може да е било и към девет. Качихме се направо в спалнята. После Рийс слезе да пие вода, а аз отидох да си взема душ.

— В колко часа беше това?

— Не погледнах часовника. Но бях под душа едва две минути, когато тя се втурна в банята. Заведох я в спалнята, обух си панталона, взех си бейзболната бухалка и я накарах да се обади в участъка.

Шерифът вдигна поглед, когато Дени влезе и поклати глава.

— Е, добре. Според мен няма да имате повече вълнения тази вечер. Ще се отбия при вас утре сутрин да видим дали мога да открия нещо на дневна светлина. Дени, върни се в участъка и попълни протокола. Броуди, ще ме изпратиш ли?

— Добре — кимна домакинът и се обърна към Рийс. — Ще се върна след минута.

Излязоха навън. Рик погледна осеяното със звезди небе и пъхна ръце в джобовете си.

— Великолепна нощ. Само тук можеш да видиш такава. А скоро ще настъпи лято. Градът ще се натъпче с туристи и небето няма да е само за нас.

— Едва ли ме извика, за да споделиш възхищението си от небето.

— Не. Ще говоря направо, Броуди — втренчи се Рик в очите му. — Първо, няма следи вратата да е била насилвана. Ти самият каза, че си я заключил.

— Този тип е имал дубликат от ключа. И преди го е правил.

— Господи — изстена Рик и разтърка лицето си. — И е успял да проникне в къщата през краткото време, когато Рийс е била долу сама, а ти си се къпел? Да не е Супермен?

— Наблюдавал е къщата.

— Защо? За да ви плаши? Ако е възнамерявал да я напада, щеше да го направи, докато е била сама. Ако съществуваше.

— Чакай малко...

— Не, ти чакай. Аз съм толерантен човек, Броуди. Човекът, който носи пистолет и полицейска значка, трябва да е толерантен. Широко скроен съм, но не съм тъп. Пред нас е жена с история на емоционални

разстройства, която е пила вино и току-що е скочила от леглото. И твърди, че се появил същият мъж, когото е видяла да убива жена. Но само тя го е видяла и никой друг. А всичко се случва в момент, когато наоколо няма никой, който да потвърди думите ѝ. Няма следа, че някой е влизал в къщата, нито че се е мотал наоколо. Също както нямаше следи, че край реката е станало убийство. Нямаше следи, че някой е прониквал в апартамента ѝ или ѝ е правил номера в пералнята на хотела. Спиш с нея, затова искаш да ѝ вярваш. Дама, изпаднала в беда, е адски съблазнително нещо.

Броуди побесня.

— Ама че тъпотия! Ама че идиотщина! След като носиш полицейската значка, си длъжен да защитаваеш хората и да им служиш.

— Да, длъжен съм да защитавам и да служа на хората в този град. Можеш да беснееш колкото си искаш — продължи той. — Но направих всичко възможно за Рийс Гилмор. Туристите скоро ще напълнят града и не мога да губя време и служители, за да преследвам демоните на Рийс. Господ знае, че я съжалявам. Тя е симпатична жена, преживяла е кошмари. Но ще ѝ се наложи да се съвземе и да се успокои. Направи услуга на себе си и я убеди да се подложи на лечение.

— Имах по-високо мнение за теб, Рик.

— В този момент, Броуди — изморено отвърна шерифът като отвори вратата на джипа си, — мога да кажа същото за теб. Ако държиш на тази жена, осигури ѝ помощ. — Той се настани в колата и запали двигателя. — Тя има нужда от нея.

Броуди се върна разгневен в дома си. Рийс стоеше до печката и готвеше.

— Майната му — изсумтя той и си извади бира от хладилника.

— Благодаря ти, че застана на моя страна — каза Рийс като започна да пържи пилето. — Нямаше нужда да чувам разговора ви, за да знам поне част от него. Рик не ми вярва, а този инцидент затвърди мнението му. Смята, че му губя времето, нарушавам обичайното му всекидневие. Превърнах се от градската луда в градската досадница. И като се замислиш, не можеш да го обвиниш.

— Защо не, по дяволите?

— Всичко води до извода, че си измислям или съм просто луда. Както и че ти си на моя страна, тъй като спиш с мен.

— Ти така ли мислиш?

— Знам, че ми вярваш, а това ми помага невероятно много.

Броуди щедро изля част от бирата в гърлото си.

— Искаш ли да се махнем оттук? Можем да отидем в Ню Мексико. И двамата сме с професии, които можем да упражняваме, където и да се намираме.

В очите ѝ блеснаха сълзи.

— Знаеш ли какво? Можеше да паднеш на колене и да ми поднесеш гигантски диамант, сладко кученце и петдесет килограма белгийски бонбони, да се закълнеш във вечна любов и да ми рецитираш Шели. И това нямаше да означава за мен толкова, колкото сегашният ти жест.

— Радвам се, защото не знам наизуст никое от стихотворенията на Шели.

— И предложението ти е съблазнително — продължи тя. — Но знам по-добре от всекиго, че бягството не променя нищо. Обичам да гледам как дивите цветя тук разцъфтяват. Щом те могат да го правят, значи и аз мога.

Взе купата със соса и я изсипа в тигана.

— Вечерята ще е готова след минута. Защо не извадиш чиниите?

26.

Рийс седеше в кабинета на доктор Уолъс, благодарна, че този път не ѝ се налагаше да се съблича. Чувстваше се скапана като след бурен купон.

Заради приспивателните, помисли си тя. Обикновено хапче без рецепта, което Броуди я бе накарал да вземе. Не че му се бе наложило да я убеждава дълго.

Хапчето ѝ помогна да прогони кошмарите, но тази сутрин се чувстваше затъпяла и изморена. Е, заслужаваше си да го направи миналата нощ, но не възнамеряваше да се връща към приспивателните, успокоителните и антидепресантите.

Не беше изпаднала в депресия, просто някой я преследваше.

Вратата се отвори и докторът влезе с картоната ѝ в ръка и широка усмивка.

— Поздравления. Качила си четири килограма. Това е сериозен напредък, млада госпожице. Още четири и ще спра да те тормозя.

Усмивката му угасна, когато заобиколи масата и видя лицето ѝ.

— Или не. Последния път, когато беше тук, изглеждаше бледа и изморена. И все още изглеждаш така.

— Изкарах лоша нощ. Ужасна. Накрая взех приспивателно. От онези без рецепта. Но дори и лекото хапче ме скапа.

— Тревоги ли имаш? — попита лекарят като завъртя главата ѝ, за да огледа насинената ѝ буза. — Кошмари?

— Взех хапчето, за да прогоня тревогите и кошмарите. Снощи видях убиеца.

Доктор Уолъс стисна устни и прикова очи в лицето ѝ.

— Защо не ми разкажеш какво стана?

Рийс му обясни всичко подробно.

— Не си длъжен да ми вярваш — завърши тя. — Преживях няколко тежки дни, затова изглеждам бледа и изморена.

— Боли ли? — попита той като нежно докосна бузата ѝ.

— Малко. Не ме притеснява.

— Откога взимаш приспивателни?

— Снощи бе за първи път от повече от година.

— Започна ли да взимаш някакви други хапчета откакто бе тук за последен път?

— Не.

— Други симптоми?

— Имаш предвид дали забравям и виждам неща, които не съществуват? Не.

— Позволи ми да те подразня за момент. Възможно ли е този мъж да представлява страха ти? Не си видяла лицето на човека, който те е прострелял. Поне не ясно. Или пък преживяната травма е изтрила лицето му от паметта ти.

— Не го видях — тихо отговори тя. — Всичко стана за миг. Вратата се отвори, обърнах се. Зърнах пистолета... и тогава... ами той стреля.

— Разбирам — кимна докторът и я потупа леко по ръката. — Доколкото разбрах, изобщо не си видяла мъжете, които са убили приятелите ти?

— Не, не ги видях.

Само ги чух, помисли си тя. Чух ги да се смеят.

— Би ли допуснала, че фигурата до прозореца снощи и мъжът край реката са просто демонстрация на страха и чувството за безпомощност, които си преживяла по време на нападението и след това?

Стомахът ѝ се сви. Разочарование, помисли си тя. Просто разочарование, задето и докторът не ѝ вярваше.

— Чел си доста учебници по психиатрия.

— Признавам си. Но фактът, че даваш образ на страха си, не те прави луда, Рийс. Може да е начин да си припомниш всичко и да разрешиш проблема.

— Искан ми се да беше така. Но знам, че той уби една жена. Знам, че ме наблюдава и прави всичко възможно да ми съсипе нервите и да унищожи доверието на хората в мен — усмихна се горчиво тя. — Не става дума за параноя, когато някой наистина те преследва.

Докторът въздъхна.

— Знам какво е параноя. Наясно съм какво изпитваш, когато те нападне. Но не съм параноичка. Не давам образ на страха си. Просто

го преживявам.

— Добре, друга възможност. Изслушай ме. Първия път, когато видя този мъж и насилието, упражнено от него, тъкмо се бе срещнала с Броуди на пътеката. Другите инциденти станаха, след като отношенията ви се задълбочиха. И колкото по-сериозна ставаше връзката ви, толкова по-чести и лични ставаха инцидентите. Възможно ли е чувството ти за вина, че си оцеляла, да слага пречки пред щастието ти?

— Значи се правя на луда, за да проваля връзката си с Броуди? Не, по дяволите! Бях луда. Знам какво е и сега не е така.

— Добре, добре — отново я потупа по ръката докторът. — Елиминираме вероятното, а каквото остане, колкото и невероятно да звучи, трябва да е истина. Сега ще ти взема кръв, за да проверя как е здравето ти.

Рийс се върна в ресторанта на Джоуни за втората част от смяната си. Мак Дръбър и Карл се кефеха на гигантски порции ребра. Мак вдигна ръка, за да я спре, и сдъвка набързо хапката си.

— Получих пармезан, Рийс. От големите буци.

— Наистина ли?

— Реших, че ще се зарадваш. Доста е скъп.

— По-късно ще мина да го взема. Благодаря ти — усмихна се тя, после импулсивно се наведе и го целуна по косата. — Благодаря. Не го заслужавам.

— О, стига — изчерви се Мак. — Ако искаш нещо, което по принцип не поръчвам, просто ми кажи. Няма проблеми да го доставя.

— Ще се възползвам. Благодаря.

Рийс реши да сготви нещо превъзходно и да покани Мак на вечеря в дома на Броуди.

Влезе в кухнята в мига, когато Линда-Гейл тръсна кошница с мръсни чинии до Пийт.

— Олеле!

— Проблеми в рая — прошепна Пийт тихо.

— Не мърмори около мен! — рязко извика келнерката — Не съм глуха.

— Ще останеш без работа, ако продължиш да мяташ разни неща из кухнята.

Линда-Гейл се нахвърли върху Джоуни.

— Нямаше да го правя, ако синът ти не беше лъжец и мошеник.

Джоуни продължи да готви с непроницаемо лице.

— Момчето ми може да е всякакъв, но никога не е бил нито лъжец, нито мошеник.

— Каза ми, че снощи трябвало да остане в ранчото заради някаква болна кобила. А преди малко Рубен ме попита дали ми е харесал филмът, на който Ло ме е завел снощи. Това не е ли лъжа?

— Може Рубен да се е объркал. Или да има друго обяснение.

Линда-Гейл вирна брадичка.

— Ти си му майка, нормално е да го защитаваш. Но аз няма да търпя да ме лъже или да ми изневерява.

— Не те обвинявам за това. Най-добре поговори с него по въпроса. Стига да не го направиш, когато ти плащам, за да обслужваш масите.

— Той каза, че ме обича, Джоуни — пророни Линда-Гейл с разтреперан глас. — Каза, че е готов да започне семеен живот с мен.

— Тогава трябва да поговориш с него колкото се може по-скоро. Но сега си свърши работата. Имаш клиенти.

— Права си, а и затрих предостатъчно време с него. Мъжете не стават за нищо — извика Линда-Гейл и излезе от кухнята.

Джоуни въздъхна.

— Ако момчето е оплескало тази история, значи е по-голям тъпак, отколкото си мислех.

Джоуни изглеждаше разтревожена. Стомахът на Рийс се сви. Къде бе ходил Ло снощи и защо бе излъгал?

— Да не възнамеряваш да стоиш и да мечтаеш, вместо да се захванеш със скарата? — скара й се шефката. — В кабинета ме чака работа, а трябва да платя и проклетото боядисване.

— Съжалявам — извини се младата жена и грабна престилката си. — Новата боя изглежда чудесно. Свежо и весело.

— Свежото и веселото струват пари.

След затварянето снощи трима мъже бяха останали да боядисват. Сега ресторантът изглеждаше чудесно в бледожълто с червени бордюри. Но какво бяха правили тези мъже в девет вечерта снощи?

— Кога точно започна боядисването? — попита Рийс.

— В единадесет. Човек може да си помисли, че Рубен би трябвало да е прекалено изморен да дрънка, след като работи тук до три сутринта.

Внимавай, предупреди се Рийс. Пристъпи предпазливо. Води небрежен разговор.

— Дойдоха да боядисват чак в единадесет?

— Не казах ли точно това? Рубен, Джо и Бренда.

— Бренда ли? Бренда от хотела? Мислех, че брат ѝ е в екипа.

— Тя каза, че Дийн имал работа. Пък и била по-добра в боядисването от него.

Рийс започна да готви и се опита да си представи Рубен, Дийн, Ло или Джо зад тъмни очила и с оранжево кепе на главата пред прозореца на Броуди.

След работа Пийт закара Рийс до дома на Броуди.

— Много ти благодаря за возенето, Пийт.

— Няма защо.

— Пийт, какво смяташ, че е правил Ло снощи?

— Бил е с някоя жена. Вечно мисли само с оная си работа. Извинявай за езика.

— Ако е така, вероятно си е имал доста неприятности с жените.

— Обикновено успява да ги убеди да не му напъхат топките в гърлото. Отново се извинявам. Но няма да му е лесно да се оправи с Линда-Гейл. Тя е костелив орех.

— Прав си. Погледни Рубен — каза Рийс като отново си напомни да внимава. — Не го виждаш с жени. Или поне не често.

— Рубен също хойка, но е дискретен — обясни Пийт, после се ухили с беззъбата си усмивка. — Миналата зима имаше бурна връзка с една скиорка. Омъжена.

— Така ли?

— Прояви страхотна дискретност, но не е лесно да се вмъкнеш и измъкнеш от нечия хотелска стая, без да те забележат. Бренда е адски любопитна личност. Това, че влизаше през мазето на хотела, не му помогна.

— През мазето — промърмори Рийс.

— После се разчу, че двамата вдигнали страхотен скандал една нощ. Тя крещяла и мятала разни неща. Халосала Рубен с шише парфюм. Той избягал от стаята ѝ с издрано лице и ботуши в ръка.

— Как изглеждаше тя?

— Коя?

— Скиорката. Просто съм любопитна.

— Хубава брюнетка, доколкото си спомням. Около десетина години по-възрастна от Рубен. После му се обаждала в ранчото в продължение на седмици, плачела, крещяла и бесняла. Една вечер, на няколко бири, Рубен ми призна, че никога вече нямало да погледне омъжена жена.

— Да, разумно решение — отбеляза Рийс. — Предполагам, че братът на Бренда, Дийн, е имал страхотна среща снощи.

— По-скоро е играл покер. Казвам ти, ако това момче има десет кинта в джоба, веднага ги залага. Затова толкова често е без пари и Бренда вечно му дава заеми. Хазартът е страшен като хероин, ако не знаеш как да спреш.

Пийт наби спирачки пред къщата на Броуди.

— Чух, че снощи сте имали проблеми.

— Май всички вече са го чули.

— Не оставяй да те побъркат, Рийс.

Тя се завъртя към него с любопитство в очите.

— Как така не мислиш, че съм луда?

— Хей, кой казва, че не си луда? — ухили се Пийт. — Всички сме откачени в известно отношение. Но след като твърдиш, че в къщата е имало натрапник, реших, че е така.

— Благодаря ти — каза тя като отвори вратата на колата. — Много ти благодаря, Пийт.

— Няма защо.

Но за Рийс доверието му имаше значение. Ченгетата може и да не ѝ вярваха, но Пийт не се съмняваше в нея. А също и Броуди, Линда-Гейл и Джоуни. Доктор Уолъс подозираше, че демонстрира страха си, но пък беше загрижен за нея. Мак Дръбър вероятно смяташе, че някоя дъска ѝ хлопа, но ѝ достави пармезан.

Много хора бяха на нейна страна. А това бе приятна мисъл.

Намери Броуди на задната веранда, където пиеше кола и четеше.

Той вдигна очи и очевидно се зарадва на появата ѝ. Усмихна ѝ се нежно и попита:

— Как мина денят?

— От лошо към по-добро. Докторът е доволен, че съм качила няколко килограма. Предположи, че мъжът в оранжевото кепе е демонстрация на страха ми и чувството ми за вина задето съм оцеляла, но пък е готов да си промени мнението. Господин Дръбър ми достави пресен пармезан, а Пийт ми разказа набързо за любовния живот на неколцина от града.

— Доста заета си била.

— Така си е. Ло излъгал Линда-Гейл за това къде е бил снощи.

— Всички знаят, че Ло вечно се заиграва с някоя мадама — напомни ѝ Броуди като остави книгата настрана. — Мислиш, че той е убиецът, нали?

— Той е последният, когото бих избрала. По дяволите, харесвам го, а приятелката ми е влюбена в него. Но нали по принцип убиецът е този, когото най-малко подозираш?

— Така е в литературата. Но все пак Ло чука жените, а не ги души.

— Ами ако някоя го е заплашвала с нещо? Тормозила го е, докато побеснее? — замисли се Рийс и клекна до стола на Броуди. — Рубен е имал бурна връзка с омъжена жена миналата зима. И връзката приключила със страхотен скандал.

— От Лотарио до Пееция каубой?

— Сигурно ще е възможно да открием къде е бил снощи. Започнал да боядисва в ресторанта чак в единайсет часа. А братът на Бренда така и не се появил при Джоуни.

— Значи влизат в списъка ти със заподозрени, защото не си сигурна къде са били снощи?

— Трябва да започна все отнякъде. Ще се боря. Ако мога да установя къде са били, значи са вън от подозрение. Ако не мога, все още са заподозрени.

— И така ще огледаш всеки мъж в Ейнджълс Фист?

— Щом се налага. Мога да задраскам няколко души веднага. Ханк — има гъста брада и наднормено тегло. Пийт — прекалено е дребен. Говорихме за това и преди, но никога не се съсредоточихме върху тази идея.

— Да, предполагам, че си права.

— Значи изключваме всички над шестдесет и пет и под двайсет години. Не беше стар човек, нито пък хлапе. Мъже с брада или мустаци, много по-високи или по-ниски от среден ръст. Знам, че може да не е човек от града...

— Мисля, че е местен.

— Защо?

— Чу ли кола снощи? Не си. Как се е измъкнал без кола?

— Пеша?

— Може колата да е била достатъчно далеч, за да не я чуем. Но ако е външен човек, трябва често да е наоколо, за да знае разписанието ти. Кога си у дома, на работа или тук. И все някой щеше да го забележи и да се раздрънка. Знаеш как клюкарстват тук.

— Да, всички си падат по клюките — потвърди Рийс.

— Никой не е оставал в хотела за повече от седмица от април насам. А сам мъж — не повече от два-три дни. Някои от бунгалата са дадени под наем, но също за кратко време. И то на семейства или групи. Възможно е да е семеен човек, но не вярвам.

— Направил си известни проучвания.

— Да, това е един от методите ми на действие. Възможно е да е на палатка — продължи Броуди, — но пък ще му се наложи да идва в града за продукти. А дори да пазарува другаде, пак ще му се наложи да идва в града, за да те проучи и да извърши всичко, което ти причини досега. Ако дойде в града повече от веднъж, веднага ще го забележат. Така че най-логично е да е един от нас.

— Броуди, не искам да се обаждаме в полицията отново, освен ако... освен ако не е въпрос на живот или смърт.

— Добре, само аз и ти, слабаче.

— Харесва ми как звучи.

— Странна работа. На мен също.

Реши да поосвежи снощните зеленчуци със свински пържоли, пюре, зелен фасул и бисквити. Докато картофите се варяха, а пържолите киснеха в марината, седна до кухненската маса и включи лаптопа си.

Първо се зае със списъка — всеки мъж в Ейнджълс Фист, който се вписваше в профила.

Под имената записа всичко, което знаеше за мъжете.

„Уилям Бътлър — Ло. В края на двайсетте години. Живял в Ейнджълс Фист почти през целия си живот. Познава района добре. Наясно е със следотърсачество, туризъм, кърпичане. Възможно ли е двойката край реката да се е появила там на коне? Каубой, женкар. Шофира пикап. Лесен достъп до кабинета на Джоуни и ключовете. Готов да пристъпи към насилие, когато побеснее, както демонстрира в бара на Кланси.“

Думите ѝ прозвучаха прекалено студено, когато ги прочете. И вероятно не бе справедливо да не отбележи, че Ло изглеждаше мил, обичаше майка си и притежаваше значителен чар.

Продължи с Рубен.

„В началото на трийсетте години. Работи в ранчото за туристи. Познава района добре, също като Ло. Сръчен е. Шофира пикап и има пушка. Слиза в града поне веднъж седмично. Обича да пее в бара. Имал е връзка с омъжена жена. Възможно е тя да е жертвата.“

Рийс въздъхна. Знаеше, че Рубен обича полусурови пържоли, пържени картофи и пай. Но това не ѝ помагаше с нищо.

Продължи да записва имена и информация. Спря и се почувства леко виновна, когато стигна до доктор Уолъс. Той едва влизаше във възрастовите граници, но пък бе здрав и жизнен. Ходеше на дълги разходки, ловеше риба и бе добре дошъл навсякъде. А дали човек, който лекуваше, нямаше да знае и как да убива?

След него идваха Мак Дръбър, Джеф от магазина за алкохол, шерифът и вечно готовият да помогне Линт. Мисълта, че всички тези

мъже, които познаваше и смяташе за приятели, влизат в списъка ѝ, я накара да се почувства зле.

Приключи и копира всичко на портативния хард диск. Прибра лаптопа и успокои нервите и вината си с готвене.

От другата страна на езерото Ло почука на вратата на Линда-Гейл. Държеше красива роза в ръка и бе изпълнен с желание.

Вратата се отвори. Той протегна розата и поздрави:

— Здравсти, сладурче.

Линда-Гейл не пое цветето, а застана с ръце на кръста.

— Какво искаш?

— Теб — отвърна той като я прегърна със свободната си ръка, но момичето отстъпи назад и се опита да затръшне вратата.

Ло успя да пхне крак в процепа и я отвори широко.

— Какво става? Господи, Линда-Гейл!

— Не приемам цветя от лъжци. Можеш да направиш кръгом и да изчезнеш оттук.

— Защо се държиш така, по дяволите?

Този път Ло срита вратата, когато Линда-Гейл я бутна.

— Престани. Днес работих четиринадесет часа, за да мога да се измъкна тази вечер и да дойда да те видя.

— Така ли? Изглежда несправедливо, след като и снощи трябваше да работиш извънредно. Да наглеждаш болен кон.

Видя го да се намръщва и присви очи.

— Лъжливо копеле! Може и да си се търкалял в сламата, но със сигурност не е било с кон.

— Не беше така. Чакай малко.

— Как можа да ме излъжеш по този начин? — разбесня се тя, врътна се и се отдалечи. — Казах ти, че няма да съм една от стадото, Ло.

— Не си. Невъзможно е да си. По дяволите, никога не си била. Хайде да поседнем за минута.

— Не искам да оставаш в къщата ми. Дадох ти каквото искаше. Но приключих с това.

— Не говори така, Линда-Гейл. Скъпа, не е каквото си мислиш.

— Какво е тогава, Ло? Не ме ли излъга?

Той бутна шапката си назад.

— Ами... излъгах те, но...

— Изчезвай незабавно!

Той метна розата на пода, а после и шапката си.

— Няма да си тръгна. Да, излъгах те за снощи, но имах причина.

— Така ли? И как се казва тя?

По лицето му се изписаха чувство за безпомощност, срам и гняв.

— Не ти изневерявам. Не лъжа на карти, не правя нечестни неща. Ако съм готов за нова връзка, първо приключвам старата. Не ходя с две жени едновременно. Защо да започвам да го правя сега, след като ти си единствената, която има значение за мен?

— Не знам — просълзи се младата жена. — Искане ми се да знаех.

— Не бях с друга, Линда-Гейл. Кълна се.

— И трябва да ти повярвам, след като веднъж ме излъга?

— Да, в думите ти има логика. Но ще ти кажа нещо. Ако ме обичаш, трябва да ми се довериш.

— Доверието се печели, Уилям — отвърна Линда-Гейл и ядосано избърса сълзите си. — Кажи ми къде беше.

— Не мога. Не още. Не ми обръщай гръб. Недей, скъпа. Трябваше да направя нещо. Не бях с друга жена.

— Защо тогава не ми кажеш?

— Ще го направя, ако почакаш до събота вечер.

— Какво има в събота вечер?

— И това не мога да ти кажа. Но е част от цялото. Довери ми се до събота вечер. Каня те на среща тогава.

Линда-Гейл се предаде.

— Каниш ме на среща, след като ме излъга и дори не искаш да ми обясниш защо?

— Точно така. Довери ми се. Обзалагам се, накрая ще се убедиш, че си заслужава.

Ло падна на колене.

— Кълна се в живота си, Линда-Гейл, не бях с друга жена.

Тя подсмръкна.

— Да не си обрал банка?

Ло се усмихна чаровно.

— Не точно. Обичаш ли ме?

— Явно наистина те обичам, макар че това е адски вбесяващо в момента.

— Аз също те обичам. И дори ми харесва да го повтарям.

Тя прикова очи в лицето му.

— Добре, ще почакам до събота вечер. Господ да ми е на помощ, Ло, вярвам ти, че не си бил с друга жена. Не мога да си представя, че би ме наранил по този начин. Затова не ме прави на глупачка, моля те.

— Не мога да те превърна в глупачка дори ако се опитам — отвърна Ло като се наведе и я целуна. — Но не бих го направил.

— Канех се да изпека пица — съобщи тя. — Обичам пица, когато съм тъжна и бясна. Всъщност май винаги си я обичам. Можеш да споделиш пицата с мен, но няма да те пусна в леглото си. Щом трябва да чакам до събота вечер за истината и ти можеш да почакаш за секса.

— Добре, звучи справедливо. Болезнено, но справедливо — каза Ло като стана и ѝ протегна ръка. — Имаш ли и бира за пицата?

Той идваше към нея в тъмнината. Обувките ѝ кънтяха по твърдата пътека. Чуваше ли той стъпките ѝ? До слуха ѝ не долиташе нищо, освен шепота на вятъра и ромоленето на реката, но знаеше, че преследвачът идва, приближава се зад нея като сянка, все по-близо и по-близо. Скоро щеше да усети дъха му върху врата си, скоро ръцете му щяха да се обвият около гърлото ѝ.

Беше загубила чувството си за ориентация. Как се бе озовала тук? Нямаше избор, освен да продължи напред.

Луната освети извитата пътека, скалите и опасната река долу. Показа ѝ пътя, но не и как да избяга. А и така щеше да отведе преследвача при плячката му.

Хвърли бърз поглед назад, но не видя нищо, освен небето и каньона. Заля я облекчение. Беше успяла да се измъкне. Ако продължи напред, ще намери пътя към града. И ще е в безопасност.

Но когато се обърна, той бе там. Препречваше пътя ѝ. Но все още не можеше да види лицето му.

— Кой си ти? — изпищя диво. — Кой, по дяволите, си?

Той пристъпи към нея с протегнати ръце. Тя направи избора си. Скочи. Вятърът я зашемети. Озова се внезапно в кухнята на „Манео“. Вратата се отвори широко. Друг мъж. Този бе в анцуг с

качулка. Пистолетен изстрел. Прониза я зверска болка. От куришума.
От пляска във водата.

Реката се склочи над нея. Вратата на килера се затвори.
И нямаше светлина. Нямаше въздух. Нямаше живот.

Ръцете на Броуди стискаха нейните, докато я изтръгнаха от съня.

— Събуди се — нареди ѝ той. — Веднага.

— Скочих.

— Падна от леглото.

— Умрях.

Кожата ѝ бе мокра от пот, сърцето ѝ биеше лудо.

— Изглеждаш ми съвсем жива. Просто кошмар. Бореше се като тигър.

— Аз... какво?

— Риташе, дереше. Хайде, ставай.

— Чакай, чакай.

Трябваше да се ориентира. Сънят бе невероятно ясен. Бе видяла всяка подробност, преди да падне в реката.

— Тичах — бавно поде тя. — И той беше там. Скочих в реката. Но после всичко се обърка. Падах едновременно в реката и в килера на „Манео“. Но не потънах веднага. Не се предадох.

— Не. Бореше се да изскочиш на повърхността. Опитваше се да плуваш.

— Добре. Браво на мен. Крайно време беше.

27.

Всекидневното ставане в ранни зори промени навиците на Броуди. Виждаше изгревите, а някои от тях определено си заслужаваха усилието да отвори очи. Вършеше повече работа, което щеше да зарадва агента и редактора му. Дори имаше повече време да се мотае из вилата и да обмисля възможностите за промяна.

Мястото беше добро. Отдавна се чудеше дали да го купи и така да се превърне в собственик. Добра инвестиция. Имот със стойност. Ипотека. Поддръжка.

Е, човек трябваше да приеме и доброто, и злото.

Ако къщата си бе негова, можеше да разшири кабинета си, да добави още една тераса. Гледката към езерото се разкриваше още по-добре от горния етаж, особено през лятото, когато дърветата се покриваха с милиони листа. Тогава водата едва прозираше през преплетените клони, ако хвърлиш поглед през прозорците на първия етаж.

Да, терасата бе добра идея. Сутрин можеше да си пие кафето там и да се настройва за деня.

Застана до прозореца в кабинета си и си я представи. Да, определено щеше да стане хубаво.

Един или два стола? Ако купуването на вилата бе сериозна стъпка, то запазването на жената бе гигантски скок над бездна.

Винаги бе обичал жените. Не само телата, но и умовете им. Но ако някой му бе казал, че един ден ще иска една-единствена жена да е вечно около него, щеше да изреди безброй причини защо това е невъзможно.

Но ако ставаше дума за Рийс, не можеше да се сети за нито една.

Да, вярно бе, че присъствието ѝ го караше да става рано. А след напускането на „Трибюн“ бе свикнал да се излежава докогато си иска. Но пък след вдигането в зори винаги го чакаше кафе. Хубаво кафе, което не трябваше сам да приготвя. И храна. Биваше ли да се пренебрегват предимствата на хубавото кафе и храната?

А и гласът на Рийс. Уханието ѝ. Начинът, по който подреждаше нещата. Масата за вечеря, дрехите, възглавниците на леглото. Бе открил, че е абсурдно очарован от идеално сгънатите кърпи в банята.

Сигурно не беше с всичкия си.

Но кой мъж можеше да устои на невероятните ѝ очи?

Рийс бе много по-привлекателна причина за ранното ставане от великолепните изгреви. Имаше си проблеми и вероятно никога нямаше да успее да я излекува напълно от фобиите и неврозите ѝ. Но те пък я правеха интересна. У Рийс Гилмор нямаше нищо обикновено и скучно.

Два стола, реши той. На терасата ще има два стола.

Завъртя се и се върна до бюрото. Взе диска, който Рийс му бе оставила. Вкара го в компютъра и видя два файла. Единият бе с инициали Г.К., другият бе озаглавен „Списък“.

— Готварска книга — промърмори Броуди и се зачуди дали Рийс бе искала да му я покаже, или просто бе забравила да изтрие файла.

Е, нямаше значение, книгата бе пред него.

„Роднините ви пристигат в града неочаквано — утре... Това е третата ви среща и вие ще ѝ пригответе вечеря. Надявате се да я последва закуска в леглото... Ваш ред е да приемете членовете на литературния си клуб... Поканили сте претенциозната си сестра и годеника ѝ на вечеря... Синът ви е обещал в училище, че ще пригответе кексчета за целия клас...

Не се паникьосвайте.

Независимо колко сте заети или неопитни в кухнята, всичко ще бъде наред. Всъщност, ще бъде идеално. Ще ви отведе до края стъпка по стъпка.

От небрежното до изисканото, от купони на двора до елегантни вечери, ще бъдете прочутият готвач.

Добре де, аз съм готвачката. Но вие ще се превърнете в изискан гастроном.“

Не е лошо, реши Броуди. Беше вмъкнала идеи за различните видове кухненско оборудване, време и начин на живот. Леко четиво. Достъпно.

След въведението бе включила кратко резюме на книгата и пет-шест рецепти. Инструкциите бяха достатъчно ясни, така че дори той би могъл да си приготви нещо.

Всяка рецепта бе допълнена със звезди, от една до четири. Степен на трудност, отбеляза той. Чудесна идея.

— Умно момиче си, слабаче — каза Броуди на глас. Замисли се за момент, после написа кратко писмо на агента си и прикачи файла на Рийс.

Затвори го и отвори списъка със заподозрените. О, да, наистина беше умна. Кратките ѝ профили уцелваха точно в десетката. Броуди се изненада леко като откри вътре имената на Мак Дръбър и доктор Уолъс, но Рийс държеше на подробностите. Описанието на Мак като „неопитен флиртаджия, който обича да клюкарства“ определено му хареса.

Трябваше да попита Рийс какво би написала за него, ако го беше включила в списъка.

Добави някои от собствените си наблюдения и идеи. Например, Рийс нямаше откъде да знае, че сърцето на заместник-шерифа Дени бе разбито от едно момиче, което работеше като камериерка в хотела, беше го лъгало в продължение на шест месеца и накрая бе избягало от града с някакъв рокер предишната есен.

Броуди затвори файла и го копира заедно с готварската книга в собствения си компютър.

Беше едва осем сутринта, когато приключи.

Не му оставаше нищо друго, освен да започне работа.

Даде си почивка в единадесет и слезе до кухнята за кола и шепа солети. Дъвчеше първата, когато телефонът иззвъня. Намръщи се, но видя, че се обаждат агентката му, и се ухили.

— Здравсти, Лид. Върви чудесно — каза той, когато агентката го попита за книгата му.

Да, днес компютърът му беше близък приятел, но имаше дни, когато се превръщаше във враг. Агентката го попита дали има време да поговорят за готварската книга и той се усмихна доволно.

— Да, имам няколко минути. Какво мислиш?

Затвори телефона и се зарови из купчината документи по бюрото си, за да открие графика на Рийс. Намери го под списание за оръжия, послужило му в проучванията, и реклама за плазменния телевизор, който възнамеряваше да си купи.

Погледна часовника, после компютъра. Реши да не се чувства виновен задето днес приключваше работа прекалено рано.

Влезе в ресторанта на Джоуни тъкмо когато Рийс си сваляше престилката. Облегна се на плота. Рийс бе вдигнала косата си, а лицето ѝ бе зачервено от горещината на печката. Изглеждаше невероятно нежна.

— Яде ли нещо днес? — попита я Броуди.

— Ами... не съвсем.

— Опаковай нещо.

— Какво си намислил? Друг пикник?

— Не. Обяд. Здравсти, Бебе, как си?

— Бременна съм.

— А! Поздравления!

— Лесно ти е да го кажеш. Не повръщаш всяка сутрин. Веселбата никога не свършва — оплака се Бебе, но се усмихна и се облегна на бара срещу него. — Джим се надява на момиче този път. И аз нямам нищо против. Защо никога не ме заведе на пикник, Броуди?

— Защото Джим ще ме скрита по задника. А и трябва ли да те каня, когато си бременна?

— Ти си мъж. Трябва да изглеждаш притеснен и леко уплашен. И се справяш добре. Чакам бебето в края на ноември, за Деня на благодарността. До това време ще изглеждам като че съм погълнала цяла пуйка. Кога излиза следващата ти книга?

— Един-два месеца по-рано и много по-безболезнено.

Бебе завъртя очи към новодошлите клиенти и каза:

— Е, трябва да се върна към блясъка на слугинството.

— Обяд — съобщи Рийс като изнесе огромна торба от кухнята.

— Ще бъдеш от първите, опитали експерименталните ни панини^[1].

— Панини? В ресторанта на Джоуни?

— И ти ли, Бруте? Човек може да си помисли, че съм сготвила охлюви и мозък, които приготвям великолепно, между другото.

— Предпочитам панините — каза той като я хвана за ръка и я поведе навън.

— Къде отиваме? — попита Рийс, като се огледа за колата му.
— На езерото.
— Добра идея. Чудесен ден за обяд край езерото.
— Няма да обядваме край езерото, а в него — кимна той към закотвено кану. — В това.

Рийс загледа лодката със съмнение.

— Ще седим в кану и ще ядем панини?

— Аз избрах мястото, ти избра храната. Това е лодката на доктора. Позволи да я вземем за няколко часа. Ще се наложи да погребем малко.

— Хmmm.

Рийс обичаше лодки. Всъщност, обичаше лодки с мотори или платна. Но нямаше представа дали харесва лодки с гребла.

— Обзалагам се, че водата е адски студена.

— Правилно, затова трябва да останем над водата, а не в нея. Качвай се в лодката, Рийс.

— Добре.

Тя пристъпи в кануто и отиде до задната пейка.

— Обърни се — нареди ѝ Броуди.

— Добре.

Той ѝ подаде едното гребло и се настани на предната пейка. Отблъсна лодката от брега.

— Ще правиш същото като мен, но от другата страна — обясни Броуди.

— Правил си го и преди, нали? Имам предвид, няма да е първото гребане и за двама ни, нали?

— Правил съм го и преди. Още не съм си купил лодка, защото се колебая между кану и каяк, а е глупаво да имаш и двете. Пък и винаги можеш да вземеш нечия лодка назаем и да не се главоболиш с поддръжката ѝ. Просто купуваш на собственика няколко бири или бутилка уиски и всичко е наред.

— Знаеш какво правиш — усмихна се тя и натисна греблото. — Водата е по-твърда, отколкото изглежда.

Мускулите ѝ се затоплиха бързо. Наблюдаваше Броуди внимателно и повтаряше движенията му. Усещането беше приятно. Струваше ѝ се, че се носят светкавично по езерото. Но бързо я обзе умора.

Време е да се върна към фитнеса, напомни си тя.

— Къде отиваме? — попита Рийс.

— Никъде.

— Пак там ли? — засмя се тя и отметна назад косата си, разрошена от вятъра.

Видът на планината я зашемети.

— О, Господи! О, Господи!

Броуди се усмихна. Бе доловил възхищението и преклонението в гласа ѝ.

— Страхотна гледка, а? — попита като закачи греблото си, после взе нейното от неподвижните ѝ ръце и също го закачи.

— Оттук е различно. Не знам защо, но е различно. Върховете изглеждат...

— Как изглеждат?

— Като божества. Сребърни, блестящи, с бели корони. По-големи, по-могъщи.

Величествените върхове се открояваха в сребристосиньо на фона на едноцветното небе. Снегът бе бял като облаците над тях, които се отразяваха във водата.

Чапла се издигна от езерото и се понесе като призрак към блатото.

Малка лодка с жълти платна се носеше близо до кануто. Здравомомче в каяк гребеше енергично. Рийс позна Карл, който ловеше риба от кануто си. Двойка туристи се понесоха с моторница по водата.

Чувстваше се замаяна от красотата наоколо.

— Защо не правиш това всеки ден? — зачуди се тя.

— Правя го по-често през юни, но напоследък бях зает. Миналото лято Мак ме убеди да предприемем тридневно пътешествие по реката. Той, Карл, Рик и аз. Тръгнах с тях, защото реших, че екскурзията ще ми помогне в проучванията. Разпънахме палатка, пържихме рибата, която Карл ловеше. Пихме каубойско кафе. Разказвахме си лъжи за жени.

— Добре сте се забавлявали.

— Прекарахме си страхотно. Ние с теб също можем да го направим. Ще се позабавляваме ден-два, когато свикнеш да гребеш, и ще изпробваме някоя от лесните лодки.

— Не знам дали ще е лесно, но идеята ми харесва.

— Добре. Прочетох списъка ти.

— Аха.

Стори ѝ се, че облаци закриват слънцето, но пък наистина трябваше да обсъдят проблема. Рийс отвори торбата със сандвичи.

— И какво мислиш? — попита тя.

— Подробен е. Добавих някои неща. Ако се поровим дискретно, ще можем да елиминираме някои от заподозрените. Вече научих, че Рубен, Джо, Линт и Дийн са играли покер в задната стаичка в бара на Кланси. Рубен и Джо — от седем до десет. Приключили и потеглили към ресторанта на Джоуни. Дийн, Линт, Стан Юрик, който не е в списъка ти, тъй като е на седемдесет и кльощав като сламка, и Харли, липсващ благодарение на брадата си, останали да играят до един сутринта. Никой не е излизал от стаята, освен, за да отиде бързо до тоалетната. Дийн изгубил осемдесет кинта.

— Добре, елиминираме трима.

— Агентката ми хареса готварската ти книга.

— Какво? Какво?

Броуди отхапа от сандвича.

— Дяволски хубав е — отбеляза той с пълна уста. — Тя иска да поговори направо с теб.

— Но книгата не е готова.

— Защо тогава ми я даде?

— Просто... помислих си, че ако имаш време, можеш да ѝ хвърлиш един поглед. Да ми кажеш мнението си, да ми дадеш съвет.

— Хареса ми, затова попитах агентката за нейното мнение. И тъй като е умна жена, бе съгласна с мен.

— Защото си ѝ клиент? Или защото книгата наистина е добра?

— Първо, тя има много по-важни клиенти от мен. Аз съм дребна риба. Но можеш да я попиташ лично. Както и да е, хареса я, но трябва да оформим договора ти. Тя възнамерява да изпробва една от рецептите ти довечера. Тя самата готви, но ще даде една от по-простите рецепти на помощничката си, която никога не е влизала в кухнята.

— Нещо като прослушване.

— Тя е заета жена и не би приела нов клиент, ако не се убеди, че книгата ще се продаде. Вероятно можеш да поговориш с нея утре, след като се види как се е справила помощничката.

— Нервна съм.

— Разбира се. Но Лидия няма да те заблуждава. И се сети коя си.

— Моля?

— Лидия е умна, има нюх и е наясно с текущите събития. Паметта ѝ е като на стадо слонове. Попита ме дали ти си Рийс Гилмор от Бостън, преживяла клането в „Манео“ преди две години. Не я излъгах.

Рийс усети как апетитът ѝ се изпарява.

— Разбира се, че не си я излъгал. Но какво значение има това за нея?

— Може да има значение за теб. Ако книгата ти бъде публикувана, и други хора ще се сетят. От известно време се носиш под радара, слабаче. Но ще се върнеш в обсега му, ако книгата се продаде. Репортери, въпроси. Трябва да решиш дали ще можеш да се справиш с тях.

— Оцеляла от масово убийство бивша пациентка на психиатрията пише готварска книга. Ясно. Мамка му!

— Трябва да си помислиш по въпроса.

— Да, предполагам, че си прав.

Рийс се загледа в езерото, планината, блатото. Дългите зелени клонки на върбите висяха над водата. В другия край на езерото сребриста риба се мятеше диво на въдицата на Карл.

Невероятно красиво и спокойно. Но нямаше място, където да се скрие.

— Е, агентката ти може да реши да не ме представлява — замислено каза Рийс. — Или пък може да не успее да продаде книгата.

— Все пак трябва да решиш какво точно искаш — отбеляза той като отново отхапа от сандвича. — Защо реши да включиш панини в менюто на Джоуни?

— Защото са хубави, бързи и лесни за приготвяне. Искам да разнообразя менюто.

— Ти си творческа личност. Не можеш да потиснеш този порив у себе си. Обичаш да храниш хората, но по свой собствен начин. Или поне да добавиш нещо от себе си. Ако продължиш да работиш там, ще се изкушиш да влагаш все повече.

Рийс се размърда с леко неудобство, защото знаеше, че Броуди е прав. Съзнаваше, че вече влага нещо от себе си.

— Не се опитвам да превзема кухнята.

— Не. Но и вече не се опитваш просто да се впишеш вътре. Ала Ейнджълс Фист никога няма да стане Джаксън.

Рийс объркано поклати глава.

— Добре.

— Но все пак ще се разрасне. Погледни — подкани я той и махна към планината. — Хората харесват всичко това. Гледката, въздуха, езерото, дърветата. За някои е достатъчно да му се наслаждават през уикенда или за две-три седмици през ваканцията. Други обаче искат да се настанят тук или да си купят вила, където да идват на ски, езда или риболов. Колкото по-претъпкани стават големите градове, толкова повече хора желаят да живеят на подобно място. И хубавото е, че всички винаги искат да ядат.

Рийс отвори шишето с вода.

— Да не ми предлагаш да отворя ресторант?

— Не. Първо, страхотно ще вбесиш Джоуни. Второ, нямаш амбицията да управляваш ресторант, а само кухня. Знаеш ли кой е най-едрият предприемач в Ейнджълс Фист?

— Не.

— Джоуни Паркс.

— Стига бе! Знам, че притежава някои места...

— Притежава „Ангелска храна“, половината хотел, моята вила и три други, четири къщи, и то само в града, и доста земя в добавка. Притежава и сградата, където се помещават галерията и магазинът за сувенири.

— Шегуваш се. Джоуни примира, когато искам да похарча няколко долара повече за подправки.

— И точно затова притежава половината град. Пестелива е.

— Обичам я и ѝ се възхищавам, но това си е скъперничество.

Броуди се ухили и вдигна чашата си с кола.

— Не върви да говориш така за деловата си партньорка.

— Как пък от моя началничка ще се превърне в делова партньорка?

— Като ѝ предложиш да отвори „Изискан гастроним“ в другия край на града. Малък, интимен ресторант, скъп, но все пак достъпен.

— Джоуни никога... Всъщност може и да се съгласи. Малък, интимен ресторант. За специална вечеря или за изисканите обеди на

богатите жени. Хм. Хм. Работно време — само за обяд и вечеря. Интересно меню. Хм.

Третото „хм“ накара Броуди да се ухили весело. Рийс вече бе приела идеята.

— Разбира се, зависи от това къде самата ти искаш да си.

— Така е. Броуди, ти си подмолно копеле. Вкара тази идея в главата ми и сега няма да мога да я изкарам оттам.

— Е, поне ще имаш за какво да си мислиш. Не възнамеряваш ли да изядеш и другата половина от сандвича?

Рийс се ухили и му го подаде. Мобифонът й иззвъня.

— Никой никога не ме търси — изненада се тя. — Чудя се защо изобщо го нося със себе си. Ало?

— Рийс Гилмор?

— Да.

— Обажда се Серж. Разкрасих те, когато дойде в Джаксън.

— О, да, Серж. Как си?

— Чудесно. Надявам се, че ти и Линда-Гейл скоро пак ще дойдете в салона.

Инстинктивно, Рийс вдигна ръка към разрошената си коса. Да, имаше нужда от разкрасяване. Но пък трябваше да плати и застраховката на колата си.

— Ще поговоря с Линда-Гейл — обеща тя.

— Всъщност, обаждам се заради снимката, която ми остави. Имам предвид, скицата.

— Скицата? Позна ли я?

— Не. Но току-що назначих едно момиче да мие косите на клиентките, та тя смята, че я познава. Искаш ли да ти дам телефона ѝ?

— Чакай — вторачи се тя в Броуди. — Тя там ли е сега?

— Не. Постъпва в понеделник. Но имам данните ѝ. Искаш ли ги?

— Да. Чакай! — извика Рийс като зарови в чантата си за бележник и химикалка. — Готова съм.

— Марли Матюс — продиктува Серж.

Рийс записа името, адреса и телефона ѝ.

— Благодаря ти, Серж. Много ти благодаря. Двете с Линда-Гейл скоро ще дойдем да ни разхубавиш.

— Очаквам ви с нетърпение.

Тя затвори телефона и се обърна към Броуди.

— Някой е познал жената от скицата.

— Това го схванах. Вземи си греблото. Трябва да закотвим лодката, преди да потеглим към Джаксън.

---

[1] Вид печени сандвичи. — Б.пр. ↑

28.

Марли Матюс живееше на първия етаж в малко блокче с обзаведени апартаменти близо до шосе 89. Собствениците се бяха опитали да му придадат известен стил с фалшиви гипсови стени, заобикалящи неголям вътрешен двор с ограда от ковано желязо. В дворчето се помещаваха няколко избелели стола и две-три прясно боядисани метални маси. Изглеждаше чисто и макар паркингът да бе осеян с пукнатини от зимния студ, бе добре поддържан.

В двора четиригодишно хлапе караше червено колело в кръг. От отворен прозорец на втория етаж долиташе истеричен бебешки плач.

В мига, когато тръгнаха през двора, от стъклените плъзгащи се врати на първия етаж излезе жена и попита:

— Мога ли да ви помогна?

Жената беше дребна, жилава, с къса тъмна коса, изпъстрена с бронзови кичури. Беше хванала дългата дръжка на парцал за под и изглеждаше готова да ги халоса с него, ако не хареса отговора им.

— Надявам се — отговори Рийс с широка усмивка, тъй като знаеше какво е да се страхуваш от непознати. — Търсим Марли Матюс.

Жената махна на момченцето и то насочи колелото си към нея.

— Защо я търсите?

— Може да познава човек, когото търсим. Серж от фризьорския салон ми се обади. Аз съм Рийс Гилмор. А това е Броуди.

Очевидно споменаването на новия ѝ шеф бе достатъчно.

— Е, добре, аз съм Марли Матюс.

Бебето на горния етаж продължаваше да плаче и някой запя нежно на испански.

— Съседката ми току-що роди — обясни Марли, когато Рийс автоматично вдигна поглед нагоре. — Моля, влезте за минута. Рори, стой там, където мога да те виждам.

— Мамо, мога ли да си взема кутия сок?

— Разбира се. Но ако излезеш пак на двора, стой така, че да те виждам.

Момченцето се втурна в апартамента. Възрастните го последваха. Хлапето отиде до хладилника в кухнята, разделена от всекидневната от дълъг плот.

— Искате ли нещо? — любезно попита Марли. — Студена напитка?

— Благодаря, няма нужда.

Апартаментът бе блестящо чист и миришеше на лимонов препарат. Беше оскъдно обзаведен с двойно канапе и кресло, но бяха положени усилия да бъде разкрасен. Ваза от червено стъкло с жълти изкуствени маргарити стоеше на плота, а на масата — саксия с някакво зелено растение.

Малко ъгълче от дневната бе превърнато в кът за игра, ограден с бяла масичка и червен стол. На стената висеше коркова дъска със закачени детски рисунки. Прозрачна пластмасова кутия на пода подслоняваше играчки.

Очевидно заинтересуван от непознатите повече, отколкото от колелото си, Рори отнесе кутията със сок до Броуди.

— Имам състезателна кола и пожарна — гордо съобщи той.

— Така ли? Коя е по-бърза?

Рори се ухили и отиде да ги донесе.

— Заповядайте, седнете — покани ги Марли.

— Имаш ли нещо против да седна тук? — попита Броуди като отиде до кутията с играчки и се настани до момченцето.

— Преди няколко седмици оставих скицата в салона — започна Рийс. — Серж каза, че ти си познала жената.

— Не съм абсолютно сигурна. Просто, когато видях скицата, се запитах какво прави там Дийна.

— Дийна?

— Дийна Блек.

— Приятелка ли ти е? — намеси се Броуди небрежно като подкара пожарната до състезателната кола на Рори.

— Не точно. Живееше горе, където сега е Лупе. Лупе с малкото бебе.

— Живееше? — повтори Броуди.

— Да, напусна. Преди около месец.

— Другаде ли се премести? — попита Рийс.

— Нещо такова — отговори Марли, погледна отново Броуди, сякаш да се увери, че няма да грабне Рори и да побегне, и приседна на канапето. — Не си опакова целия багаж. Взе си дрехите, но остави кухненски прибори, списания и разни такива. Не ги искала, защото бездруго били боклуци.

— На теб ли ти го каза?

— На мен? Не — стисна устни Марли. — По онова време вече не си говорехме. Остави бележка на портиера, който живее в съседния апартамент. Та беше на писала, че отива на по-добро място. Вечно повтаряше, че ще се премести на по-добро място. Взе си дрехите и мотора и изчезна.

— Мотор? — обади се Броуди.

— Караше харли. Подходящо за нея. Често водеше разни рокери, докато живееше тук — обясни Марли като погледна бързо Рори, за да се увери, че не подслушва. — Работеше в стриптийз бар — прошепна тя. — Бар на име „Рандеву“. Когато все още си говорехме, ми обясняваше, че там съм щяла да правя повече пари, отколкото в „Усмивнатия Джак“. Там работя като келнерка. Но не исках да се местя в стриптийз бар, а и не мога да работя полугола до късна нощ, след като си имам Рори.

— Сама ли живееше? — попита Рийс.

— Да, но често си водеше компания. Съжалявам, ако ти е била приятелка, но наистина си беше така. Имаше компания почти всяка нощ. Поне до шест сутринта. Така беше допреди около осем месеца.

— Какво се промени?

— Почти съм сигурна, че се появи мъж, на когото държеше. Чувах ги горе веднъж седмично. После настроението ѝ се оправяше за около ден-два. Спомена, че била закачила риба на въдицата си. Той ѝ купувал разни неща. Ново кожено яке, колие, бельо. Но после... не знам... сигурно са се скарали.

— Защо мислиш така?

— Ами влетя тук побесняла една сутрин. Тъкмо слагах Рори в колата, за да го закарам в детската градина. Псуваше като луда и кълнеше. Помолих я да млъкне, защото синът ми е в колата. А тя ми отговори, че и той щял да стане гнусно копеле като останалите, когато порасне. Можете ли да си представите? — възмутено попита Марли,

очевидно все още обидена. — Да каже подобно нещо за сладкото ми момченце? И то пред самата мен?

— Не, не мога. Очевидно е била много ядосана.

— Не ми пука дали е била ядосана, нямаше право да говори за моя Рори по този начин. Вбеси ме. Скарахме се, но аз отстъпих, защото детето беше с мен. А и бях чувала, че веднъж халосала с бирена бутилка някакъв тип в бара. Не беше от хората, с които искаш да се разправяш.

— Не те обвинявам — кимна Рийс като си припомни как Дийна бе зашлевила убиеца и как се бе хвърляла върху него.

— Но тя не отстъпи — продължи Марли. — Не престана да вика и да се заканва. Заяви, че никой не можел да си играе с нея. И онзи тип — очевидно гаджето ѝ — щял да си плати. А след като го довършела, щяла да се прехвърли на някой по-добър.

Марли сви рамене.

— Това е основното. Втурна се нагоре, а аз се качих в колата.

— Тогава ли я видях за последен път? — обади се Броуди.

— Не. Видях я още два-три пъти. Но, честно казано, я избягвах. Чух мотора ѝ няколко пъти.

— Помниш ли кога го чу за последен път? — попита Рийс.

— Помня, защото беше посред нощ. Събуди ме. Трябва да е било на следващия ден, когато портиерът ми каза, че напуснала. Оставила ключовете в плик и изчезнала. Портиерът реши да прибере останалите ѝ неща на склад за известно време. Може и да го е направил — сви рамене тя. — Не знам и не ме интересува. Радвам се, че напусна. Лупе и мъжът ѝ са много по-добри съседни. Със Серж се разбрахме, че мога да работя в салона, когато Рори е на детска градина, а Лупе го гледа вечер, след като отида на работа в ресторанта. Никога не бих се доверила на Дийна за детето си.

Внезапно Марли се намръщи.

— Вие ченгета ли сте? Дийна да не се е забъркала в някакви неприятности?

— Не сме ченгета — отговори Рийс като погледна Броуди. — Но мисля, че наистина става дума за неприятности. Знаеш ли дали портиерът си е у дома?

— Обикновено е.

Портиерът си беше у дома. Джейкъб Мекленбърг беше висок, слаб седемдесетгодишен мъж с гъсти бели мустаци. Апартаментът му, огледално копие на този на Марли, бе претъпкан с книги.

— Дийна Блек. Страхотно претенциозна — каза той като поклати глава. — Вечно се оплакваше. Плащаше си наема навреме или почти. Не беше щастлив човек. Винаги обвиняваше всичко и всекиго заради това, че животът ѝ не бе такъв, какъвто искаше.

— Това Дийна ли е? — попита го Рийс като извади скицата от чантата си.

Мекленбърг извади чифт очила от джоба си, стисна устни и разгледа скицата внимателно.

— Доста прилича. Бих казал, че е тя. Защо я търсите?

— Изчезнала е — отговори Броуди бързо, за да не даде възможност на Рийс да каже нещо. — Пазите ли все още бележката, която ви е оставила?

Портиерът се замисли за момент. Вгледа се в лицето на Броуди, после прикова очи в Рийс.

— Обичам да поддържам ред. И не бих искал Дийна да се върне и да ме обвини, че съм дал квартирата ѝ под наем, без тя да знае. Не виждам защо да не ви позволя да погледнете бележката.

Той отиде до библиотечката, дръпна стол и се настани, за да прегледа съдържанието на ниския шкаф.

— Чудесна колекция — отбеляза Броуди. — Имам предвид книгите.

— Мога да си представя да живея без храна, но не и без книги. Преподавах английска литература в продължение на тридесет и пет години. След като се пенсионирах, реших да се заема с нещо, което ще ми позволи да чета, но не и да се превърна в отшелник. Тази работа ми осигурява баланса. Справям се без проблеми с малките поправки, а след като си се разправял с тийнейджъри няколко десетилетия, не е трудно да се справиш с наемателите. Дийна беше една от трудните. Не искаше да живее тук.

— Че защо?

— Малък, евтин апартамент, далеч от центъра. Плащаше си наема, но и това ѝ беше неприятно. Няколко пъти ми предложи сексуални услуги вместо наем — усмихна се той, като дръпна тънка папка. — Но не беше мой тип.

Мекленбърг извади лист от папката и го подаде на Броуди.

„Майната ви на всичките и на тази дупка. Отивам на по-добро място. Запази боклуците горе или ги изгори. Не ми пука.

Д. Б.“

— Категорично — отбеляза Броуди. — Написано е на компютър. Тя имаше ли компютър?

Мекленбърг се намръщи замислено.

— Не мисля. Но из целия град има интернет кафета.

— Изглежда странно — намеси се Рийс — да си направи труда да ви каже да вървите на майната си. Защо просто не си е заминала?

— Ами... тя обичаше да ругае и да се хвали.

— През последните няколко месеца се е виждала с някакъв мъж.

— Да, така беше. Но спря... спря да го забавлява преди празниците миналата година.

— Някога виждал ли сте човека, с когото ходеше?

— Май да. Веднъж. Повечето й приятели не си правеха труда да се държат дискретно. В мазето имаме перално помещение. Един от наемателите ми бе съобщил, че сушилнята е развалена. Слязох да проверя дали мога да я оправя сам. Тъкмо се качвах обратно горе, когато приятелят й си тръгваше. Беше понеделник следобед. Знам, защото по онова време всички наематели работеха в понеделник.

— Понеделник. Около празниците — повтори Рийс.

— Да, мисля, че беше малко след Нова година. Спомням си, че предишната вечер бе валил сняг и трябваше да го изрина. Обикновено правя дребните поправки сутрин или между четири и шест. Освен ако не стане авария, разбира се. Обичам да чета, докато обядвам, а после да си подремна. Но същата тази сутрин бях забравил за сушилнята, а трябваше да се заема с нея.

Възрастният мъж поглади мустаците си с пръст и стисна устни замислено.

— Мъжът изглеждаше неприятно изненадан, когато ме срещна. Явно не му хареса, че го видях. Обърна ми гръб и се отдалечи бързо. Не беше оставил колата си на паркинга. Стана ми любопитно и

забързах да си вляза у дома и да погледна през прозореца. Той излезе пеша от паркинга.

— Може би живее в града — предположи Рийс.

— Или беше паркирал другаде. Но знам, че оттогава Дийна излизаше да се видят навън. Ако се срещаше с него, разбира се. Но доколкото знам, той никога вече не дойде тук.

— Не е искал да го видят. Така изглежда, нали?

— Да, така е — съгласи се Броуди. — А това показва, че е женен или е високопоставен човек.

— Политик? Свещеник?

— Възможно е.

Стигнаха до колата на Броуди. Рийс се обърна и отново огледа блокчето.

— Не е дупка. Не е луксозно, но е чисто и добре поддържано. Но не е било достатъчно добро за Дийна Блек. Искала е повече. По-голямо, по-скъпо, по-лъскаво.

— И си е мислела, че е хванала риба, която ще ѝ осигури тези неща.

— Значи приятелят ѝ не ѝ е дал всичко, което е искала. Или пък той е прекратил връзката. Смятам впрочем, че той я е изритал. Особено ако е бил женен или пък високопоставена личност. Но, Броуди, ако се е страхувал да не го видят тук, какво става с теорията ни, че е от Ейнджълс Фист?

— Не я променя особено — отвърна Броуди като ѝ отвори вратата, заобиколи колата и се настани на мястото си. — Може би идва редовно по работа в Джаксън. Или пък се страхува да не бъде познат от местен човек, който редовно посещава нашето градче. Но не я е убил, защото не се е съгласила да бъде зарязана. Отказът ѝ може да е вбесяващ, но все пак човек казва: „Кофти, сестро. Дотук бяхме. Край.“

— Мъжете наистина са долни копелета.

— Жените също късат с гаджетата си.

— Да, но обикновено казваме, че съжаляваме. Както и че прекратяваме връзката не по вина на мъжа, а защото си имаме проблеми.

Броуди изсумтя.

— Предпочитам да ми забучат вилица в окото, отколкото да чуя подобно извинение. Но работата е там, че тя го е държала с нещо.

Заплашила го е. Казала е на Марли, че той ще си плати. Но той не е искал да си плати.

— И затова я е убил, скрил е трупа и е заличил следите си. Върнал се е тук посред нощ, качен на нейния мотор. И вече е бил написал бележката.

— Да, навярно той притежава компютър. Или поне има достъп до такъв. А това никак не ни помага.

Но Рийс си помисли, че парченцата от мозайката постепенно се сглобяваха. Вече разполагаха с име и, освен ако не грешаха, с мотив за убийство.

— Взел е дрехите ѝ — добави Рийс. — Никоя жена не би оставила дрехите и личните си вещи. Затова ги е взел. И се е отървал от тях. Оставил е приборите ѝ и е написал бележката, за да заблуди хората. Никой не би тръгнал да търси жена, за която смята, че просто се е преместила в друга квартира.

— Но не е вписал теб в сметките си. А ти не само видя убийството, но и твърдо реши да откриеш коя е жертвата.

— Дийна Блек — каза Рийс и затвори очи за момент. — Е, вече разполагаме с име. Какъв е следващият ни ход?

— Отиваме в стриптийз бара.

Рийс не знаеше какво точно да очаква. Кожа, вериги, хардрок, мрачни погледи.

Всъщност наоколо имаше повече джинси, отколкото кожа, а погледите бяха незаинтересовани. Музиката обаче гърмеше силно от гигантски колони на сцената, където танцуваше жена с лилава коса, миниатюрни бикини и високи токове.

Гъст цигарен дим се извиваше над маса до сцената, където няколко яки типове с татуирани ръце зяпаха представлението и се наливаха с бира.

В заведението имаше много маси, повечето обърнати към сцената. Само няколко бяха заети.

Рийс реши, че най-разумното е да седне до бара и да мълчи. Броуди поръча две наливни бири.

Барманът имаше червеникавокафяви мустаци, увиснали от двете страни на брадичката му, и плешива като пъпеш глава.

Броуди се облегна на бара, за да вземе бирата си.

— Виждал ли си Дийна напоследък? — попита той бармана.

Мъжът избърса малко разсипана пяна с парцала си.

— Не.

— Напусна ли?

— Сигурно. Престана да идва на работа.

— Кога?

— Преди известно време. Какво ти влиза в работата?

— Дийна ми е сестра — намеси се Рийс с широка усмивка. — Е, половин сестра. Същата майка, различни бащи. На път сме за Вегас и реших, че може да останем при нея ден-два.

Хвърли бърз поглед на Броуди и забеляза, че е повдигнал едната си вежда, което му придаваше изненадано, но и донякъде развеселено изражение.

— Отбихме се в апартамента ѝ — продължи Рийс. — Там ни казаха, че се изнесла миналия месец, но ни съобщиха, че работи тук. Не сме я чували от доста време и ни домъчня за нея. Просто искахме да ѝ кажем „здрасти“.

— Не мога да ви помогна.

— Е, добре — кимна Рийс и вдигна чашата си. — Не сме чак толкова близки. Но реших, че след като минаваме оттук, може да се отбием да я видим. Дали някой тук не знае къде е отишла?

— На мен не ми каза. Останах без една танцорка.

— Типично — сви рамене Рийс като остави чашата, без да отпие, тъй като се съмняваше в хигиената в подобно място. — Май само си загубихме времето — обърна се тя към Броуди. — Навярно е заминала някъде с онзи тип, с когото се виждаше.

Келнерката, застанала до бара, изсумтя презрително.

— Не е особено вероятно.

— Моля?

— Скараха се. Станал страхотен скандал. Тя беше побесняла. Не помниш ли, Кун?

Барманът сви рамене.

— Вечно си беше бясна, ако питаш мен.

— Това също си е типично за нея — завъртя очи Рийс. — Но тя си мислеше, че този тип е сериозен. Как, по дяволите, му беше името?

— Така и не ми го каза — обади се келнерката. — Наричаше го Пъстървата. Той беше рибата, която си бе уловила. Загриваш ли?

— Да, загривам.

— Две бири и две уискита, Кун. „Будвайзер“ и от домашното уиски.

Рийс изчака келнерката да отнесе поръчката си до близката маса и да се върне. После ѝ се усмихна мило и подхвърли небрежно:

— Е, значи не е било толкова сериозно.

— А?

— Дийна и този тип, Пъстървата. Предполагам, че отношенията им не са били сериозни.

— Според мен, бяха. Поне от нейна страна.

— Наистина ли? — предпазливо отпи от бирата си Рийс. — Това не е типично за нея. Дийна обича да сваля мъжете, но не и да ги задържа.

Келнерката се ухили, облегна се на бара и взе пакет „Вирджиния Слимс“ от плота.

— Това ми хареса — каза тя. — Кун, взимам си почивката.

— Аз съм Рийс — представи се Рийс. — Може би Дийна ме е споменавала.

— Не, доколкото си спомням. Дори не знаех, че има сестра. Казвам се Джейд.

— Приятно ми е да се запознаем. Значи Дийна си падаше по него, а?

— Ами спря да води у дома всеки, когото видеше. Съжалявам, знам, че си ѝ сестра, ама такава си беше.

— Не е нещо ново. Предполагам, че затова бях толкова изненадана, когато заговори различно за този тип.

— Каза, че бил от по-висока класа — обясни Джейд като издуха дима от цигарата си. — Не мога да си го представя, след като се запозна с него тук.

— Аха — опита се да си придаде равнодушен вид Рийс. — Значи си го видяла?

— Може и да съм. Не съм сигурна. Не беше от редовните клиенти, защото Дийна щеше да ми го покаже. Но ѝ купуваше разни неща. Тя ми се изфука с колието, което ѝ беше подарил. Осемнадесет карата злато. Сигурно лъжеше, ама беше красиво. Във формата на

полумесец. Дийна каза, че полумесецът бил седефен, а малките звездички по верижката — истински диаманти.

— Диаманти? Я стига бе!

— Вероятно лъжеше, ама си го харесваше. Вечно го носеше. Дори по време на изпълненията си. Каза, че Пъстървата я наричал Тъмната страна на луната. Каквото и да означава това.

— Може би Пъстървата знае къде се е запиляла — каза Рийс като погледна Броуди, сякаш за потвърждение.

Той реши да продължи да си пие бирата и да се държи като човек, на когото не му пука.

— Мислиш ли, че някой от работещите тук го познава? Някоя от другите танцьорки?

— Дийна не споделяше много. Хвалеше се, но искаше да задържи този тип за себе си. Със сигурност не беше рокер.

— Така ли?

— Според нея било време да хване човек с добра работа, който вижда от живота повече, отколкото някакъв си мотор. Но пък, както ти казах, разделиха се. И тогава тя изчезна. Предполагам, че си е намерила по-добро място.

— Сигурно си права.

Броуди проговори чак когато се върнаха в колата.

— Не спираш да ме изненадваш, слабаче. Седиш в стриптийз бар и лъжеш адски убедително.

— Това ми се стори най-прекият път. Ако бях споменала, че съм видяла някой да убива Дийна Блек преди няколко седмици, но никой не ми вярва, нямаше да свършим работа. Но не съм убедена, че и сегашното ми поведение ни помогна с нещо.

— Разбира се, че ни помогна. Информацията за времето, когато Дийна е изчезнала, съвпада с убийството край реката. Имала е връзка с мъж, който очевидно не е искал да го виждат с нея и я е карал да държи името му в тайна. Но пък си е паднал по нея достатъчно, за да харчи пари. Жените обичат бижута, нали?

— О, да.

— Виждаш ли? Купил ѝ е скъпо колие, което означава, че е държал на нея. Поне за известно време. После е искал да скъса, но тя

се е възпротивила. Почнала да го преследва и той решил да се отърве от нея.

— Може да е искала сериозни отношения, но не го е обичала.

— А ти мислеше, че го е обичала?

— Не знам какво мислех. Но сега знам. Една жена не говори за мъжа, когото обича, по този начин. Не го нарича Пъстървата, ако има истински чувства. Просто е преследвала някаква цел.

Броуди изчака за момент.

— Това променя ли решението ти за действията, които трябва да предприемем?

— Не. Кучка или не, не заслужаваше да умре по този начин. Мисля... — внезапно тя го задърпа за ръката. — Това Ло ли е? Това пикапът на Ло ли е?

Броуди се огледа наоколо точно навреме, за да види как черен пикап завива зад ъгъла.

— Не знам. Не го видях достатъчно добре.

— Мисля, че беше Ло.

Дали ги беше видял? И ако ги бе видял, защо не им бе свирнал или махнал? Защо не бе спрял?

— Защо пък Ло ще е в Джаксън?

— Много хора идват в Джаксън по различни причини. Това не означава, че ни е следил, слабаче. Не е лесно да проследиш някого по правата отсечка от Ейнджълс Фист до тук.

— Може и да си прав.

— Сигурна ли си, че беше той?

— Не. Не съвсем. Е, сега какво?

— Веднъж щом се върнем в Ейнджълс Фист, аз ще проявя страхотните си репортерски способности, за да открия нещо повече за Дийна Блек. Но първо ще поразгледаме някои от местните бижутерски магазини. Може да открием откъде е купено колието.

— Добра идея. Малък седефен полумесец на златна верижка, вероятно украсена с диаманти. Колко бижутерски магазина има в Джаксън?

— Страхувам се, че скоро ще разберам.

Прекалено много, бе мнението на Броуди след около час. Особено като се добавеха сувенирните магазини и занаятчийските работилнички, които също продаваха бижута. Никога не бе разбирал желанието на хората да се кичат с метали и камъни, но тъй като го правеха откак свят светува, не очакваше да прекратят любимата си дейност.

Почувства облекчение, когато страхът му, че Рийс ще поиска да разглежда бижута, не се оправда. Тя не се поддаде на изкушението, което според него завладяваше женския пол при наличието на украшения. Жена, която можеше да се съсредоточи върху задачата си, когато наоколо блестят красиви накити, бе страхотна, по негово мнение.

От време на време я забелязваше да се заглежда по рафтовете, но очевидно бе твърдо решена да не позволи бижутата да я съблазнят. И Броуди уважаваше това. Особено след като видя как други мъже страдат безмълвно, докато жените им ахкаха и се пазаряха.

Уважението и удоволствието му бяха толкова силни, че по едно време я придърпа към себе си и я целуна страстно.

— Хм. Това беше хубаво. Но на какво се дължи този внезапен порив?

— На факта, че си разумна и сваятна жена.

— Добре. Защо мислиш така?

— Работата ни щеше да отнеме поне два пъти повече време, ако спираше и ахкаше пред всяка витрина. Сега все пак имаме някакъв напредък.

— Вярно е — кимна тя като го хвана за ръка, докато отиваха към следващия магазин. — Ще бъда честна и ще споделя с теб единствената причина, поради която не спирам и не ахам. Просто не мога да си позволя да си купя нищо. А и явно съм загубила навиците си. Но това не означава, че не бих се зарадвала с нещо, ако можех, или пък че не съм забелязала някои особено красиви бижута. А и не само бижута. Видях великолепни ботуши от крокодилска кожа, както и златни обици халки, украсени с турмалин. Също и...

— О, значи все пак зяпаше!

— Съвсем предпазливо.

— Илюзиите ми са разбити.

— По-добре да знаеш истината отсега — стисна го тя за ръката.
— Както и да е, в момента предпочитам да получа комплект „Ситрам“ вместо злато.

— „Ситрам“?

— Готварски прибори.

— Имаш си тенджери.

— Да, точно така. Но нямам хубава тенджера от неръждаема стомана с медна основа. Ако успея да продам готварската книга, комплектът „Ситрам“ ще е първото, с което ще се наградя. Ти купи ли си нещо хубаво, когато продаде първата си книга?

— Нов лаптоп.

— Видя ли? Инструментите са си инструменти. Това място изглежда подходящо. Висока класа — продължи Рийс като огледа витрините. — Луксозно. Ако Дийна е казала истината за осемнадесеткаратовото злато и диамантите, това може да е магазинът.

Влязоха вътре и Броуди веднага забеляза, че магазинът се различаваше от останалите, които бяха посетили досега. Жена с великолепно червена коса и скъпо кожено яке седеше до елегантна маса, разглеждаше разни лъскавини, поставени върху черно кадифе, и отпиваше от миниатюрна чашка. Мъжът срещу нея говореше тихо и с нещо като благоговение в гласа.

Друга жена, издокарана в стилин червен тоалет, излезе иззад щанда с широка усмивка.

— Добър ден и добре дошли в „Делвекио“. Искате ли да ви покажа нещо?

— Всъщност търсим нещо определено — започна Рийс. — Колие. Седефен полумесец на златна верижка, украсена с диаманти.

— Имахме подобен накит преди няколко месеца. Великолепно бижу. В момента нямаме точно такава, но е възможно да го поръчаме за вас.

— Продадохте ли го?

— Мисля, че не аз сключих сделката, но все пак бе продадено.

— Имате ли документ за покупката?

Широката усмивка почти се изпари.

— Вероятно е по-добре да поговорите лично с господин Делвекио. В момента е с клиент — махна тя с ръка към жената в

коженото яке. — Ако искате да почакате и да поговорите с него за дизайна, моля, седнете. Искате ли кафе, чай, сок?

Преди да успеят да отговорят, червенокосата се надигна от стола. Засмя се леко, наведе се и целуна Делвекио — изискан тип с посивяла коса и очила — по двете бузи.

— Перфектни както винаги, Марко — каза тя. — Знаеш, че не мога да устоя.

— Веднага щом ги видях, си помислих за теб. Искаш ли да ги изпратя у вас?

— В никакъв случай. Ще ги взема със себе си.

— Мелани ще ги опакова. И ги носи с удоволствие.

— О, със сигурност ще го направя.

Продавачката в червено забърза към клиентката. Делвекио се обърна към Рийс и Броуди.

— Седефен полумесец на златна верижка с диамантена украса?

— Да — отговори Рийс, впечатлена от факта, че бе чул подробното описание, докато обслужваше червенокосата дама. — Точно така.

— Добро описание.

— Жена на име Дийна Блек имаше такова колие. Но тя изчезна. Знаем, че е било подарък, затова бихме искали да открием човека, който ѝ го е купил. Той може да разполага с нужната ни информация.

— Разбирам — кимна Делвекио. — Полицаи ли сте?

— Не. Просто се интересуваме от случая. Искаме само да знаем кой е купил колието.

— Миналата година имяхме колекция бижута във формата на луна, звезди, слънца, планети. Наричаше се „Галактика от скъпоценни камъни“. Продадох се много бързо. Страхувам се, че не мога да ви дам информация за клиента, освен ако не разполагате със съдебно нареждане. Но дори и да имяхте нареждането, щеше да ни се наложи да се потрудим сериозно, тъй като повечето бижута бяха продадени през миналата инвентарна година. Някои бяха платени в брой, а в такъв случай нямаме информация за клиента.

— Добре, можете ли поне да ни кажете кога е било продадено и за колко?

Делвекио повдигна вежди при въпроса на Броуди.

— Не мога да съм сигурен кога точно.

— Можете ли да изкажете предположение? Няма нужда от съдебно нареждане за допускане.

— Така е. Колекцията ни се продаваше от октомври миналата година до януари. Колието, което описахте, вероятно е струвало около три хиляди.

— Човекът, купил колието, знае какво е станало с жената — настоя Рийс.

— Ако е така, трябва да съобщите в полицията. Не мога да ви кажа нищо повече при дадените обстоятелства. А сега, моля да ме извините.

Делвекио ги остави, влезе в задната стая и затвори вратата. Замисли се за момент, после седна пред компютъра и потърси нужната информация. Кимна, когато видя името и описанието на сделката.

Паметта му беше отлична, също като лоялността му към клиентите.

Вдигна телефона и набра номер.

29.

— Три хиляди не е малка сума — отбеляза Броуди по обратния път. Рийс продължи да гледа намръщено през прозореца. Сенките се удължаваха, слънцето се спускаше на запад, а планините се опитваха да задържат последните отблясъци.

— Мъж, който влиза в подобен магазин, е решен да купи скъп подарък. А както ти каза, никой мъж не купува скъпи подаръци, когато става дума само за секс.

— Значи отношенията им наистина са били сериозни.

Рийс се извърна към него.

— Не е искал да го видят с нея, промъквал се е тайно. Колко сериозно е това? Мисля, че увлечен от похот е по-подходящо описание. Тя го е използвала, но и той нея.

— Добре.

— Научихме за Дийна, че е била стриптийзьорка в скапан бар, вечно недоволна, заядлива и проклета. Водела е безброй мъже в дома си, карала е мотор и е предлагала сексуални услуги срещу наема си. А сигурно и за пари.

— Да, и аз си помислих, че някои от мъжете са си плащали.

— Твърде вероятно. Но този тип е бил различен. Искал е да е единствен и тя е изпълнила желанието му. Може би е била увлечена по него, или пък е гледала на връзката им като на добра инвестиция. Ако Делвекио казва истината, вероятно е ставало дума за коледен подарък. Мъж не купува скъпо бижу за коледен подарък на жена, която само чука. Особено жена, която сигурно би се впечатлила и от обици за петдесет долара.

— Вие жените сте ужасно проклети една към друга — отбеляза Броуди.

— Дийна не е била невинно агънце, нито особено сваятна. Не заслужаваше да я удушат заради това, но не беше и пасивен участник в убийството. Просто казвам, че мъжът явно си е падал по нея. Виждал се е с нея тайно, но все пак е държал на нея. Поне за известно време.

Та кой от списъка ни би могъл да похарчи три хиляди за тайната си сексуална партньорка, без никой да го забележи?

— Бих казал, че всеки. Някои живеят сами и банковата им сметка си е тяхна работа. Мъжете, които не живеят сами, често имат скрити запаси, също както и жените.

— Да, но дори солидните скрити запаси постепенно се изчерпват. Може това да е било част от проблема.

— Искала е повече.

— Не ти ли се струва възможно? „Защо не ме заведеш на някое хубаво място? Писна ми да живея в тая дупка. Кога ще заминем на почивка?“ Виждали са се няколко месеца. Претенциите ѝ са се увеличавали.

— А увлечението му се е изчерпило, също като парите — реши Броуди.

— Тъмната страна на луната — промърмори Рийс. — Нещо ми се върти из главата. Дали видях колието, когато я удуши? Не помня. Но определено ми говори нещо.

— Ако това беше роман, щяхме да отидем при ченгетата и да им разкажем всичко. А те на свой ред щяха да вземат съдебно нареждане и да открият името на убиеца. За съжаление в нашия свят трябва да имаме така наречената основателна причина.

— Имаме основателна причина — възрази Рийс. — Дийна е мъртва, а онзи, който е купил колието, е убиецът.

— Нямаме доказателства, че е мъртва. Или пък изчезнала. Просто е напуснала квартирата си и дори е оставила ключа. Но и да имаме късмет да научим кой е купил колието, това все още не е доказателство. Не можем дори да докажем, че ѝ го е дал. И със сигурност не можем да докажем, че я е убил.

Логиката му беше желязна, но Рийс се раздразни от безпомощността им.

— Какво, по дяволите, ще правим тогава?

— Ще събираме информация. Днес вече знаем повече, отколкото вчера.

— Не е достатъчно. В продължение на седмици и месеци след убийствата в Бостън ченгетата ме убеждаваха, че събират информация. Но не последва арест, нито дело. И ми се наложи да напусна града. Но колко пъти можеш да бягаш?

— Никой няма да бяга, Рийс. Ще открием начин да изтръгнем името от бижутера. Или ще намерим човек, който да ни насочи към убиеца. Но никой няма да избяга от случая.

Рийс не проговори известно време.

— Щеше да ми свършиш работа в Бостън — каза накрая. — Можех да използвам дебелата ти, инатлива глава.

— Просто проявявам упоритост.

— Все тая — погали го тя по ръката. — Слушай, ако увлечението ти по мен се изчерпи, намери по-лек начин да ме разкараш.

— Разбира се. Не се безпокой.

Тя се усмихна леко. Понесоха се по равния път към Ейнджълс Фист.

Ръката му трепереше, когато затвори мобифона. Как бяха стигнали толкова близо до него? Как, след като бе успял да заличи следите си грижливо, все пак бяха разбрали за връзката му с Дийна?

Знаеха името ѝ.

Беше направил всичко възможно да се предпази.

Дийна бе просто временна лудост. А когато се вразуми, положи усилия да прекрати връзката почтено.

Но почтеността не свърши работа, затова направи необходимото.

И сега щеше да направи необходимото. За да запази онова, което заслужаваше да бъде запазено.

Те бездруго не бяха част от Ейнджълс Фист. Бяха си пришълци. С какво право се опитваха да променят неща, които би трябвало да си останат непроменени. Налагаше се да ги премахне. Също като Дийна.

Налагаше се да възстанови баланса.

Съботната тълпа затрупа Рийс с работа и прогони мислите за убийството на заден план.

Представи си как в момента Броуди се рови из интернет и събира информация за Дийна Блек. Но рождената ѝ дата, произхода ѝ, училището, което е завършила, или криминалното ѝ досие нямаше да ги насочат към убиеца.

Знаеше, че са се запознали в бара. Сигурно Дийна го бе свалила. Започнали са връзка. Или пък са имали делова уговорка.

Никой мъж не иска приятелите и съседите му да знаят, че си плаща за секс. Струва му се срамно.

Първо, той е напускал собствената си среда, за да посещава стриптийз барове и да си наема проститутки. Пазел е репутацията си.

Но после се е увлякъл. Вероятно дори е вярвал, че е влюбен. Поне за известно време. Вярвал го е достатъчно, за да ѝ купува скъпи подаръци. Дали ѝ е обещавал нещо повече, зачуди се Рийс.

По-възрастните мъже често си падат по млади, неподходящи жени. Тя се опита да си представи доктор Уолъс или Мак Дръбърс като Дийна Блек. Но пък и млад мъж, впечатлителен и неопитен, като Дени например, можеше да си изгуби ума по такава жена. Та дори и мъж, който имаше богат опит с жените, като Ло.

Вероятно би трябвало да подминат шериф Марсдън, който можеше да се окаже хладнокръвен убиец, и да съобщят подозренията си на полицията в Джаксън.

Не можеха просто да седят и да чакат. А и тя не можеше да продължи да живее сред тези хора, да им готви и да се чуди кой от тях е убиец.

— Пак си говориш сама.

Рийс подскочи леко и се вторачи в Линда-Гейл.

— Възможно е.

— Е, когато приключиш разговора и решиш да си дадеш почивка, искам да погледнеш нещо.

— Разбира се. Какво?

— Роклята, която си поръчах по интернет. Току-що пристигна. Изтичах да я прибера от пощата по време на почивката. Господи, надявам се да ми стане. Но искам да чуя мнението ти.

— Добре, веднага щом...

— Ако двете ще стоите без работа и ще дрънкате за мода, можете да си вземете почивката още сега — обади се Джоуни, приближи се към скарата и избута Рийс. — Хайде, отивайте, но не се бавете.

— Благодаря, Джоуни — извика Линда-Гейл като хвана приятелката си за ръката и я задърпа към кабинета на Джоуни. — Платих повече, отколкото възнамерявах, но просто се влюбих в нея.

Линда-Гейл откачи роклята от закачалката и я сложи пред себе си.

— Какво мислиш?

Роклята бе къса, без презрамки, в нежно бледозелено. Линда-Гейл щеше да изглежда зашеметяващо в нея.

— Страхотна е. Секси и суперелегантна. И ще отива чудесно на косата ти.

— Наистина ли? Благодаря. Но ако не ми стане, направо ще се самоубия.

— Можеш да направиш нещо по-разумно — да я смениш с правилния размер.

— Нямам време. Трябва ми за довечера. Имам специална съботна среща с Ло. И той ме помоли да облека нещо страхотно.

Линда-Гейл се завъртя и се вторачи в огледалото.

— Тази рокля определено ще ми свърши работа.

Стомахът на Рийс се сви.

— Къде ще ходите?

— Не ми каза. Беше адски потаен. Мислех си да отида до Джаксън за нова прическа, но нямам време. Така че си боядисах косата сама. Не е много зле, нали?

— Не, чудесна е. Линда-Гейл...

— Нощта на ултиматума — засмя се келнерката и пооправи косата си с ръка. — Ло трябва да ми обясни защо ме излъга онази нощ. Знае, че връзката ни зависи от това.

— Линда-Гейл, не отивай.

— Какво? За какво говориш?

— Просто почакай. Не отивай с него никъде, докато не разбереш какво става.

— Нали затова ще се срещна с него — за да разбера какво става — отвърна тя като грижливо закачи роклята. — Ло се кълне, че не е бил с друга жена, и му вярвам. Ако искам сериозна връзка, трябва да му дам възможност да ми обясни.

— Ами ако... ако е имал връзка с друга. Преди. Сериозна връзка.

— Ло? Сериозна връзка? По никакъв начин — засмя се тя. — Няма шанс.

— Откъде си сигурна?

— Ло е пред очите ми, откакто бяхме на петнадесет години. Досега не е имал сериозна връзка — заяви Линда-Гейл и на лицето ѝ се изписа решителност. — Не е имал такива отношения като с мен и така ще си остане. Какво ти става? Мислех, че го харесваш.

— Харесвам го. Но не беше честен с теб.

— Вярно е, но сега ще бъде. Или ще приема обяснението му довечера, или не. Или ще се омъжа за него, или ще го оставя. Но при всяко положение искам да изглеждам фантастично.

— Просто... обади ми се. Звънни на мобифона ми. Обади ми се, когато стигнете там, където отивате, и след като Ло ти обясни.

— Господи, Рийс!

— Просто ми направи тази услуга. Ще се тревожа за теб, ако не го направиш. Моля те, Линда-Гейл. Моля те.

— Добре. Но ми се струва адски тъпо.

По-добре тъпо, отколкото наранена и сама, помисли си Рийс.

Броуди се сдобил с доста информация от компютъра. Научил, че Дийна Блек е родена в Оклахома през август 1974. Бе завършила гимназия. Бе арестувана няколко пъти за проституция, за нарушаване на реда и два пъти за нападение. Второто нападение я бе вкарало в затвора за три месеца.

Кредитното ѝ състояние бе пълна трагедия. Не че вече я интересуваше.

Броуди успя да открие последните две места, където бе работила и живяла. Работодателите ѝ не ѝ даваха добри препоръки — стриптийз клуб в Албакърки и рокерски бар в Оклахома. А последният ѝ хазаин бе все още бесен заради двата неплатени наема.

Откри един брак и развод. Съпругът ѝ се казваше Пол Дж. Тейтс и в момента излежаваше присъда за въоръжено нападение. Бързото проучване на Тейтс показало, че не за първи път се радвал на гостоприемството на щатския затвор.

— Не си била каквото наричаме отличен гражданин, а, Дийна?
— промърмори Броуди.

Но определено изглеждало добре. В момента снимката ѝ бе на екрана и Броуди трябвало да признае, че жената наистина била сексапилна.

— Лошото момиче — каза той на глас. — Което знае, че е лошо, и това му харесва. И ти показва, че и на теб ще ти хареса.

Според информацията семейството ѝ все още живееше в Оклахома. Майка ѝ бе едва седемнадесет години по-възрастна от нея. Възможно бе Дийна да ѝ се е обаждала често и да ѝ е разказала неща, които не би споделила с друг. Например името на мъжа, с когото бе имала връзка.

Как да действа? Стар приятел на Дийна, който иска да се свърже с нея? Дружелюбен, приказлив. Ченге от Уайоминг, което се опитва да събере информация за познатите ѝ?

Бездруго надали щеше да открие нещо.

Реши да си даде кратка почивка и да си проясни главата, преди да се обади на майката на Дийна.

Преди да успее да стане от стола, телефонът му звънна. Познатият глас го накара да се отпусне. Необичайната, но интересна молба го накара да се замисли.

Десет минути по-късно Броуди излезе от къщата и подкара към града. Погледна „Ангелска храна“, когато мина покрай ресторанта. Ако всичко минеше добре, вероятно щеше да зарадва Рийс с решение на проблема след час-два.

Всичко започваше сега. И този път нямаше връщане назад. Нямаше място за съжаления и грешки. Беше рисковано, но трябваше да се направи.

Хижата бе идеално място за първата стъпка. Тиха, уединена, скрита от горите и блатото. Никой нямаше да дойде да ги търси тук. Както никой не дойде да търси Дийна.

А когато приключеше, щеше да се увери, че е изпълнил всичко безукорно. Щеше да заличи следите си, както винаги. И да оправи нещата. Да си потекат отново в старото удобно русло.

— Добре, Ло. Кажи ми къде отиваме.

— Тайна.

Линда-Гейл скръсти ръце и го изгледа мрачно, но той не се поддаде.

Не отиваха към Джаксън. Тя тайно се бе надявала да я заведе на хубава вечеря в някой луксозен ресторант, където да покаже новата си рокля. Но Ло не бе потеглил натам. Всъщност...

— Ако си мислиш дори за миг, че ще седна на открито до огъня в тази рокля, значи си по-луд, отколкото си мислех.

— Не отиваме да палим огън. А роклята наистина е убиец — отвърна Ло като я погледна похотливо. — Надявам се, че отдолу носиш нещо също толкова секси.

— Няма да видиш какво има отдолу, ако продължаваш по същия начин.

— Искаш ли да се обзаложим? — ухили се той и зави.

Линда-Гейл разбра къде отиват и побесня.

— Обърни обратно и ме закарай у дома.

— Ако все още мислиш така след десет минути, ще го направя.

Той отби до хижата. В главата му се въртяха лудо планове и идеи. Потръпна от нерви, но се стегна.

Беше отишъл прекалено далеч вече.

Линда-Гейл не слезе от колата, затова той отиде и ѝ отвори вратата. Вероятно това бе най-подходящият начин, след като тя носеше такава секси рокля, а той бе издокаран в най-хубавия си костюм.

— Моля те, влез вътре, скъпа. Не бъди толкова упорита — замоли я с нежния глас, с който се обръщаше към някоя упорита кобила. — В противен случай ще ми се наложи да те отнеса на ръце.

— Добре. Ще се обадя на Рийс да дойде да ме вземе колкото се може по-скоро.

— Не мисля, че ще се обадиш на когото и да било — промърмори Ло като я дръпна към хижата. — Не трябваше да стигаме дотук толкова рано, но ти нямаше търпение. Искях да дойдем на здрачаване.

— Е, вече сме тук.

Тя влезе разгневена в хижата. Възнамеряваше веднага да извади мобифона си и да се обади на Рийс. Но бе прекалено зашеметена, за да направи друго, освен да гледа с ококорени очи.

За трети път от десет минути Рийс погледна часовника си. Защо Линда-Гейл не се обаждаше? Защо не бе успяла да я убеди да не отива

с Ло тази вечер?

Пет минути, обеща си тя. После ще се обади на Линда-Гейл. Независимо колко налудничаво звучеше. Рийс щеше да настоява да научи къде е. И да се увери, че Ло знае за това.

— Гледането на часовника няма да накара времето да тече побързо. На работа си до десет — каза Джоуни като разбърка гювеча. — И не мисли, че ще те пусна да си тръгнеш по-рано. Бездруго вече сме с една келнерка по-малко.

— Няма да си тръгвам рано. Просто Линда-Гейл обеща да ми се обади, но още не го е направила.

— Предполагам, че е прекалено заета, за да се сеща за теб. Видя как съкрати работното си време. При това в събота вечер. Двата сина ми явно са решили да ме побъркат. Смотаняци. Всичко е слънце, рози и лунни лъчи за тях. Е, тук пък е хамбургери, гювечи и пържоли, така че давай следващата поръчка.

— Какво? Какво каза?

— Казах да даваш следващата поръчка.

— Слънце и лунни лъчи. Спомням си. О, Господи! Спомням си. Ще се върна след минута.

Джоуни се ококори изненадано.

— Момиче, няма да напускаш кухнята, докато не ти разреша!

— Две минути.

— След две минути хамбургерите ще изгорят. Дай поръчката.

— Мамка му — изруга Рийс, но забърза да изпълни поръчката.

Пред камината в хижата бе сложена маса с бяла покривка, върху която стоеше синя ваза, пълна с розови рози. Имаше свещи и красиви прибори. А отстрани бе поставена висока сребърна кофичка с бутилка шампанско.

Ло взе дистанционно и пусна тъжна песен на Уинона Джъд.

— Какво е това? — объркано попита Линда-Гейл.

— Среца в събота вечер.

Обзет от желание да изпълни ролята си, Ло свали шала от раменете ѝ и почна да пали свещите.

— Надявах се, че ще е по-тъмно, но и така става.

— Хубаво е — замаяна каза тя. — Красиво е, Ло.

Препарираната глава на едър планински овен не успяваше да наруши красотата. Лампата с мечка, катереща се по дърво, дори придаваше уют.

И макар да бе почти юни, Ло клекна да разпали огъня.

— Майка ти знае ли?

— Разбира се. Не дава хижата под наем откак... нали помниш оня тип, дето се застреля тук? — Ло замълча за момент и се намръщи.

— Но това не те плаши, нали?

— Какво? Не. Не.

— Добре. Все пак трябваше да я помоля за разрешение да използваме хижата, а и да ми приготви нещо хубаво за вечеря, което само да притопля. Не беше особено доволна. Дори ни беше ядосана и на двамата, но реших, че ще промени мнението си, когато ѝ съобща каква е причината.

— Каква причина?

Ло се изправи и ѝ се ухили.

— Ще стигнем и дотам. А сега, какво ще кажеш да отворим шампанското?

Господи, толкова е хубав, помисли си Линда-Гейл. Изрусена от слънцето коса, великолепно стегнато тяло, издокарано в сив костюм.

— Мисля, че е разумно.

Тя отиде до масата и нежно погали листенцата на роза.

— Беше ми купил розови рози преди години, помниш ли?

— На шестнадесетия ти рожден ден. Доста време мина оттогава.

— Така е. Ти ли подреди всичко?

— Не беше трудно. Важното бе да се направи потайно — ухили ѝ се той и отвори шампанското. — Искях специална вечеря, но знаеш как е тук — всичко се разчува за миг. Трябваше да отида чак до Джаксън за розите. Реших, че Мак може да ги поръча, но щеше да започне да клюкарства с всеки, когото види. Единственият човек, който може да пази тайна в Ейнджълс Фист, е мама. Затова тя е единствената, която знае, че сме тук. Почти ѝ казах и останалото, но...

— Останалото?

Тапата изскочи и Ло се усмихна доволно.

— Звучи тежкарски, нали?

— Какво останало?

— Тя... ами... Има няколко от твоите неща в спалнята. В случай че решиш да останеш за през нощта.

— Влизал си в къщата ми и си ровил в нещата ми?

— Не. Мама го направи. Не побеснявай. Заповядай — подаде й чаша той. — За всеки случай. Дали да вдигнем наздравица? Какво ще кажеш да пием за изненадите?

Линда-Гейл присви очи, но чукна чаша в неговата. Не възнамеряваше да пропусне луксозното питие.

— Всичко е адски красиво, Ло, и много мило. Но ние с теб си имаме проблеми и няма да забравя за тях.

— Не мислех, че ще забравиш. Просто исках да се успокоиш, да вечеряме и...

— Ло, трябва да знам защо ме излъга. Отпуснах ти време до тази вечер. Наистина ми се иска да седна до красивата маса, да пия шампанско и да ми сервираш вечеря. Искам да съм тук с теб, но не мога. Не и докато не знам.

— Планирах го различно, но няма проблеми. — Всъщност и той не вярваше, че нервите му биха издържали до края на вечерята. — Трябва да дойдеш в спалнята.

— Няма да вляза в спалнята с теб.

— Няма да се опитвам да те съблека. Господи, Линда-Гейл, довери ми се. Влез в спалнята за момент.

— Надявам се да имаш добро оправдание за това — промърмори тя, но остави чашата с шампанско и тръгна с него към спалнята.

Цялата стая бе украсена с цветя и свещи. На възглавницата лежеше самотна роза. Линда-Гейл никога не бе виждала нещо толкова романтично. Сърцето й заби лудо.

— Красиво е и адски романтично. Но няма да ти свърши работа, Ло.

— Това е специалната ти роза. Трябва да я вземеш от леглото. Моля те — каза той, когато Линда-Гейл не помръдна. — Направи само това.

Тя въздъхна, приближи се до леглото и грабна розата.

— Ето! Сега...

Тя се завъртя. Вързаната около розата панделка се залюля и нещо я удари нежно по ръката. Нещо, което блестеше силно.

— О, Господи!

— Сега можеш да замълчиш за момент — усмихна се Ло и дръпна пръстена от панделката. — Отидох да го купя вечерта, когато ти казах, че ще работя. Искях да те изненадам. А не желяех момчетата да разберат. Щяха да започнат да ме дразнят и да се наложи да халосам някого по мутрата. Затова те излъгах. Искях да ти го връча в специален момент. Като този.

Сърцето ѝ запърха от щастие. Стори ѝ се, че ѝ порастват крила.

— Излъга ме, за да отидеш да ми купиш пръстен?

— Точно така.

— И когато разбрах, че си ме излъгал, все пак не ми каза истината.

— Не исках да си крещим, докато ти го давам. Преди и след това — да, но не и докато ти го давам.

— Направи всичко това за мен?

— Крайно време беше да го направя. Харесва ли ти пръстенът?

Линда-Гейл още не беше успяла да го разгледа. Беше абсолютно замаяна. Но сега прикова очи в блестящия диамант, монтиран в семпла златна халка. Елегантен и изчистен. Направо съвършен.

— Харесва ми. Страхотно ми харесва. Но има проблем.

— Сега пък какво?

Тя вдигна лице към него и се усмихна.

— Още не си ме помолил. Не и официално.

— Ще трябва да се омъжиш за мен, Линда-Гейл, и да ми попречиш да си затрия живота с леки жени. Съгласи се, а аз ще положа всички усилия да те направя щастлива.

— Ще се омъжа за теб — обеща тя и протегна ръка. — И също ще те направя щастлив.

В мига, когато пръстенът се озова на пръста ѝ, тя скочи в прегръдката на Ло.

— Това е най-прекрасната съботна вечер в историята на човечеството.

Устните му докоснаха нейните. Стори ѝ се, че чува кола отвън, но бе прекалено замаяна, за да ѝ обърне внимание.

След като се измъкна от ресторанта, Рийс се понесе надолу по улицата. Все още беше с престилка и тя се усукваше около краката ѝ,

докато тичаше. Хората спираха изненадано и се отдръпваха от пътя ѝ. Втурна се през отворената врата на туристическата агенция.

— Колието!

Деби, която показваше купчина брошури на двама клиенти, се извърна към нея.

— Рийс — възкликна с изненада, която се замени с леко раздражение. — Ще ти обърна внимание след минута.

— Имаш колие.

— Извинете ме — каза Деби на клиентите. — Само една минута.

Деби наложи мила усмивка на лицето си, отиде до Рийс и я стисна за ръката.

— Заета съм, Рийс.

— Слънце на златна верижка.

— За какво, по дяволите, говориш? — прошепна Деби.

— Луда съм, не помниш ли? Изслушай ме, защото иначе може да направя сцена. Видях те да носиш такова колие.

— И какво от това?

— Слънце — повтори Рийс. — Купено от „Делвекио“ в Джаксън.

— Много добре. Печелиш викторината. А сега изчезвай.

Рийс не изчезна, а се приближи още по-плътно към нея.

— Кой ти го подари?

— Рик, разбира се. Миналата Коледа. Какво ти става?

— Ти си неговото слънчице — промърмори Рийс. — Чух го да казва тези думи. Точно противоположното на обратната страна на луната.

Деби отстъпи леко.

— Наистина си луда. Искам да се махнеш оттук.

— Къде е той? Къде е шерифът?

— Пусни ми ръката!

— Къде е?

— В Мус. Има събрание тази вечер. Но след две секунди ще звънна в участъка и ще помоля Дени да дойде да те отведе.

— Обади се, на когото искаш. Къде беше той през нощта, когато някой влезе в къщата на Броуди?

— Някой влезе? — презрително се изсмя Деби. — Искаш да кажеш, когато ти си въобрази за пореден път, че виждаш някого?

— Къде беше той, Деби?

— У дома.

— Не мисля така.

— Вече губя търпение. Казвам ти, че си беше у дома, в работилницата си. И щеше да има повече време да си почива там, ако хора като теб не вдигаха фалшива тревога за щяло и нещяло. Трябваше аз самата да отида до работилницата и да го извикам, когато Ханк се обади.

— Така ли? В работилницата няма ли телефон?

— Беше пуснал музиката и електрическият трион... — Деби внезапно млъкна. — Писна ми от тези дивотии. Имам клиенти. Искam да си свърша работата и да се прибера у дома при децата си. Някои хора имат нормален живот.

Или вярват, че го имат, помисли си Рийс. Изпълни се с неочаквано съчувствие към Деби. Скоро вярата ѝ щеше да бъде напълно разбита.

— Съжалявам. Наистина съжалявам.

— Да, ще съжаляваш — отвърна Деби, когато Рийс тръгна към вратата.

Рийс извади мобифона от джоба си и тръгна бързо към ресторанта. Изруга, когато телефонният секретар на Броуди се включи на четвъртото извънмяване.

— Дявол да го вземе! Обади ми се веднага щом можеш. Сега ще опитам на мобифона ти.

Но и там се включи гласовата поща.

Бясна, тъй като знаеше, че Броуди може да направи само десетина крачки встрани от вилата си и да се окаже в зона без покритие, тя пхна телефона в джоба си.

Всичко беше наред, каза си. Рик се намирал в Мус, и дори Деби да му се обади, за да се оплаква от лудата Рийс Гилмор, не можеше да се върне поне още два часа. Може би и повече.

А това щеше да ѝ даде време да подреди мислите си. И после да ги сподели с Броуди.

Да, така беше най-добре. Хич нямаше да е лесно да му съобщи, че приятелят му е убиец.

Броуди забеляза пикапа на Ло, когато подмина хижата на Джоуни. Дали Рийс наистина го бе видяла в Джаксън? Не му хареса, че първата му мисъл бе за местоположението на един от заподозрените. Надяваше се само, че в следващия един час щеше да узнае кого Рийс бе видяла край реката. И всичко щеше да свърши.

Искаше това да стане заради Рийс.

Реши да ѝ купи лалета. И да я отведе някъде за два-три дни, след като историята приключеше. Щеше да ѝ се наложи да дава показания, да отговаря на въпроси, отново да стане център на внимание.

Неприятно изпитание, но щеше да го преживее.

А после щяха да се захванат сериозно със собствения си живот. Щеше да купи проклетата вила от Джоуни и да си направи нов кабинет с тераса на горния етаж.

Рийс Гилмор щеше да остане при него.

Бе намислил да я подкупи с комплект „Ситрам“. Щеше да ѝ каже: „Комплектът остава в кухнята ми, слабаче, и ти също.“ Рийс щеше да оцени чувството му за хумор.

Броуди зави по тихия частен път сред боровете и паркира пред хижата.

Рик излезе навън със сериозно лице и мрачни очи. Посрещна Броуди пред колата му.

— Благодаря ти, че дойде, Броуди. Хайде да влезем вътре.

30.

По времето, когато Рийс звънеше на мобифона му, Броуди влезе в кухнята на хижата на Марсдън.

— Има прясно кафе — съобщи шерифът и му наля чаша.

— Благодаря. Щатските ченгета още ли не са пристигнали?

— На път са. Седни да ги почакаш.

— Каза, че не искаш да навлизаш в подробности по телефона.

— Сложна работа. Деликатна.

Рик разбърка захарта и сметаната в кафето на Броуди, после разтри врата си.

— Не знам откъде да започна и какво точно да мисля.

Поведе го към всекидневната и се настани в креслото. Броуди седна на карираното канапе.

— Благодаря ти, че дойде тук. Не искам да разгласяваме нищо засега.

— Няма проблеми. Трябва да ти кажа, почти сигурни сме, че идентифицирахме жертвата. Дийна Блек от Джаксън.

Рик се наведе напред и присви очи.

— И как стигнахте до този извод?

— Ами... — промърмори Броуди и отпи от кафето. — Бяхме прави. Някой позна жената от скицата и ни отведе до Джаксън.

— Е, не ми е приятно да призная, че двама цивилни идентифицираха жертвата по същото време като мен — поклати глава Рик. — Първо, трябва да кажа, че дължа извинение на Рийс. Не й вярвах. И може би не се заех да проуча случая внимателно тъкмо по тази причина. Трябва да сваля това бреме от себе си.

— Но сега й вярваш?

Рик се облегна назад.

— Да. Реших, че наистина може да е видяла нещо, когато открихме трупа в блатото. Но тя не можа да идентифицира жената и...

— Дийна Блек ли беше?

— Не. Някакво момиче от Тъксън. Вече заловиха двамата мъже, които са я убили.

— Значи Рийс и за това беше права.

— Бих казал, че бе права за много неща. Шашнах се, когато щатските полицаи се свързаха с мен. Съобщих им какво е видяла Рийс. Наистина го направих, Броуди. Проверих списъците с изчезнали. Но... вероятно не се потрудох достатъчно.

— А сега?

— Сега — Рик погледна настрана. — Трябваше и можех да направя много неща. Помолих те да дойдеш тук да поговорим, защото реших, че ти първи трябва да узнаеш. През цялото време остана на страната на Рийс.

— Тя знае какво е видяла — отвърна Броуди и усети, че зрението му се замъглява за миг.

— Да, знае — потвърди Рик, стана и отиде до прозореца. — Не можах да я спра, по дяволите.

— Рийс също трябва да е тук — каза Броуди като отпи нова глътка от кафето, за да прогони сънливостта си.

— Ще бъде.

— Дай ми подробности преди...

Това неговият глас ли беше? Пелтечеше като пиян. Стаята се завъртя пред очите му. Броуди се опита да се изправи. Внезапно осъзна какво става и се запрепъва към Рик.

— Мръсно копеле!

— Не можех да направя нищо друго.

Броуди падна на пода и Рик го изглежда с искрено съжаление.

— Не можех да направя нищо друго — повтори той.

Рийс звъня в дома на Броуди и на мобифона му поне десет пъти. Вече се смрачаваше. Искаше да чуе гласа му и да му съобщи какво знаеше.

Знаеше.

Мисълта за това просто не ѝ позволяваше да продължи да пече пилета или да прави пюре.

— Трябва да вървя, Джоуни.

— В момента е вечерната лудница. А ти си готвачка.

— Не мога да се свържа с Броуди. Важно е.

— А на мен ми писна от бурна любов, която ми пречи на работата.

— Не става дума за любов — отвърна Рийс и свали престилката си. — Съжалявам. Наистина съжалявам. Трябва да го намеря.

— Вратата на ресторанта не е от въртящите се. Ако излезеш, продължавай напред и не се връщай.

— Трябва да го направя.

Рийс изскочи навън, сподирена от ругатните на Джоуни. Слънцето вече се спускаше зад върховете, езерото бе посивяло от здрача.

Наруга се, тъй като по настояване на Броуди да не шофира сама до работата, сега ѝ се налагаше да отиде пеша до вилата му. Първите два километра тича неуморно, като непрестанно се вглеждаше да види светлината на лампата, която той включваше по здрач.

Излязъл е да си купи бира, каза си тя. Или да се поразходи с колата. Или пък се къпеше.

Беше добре, където и да се намираше. Съвсем добре.

Паникьосваше се без причина.

Но на кого да се обадиш, когато знаеш, че най-важното градско ченге е убиец?

Трябваше да позвъни в щатската полиция. Точно така. Веднага щом поговореше с Броуди.

Слънцето и тъмната страна на луната. Рик Марсдън бе купил и двете колиета. Едното за жена си, другото за любовницата си. Точно той бе любовникът на Дийна Блек, промъквал се тайно в дома ѝ, уплашен някой да не го види с нея.

И после я беше убил.

Рик можеше да проникне и да се измъкне от апартамента над ресторанта по-лесно от всеки друг. Нали всички бяха свикнали да го виждат да се разхожда из града? Знаеше как да вземе ключовете и да направи дубликати. Или да скрие факта, че бе прониквал някъде.

Да заличи следите си.

Рийс забави ход, пое си дъх и се опита да пребори паниката си. Нещо се мятеше във водите на езерото и шумолеше из тръстиките. Затича се отново с разтуптяно сърце.

Трябваше да влезе вътре и да заключи вратите. Да намери Броуди.

Дъхът ѝ замря, когато видя сенките до езерото. Едва успя да потисне писъка си, когато забеляза трите елена, които пиеха вода.

Отби встрани от тях, профуча покрай върбите и най-послед стъпи на частния път на Броуди.

Колата му не беше паркирана до нейната. Вилата бе тъмна.

Рийс извади ключа си с треперещи ръце и облегна глава на вратата. Беше много по-трудно да влезе в тъмното, отколкото да го остави зад себе си.

— Шест по едно е шест — започна високо тя като завъртя ключа в ключалката. — Шест по две е дванадесет.

Влезе и затърси ключа на лампата.

— Шест по три е осемнадесет. Шест по четири е двайсет и четири.

Заключи вратата зад себе си и се облегна. Изчака паниката да отшуми.

— Не е тук. Но ще се върне след минута. Може да ми е оставил бележка. Ама той никога не оставя бележки. Но може пък този път...

Първо кухнята, реши тя. Започна да пали лампите по пътя си, за да прогони тъмнината. В каната имаше утайка от кафе, на плота лежеше отворен плик солети.

Рийс опипа каната. Беше студена. Погледна в хладилника и видя солиден запас бира и кола.

— Значи е отишъл да купи нещо друго. Това е всичко. И вероятно ще се отбие в ресторанта да ме вземе от работа. Адски съм тъпа. Направо идиотка.

Грабна кухненския телефон, за да набере мобифона му.

И чу как кола спира пред къщата.

— Господи! Благодаря ти, Господи!

Затръшна телефона и се затича към задната врата.

— Броуди — извика и отвори вратата.

Видя джипа му.

— Броуди? — повтори Рийс. — Къде, по дяволите, изчезна толкова бързо? Трябва да говоря с теб.

Чу звук зад гърба си и се завъртя доволно. Видя летящ към нея юмрук, усети силна болка и потъна в тъмнина.

Когато се съвзе, челюстта я болеше зверски. Изстена и се опита да вдигне ръка, но откри, че ръцете ѝ са оковани зад гърба.

— Хванах те в капан — обясни ѝ Рик. — Не ми достави никакво удоволствие да те ударя. Но това беше най-бързият начин.

Тя се забори лудо да се освободи, обзета от дива паника.

— С белезници си — каза той спокойно и продължи да гледа пътя, докато шофираше. — Но сложих подплънки на китките ти. Няма да те боли и няма да остави никакви белези по кожата ти. Така е най-добре. Ще имаш синина на челюстта, но... е, имало е борба, така че това е нормално.

— Къде е Броуди? Къде ме водиш?

— Искаше да поговориш с него, нали? Водя те при Броуди.

— Той...

— Добре е. Запазих няколко от приспивателните ти. Дадох му достатъчно, така че ще поспи няколко часа. Може би цели три часа. Предостатъчно време. Той ми беше приятел, Рийс. Не трябваше да става така.

— Хората си мислят, че аз съм луда — каза Рийс като продължи да се мъчи да се освободи от белезниците, макар да знаеше, че е безполезно. — Но всъщност ти си луд, ако смяташ, че просто можеш да ми сложиш белезници, да ме отвлечеш и да ме изкараш от града по този начин.

— В колата на Броуди. По тъмно. Ако някой изобщо ни забележи, ще види двама души в колата на Броуди. Ти и той. Ще ви видят заедно, защото точно това очакват. Ще направя всичко колкото се може по-просто и по-бързо. Това е най-добрият начин.

— Ти уби Дийна Блек.

— Направих каквото трябваше, а не каквото исках. Също като сега. Опитах и други начини — каза той като я погледна в очите. — Опитах всичко възможно. Но Дийна не искаше да отстъпи. Също като теб.

Рик отби по частния път към хижата си.

— Сега ще мълчиш и ще правиш каквото ти кажа. Ако решиш да викаш и да се бориш, твоя си работа. Няма кой да те чуе. Но ако го направиш, ще нараня Броуди. — Това ли искаш?

— Не.

— Добре, изпълнявай нарежданията и всичко ще приключи лесно.

Шерифът спря колата, излезе и заобиколи до вратата ѝ.

— Мога да нараня и теб, ако се наложи — предупреди я той. — Изборът си е лично твой.

— Искам да видя Броуди.

— Добре — кимна шерифът като я хвана за ръката и я поведе към хижата. Бутна я вътре, заключи и запали лампата.

Броуди седеше вързан на кухненски стол, отпуснал глава на гърдите си.

Рийс изплака, втурна се към него и падна на колене до стола.

— Броуди! О, Господи, Броуди!

— Не е мъртъв. Само упоен — поясни Рик като погледна часовника си. — И скоро трябва да се събуди. А тогава ще се поразходим и ще си свършим работата.

— Ще я свършим? — разгневена извика тя. — Мислиш, че след като успя да се измъкнеш безнаказано от едно убийство, сега ще убиеш и двама ни и никой няма да узнае? Този път няма да можеш.

— Убийство и самоубийство, това е. Така ще изглежда. Накарала си Броуди да отидете до мястото, където твърдеше, че си видяла убийството. Упоила си го. Термосът му е ей там — кимна той към масичката до канапето. — В кафето има от твоите приспивателни. А шишенцето ще е в джоба ти, когато те намерим.

— Защо ми е да наранявам Броуди? Никой не би повярвал на това.

— Просто си откачила. И си го приспала, за да не загрее какво става. Застреляла си го, а после си застреляла и себе си. Взела си пистолета, който Джоуни държи в чекмеджето на бюрото си, за да го направиш. Отпечатъците ти ще бъдат по оръжието, а по ръката ти ще има следи от барут. Това са уликите, а поведението ти ги прави напълно надеждни.

— Глупости. Пълни глупости. Вече се обадох на щатската полиция и им разказах за Дийна Блек.

— Не си. Сега ще ти сваля белезниците. Ако се опиташ да побегнеш, ще те нараня. И ще застрелям Броуди на стола му. Искаш ли да стане така?

— Не. Няма да избягам. Да не мислиш, че бих го зарязала тук?

Рик се надигна и се приближи предпазливо към нея. Отключи белезниците ѝ.

— Седни тук. Не искам неприятности — каза той като потупа пистолета си. — Не бива да има следи или синини по китките ти, които да покажат на съдебния лекар, че си била вързана. Разтрий ги, за да възвърнеш кръвообращението си. Веднага.

Ръцете я боляха ужасно и трепереха нервно, но все пак успя да изпълни нареждането.

— Казах ти, че се обадохме и докладвахме за случая на щатската полиция.

— Ако го бяхте направили, Броуди щеше да ми го каже, когато дойде тук. Излъгах го, че аз самият съм получил информация от щатската полиция. Помолих го да дойде тук, за да се срещнем с щатските ченгета преди ареста.

Рик отиде до масата и взе пластмасова чаша с вода и хапчето, което бе приготвил.

— Сега изпий хапчето.

— Не.

— Едно от твоите е. Против тревоги. Може да ти помогне малко, а и искам да намерят лекарства в организма ти. Или ще го вземеш, или ще го натъпча в гърлото ти, Рийс.

Тя пое чашата и хапчето.

Рик седна доволно и облегна ръце на коленете си.

— Ще дадем на хапчето няколко минути да подейства, после ще се заемем с нашата работа. Съжалявам, че се стигна до това. Наистина. Броуди ми беше приятел, а и нямам нищо срещу теб. Но трябва да защита семейството си.

— Семейството си ли защитаваше, докато чукаше Дийна Блек?

Шерифът се намръщи, но кимна.

— Допуснах грешка. Човешка грешка. Обичам съпругата и децата си. Нищо не е по-важно за мен. Но имам и нужди. Два-три пъти годишно се грижа за тези нужди. И това никога не е засягало семейството ми. Дори ми помагаше да съм по-добър съпруг и баща.

Рийс осъзна, че Рик си вярваше. Колко ли хора се заблуждаваха с мисълта, че изневярата може да бъде за добро?

— И си се грижил за нуждите си с Дийна.

— Една нощ. Трябваше да е само една нощ. Какво значение имаше за всеки друг, освен мен? Само секс, това е всичко. Нещата, от които един мъж се нуждае, но не иска съпругата му да ги прави. Една нощ от много други. Но не можах да спра. Нещо у Дийна ме завладя. Като болест. Не можех да я оставя. За известно време дори вярвах, че съм влюбен. И че мога да имам и Деби, и нея.

— Тъмното и светлото — отбеляза Рийс.

— Точно така — тъжно се усмихна той. — Дадох на Дийна всичко, което можех. Но тя вечно искаше повече. А не можех да ѝ дам повече. Искаше да зарежа Деби и децата. Никога не бих го направил. Никога няма да загубя жената и децата си. Скарахме се страхотно и умът ми се проясни. Сякаш се събудих от дълъг мрачен сън. И още тогава скъсах с нея.

— Но тя не бе съгласна да скъсате.

Събуди се Броуди, отчаяно го призова Рийс. Събуди се и ми кажи какво да правя.

— Непрестанно ми се обаждаше. Искаше пари. Заплаши, че ако не ѝ дам десет хиляди, ще каже на жена ми. Нямам толкова пари. Обясних ѝ го. Но тя заяви, че трябва да ги намеря, ако искам да запазя щастливото си семейство. Как се чувстваш? По-спокойна?

— Видях те край реката. Видях как я убиваш.

— Искях само да се обясня с нея. Казах ѝ да дойде тук. Водех я в тази хижа преди. Но когато дойде, не можех да говоря с нея тук. Май трябва да вземеш още едно хапче.

— И тогава си я завел до реката.

— Искях да се поразходим, нищо повече. Не смятах да я убивам. Вървахме и стигнахме до реката. Казах ѝ, че вероятно ще мога да събера около две хиляди, ако се съгласи да напусне Уайоминг. Но още докато го казвах, осъзнах, че няма да свърши работа. Ако платиш веднъж, изнудването никога няма да спре. Дийна каза, че нямало да се задоволи с трохи. Искаше цялата торта. Можел съм да изтегля парите за образованието на децата. От глупост ѝ бях споменал, че спестяваме пари за колежа. И тя ги искаше. Вече не десет, а двадесет и пет хиляди. Заплаши, че ако не ѝ ги дам, ще остана без съпруга и деца, без репутация. Нарекох я мръсна курва, защото такава си беше. И тя ми се нахвърли. Бутнах я на земята и ѝ казах, че всичко е свършило, а тя

изкрещя и отново се нахвърли върху мен. Ти самата видя, че беше така.

— Да, видях.

— Закле се, че ще ме унищожи. Независимо какво съм бил готов да й платя сега, щяла да ме унищожи. Щяла да разкаже на Деби за всяка мръсотия, която сме правили. Внезапно престанах да я чувам. Стори ми се, че в главата ми жужат оси. Но Дийна лежеше на земята, а ръцете ми бяха около гърлото ѝ. Стисках, докато бръмченето спря.

— Нямам си избор — отбеляза Рийс със спокоен глас. — Тя те е принудила да го направиш. Нападнала те е, заплашвала те е. Трябвало е да защитиш себе си и семейството си.

— Да, точно така. Тя дори не беше истинска. Беше само сън.

— Разбирам. Господи, все едно ти е опряла пистолет в челото. Не си направил нищо лошо, Рик. Не си наранил човек, който не заслужава да бъде наранен. Просто си взел необходимите мерки. Ако го знаех преди, щях да забравя за случилото се.

— Но не забрави. Въпреки всичките ми действия. Искях само да напуснеш града. Да изчезнеш и да си продължиш живота, а аз своя.

— Вече разбирам. Сега съм на твоя страна. Можеш да пуснеш Броуди и мен да си отидем и целият кошмар ще остане зад гърба ни.

— Искан ми се да можех да го направя, Рийс. Кълна се в Господ. Но няма как да променя положението. Мога само да го запазя, да защитя онова, което имам. Е, предполагам, че едното хапче е било достатъчно. Сега се отдръпни от Броуди. Време е да го събудим.

— Ако изпълниш плана си, значи не заслужаваш децата и жена си.

— Те никога няма да узнаят.

Рик я сграбчи за ризата и я завлече на няколко метра встрани от Броуди. После се обърна към писателя. Броуди се надигна заедно със стола, метна се върху Рик и двамата паднаха тежко на пода.

— Бягай! — изкрещя Броуди. — Бягай! Веднага!

Рийс се втурна да изпълни заповедта му, сякаш бяха запалили огън под нея. Изплю хапчето, което бе държала до бузата си, и отвори предната врата. Чу трясъка и ругатните, когато изскочи навън.

Хукна напред лудо и изпищя, когато чу изстрел.

— Чу ли това? — извика Линда-Гейл като се надигна на лакът в леглото. — Беше изстрел.

— Аз пък чух ангелски песни.

Тя се засмя и го сръчка в ребрата.

— И аз също. Но имаше и изстрел.

— Кой ли пък не е чувал някой да стреля из горите на Уайоминг?
— ухили се Ло като я дръпна назад и започна да я гъделичка.

— Не гъделичкай или... Чу ли това? Някой крещи.

— Не чувам нищо, освен собственото си сърце, което те моли за любов. Хайде, сладурче, да...

Пред вилата нещо изтрещя. Ло скочи.

— Стой тук — нареди й.

Излезе чисто гол от спалнята и отвори вратата на хижата.

Рийс се втурна вътре и Ло едва успя да прикрие слабините си и да ахне.

— Мили Боже!

— Той хвана Броуди! Ще го убие. Ще убие Броуди.

— Какво? Какво?

— Помощ. Трябва да ми помогнеш.

— Рийс? — появи се и Линда-Гейл, увита в чаршаф. — Какво, по дяволите, става?

Нямаме време, помисли си Рийс ужасено. Броуди може да е потънал в кръв, да умира. Както се бе случило със самата нея преди време. Забеляза пушката във витрината на шкафа.

— Заредена ли е?

— Това е пушката на дядо ми Хенри. Чакай малко — заекна Ло, но Рийс се втурна към шкафа.

Дръпна вратичката, но беше заключена. Грабна лампата с мечката и разби стъклото.

— Мили Боже! Мама ще ни убие и двамата! — изстена Ло и направи крачка към нея.

Рийс извади пушката и се обърна. Ло се закова на място.

— Скъпа? Внимавай накъде насочваш това нещо.

— Извикайте помощ. Обадете се на щатската полиция.

Остави ги да зяпат подире й и хукна към вратата.

Молеше се реакцията на Ло да означава, че пушката е заредена. Но ако беше, трябваше да разбере как работи. Молеше се да не й се

наложи да я използва.

Но познатата паника и страх бяха изчезнали, заменени от дива ярост. Този път нямаше да лежи безпомощно и да гледа как ѝ отнемат някого, когото обичаше. Не и този път. Никога вече.

Чу Рик да вика името ѝ и сподави напиралите сълзи. Броуди не го бе спрял.

Застина на място, затвори очи и си заповяда да мисли. Не можеше да се върне обратно. Шерифът щеше да я види или да я чуе. И щеше да я убие, а заедно с нея — Ло и Линда-Гейл.

Реши да заобиколи. Рик щеше да си помисли, че все още бяга от него или се е скрила някъде. Не би очаквал от нея да се върне и да се бори.

— Няма къде да избягаш, Рийс — крещеше Рик. — Навсякъде ще те намеря. Това е моята земя, мой свят. Мога да те проследя лесно, все едно се разхождам из града. Искаш ли да довърша Броуди веднага? Искаш ли да му пръсна черепа, докато се криеш, както направи в Бостън? Мислиш ли, че отново можеш да преживееш това?

Пред хижата шерифът дръпна кървящия Броуди да коленичи. Опря пистолета до слепоочието му.

— Извикай я да се върне.

— Не — решително отвърна Броуди, макар че сърцето му потръпна. — Помисли, Рик. Ти би ли го направил, ако беше заложен животът на жена ти? Уби, за да предпазиш човека, когото обичаш. Не би ли умрял заради нея?

— Познаваш я едва от няколко месеца и вече си готов да умреш за нея?

— И една минута стига. Когато си сигурен, си сигурен. Рийс е единствената за мен. Така че стреляй, щом искаш. Но планът ти вече се провали. Държиш служебния си пистолет, а не оръжието на Джоуни. Как ще обясниш, че Рийс ме е застреляла с твоя служебен пистолет?

— Ще си променя плана. Ще се нагодя. Викни я да дойде тук. Веднага.

— Чуваш ли ме, Рийс? — извика Броуди. — Ако ме чуваш, продължавай да бягаш.

Рик го срита свирепо и той падна на простреляната си ръка.

— Нямам избор — каза шерифът с пребледняло лице. — Съжалявам.

И вдигна оръжието.

Рийс се опита да потисне треперенето на ръцете си и се прицели. Пое си дълбоко дъх и натисна спусъка.

Изстрелът прозвуча като бомба, Рийс се просна на земята от отката. Благодарение на това куршумът на Марсдън профуча над главата ѝ.

Тя все пак се надигна. Видя как Броуди и Рик се търкалят по земята, стиснали едновременно пистолета.

— Престанете — втурна се към тях. — Престанете.

Опря пушката до главата на Рик и нареди:

— Престани.

— Дръж се, слабаче — изстена Броуди и стисна пистолета по-здраво.

Рик се търколи към Рийс и я събори на земята. Измъкна пистолета и го насочи към собственото си слепоочие. Броуди го халоса с юмрук в челюстта.

— Няма да се измъкнеш толкова лесно — процеди той и запълзя да вземе падналия встрани пистолет. — Насочи пушката някъде другаде — нареди на Рийс.

Тя застина за момент, стиснала здраво оръжието.

— Побягнах.

— Да, побягна. Умно.

— Но не избягах.

Броуди изморено се отпусна до нея.

— Да, не избяга.

Ло, само по джинси, и Линда-Гейл, увита в чаршаф, се втурнаха към тях.

— Господи, Броуди! Прострелян ли си?

— Да — отговори писателят като притисна ръка към окървавеното си рамо. — Вече имаме още нещо общо — ухили се той на Рийс.

Рик, проснат на земята между тях, покри лицето си с ръце и заплака.

На разсъмване Рийс помогна на Броуди да излезе от колата.

— Можеше да останеш в болницата поне един ден.

— И да прекарам няколко часа в удряне на подлогата в главата си. Но подобна перспектива не ми допадна. А видя ли сестрата, която насъскаха срещу мен? Приличаше на булдог. Ужасно страшна.

— Тогава ще изпълняваш всичко, което ти кажа. Можеш да легнеш на канапето или в леглото.

— Ти къде ще си?

— В кухнята, но няма да пиеш кафе.

— Слабаче, може би никога вече няма да ми се пие кафе.

Устните ѝ потрепераха, но преглътна сълзите си.

— Правя ти чай и бъркани яйца. Леглото или канапето?

— Искам да седна в кухнята и да те гледам как ми готвиш. Това ще облекчи болката ми.

— Няма да те боли нищо, ако си вземеш лекарствата.

— Мисля, че и лекарства няма да взимам вече. Имах чувството, че плувам в лепило, когато бях в хижата на Рик. Чувах ви как говорите, но не разбирах думите. Поне отначало. Можех само да се правя на умрял и да се надявам да изникне възможност да го просна на пода.

— Докато беше вързан на стола и упоен с хапчета, Рик можеше да те убие.

— Можеше да убие и двама ни. И би го направил — додаде Броуди. — Но ти не избяга като заек, когато ти се удаде възможност. Страхотна нощ, нали, Рийс? — въздъхна той, когато тя застана с гръб към него и не му отговори.

— Отначало — заговори младата жена, — когато изтичах от хижата, имах само желание да се махна час по-скоро. Просто да избягам. Но после нещо се промени. Не знам кога. Осъзнавах само, че трябва да намеря нещо, с което да му се опълча. Предполагам, че изкарах акъла на Ло и Линда-Гейл.

— Тъкмо ще има какво да разказват на внуците си.

— Да — кимна тя като извади тигана.

— Загря преди мен. Уж аз пиша криминалета, но готвачката ме изпревари. А аз се набутах в капана като пълен ахмак.

Никога нямаше да забрави как чу гласа ѝ, докато бе замаян от хапчетата. Подобен див ужас не можеше да се забрави.

— Влизането ми в капана можеше да те убие.

— Не. Рик можеше да ме убие. Ти влезе в капана, защото той ти беше приятел.

— Да, беше.

Рийс извади маслото.

— Не знам какво ще стане с Деби и децата. Как ще преживеят този кошмар. Никога нищо няма да е същото за тях.

— И преди нищо не е било каквото са го мислели. По-добре е все пак да знаеш истината, нали?

— Може би. Друг път ще мисля по въпроса — обеща тя, като счупи няколко яйца и започна да ги разбърква с пресен копър и пипер. — Рик наистина си вярваше. Бе убеден, че защитава семейството си и прави каквото трябва. Смяташе, че Дийна го е поставила в безизходица, а той самият е добър човек.

— И наистина беше. Но е имал и тъмна страна, тласнала го да се захване с нещо, което никога не е трябвало да започва. И това му струваше скъпо. Както и на Дийна Блек.

— Той я уби. Зарови трупа ѝ, заличи следите си, скри мотора ѝ. А после го използва, за да отиде в апартамента ѝ и да прибере нейните вещи, да заличи следите си и там. И извърши всичко с абсолютно спокойствие, дори след като му се обадохме да му съобщим какво сме видели.

— Ако беше успял да те уплаши или да те накара да се съмняваш в себе си, щеше да се отърве.

— Ако ти не ми беше повярвал, вероятно точно така щеше да стане. Мисля, че преживяното ме изтръгна от бездната, към която се бях запътила.

Рийс сипа яйцата в чиния и я остави пред Броуди. После го погали нежно по лицето.

— Щях да полудея без теб, Броуди. Щях да умра, ако Рик те беше убил. Затова — тя се наведе и го целуна, — благодаря ти, че остана жив. Изяж си яйцата.

После отиде да направи чай.

— За мен също е сериозно. Разбираш ли?

— Да.

— Един въпрос. Защо не ме пришпорваш?

— Че защо да го правя?

— Влюбена си в мен, нали?

— Да.

— Стигнахме заедно почти до смъртта. Вероятно ме чу как казвам, че съм готов да умира за теб. Но не ме притискаш.

— Не желая да те притискам — каза тя като остави чашите на масата и се намръщи при почукването по предната врата. — Вече идват — промърмори. — Предполагам, че ще нахлуе цяла тълпа посетители, все хора, които искат да разберат какво точно се случи.

— Не е голяма работа. Чакай, аз трябва да отворя — спря я той като я сграбчи за ръката. — Очаквам нещо.

— Трябва да почиваш.

— Мога да стигна до проклетата врата. А ти си пий женския чай сама. Аз ще ударя една кола.

Рийс поклати глава, но реши да го остави на мира. Напълни чаша с лед и извади шише кола от хладилника. Наля я и разкара нежеланата чаша чай.

Застина, поднесла собствената си чаша към устата си, когато Броуди се върна в кухнята, като държеше в здравата си ръка гигантски букет лалета.

— Не ми каза кой цвят предпочиташ, затова поръчах от всичките.

— Уха!

— Любимите ти цветя, нали?

— Да. Откъде се взеха?

— Обадох се на Джоуни. Ако наистина имаш нужда, тя е твоето момиче. Искаш ли ги или не?

— Определено да — засия лицето ѝ. — Толкова са красиви и нежни. Като дъга след страшна буря.

— Да, преживяхме страхотна буря, слабаче. Заслужаваш си дъгата.

— И двамата я заслужаваме — усмихна се тя и повдигна лице към него. — Значи ми предлагаш да ходим сериозно?

Броуди не отговори. Сърцето ѝ забави ритъма си.

— Ще купя вилата — съобщи ѝ той.

— Наистина ли?

— Веднага щом успея да убедя Джоуни. А аз съм убедителен. И ще я ремонтирам. Ще разширя кабинета си и ще направя тераса на горния етаж. Виждам два стола на терасата. Виждам и лалета отвън. През пролетта, нали?

— Да, през пролетта.

— Можеш да готвиш в ресторанта на Джоуни или да започнеш бизнес и да се грижиш за собствената си кухня. Можеш да пишеш готварски книги. Каквото искаш. Но ще трябва да останеш при мен. И рано или късно да легализираме връзката си.

— Така ли?

— Обичаш ли ме или не?

— Да. Обичам те.

— И аз те обичам. Какво ще кажеш, а?

Рийс въздъхна доволно.

— Страхотна работа.

Броуди обви ръка около врата ѝ и я придърпа към себе си, после залепи устни в нейните.

— Аз съм точно там, където искам. А ти?

— Аз също — наклони глава тя и се вгледа в очите му. — Точно където трябва.

— Добре. Искам да седнем заедно на терасата в някой от близките дни. Да погледаме езерото и планинските върхове, които се къпят в него.

— Звучи чудесно, Броуди — прошепна тя. — Наистина ще ми хареса.

— Значи ще го осъществим. Заедно — добави той и се отдръпна леко назад. — А сега направи нещо за цветята. После си вземи вилица. Ще си поделим яйцата.

Ранната утрин проблесна с първите слънчеви лъчи, които предвещаваха настъпващото лято. А те двамата седяха до кухненската маса, украсена с ваза с лалета, и ядяха изстиналите яйца.

Издание:

Нора Робъртс. Смърт край Змийската река

ИК „Бард“, София, 2007

Редактор: Олга Герова

ISBN: 978–954–585–776–8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.